ÖNDEYİŞ

/

ikisi arasında daha ufak olan, Luskan'da birçok isimle tanınan, ama en yaygın ismi Haydut Morik olan adam şişeyi havaya kaldırdı ve şöyle bir çalkaladı, zira şişe kirliydi ve günbatımının turuncu ışığına tutarak içkinin koyu çizgisinin nerede olduğunu ölçmeye çalışıyordu.

"Bir fırt kalmış," dedi ve son yudumu kendisi almaya niyetlenmiş gibi şişeyi dudağına götürmeye başladı.

İskelenin en ucunda, onun yanında oturmakta olan iri adam, kendi boyutlarındaki bir insan için istisna sayılabilecek bir çeviklikle hareket ederek şişeyi Morik'in elinden kaptı. Morik içgüdüsel olarak şişeyi geri almak için hamle yaptı, ama iri adam kaslı kollarını kaldırıp Morik'in uzanan elini durdurdu ve şişede kalan içkiyi tek bir koca yudumda bitirdi.

"Oh be! Wulfgar, bu aralar son yudumu hep sen alıyorsun," diye şikayet etti Morik, Wulfgar'm omzuna şakayla karışık vurarak.

"Hak ettim," diye karşılık verdi Wulfgar.

Morik bir anlığına ona şüpheyle baktıktan sonra yaptıkları en son müsabakayı hatırladı. O müsabakada galip gelen Wulfgar, hakikaten de bir sonraki şişenin en son yudumunu alma hakkını kazanmıştı.

"Şanslı bir atıştı canım," diye homurdandı Morik, fakat öyle olmadığını biliyordu ve Wulfgar'ın savaşçılık hünerleri karşısında hayrete düşmeyi uzun süre önce bırakmıştı.

"Bir daha yapacağım bir atış," diye bildirdi Wulfgar, ayağa kalkıp muhteşem savaş çekici Aegis-fang'i yerden alarak. Wulfgar silahı açık olan avucuna hafifçe vururken yalpaladı ve Morik'in esmer yüzüne kurnaz bir

gülümseme yayıldı. O da ayağa kalktı, boş şişeyi yerden aldı ve ağzından tutarak rahatça sallamaya başladı.

"Şimdi yapabilir misin?" diye sordu haydut.

"Şişeyi yeterince yükseğe firlatamazsan kaybetmiş sayılırsın," diye belirtti sarışın barbar, kolunu kaldırıp savaş çekicinin kafasıyla açık denizi işaret ederek.

"Suya değmeden önce beşe kadar sayılacak." Morik, günler önce buldukları bu küçük kumar oyununun kurallarını tekrarlarken barbar dostuna buz gibi bir bakış attı. İlk birkaç oyunu Morik kazanmıştı, ama dördüncü günden sonra Wulfgar inişe geçen şişeye yaptığı atışları düzgün bir şekilde ayarlamayı öğrenmiş, çekiciyle parçaladığı şişelerin küçük sırçalarını

körfezin suyuna dökmeye başlamıştı. Son günlerde, Morik ancak Wulfgar şişenin tadını çok fazla çıkarttığı zaman kazanma şansı elde ediyordu.
"Suya asla değmeyecek ki," diye homurdandı Wulfgar, Morik şişeyi fırlatmak için gerinirken.
Küçük adam duraksadı ve iri adama bir kez daha küçümseme dolu bir bakış attı. Kolunu ileri geri salladıktan sonra aniden fırlatırmış gibi yaparak elini savurdu.
"Ne?" Şaşırıp kalan Wulfgar bunun bir numara olduğunu ve Morik'in şişeyi havaya fırlatmadığım anladı. Wulfgar bakışlarını Morik'e doğru çevirirken, küçük adam tam bir tur döndü ve şişeyi yükseğe fırlattı. Batan güneşin ışığına doğru.
Wulfgar şişenin yükselmeye başlayışım görememişti, bu yüzden ona sadece ışığa doğru gözlerini kısıp bakmak kalmıştı, ama en sonunda hedefi gördü. Kükreyerek kudretli savaş çekicini savurdu, büyülü ve muhteşem bir şekilde tasarlanmış silah körfezin üzerine döne döne uçmaya başladı.
İri adamı kurnazlığıyla yendiğini düşünen Morik neşeyle haykırdı, zira Wulfgar atışım yapana kadar şişe inişe geçmişti ve iskeleden yirmi adım ötedeydi. Morik hiç kimsenin bir savaş çekicini o kadar hızlı ve uzağa fırlatıp o şişeyi vurabileceğini sanmıyordu, özellikle de o şişenin içindekinin yarısından fazlasını içmiş bir adamın!
Şişe bir dalganın köpüğüne tam değecekti ki, Aegis-fang ona çarptı ve şişeyi yüzlerce küçük parçaya böldü.
"Suya değdi!" diye haykırdı Morik
"Ben kazandım," dedi Wulfgar sertçe ve ses tonu tartışmaya mahal vermiyordu.
Morik cevap olarak sadece homurdandı, zira iri adamın haklı olduğunu biliyordu; savaş çekici şişeye tam zamanında çarpmıştı.
"Sırf bi şişe için güzel bi çekici ziyan etmişiniz gibi görünüyo," diye bir ses geldi ikilinin arkasından. Dönüp baktıklannda, sadece birkaç metre 1

ötelerinde kılıçlarını çekmiş bir halde duran iki adam gördüler.
"Bak bakalım, Haydut Morik Efendi," dedi içlerinden birisi. Başına bir mendil bağlamış, tek gözüne bir göz yaması takmış ve paslı, kıvrımlı kılıcını önünde sallamakta olan uzun, sıska bir gençti bu. "Geçen hafta mücevher tüccarının tekine iyi bi vurgun yaptıım biliyom ve ganimetin birazını benle ve dostumla paylaşırsan akıllılık etmiş olacaanı düşünüyom."
Morik kafasını kaldırıp Wulfgar'a baktı; yüzündeki kurnaz bakış ve koyu gözlerindeki ışıltı, bu adamlarla kaliteli hançerinin metali haricinde hiçbir şeyi paylaşmaya niyetli olmadığını barbara söyledi.
"Ve eer çekicin hâlâ elinde olaydı bu konuda bizle tartışabilirdin," diyerek güldü diğer serseri. Bu adam da en az dostu kadar uzundu, ama ondan çok daha iri ve çok daha pisti. Kılıcını Wulfgar'a doğru ittirdi. Barbar

geriye doğru tökezledi ve neredeyse iskelenin ucundan suya düşecekti — daha doğrusu düşecekmiş gibi yaptı.

"Mücevher tüccarını benden önce bulmuş olmanız gerektiğini düşünüyorum," diye sakince yanıtladı Morik. "Tabii ortalıkta bir mücevher tüccarı olduğunu var sayarak konuşuyorum, dostum, zira sizi temin ederim ki, konuştuğunuz şey hakkında hiçbir fikrim yok."

Daha cılız olan serseri hırladı ve kılıcını ileri savurdu. "Şimdi uçlan, Morik!" diye haykırmaya başladı, ama bu sözler daha ağzından çıkmadan önce Morik ileri sıçramıştı. Haydut Morik, kıvrımlı kılıcın açısının içine dalıp döndü ve sırtım adamın önkoluna dayayıp ileri doğu ittirdi. Şaşkına dönen adamın kolunu sağ eliyle kaldırarak vücudunu kolun altına yerleştirdi ve sol elinde günün son ışığıyla birlikte gümüş bir kıvılcım çaktıktan sonra, Morik'in hançeri afallamış adamın koltuk altına saplandı.

Bu sırada, karşısında kolay ve silahsız bir av olduğunu düşünen diğer serseri ileri atıldı. Wulfgar sağ kolunu kalçasının ardından çıkartıp büyülü bir yolla eline geri dönmüş olan kudretli savaş çekicini sergileyince, adamın kan oturmuş gözleri fal taşı gibi açıldı. Serseri kayarak durdu ve panik içinde yoldaşına baktı. Ama o sırada Morik, silahsız bıraktığı, hızla kendisinden kaçmakta olan adamın peşinden koşturuyor, onunla alay edip histerik bir şekilde gülüyor ve adamın kıçını art arda hançeriyle dürtüklüyordu.

"Vay be!" diye haykırdı geride kalan serseri, kaçmak üzere dönerek.

"Düşen bir şişeyi vurabiliyorum," diye ona hatırlattı Wulfgar. Adam aniden durdu ve yavaşça barbara doğru döndü.

"Sorun falan istemiyoz," dedi serseri, kılıcını yavaşça iskelenin kalaslarının üzerine bırakarak. "Hem de hiçbi sorun, ii yürekli beyim," dedi, arka arkaya eğilip reverans yaparak.

Wulfgar Aegis-fang'i iskeleye bıraktı ve serseri ileri geri sallanmayı kesip silaha dik dik baktı.

"İstersen kılıcını yerden alabilirsin," diye önerdi barbar.

Serseri, ona gözlerine inanamayarak baktı. Derken, barban silahsız bir halde —tabii o amansız yumruklan haricinde— gören adam silahını yerden aldı.

Serseri, silahıyla ilk savuruşunu yapamadan Wulfgar onun tepesine biniverdi. Kudretli savaşçı elini ileri uzatıp adamın kılıç tutan elini bileğinden kavradı. Ani ve şiddetli bir şekilde asılan VVulfgar, o kolu dosdoğru yukan kaldırdı ve sağ elinin tersiyle adamm göğsüne sersemletici bir darbe indirdi. Bu darbe adamın nefesini kesti ve tüm gücünü tüketti; kılıç elinden kurtulup iskeleye düştü.

Wulfgar adamın kolunu tekrar çekip ayağını yerden kesti ve omzunu çıkarttı. Barbar, serseriyi bıraktı ve sert bir şekilde yere düşmesine sebep oldu, sonra bir sol kroşe savurarak adamın çenesine vurdu. Serserinin

iskelenin kenarından suya düşmesini engelleyen tek şey gömleğinin önünü kavrayan Wulfgar'ın eliydi. Wulfgar korku veren bir güçle serseriyi iskelenin üzerinden kaldırdı ve onu kalaslardan tamı tamına yarım metre yukanda tuttu.

Adam Wulfgar'm boğazını kavrayıp kıskacından kurtulabilmek için debelendi, ama barbar onu öyle bir şiddetle sarstı ki, serseri neredeyse dilini ısıracaktı ve vücudundaki bütün uzuvlar sanki kauçuktan yapılmış gibi sallandı.

"Bu herifte cüzdan namına pek bir şey yokmuş," diye seslendi Morik. Wulfgar kurbanının üzerinden ileriye baktığında, yol arkadaşının kaçan serserinin arkasına geçmiş olduğunu ve onu rıhtımın ucuna doğru bir çoban köpeği gibi sürdüğünü gördü. Serseri artık feci şekilde topallıyor ve sızlanarak merhamet dileniyordu —ki bu da Morik'in hançerini adamın kıçına bir kez daha batınp serserinin daha da fazla çığlık atmasına sebep oluyordu.

"Lütfen, dostum," diye kekeledi Wulfgar'ın havada tuttuğu adam.

"Kes sesini!" diye kükredi barbar. Kolunu aşağı indirdi, kafasını geriye atıp güçlü boyun kaslarını sıktı ve alnını sertçe adamın yüzünün ortasına gömdü.

Barbarın içinde vahşi bir hiddet, bu hadisenin, yani bu soygun girişiminin ötesine geçen bir öfke kabardı. Artık Luskan'daki iskelenin üzerinde durmuyordu. O anda Cehennem'de, Errtu'nun inindeydi ve o gaddar iblisin işkence gören bir esiriydi. Artık karşısındaki adam büyük iblisin peyklerinden birisiydi, kıskaçlı ellere sahip bir glabrezu ya da, daha beteri, baştan çıkaran bir succubus idi. Wulfgar büsbütün oraya dönmüştü; gri dumanlan görüyor, leş kokusunu duyuyor, derisini acıtan kamçılan ve alevleri, boynunu sıkan kıskaçlan, dişi iblisin soğuk öpücüklerini hissediyordu.

Dünyanın Omurgası

O kadar açık bir şekilde gözünün önündeydi ki! O kadar netti ki! Sonsuz kâbusu geri dönmüş, onu katıksız bir hiddet kıskacı içine hapsetmiş, merhamet ve acıma duygusunu bastırmış, onu azap —duygusal ve fiziksel işkence— çukurlarına fırlatmıştı. Errtu'nun kullandığı, etinin altma girip vücudunun içinde dolanan, zehirli kıskaçlanyla içinde binlerce küçük ateş yakan o ufak kırkayakların derisini kaşındırmasını ve canını acıtmasını hissediyordu. Üzerinde ve teninin altındaydılar, her tarafını sarmışlardı. İçini feci şekilde yakan zehirlerini daha da fazla hissetmesi için, yaratıkların küçük bacakları onu gıdıklayıp tüm duyularını uyandırıyordu.

VVulfgar, tekrar korkunç bir işkenceye düşmüştü, ama aniden ve beklenmedik bir şekilde, artık çaresiz olmadığını anladı.

Yüz kilonun üzerinde olmasına rağmen Wulfgar'ın hiç güç sarf etmeden kafasının üzerine kaldırdığı serseri havaya yükseldi. Barbar, çalkalanan

karnından yükselen vahşi bir kükreyişle onu açık denize doğru çevirip fırlattı.
"Yüzme bilmiyom!" diye feryat etti adam. Kollarını ve bacaklarını sefil bir şekilde sallayarak iskelenin beş metre ötesinde denize çakıldı. Serseri, havaya köpükler saçarak suya düştüğü yerde arada bir kafasını yüzeye çıkartıp imdat dilenmeye başladı. Wulfgar arkasını döndü. Adamı duyduysa bile bunu hiç belli etmiyordu.
Morik barbara şaşkınlıkla baktı. "Yüzme bilmiyor," diye belirtti haydut, kendisine yaklaşan Wulfgar'a.
"Öğrenmesi için iyi bir fırsat işte," diye soğuk bir sesle mırıldandı barbar, düşünceleri hâlâ Errtu'nun büyük zindanmdaki dumanlı koridorlarda gezinirken. Bir yandan konuşurken, diğer yandan elleriyle bacaklarını ve kollarım silerek hayalindeki kırkayakları üzerinden silkeledi.
Morik omuz silkti. Kafasını eğip kalasların üzerinde, ayağının dibinde kıvranıp sızlanmakta olan serseriye baktı. "Yüzme biliyor musun?"
Serseri, ürkekçe gözlerini kaldırıp hayduda baktı ve başını hafifçe, umutla sallayarak evetledi.
"O zaman git arkadaşım kurtar," diye buyurdu Morik. Adam ağır ağır sürünerek uzaklaşmaya başladı.
"Korkarım onun yanına varana kadar dostu çoktan ölmüş olur," diye VVulfgar'a belirtti Morik. Barbar onu duymuş gibi görünmüyordu.
"Ah, şu sefil şeye yardım et," diyerek iç çekti Morik, VVulfgar'ın kolunu kavrayarak ve dalgın bakışlarını odaklanmaya zorlayarak. "Benim hatırıma. Geceye birini öldürerek başlamaktan nefret ederim."
İç çeken Wulfgar kudretli elleriyle adama uzandı. Dizlerinin üzerinde duran serseri aniden kendisini iskeleden yükselirken buldu. Bir el pantolonunun arkasından, diğeri ise yakasmdan onu kavramıştı. Wulfgar üç koşar adım attıktan sonra adamı uzağa ve yükseğe fırlattı. Havada uçan

serseri suda debelenen yoldaşını sıyırdı ve onun çok yakınına feci bir şekilde göbek üstü çakıldı.
Wulfgar onun suya inişini görmedi. Bu sahneye karşı tüm ilgisini yitirmiş olan barbar, arkasını döndü ve Aegis-fang'i zihinsel bir yolla geri çağırdıktan sonra hışımla Morik'in yanından geçti. Morik ise, tehlikeli ve güçlü dostuna saygısını belirtmek için reverans yaptı.
Wulfgar iskeleden inerken Morik ona yetişti. "Hâlâ suda debeleniyorlar," diye belirtti haydut. "Şişko olanı, ahmakça dostuna tutunmaya devam ediyor ve ikisinin de suyun altına batmasına sebep oluyor. Galiba ikisi de boğulacak."
Wulfgar bunu umursamıyor gibiydi ve Morik, barbarın bu hissinde gerçekten de samimi olduğunu biliyordu. Haydut, körfeze son bir bakış attıktan sonra sadece omuz silkti. Ne de olsa serseriler kendileri kaşınmıştı.

Beornegar oğlu Wulfgar, uğraşılacak tipte bir adam değildi.

Böylece Morik de onları aklından çıkarttı —zaten serserileri hiç umursamamıştı— ve yol arkadaşına odaklandı; her şey bir yana, dövüşmeyi bir drow elfinin gözetimi altında öğrenmiş olan, sürprizlerle dolu yol arkadaşına!

Morik yüzünü buruşturdu, ama tabii ki Wulfgar'rn aklı bunu fark etmeyeceği kadar meşguldü. Haydut başka bir drowu; kısa bir süre önce beklenmedik bir şekilde onun odasma gelen, ona Wulfgar'ı yakın takibe almasını emreden ve hizmetleri için ona yüklü bir avans veren (ayrıca, eğer Morik "rica edilen" görevi yapmakta başarısız olursa efendisinin bundan memnun kalmayacağım hiç de üstü kapalı olmayan bir dille belirten) bir ziyaretçiyi düşündü. Şükür ki, Morik o günden bu yana kara elflerden bir haber almamış, ama yine de Wulfgar'ı gözetleme konusundaki anlaşmasına uymuştu.

Hayır, haydut bunun böyle olmadığım en azından kendisine itiraf etmeliydi. Wulfgar ile aralarındaki ilişkiyi kişisel kazanç için, kısmen drowlardan ve kısmen Wulfgar'dan korktuğu için, ayrıca sokaklarda kendisine bariz bir şekilde rakip haline gelen bu adam hakkında daha fazla ! bilgi edinmek için başlatmıştı. Yani başlangıçta bu böyleydi. Artık ; Wulfgar'dan korkmuyordu, fakat bazen, büyük sorunları olan, geçmişinden yaralı adamın adına endişeleniyordu. Morik haftalardır ortalıklarda görülmeyen drow elflerini de pek düşünmüyordu. Barbarın tavrı çoğu zaman huysuzca olsa da, Morik hayret verecek şekilde, Wulfgar'dan hoşlanmaya ve adamın arkadaşlığından memnuniyet duymaya başlamıştı.

İşte bundan sonra, dostu olan bu adamı uyarma dürtüsüyle neredeyse ; Wulfgar'a drowun ziyaretinden söz edecek gibi olmuştu. Neredeyse... ama j Morik'in çıkarcı yönü, yani Luskan sokakları gibi tehlikeli bir çevrede]

hayatta kalmasını sağlayan ihtiyatlı faydacılığı ona bunu yapmasının kimsenin hayrına olmayacağını hatırlatmıştı. Eğer kara elfler onun için gelirse, Wulfgar bunu beklese de beklemese de mağlup olacaktı zaten. Ne de olsa bunlar, kudretli büyülere ve keskin kılıçlara sahip kara elflerdi, Morik'in yatak odasına davetsiz olarak girip onu uykusundan uyandıran kara elfler. Wulfgar'm bile uyuması gerekiyordu. Eğer o kara elfler, zavallı Wulfgar'ın işini bitirdikten sonra Morik'in kendilerine ihanet ettiğini öğrenirlerse...

Morik'in içini bir ürperti sardı ve haydut, bu rahatsız edici düşünceleri şiddetle aklından uzaklaştırıp ilgisini tekrar iri dostuna çevirdi. Gariptir ki, Morik onda kendisine benzeyen birini görüyordu; soylu, kudretli bir savaşçı ve insanlar arasında bir lider olabilecek (ki Wulfgar olmuştu) ama herhangi bir sebepten dolayı bu şansını kaybetmiş bir adam.

Morik kendi durumuna bu açıdan bakıyordu, fakat çocukluğundan beri

izlediği yol onu şu andaki hayatına götürecek cinstendi. Yine de eğer annesi doğum sırasında ölmüş olmasaydı, eğer babası onu sokaklara terk etmiş olmasaydı...

Wulfgar'a bakan Morik, kendisinin dönüşmüş olabileceği adamı ve Wulfgar'ın eskiden olduğu adamı merak etmeden edemiyordu. Morik'e sorulacak olursa, koşullar ikisini de kısıtlıyordu ve bu sebeple Morik'in, aralarındaki ilişki konusunda hiçbir yanılgısı yoktu. Wulfgar ile olan bağının temeli —yani ona yakın olmasının esas sebebi— tüm sağduyusuna rağmen (ne de olsa barbar, kara elfler tarafından gözleniyordu!) onu tıpkı küçük kardeşi gibi görmesiydi.

Hem küçük kardeşi gibi görmesi, hem de Wulfgar'ın dostluğunun ona ayak takımı arasında daha fazla saygı kazandırması. Morik için her zaman ortada fayda getirecek bir sebep olmak zorundaydı.

Gün sonuna yaklaşıyor ve gece geliyordu. Morik ile Wulfgar'ın zamanı, Luskan'ın sokak hayatının zamanı.

KIŞIMI
ŞİMDİKİ ZAMAN

R.A. Salvatore

Anayurdum Menzoberranzan 'da, yani iblislerin kol gezdiği ve drowların rakiplerinin feci sonlarıyla zevklendiği o şehirde, zorunlu bir şekilde ihtiyatlı ve tetikte olma durumu hakimdir. Menzoberranzan 'da, hazırlıksız yakalanan bir drow ölü bir drowdur ve bu sebepten dolayı, kara elflerin duyuları körelten egzotik otları ve içecekleri kullandığı zamanlar pek azdır.

Azdır, ama istisnalar var tabii. Gittiğim dövüşçüler okulu olan Melee-Magthere 'nin mezuniyet törenlerinde, mezun olan talebeler Arach-Tınilith 'in dişileriyle sarhoş edici otlar ve cinsel duyumlarla dolu bir zevk cümbüşü yaparlar. Bu tören, katıksız bir haz anı, gelecek kaygısı güdülmeden en halis zevklerin yaşandığı bir kutlamadır.

O zaman nedenini bilmediğim halde bu zevk âlemini reddetmiştim. Ahlâk anlayışıma ters düştüğünü ve kıymet verdiğim birçok şeyin değerini iki paralık ettiğini düşünmüştüm (ki düşüncem hâlâ bu yöndedir). Şimdi, geriye dönüp bakınca, o zevk âlemini reddetmemi sağlayan başka bir gerçeği görüyorum. Ahlâki açıdan tersliği bir kenara bırakılırsa —ki birçok açıdan tersti— zihni bulandıran otların sadece düşüncesinden bile korkmuş ve tiksinmiştim. Bunu o zamandan beri biliyordum tabii —törendeki sarhoş edici havayı soluduğum anda (Not: Drow savaşçılarının mezuniyet töreninde büyük mangallara atılan bu otların dumanı tüm salonu kaplamış ve orada bulunup havayı soluyan herkesi sarhoş etmişti) bu hisse içgüdüsel olarak baş kaldırmıştım— ama bunu reddetmemin, yani o türden bir etkinin hayatımda hiç yer bulmamasının esas sebebini yeni yeni anlıyorum.

Elbette ki, o otlar vücuda refleksleri zayıflatıp bedensel uyumu tamamıyla yok etmeye kadar uzanan birçok açıdan zarar veriyor. Fakat daha önemlisi, ruhu iki ayrı açıdan hasara uğratıyor olmaları. Birincisi, geçmişi bulanıklaştırıp iyi ya da kötü tüm anıları zihinden silmeleri; ikincisi ise gelecek hakkındaki her türlü düşünceyi ortadan kaldırmaları. Sarhoşluk j veren maddeler, sarhoş olan kişiyi şimdiki zamana hapsediyor, gelecek j kaygısı ve geçmişi gözden geçirme yetisi olmaksızın, kişiyi o ana ve o mekâna I mahkum bırakıyor, işte tuzak burada. Fiziksel zevkleri kaygısız ve kayıtsızca \ tatmin etme çabasına yol açan bozguncu bir bakış açısı. Sarhoş olmuş bir j kişi, akla gelebilecek en pervasız hareketi dahi yapmaya yeltenebilir, çünkü | sağduyusu, hatta hayatta kalma içgüdüsü bile zayıflamıştır. Kim bilir sarhoş I olan kaç genç savaşçı kendisinden daha güçlü bir düşmana ahmakça I saldırıp hayatını kaybetmiştir. Kim bilir kaç genç kadın, gelecekte evlenmeyi 1 dahi düşünmediği bir sevgiliden hamile kalmıştır.

işte bu tuzağa ve bozguncu bakış açısına müsamaha gösteremem. 1 Hayatımı geleceğimin şu andakinden daha iyi olacağını umut ederek —her I zaman umut ederek— yaşıyorum, ama bunun sadece benim çabalarımla I mümkün olacağını da aklımdan çıkartmıyorum. Böylece, bu zorlu I

çalışmayla birlikte, hayata dair bir tatmin duygusu, gerçek mutluluğu tadabilmek için hepimizin ihtiyaç duyduğu başarıya ulaşma hissi de geliyor. Başarmak için çalıştığım ve başarmayı umduğum her şeyi bir kalemde silebilecek olan bir zayıflık anını yaşamak için kendime izin verirsem, umuduma nasıl sadık kalmış olabilirim? Eğer, karar verme yetimi kısıtlayan, bakış açımı değiştiren ve zihnimi bulandıran bir maddenin etkisi altında olsaydım, hayatımda karşıma çıkan birçok beklenmedik kriz anında kim bilir nasıl tepkiler vermiş olurdum.

Ayrıca, o tür maddelerin kişiyi nerelere götürebileceği de hiç hafife alınmayacak bir tehlikedir. Melee-Magthere'deki mezuniyet töreninde o sarhoşluk havasına kapılmak ve rahibeler tarafından bana teklif edilen cinsel zevkleri tatmak için kendime izin vermiş olsaydım, daha sonra yaşayacağım ve samimi bir sevginin ürünü olacak bir birleşmenin değeri ne kadar da düşerdi.

Benim bakış açıma göre fazlasıyla. Bedensel hazlar, fiziksel arzuların fikirsel ve duygusal bir kararla birleşmesiyle meydana gelen bir olgudur — ya da olması gereken budur. Kişinin kendisini bir başkasına, bir güven ve saygı bağıyla, hem bedenen hem de ruhen teslim etmesidir. Sözünü ettiğim mezuniyet törenindeki haliyle, bu türden bir paylaşımın oluşması imkânsızdı; sadece vücudumu teslim etmekten ibaretti ve dahası, başka birisinin sunduğu bedeni kabul etmek demekti. Ortada kutsi bir birleşim ve ruhani bir deneyim olamayacağından, gerçek mutluluğun tadılması imkânsızdı.

Onun gibi beyhude bir zevk âlemine katılamazdım, zira orada yaşanan tam olarak buydu: Daha yüksek bir yaşam seviyesini umut etmemekten dolayı, hayatın en düşük ve ilkel düzeyinde yaşayıp sefil bir şekilde zevklenmek.

Bu sebeple, o tür uyuşturucu maddelerin, en ılımlı olanları hariç tümüne karşıyım ve o maddeleri kullananları açıktan açığa yargılamasam da, bomboş olan ruhları için onlara acıyorum.

Bir kişinin o kadar alçalmasına sebep olan nedir? Sanırım acı ve açıkça yüzleşilip üstesinden gelinemeyecek kadar feci hatıralar. Uyuşturucular, geleceği harcamak pahasına geçmişin acılarını yok ediyor olabilir, ama bu hiç de adil bir alışveriş değil.

Bunu aklımda tutuyor ve kayıp dostum Wulfgar adına endişe duyuyorum. Esaretinin ıstırabından kaçıp nereye sığınacağını da merak ediyorum.

—Drizzt Do'Urden

15

R.A. Salvatore

BÖLÜM 1

LİMANA GİRİŞ

"Bu yerden öyle çok nefret ediyorum ki," diye belirtti cübbeli büyücü Robillard. Konuştuğu kişi, üç direkli bir uşkuna olan Su Perisi'mn kaptanı Deudermont idi. Gemi uzun bir mendireğin etrafından dolaşmış ve Luskan'ın kuzey limanının görüş sahasına girmişti.

Sakin, düşünceli bir tavra, lordlara yaraşır bir asalete sahip, uzun boylu ve heybetli bir adam olan Deudermont sadece başıyla onayladı ve büyücüsünün düşüncesine katıldığını belirtti. Uruktaki şehrin siluetine baktı ve Luskan'ın meşhur büyücüler loncası olan Büyünün Sahipkulesi'nin belirgin hatlannı gördü. Deudermont, Robillard'm bu liman hakkındaki hor görü dolu tavrının buradan kaynaklandığını biliyordu. Büyücü yaptığı açıklamalarda son derece yüzeysel davranıp Sahipkulesi'ni yöneten "ahmakların" gerçek bir büyü üstadıyla kurnaz bir hokkabazı birbirinden ayıramadıkları hakkında birkaç kayıtsız yorumda bulunmuştu. Fakat Deudermont, geçmişte Robillard'm o loncaya katılmasının reddedilmiş olduğundan şüpheleniyordu.

"Neden Luskan?" diye yakmdı geminin büyücüsü. "Derinsu ihtiyaçlarımızı daha iyi karşılamaz mıydı? Koca Kılıç Sahili'ndeki hiçbir liman, Derinsu'nun onarım tesisleriyle boy ölçüşemez."

"Luskan daha yakındı," diye ona hatırlattı Deudermont.

"Arada sadece birkaç günlük fark vardı," diye lafı yapıştırdı Robillard.

"Eğer sözünü ettiğin o birkaç gün içinde bir fırtınaya yakalamaydık, geminin hasar görmüş omurgası kırılabilirdi ve cesetlerimiz iri yengeçlerle balıklara yem olurdu," dedi kaptan. "Bir adamın gururu için ahmakça bir kumar gibi görünüyordu."

Robillard cevap yetiştirmeye davrandı, ama kendisini daha fazla rezil etmeden önce kaptamn sözlerindeki manayı anlayıp sustu. Yüzünde kaşlan çatık, sert bir bakış belirdi. "Eğer patlamayı mükemmel bir şekilde zamanlamış olmasaydım korsanlar bizi haklardı," diye homurdandı büyücü,

sakinleşmek için birkaç saniye duraksadıktan sonra.

Deudermont onunla hemfikir oldu. Hakikaten de, en son korsan avında Robillard'ın sergilediği performans tek kelimeyle muhteşemdi. Birkaç yıl önce Su Perisi —yeni, daha iri, daha hızlı ve daha güçlü olan Su Perisi— Derinsu lordlan tarafından bir korsan avcısı olarak göreve alınmışü. Başka hiçbir gemi onun kadar başarılı olamamıştı; o kadar ki, çanaklıktaki gözcüler, Kılıç Sahili'nin kuzey sularında —Luskan'm bu kadar yakınında— yani Su Perisfrm. sık sık ava çıktığı sularda gezinen iki tane korsan gemisi tespit ettiğinde Deudermont buna inanmakta güçlük çekmişti. Yalnızca uskunanın namı bile o sulan aylar boyunca güvende tutmaya yetmişti.

Bu korsanlar kolay lokma olan tüccar gemilerini yağmalamak için değil, intikam almak için gelmişlerdi. Bu sebeple savaş için iyi hazırlanmışlardı; iki geminin de küçük bir mancınığı, bol miktarda okçusu ve birkaç büyücüsü vardı. Hâl böyleyken dahi, korsan gemisi, manevra konusunda, hünerli Deudermont ile deneyimli mürettebatı karşısında yetersiz kalmış ve büyü konusunda ise, on yılı aşkın süredir gemiden gemiye savaş için uygun olan kudretli büyülerle çalışan Robillard tarafından alt edilmişti. Robillard'ın gözbağlanndan birisi, Su Perisfni suyun üzerinde hareketsiz bir şekilde kalmış, ana direği güverteye düşmüş ve küpeşteleri düzinelerce ölü adamla dolmuş gibi göstermişti. Korsanlar aç kurtlar gibi etraflarında daireler çizerek onlara daha da yaklaşmış ve en sonunda hasarlı geminin işini bitirmek için, birisi iskele tarafından, diğeri sancak tarafından üzerlerine kapanmışlardı.

Aslında Su Perisi hiç de hasar görmemişti, zira Robillard düşman sihirbazların saldın büyülerini alt etmişti ve korsanların küçük mancınıklan, heybetli uskunanın zırhlı kanatlarına karşı hiç etkili olamamıştı.

Deudemont'un keskin nişancılardan oluşan okçulan, yaklaşan gemileri amansız bir yaylım ateşine tutmuştu. Uşkuna, savaş yüzüşünden tam yelken yüzüşüne mükemmel bir zamanlama ve başanyla geçiş yapmış, gemi korsanların arasından âdeta ileri aülarak çıkarken pruvası sudan yukan sıçramışü.

Robillard, korsan gemilerinin üzerine bir sessizlik örtüsü büyüsü yapıp sihirbazlannın savunma büyüleri oluşturmasını engelledikten sonra, iki gemiye ve gemilerin arasındaki açık alana hızlı bir başanyla art arda üç alev topu fırlatmıştı —Bom! Bom! Bom! Bunun ardından balista ve mancınıktan toplu bir yaylım ateşi başlamış, Su Perisi'mn topçulan, düşmanların yelken ve donanımlarına daha fazla hasar vermek için uzun zincirler ve alevleri körüklemek için yanan zift gülleleri fırlatmıştı.

Ana direklerinden yoksun kalmış bir halde suda sürüklenen ve baştan aşağı alevler içinde olan iki korsan gemisi kısa süre içinde suyun dibini boylamıştı. Gemi yangını o kadar büyüktü ki, Deudermont ile tayfası, soğuk okyanus sularından sadece birkaç kazazede çıkartmayı başarabilmişti.

Fakat Su Perisi bu savaşı hasarsız atlatmamıştı. Artık sadece tek bir tam yelkenin gücüyle yol alıyordu. Daha da tehlikeli olanı ise, gemi omurgasında, su seviyesinin hemen üzerinde dikkate değer boyutta bir çatlağın bulunmasıydı. Deudermont'un, su boşaltımı için mürettebatının neredeyse üçte birini çalıştırması gerekiyordu, ki rotasını en yakındaki liman olan Luskan'a doğru çevirmesinin esas sebebi de buydu.

Deudermont bunun gerçekten de iyi bir seçim olduğunu düşünüyordu. Luskan rıhtımını, Derinsu'nun daha geniş olan limanına tercih ediyordu, zira masraflarının güney şehri tarafından karşılanmasına ve o şehirdeki herhangi bir lordun evinde akşam yemeği yiyebilecek olmasına rağmen, Luskan onun sıradan mürettebatına, yani mevkie, asalete veya soylulara ait bir masada yemek yeme hayallerine sahip olmayan adamlanna karşı daha misafirperverdi. Luskan'in da, Derinsu gibi belirli toplumsal sınıflan vardı, ancak Luskan'ın toplumsal merdiveninin en üst basamaklan, Derinsu'nun en alt basamaklarından sadece biraz yüksekteydi.

Şehre yaklaşırlarken, tüm iskelelerden onlara selâmlar gelmeye başladı, zira Su Perisi burada gayet iyi tanınır ve hürmet görürdü. Luskan'ın dürüst balıkçılan ve tüccar denizcileri, Kaptan Deudermont ile hızlı uskunasının çıkarttığı işleri Kılıç Sahili'nin kuzey kesiminde bulunan herkesten daha çok takdir ederdi.

"Ben, iyi bir seçim yapmışım, derim," diye belirtti kaptan.

"Derinsu'da daha iyi yemek, daha iyi kadınlar ve daha iyi eğlence var," diye yanıtladı Robillard.

"Ama daha iyi büyücü yok," demeden edemedi Deudermont. "Kesinlikle, Sahipkalesi tüm Diyarlar'da en çok hürmet gören büyücü loncalarından birisi."

Robillard inleyip birkaç küfür savurduktan sonra hışımla uzaklaştı.

Deudermont dönüp ona bakmadı, ama büyücünün kalın tabanlı çizmelerinin güverteye sertçe vuruşunu da dikkatinden kaçırmadı.

"Haydi ama, sadece kısacık bir sevişme," diye işveyle mınldandı kadın, bir eliyle kirli san saçlanyla oynayarak ve somurtkan bir ifade takınarak. "Masalarla ilgilenerek geçireceğim geceden önce gerginliğimi alıp götürecek hızlı bir sevişme."

İri barbar, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, zira ağzı sanki kumaşla doluydu —ve o kumaş leş gibiydi. Korsan Palası Taveması'nda gece

boyunca çalıştıktan sonra, Morik ile birlikte daha fazla içki içmek için rıhtıma gitmişti. Her zaman olduğu gibi, iki kafadar şafak vaktine kadar orada kalmışlardı. Bunun ardından Wulfgar, yuvası ve iş yeri olan Korsan Palası'na kadar sürünmüş, binaya varınca da kendisini dosdoğru yatağına atmıştı.

Ama bu kadın, yani tavernada garsonluk yapan ve son birkaç aydır Wulfgar'ın sevgilisi olan Delly Curtie, onun yanına gelmişti. Barbar, bir aralar bu kadını zevk verici bir meşgale, bir yaş pastanın üzerindeki krema ve hatta kendisini önemseyen bir dost olarak görüyordu. Luskan'daki ilk zorlu günlerinde Wulfgar'a Delly göz kulak olmuştu. Wulfgar'ın duygusal ve fiziksel ihtiyaçlarını hiçbir soru sormadan, hiçbir yargıda bulunmadan ve karşılığında hiçbir şey beklemeden gidermişti. Ama son zamanlarda aralarındaki ilişki değişmeye başlamıştı ve bu değişim hiç de hafif değildi. Artık yeni hayatma —ki bu hayat neredeyse tamamen, Errtu'yla geçirdiği yılların acısını silmeye adanmıştı— alışıp daha rahat yaşamaya başlamış olan Wulfgar, Delly Curtie'ye farklı bir açıdan bakmaya başlamıştı.

Duygusal açıdan, Delly bir çocuk, ilgi bekleyen küçük bir kız sayılırdı. Yirmili yaşlarının sonuna yaklaşan Wulfgar ondan birkaç yaş büyüktü. Fakat son zamanlarda beklenmedik bir değişim olmuş, ilişkilerindeki yetişkin kişi rolü Wulfgar'a kalmış ve Delly'nin ihtiyaçları Wulfgar'ınkini gölgede bırakmaya başlamıştı.

"Ah, ama bana ayıracak on dakikan vardır elbet, canım Wulfgar'ım," dedi kadm, barbara yaklaşıp yanağım okşayarak.

Wulfgar nazik ama sert bir şekilde kadının bileğini kavradı ve elini yüzünden uzaklaştırdı. "Uzun bir gece geçirdim," diye yanıtladı. "Arumn için mesai yapmaya başlamadan önce daha fazla dinlenmeyi umuyordum."
"Ama kanım kaynı—"

"Daha fazla dinlenmeyi," diye tekrarladı Wulfgar, sözlerine tek tek vurgu yaparak.

Delly ondan hışımla uzaklaştı, işveyle karışık somurtkan tavrı aniden soğuk ve umursamaz bir hal aldı. "Yatağımı paylaşmak isteyen tek adamın kendin olduğunu mu sanıyorsun?"

Wulfgar kendisine atılan bu lafa cevap verip de Delly'yi haklı çıkartmadı. Ona verebileceği tek cevap bunu gerçekten de umursamadığı, tüm bunların —yani içki içip dövüşmesinin— sadece bir kaçma yolundan ibaret olduğuydu. Aslında Wulfgar, Delly'den hoşlanıyor, ona saygı duyuyor ve onu bir dostu addediyordu —ya da kendisinin başka birisine dost olabileceğine dürüstçe inansaydı öyle yapardı. Onu incitmek istemiyordu.

Delly, şüpheler içinde Wulfgar'rn odasının ortasında durmuş, sinirden titriyordu. Aniden kendisini hafif gece giysisinin içinde fazlasıyla çıplak

hisseden kadın, kollarını göğsünde kavuşturup koşarak koridora çıktı, kendi odasına gitti ve kapıyı çarparak kapattı.

Wulfgar gözlerini kapatıp kafasını bıkkınlıkla salladı. Çaresizce ve hüzünle güldü, zira Delly'nin kapısının tekrar açıldığını, bunun ardından koridor boyunca koşup sokak kapısına ilerleyen ayak seslerini işitmişti. O kapı da sertçe kapandı ve Wulfgar bütün bu gürültü patırtının kendisi için yapıldığını anladı. Delly, hakikaten de kendisini başka bir adamın kollarına atmak için dışarı çıktığını Wulfgar'ın işitmesini istiyordu.

Barbar, bu kadının karmaşık biri olduğunu ve kendisinden bile daha büyük bir iç çatışma içinde bulunduğunu —tabii eğer bu mümkünse— fark etti. Aralarındaki ilişkinin nasıl olup da bu kadar ilerlediğini merak etti. İlişkileri başlangıçta son derece basit ve dürüst olmuştu: Birbirine ihtiyaç duyan iki insan. Fakat son zamanlarda, o ihtiyaçlar duygusal özlemlere dönüşünce ilişkileri çok daha karmaşık bir hal almıştı. Delly, Wulfgar'm kendisine ilgi göstermesine, korumasına, ona güzel olduğunu söylemesine ihtiyaç duyuyordu, ama Wulfgar, başka birisi şöyle dursun, kendisine bile ilgi gösteremediğini biliyordu. Delly, Wulfgar'm kendisini sevmesine ihtiyaç duyuyordu, ama barbann başka birine verebilecek sevgisi yoktu. Wulfgar için sadece acı ve nefret, sadece Errtu'nun ve Cehennem'de altı yıl boyunca işkence çektiği zindanının hatıraları vardı.

Wulfgar iç geçirdi ve mahmur gözlerini ovuşturduktan sonra bir içki şişesine doğru uzandı. Şişe boştu. Hüsran dolu bir hırıltıyla şişeyi odanın öbür tarafına fırlattı ve duvara çarpıp paramparça etti. Sadece bir anlığına, o şişenin Delly Curtie'nin suratında patladığını aklında canlandırdı. Bu görüntü Wulfgar'ı ürküttü, ama onu hiç şaşırtmadı. Delly'nin kendisini bu noktaya bile bile getirip getirmemiş olduğunu merak etti; belki de bü kadın masum bir çocuk değil, kurnaz bir avcıydı. Yoksa, kendisine ilk defa sokulup ona teselli sunduğu zaman, onu bir tuzağa düşürmek için Wulfgar'm duygusal zayıflığından mı yararlanmıştı? Acaba onu kendisiyle evlenmeye zorlamak için yapmış olabilir miydi? Wulfgar'ı, bir taverna hizmetçisi olarak yaşadığı sefil hayattan günün birinde onu çekip çıkartsın diye mi kurtarmıştı?

Wulfgar, yumruklarını sertçe sıkmaktan ellerinin bembeyaz kesilmiş olduğunu fark edince kendisini zorlayarak onları açtı ve birkaç derin, düzenli nefes aldı. Yine iç geçirdi, yine dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ayağa kalkıp neredeyse iki buçuk metreye yakın olan vücuduyla gerindi. Bu rutin hareketi nerdeyse her öğleden sonra yapışında fark ettiği üzere, bugün kaslarının ve kemiklerinin daha da fazla sızladığını hissetti. Wulfgar iri kollarına baktı, hâlâ dünyadaki her insanınkinden daha kalın ve kaslı olmalarına rağmen, sanki derisi iri bedeninin üzerinden sarkmaya ! başlamışçasına kaslarında bir gevşeklik olduğunu göz ardı edemedi.

Şu andaki hayatı, yıllar önce Buzyeli Vadisi'nde yaşadığı sabahlardan, üvey babası Bruenor ile birlikte uzun günler boyunca ağır taşlar kaldırıp onları çekiçle döverek geçirdiği veya savaşçı dostu Drizzt ile eğlence olsun diye dev avlamaya çıktıkları, tüm gün boyunca koşup savaştıkları o günlerden ne kadar farklıydı. O zaman günün saatleri çok daha yoğundu, şimdikinden çok daha fazla fiziksel yükle doluydu, ama o yük sadece fizikseldi, duygusal değil. O zamanda ve o mekândayken, Wulfgar hiçbir sızı hissetmiyordu.

Tüm bunların kaynağı, kalbindeki umutsuzluk, yani eri çok can yakan yarasıydı.

O kayıp yıllan düşünmeye çalıştı; Bruenor ve Drizzt ile birlikte çalışıp savaştığı veya Buzyeli Vadisi'ndeki tek dağ olan Kelvin Yığmı'nm rüzgârlı yamaçlarında koşarak geçirdiği günleri, Catti-brie ile yarış yaptığı...

Sırf kadının düşüncesi bile onu hareketsiz ve bomboş bırakıyordu ve o boşluğu kaçınılmaz bir şekilde Errtu ile peyklerinin görüntüleri dolduruyordu. Bir keresinde o peyklerden birisi olan feci succubus, Catti-brie'nin suretine bürünmüş, onun görüntüsünü kusursuz bir şekilde taklit etmişti ve Errtu Wulfgar'ı, kadım yakalamayı başardığına, onu da buraya Wulfgar'm çektiği sonsuz işkenceleri çekmesi için —hem de onun yüzünden— getirdiğine inandırmıştı.

Errtu, Wulfgar'm dehşetle bakan gözlerinin önünde succubusu —yani Catti-brie'yi— kapmış ve kadım parçalara ayınp onu vahşet ve kan dolu bir hazla yemişti.

Nefes almakta güçlük çeken Wulfgar kendisini, düşüncelerini Catti-brie'ye, gerçek Catti-brie'ye odaklamaya zorladı. Onu sevmişti. O, belki de, hayatında aşık olduğu tek kadındı, ama onu sonsuza dek kaybettiğine inanıyordu. Buzyeli Vadisi'ndeki On-Kasaba'ya gidip onu tekrar bulabilecek olmasına rağmen, aralarındaki bağ kopmuş, Errtu'nun açtığı keskin yaralarla ve Wulfgar'ın o yaralara verdiği tepkilerle kesilmişti.

Pencereden içeri sızan uzun gölgeler ona günün sona ermek üzere olduğunu ve Arumn Gardpeck'in bar fedaisi olarak mesaisinin kısa süre içinde başlayacağım söyledi. Fakat bitkin adam, daha fazla dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu belirttiğinde Delly'e yalan söylememişti. Böylece kendisini yatağına attı ve derin bir uykuya daldı.

Wulfgar, Korsan Palası'nın kalabalık ortak salonuna tökezleyerek girdiği zaman Luskan'a iyiden iyiye gece çökmüştü.

"Yine geç kaldı ve bunda şaşacak bir şey yok," diye hancıya belirtti Josi Puddles, Wulfgar'm içeri girdiğini gördüklerinde. Sıska, boncuk gözlü bir adam olan Josi, tavernanın müdavimlerinden biri ve Arumn Gardpeck'in iyi bir dostuydu. "Bu herif çok az çalışıyor ve tüm içkini kurutuyor."

Nazik ama sert ve her zaman pratik bir adam olan Arumn Gardpeck, her zamanki cevabını verip Josi'ye çenesini kapatmasını söylemek istedi, ama adamın iddiasını çürütemeyeceğini anladı. Wulfgar'ın git gide daha dibe batışını izlemek Arumn'a acı veriyordu. Aylar önce, Wulfgar Luskan'a ilk geldiğinde, Arumn bu barbarla dost olmuştu. İlk başta Arumn'un bu adama ilgi göstermesinin tek sebebi bariz fiziksel kuvvetiydi —Wulfgar gibi kudretli bir savaşçı, acımasız bir şehrin liman kesimindeki bir taverna için hakikaten de bir nimet sayılırdı. Fakat adamla aralarında geçen ırk sohbetin ardından Arumn, Wulfgar'a karşı hislerinin, mesleki bir fırsata duyduğu ilgiden çok daha derin olduğunu anlamıştı. Ondan gerçekten hoşlanmıştı.

Josi, her zaman Arumn'a muhtemel tehlikeleri, kudretli bar fedailerinin er ya da geç lağımlardaki sıçanlara yem olduğunu hatırlatıyordu.

"Güneşin bir anda suya düştüğünü mü sanıyorsun?" diye VVulfgar'a sordu Josi, iri adam esneyerek yanından geçerken.

VVulfgar durdu ve yavaşça, kasıtlı bir şekilde dönüp adama dik dik baktı.

"Gecenin yarısı geçti yahu," dedi Josi, ses tonu aniden değişti ve ithamcı tansı yerini dostane bir muhabbet edasına bıraktı, "ama mekâna senin için göz kulak oldum. Hatta birkaç kavgayı ayırmak zorunda kaldım."

Wulfgar cılız adama şüpheyle baktı. "İnce bir cam levhayı ağır bir sopayla bile ikiye ayıramazsın," diye belirtti ve sözlerini başka bir derin esnemeyle bitirdi.

Her zaman için korkak biri olan Josi bu hakareti kafasını sallayarak ve kendisini rezil edecek şekilde sırıtarak kabullendi.

"Senin mesai saatlerin konusunda gerçekten de bir anlaşmamız var ama," dedi Arumn ciddiyetle.

"Ve senin gerçekten ihtiyaç duyduğun hususlarda anlaşmıştık," diye ona hatırlattı Wulfgar. "Benim sorumluluklanmın gecenin daha geç saatlerinde baş gösterdiğini, zira belânın nadiren erken çıktığını sen kendi ağzınla söylemiştin. Gün batanını görevimin başladığı zaman olarak belirlemiştin, ama bana esas ihtiyaç duyacağın zamanın daha geç saatler olduğunu da eklemiştin."

"Bu doğru," diye yanıtladı Arumn, Josi'nin inlemesine sebep olacak şekilde başıyla onaylayarak. Josi, iri adamın —en yakın dostu Arumn ile aralarına girmiş olduğuna inandığı iri adamın— sert bir şekilde disiplin altına alınmasını görmek için hevesliydi.

"Durum değişti," diye devam etti Arumn. "Epey şöhret kazandın ve kendine birçok düşman edindin. Her gece buraya geç geliyorsun ve senin... yani bizim düşmanlanmız buna dikkat ediyor. Pek yakında buraya gece J yansından sonra yalpalayarak geldiğinde hepimizi katledilmiş olarak karşında bulacağından korkuyorum."

Wulfgar'ın yüzünde, duyduklarına inanamadığını gösteren bir bakış belirdi ve iri adam bu düşünceyi saçma bulmuş gibi elini savurarak arkasını döndü.
"Wulfgar," diye onun ardından otoriter bir tavırla seslendi Arumn.
Barbar kaşlarını çatarak döndü.
"Dün gece üç şişe eksilmiş," dedi Arumn sakin ve hafifçe, ses tonunda bariz bir kaygıyla.
"İstediğim kadar içki alabileceğime söz vermiştin," diye yanıtladı Wulfgar.
"Senin için," diye ayak diredi Arumn. "O sinsi dostun için değil."
Bu sözlerle birlikte etraftaki herkesin gözleri şaşkınlıkla genişledi, zira Luskan'daki hancılar arasında, tehlikeli Haydut Morik hakkında bu kadar cesurca konuşanların sayısı pek azdı.
Wulfgar gözlerini indirdi ve kafasını sağa sola sallayarak kıs kıs güldü.
"Dostum, Arumn," diye söze başladı, "içkini içmesini tasvip etmediğini Morik'e söyleyen kişi olmayı tercih eder misin?"
Arumn gözlerini kıstı ve Wulfgar bu dik bakışa bir anlığına karşılık verdi.
Tam o anda odaya Delly Curtie girdi; gözleri kan çanağına dönmüştü ve hâlâ yaşlarla ıslaktı. Wulfgar ona baktı ve vicdan azabı duydu, ama bu, uluorta itiraf edeceği türden bir şey değildi tabii. Arkasını döndü ve işinin başına gitti; epey fazla gürültü çıkartmaya başlamış olan bir sarhoşu tehdit etmek üzere ilerledi.
"Krzı, kavalcı gibi oynatıyor," diye Arumn'a belirtti Josi Puddles.
Arumn sinirle iç geçirdi. Wulfgar'ı seviyordu, ama barbarın git gide artan saldırgan tavrı o sevgiyi yok etmeye başlamıştı. Delly, birkaç yıldır Arumn'un kızı gibiydi. Eğer Wulfgar, kızın duygularına aldmş etmeden onunla gönül eğlendiriyorduysa, karşısında Arumn'u bulacağı kesindi.
Arumn ilgisini Delly'den Wulfgar'a çevirdiğinde, iri barbarın gürültücü sarhoşun boğazına yapışıp onu yerinden kaldırdığını, adamı kapıya doğru taşıdığını ve hiç de kibar olmayan bir şekilde sokağa attığım gördü.
"O adam hiçbir şey yapmamıştı," diye şikayet etti Josi Puddles. "Eğer böyle davranmaya devam ederse, handa tek bir müşterin bile kalmayacak, ona göre."
Arumn içini çekmekle yetindi.
Barın karşı köşesinde oturan üç adam da, iri barbarın hareketlerini büyük bir ilgiyle izlemekteydi. "O olamaz," diye mırıldandı içlerinden birisi; cılız ve sakallı bir adam. "Dünya o kadar küçük değil."

"Sana diyom, bu o," diye karşılık verdi ortada oturan adam. "O zamannar sen Su Perisi 'nde diildin. O herifi, yani Wulfgar'ı unutmam. Onunla birlikte

ta Derinsu'dan Memnon'a kadar yolculuk ettiydim, hatta geri dönüşte de beraberdik ve yolda epey bi korsan tartaklamıştık."

"Bir korsan savaşında yanında bulundurmak için gayet iyi biriymiş gibi görünüyor," diye belirtti grubun üçüncü üyesi olan Waillan Micanty.

"Dooru o zaman!" dedi ikincisi. "Fakat yol arkadaşı kadar iyi diildi. Dediğim adamı tanıyon. Hani şu kara tenli ahbap, ufak tefek, cici bişii, ama yaralı bir sahuaginden* daha vahşi biri ve bir kılıcı —ya da iki kılıcı— şimdiye kadar gördüüm herkesten daa hızlı kullanıyo."

"Drizzt Do'Urden mi?" diye sordu sıska olanı. "Şu iri adam, drow elfiyle mi yolculuk ediyordu?"

"Aynen ööle," dedi ikincisi, şimdi iki adamın da tüm ilgisini üzerine çekerek. Hem ilgi odağı olduğu için, hem de Wulfgar, Drizzt ve drowun panter yoldaşıyla birlikte yaptıkları yolculuğu hatırladığı için, denizcinin yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Peki Catti-brie sizinle miydi?" diye sordu Waillan; o da Deudermont'un tüm mürettebatı gibi, Drizzt ile birlikte birkaç yıl önce ekibe katılmış olan güzel ve becerikli kadına fena halde abayı yakmıştı. Drizzt, Catti-brie ve Guenhwyvar, Su Perisfyh birlikte birçok ay boyunca yolculuk etmiş ve o üçlü yanlarındayken korsan batırmak çok daha kolay olmuştu!

"Catti-brie bize Baldur Kapısı'nın güneyinde katıldıydı," diye hikâyesine devam etti adam. "Yanında bi cüceyle birlikte geldiydi, Mithril Salonu'nun Kralı Bruenor'la; hemi de alevler içindeki uçan bi savaş arabasının üstünde. Size diyom, hayatımda onun gibi bişii hiç görmemiştim. O azılı cüce arabayı, döğüştüümüz korsan gemilerinden birinin yelkenlerinin üzerine düşürdü. Lenduha gibi gemiyi beraberinde batırdı ve onu sudan çekip çıkarttumızda hâlâ tükrükler saçıyo ve döğüşmek için can atıyodu!"

"Pöh, yalan söylüyorsun," diye itiraz etti sıska denizci.

"Hayır, bu hikâyeyi duymuştum," diye araya girdi Waillan Micanty. "Bunu bizzat kaptanın, Drizzt'in ve Catti-brie'nin ağzından işitmiştim."

İşte bu sözler sıska adamın sesini kesti. Üçü, bir süre daha öylece oturup Wulfgar'm hareketlerini dikkatle izlediler.

"Bunun o olduğundan emin misin?" diye sordu ilk denizci. "Yani Wulfgar bu mu?"

* Ç.N. sahuagin: deniz altında yaşayan; pullu yeşil derileri, perdeli ayak ve elleri, kol ve dizlerinde yüzgeçleri, ucu bir yüzgeçle tamamlanan uzun kuyrukları ve keskin dişleri olan son derece vahşi bir ırk)

Adam bu soruyu sorarken, Wulfgar Aegis-fang'i sırtından aldı ve duvara

yasladı.
"Ah, iki gözüm kör olsun, bu o," diye yanıtladı ikinci adam. "Onu ve o çekicini asla unutmam. Size diyom, o şeyle koca bi direği ikiye bölebiliyo ve çekici yüz adım ötedeki bi korsanın gözünde patlatabilio, hem de sağ veya sol gözü seçebiliyo."
Odanın öbür tarafında, Wulfgar bir müdavimle küçük bir tartışmaya girmişti. Barbar kudretli ellerinden biriyle ileri uzandı, adamı kolayca —hiç zorluk çekmeden— boğazından kavradı ve onu oturduğu yerden havaya kaldırdı. Wulfgar sakince hanın içinde ilerleyip kapının önüne geldi ve sarhoş adamı sokağa fırlattı.
"Gördüüm en güçlü herif," diye belirtti ikinci denizci ve iki yoldaşı buna itiraz edecek değildi. İçkilerini içip bir süre daha izledikten sonra Korsan Palası'nı terk edip dışarı çıktılar. Üç adam, gördükleri kişinin haberini kaptanlarına vermek için hevesle koşmaya başladı.
Kaptan Deudermont, elini muntazaman tıraşlanmış sakalının üzerinde dalgın dalgın gezdiriyor, Waillan Micanty'nin az önce kendisine anlattığı hikâyeyi hazmetmeye çalışıyordu. Bunu başarmakta zorlanıyordu, zira bu haber kulağına hiç mantıklı gelmiyordu. Drizzt ile Catti-brie, onunla birlikte Kılıç Sahili'nde korsan avlayarak geçirdikleri o muhteşem yıllarda, Wulfgar'ın hazin sonunun hikâyesini Deudermont'a anlatmışlardı. Bu hikâye, yıllar önce Memnon'a yaptıkları yolculukta Wulfgar'la dost olmuş olan Deudermont'u derinden etkilemişti.
Drizzt ile Catti-brie Wulfgar'ın ölmüş olduğunu söylemişlerdi ve Deudermont da buna inanıyordu. Fakat şimdi, Deudermont'un güvenilir mürettebatından adamlar ona Wulfgar'm sağ salim olduğunu, hatta Deudermont'un da eskiden müdavimi olduğu Korsan Palası Hanı'nda çalıştığını söylüyordu.
Bu düşünce Deudermont'un aklına, barbar ve Drizzt ile Derinsu'daki Denizkızının Koynu adlı handa tanıştıkları zamanı getirdi. Wulfgar o handa, kötü şöhretli bir bar kavgacısı olan Bungo ile dövüşmekten sakınmıştı. Barbar ile yol arkadaşları ondan sonra, buçukluk dostlarını Calimport'taki bir paşanın pençesinden kurtarmaktan, Mithril Salonu'nun Battlehammer Klanı adına yeniden fethetmeye kadar birçok büyük iş başarmışlardı. Wulfgar'm Luskan'daki salaş bir handa fedai olarak çalışmasının düşüncesi bile kulağa saçma geliyordu.

Özellikle de, Drizzt ile Catti-brie'nin iddiasına göre Wulfgar ölüyken.
Deudermont ikisiyle birlikte yaptıklan son yolculuğu düşündü. O yolculukta Su Perisi okyanusun çok açıklarındaki uzak bir adaya gitmişti ve orada kör bir kâhin, Drizzt'e kaybetmiş olduğu bir dostu hakkında bir bilmece söylemişti. Deudermont'un Drizzt ile Catti-brie'yi son gördüğü zaman, ikisinin yola koyuldukları zamandı; ki bu hadise Su Perisfmn

istenmeden nakledildiği karanın iç kesimlerindeki bir gölde olmuştu.

Peki Wulfgar hayatta olabilir miydi? Kaptan Deudermont bu ihtimâli göz ardı etmeyecek kadar çok şey görüp geçirmişti.

Yine de, adamlarının yanılmış olması kaptana muhtemel görünüyordu. Kuzey barbarları konusunda pek az deneyimleri vardı ve barbarların hepsi de iri yan, sansın, güçlü kimselerdi. Yani birisi diğerine benzeyebilirdi. Korsan Palası bir barban fedai olarak işe almış olabilirdi, ama o Wulfgar olamazdı.

Şehirdeki daha yüksek mevkili evlerde ve binalarda, katılması gereken bir sürü randevusu olduğundan dolayı bu konu üzerine daha fazla düşünmedi. Fakat üç gün sonra, Luskan'ın asil ailelerinden birisinin sofrasında akşam yemeği yerken, masadaki sohbetin konusu şehrin en ünlü kabadayılarından birisinin ölümüne gelip çattı.

"Ağaç Kütüğü Kıran olmadan çok daha iyi durumdayız," diye ısrar etti konuklardan birisi. "Kendisi şimdiye kadar şehrimize girmiş olan en katıksız belâ abidesiydi."

"Sadece bir serseriydi," diye yanıtladı bir diğeri, "üstelik o kadar da sert değildi."

"Pöh, ama dörtnala koşan bir atı sadece önüne geçerek alaşağı edebiliyordu," diye ayak diredi ilki. "Bunu yaptığını gözlerimle gördüm!"

"Ama Arumn Gardpeck'in yeni adamını alaşağı edemedi," diye belirtti diğeri. "Ağaç Kütüğü Kıran o çocukla dövüşmeye çalıştığında Korsan Palası'ndan dışan uçtu ve koca kapı eşiğini de beraberinde götürdü."

Deudermont kulak kabarttı.

"Evet, o adam," diye hemfikir oldu ilk konuk. "Duyduğum hikâyelere bakılırsa herkesten daha güçlüymüş. Ah, hele o savaş çekici! Gördüğüm en güzel silah."

Çekicin bahsinin geçmesi, neredeyse Deudermont'un ağzındaki lokmanın boğazına takılmasına sebep olacaktı, zira Aegis-fang'in kudretini gayet iyi hatırlıyordu. "Adı ne?" diye sordu kaptan.

"Kimin adı ne?"

"Arumn Gardpeck'in yeni adamının."

İki adam birbirilerine bakıp omuz silktiler. "Sanırım Wolflu bir şeydi," dedi ilk konuk.

Kaptan Deudermont, birkaç saat sonra asilzadenin evinden aynldığında

ayaklarının kendisini Su Perisi'ne değil, Luskan'm en tehlikeli kesimi ve Korsan Palası'nın bulunduğu yer olan kötü şöhretli Yanm-Ay Sokak'a götürdüğünü fark etti. Hiç tereddütsüz hana girdi ve bulduğu ilk boş masaya bir sandalye çekti. Deudermont daha masasına yerleşmeden önce iri adamı tespit etti. Bu, hiç şüphesiz Beornegar oğlu Wulfgar idi. Kaptan, Wulfgar'ı pek iyi tanımıyordu ve onu yıllardır görmemişti, ama bu konuda hiçbir şüphesi

olamazdı. Koca cüssesi, etrafındaki güç aurası ve delip geçen bakışlarıyla mavi gözleri bu adamı ele veriyordu. Ah, dağınık sakalı ve kirli kıyafetiyle artık biraz daha pejmürde görünüyor olabilirdi, ama bu Wulfgar idi.

İri adam bir anlığına Deudermont ile göz göze geldi, ama kafasını ondan çevirirken barbarın gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Deudermont, Wulfgar'ın geniş sırtına asılı duran muhteşem savaş çekici Aegis-fang'i gördüğünde tamamıyla emin oldu.

"İçki içmeye mi yoksa kavga çıkartmaya mı geldin?"

Deudermont dönüp baktığında, masanın yanında elinde bir tepsiyle duran genç bir kadın gördü.

"Evet?"

"Kavga çıkartmak mı?" diye tekrarladı kaptan hafifçe, hiçbir şey anlamayarak.

"Ona attığın bakışları gördüm," diye cevap verdi genç kadın, Wulfgar'ı işaret ederek. "Buraya kavga çıkartmak için gelenlerin sayısı çok. Buradan taşınarak gidenlerin sayısı da çok. Ama eğer onunla dövüşmek istiyorsanız bu sizin için iyi bir şey ve eğer onu sokağın ortasında öldürürseniz bu onun için iyi bir şey."

"Kavga falan istemiyorum," diye kadını temin etti Deudermont. "Ama bana söyler misin, onun adı ne?"

Kadın homurdandı ve kafasını sağa sola salladı. Deudermont'un kesriremediği bir sebepten dolayı kadının sinirleri bozuktu. "Wulfgar," diye yanıtladı. "Eğer buraya hiç gelmemiş olsaydı hepimiz için çok daha iyi olurdu." Genç kadın, adamın içki isteyip istemediğini tekrar sormadan oradan uzaklaştı.

Deudermont kadına daha fazla ilgi göstermedi ve bakışlarını tekrar iri adama çevirdi. Wulfgar nasıl olmuş da buralara gelmişti? Neden ölü değildi? Ve Drizzt ile Catti-brie nerelerdeydi?

Saatler geçip giderken mekânı inceledi ve şafak yaklaşıp bardaki sıska bir adam dışındaki tüm müdavimler tek tek hanı terk edene kadar sabırla oturdu.

"Gitme zamanı," diye ona seslendi hancı. Deudermont cevap vermek için bir harekette bulunmadığında ve sandalyesinden kalkmadığında, hancının fedaisi onun masasının yanına geldi.

Üzerinde heyula gibi yükselen Wulfgar, oturan kaptana dik dik baktı.

"Dışarı yürüyerek ya da uçarak çıkabilirsin," diye sertçe açıklama yaptı. "Seçim senin."

"Baldur Kapısı'nın güneyinde korsanlarla dövüştüğün yerlerden çok uzaklara gelmişsin," diye yanıtladı kaptan. "Fakat seçtiğin yön kafamı kurcalıyor."

Wulfgar başını yana yatırdı ve adama daha dikkatle baktı. Sakallı

yüzünden bir tanıma ışıltısı —sadece küçük bir ışıltı— geçti.
"Güneye yaptığın yolculuğu unuttun mu?" diye onu konuşmaya teşvik etti Deudermont. "Peki ya, korsan Pinochet'yle olan dövüşü ve yanan savaş arabasını?"
Wulfgar'ın gözleri genişledi. "Bunları nereden biliyorsun?"
"Nereden mi?" diye tekrarladı Deudermont, kulaklarına inanamayarak. "Wulfgar, benim gemimle Memnon'a gidip geri geldin. Dostların Drizzt ile Carti-brie bundan pek kısa süre önce benimle birlikte yolculuk ediyorlardı, fakat kesinlikle senin ölü olduğunu sanıyorlardı!"
İri adam, sanki suratının ortasına bir tokat yemiş gibi geriledi. Berrak mavi gözlerinden; nostaljiden tiksintiye kadar uzanan karmaşık bir duygu fırtınası geçti. Uğradığı şaşkınlıktan kurtulmak için uzun bir süre uğraştı.
"Yanılıyorsunuz, iyi yürekli adam," diye yanıtladı en sonunda, Deudermont'u hayretlere salarak. "İsmim ve geçmişim hakkında yanılıyorsunuz. Gitme zamanınız geldi."
"Ama Wulfgar," diye itiraz edecek oldu Deudermont. Derken hayretle sıçradı, zira kendisine yaklaşan hiçbir ayak sesi duymamış olmasına rağmen hemen yanında ufak tefek, karanlık ve meşum bir adamın durduğunu fark etti. Wulfgar küçük adama baktıktan sonra Arumn'a işaret verdi. Hancı, bir anlık tereddüdün ardından tezgâhın arkasına uzandı ve oradan bir şişe çıkartıp havaya fırlattı. Çevik elli Morik ise şişeyi kolayca kaptı.
"Yürüyecek misin, uçacak mısın?" diye Deudermont'a tekrar sordu Wulfgar. Ses tonundaki şüphe götürmez kayıtsızlık —buz gibi soğuk değil, sadece umursamaz— Deudermont'u derinden yaraladı ve kaptan, eğer hemen harekete geçmezse, iri adamın tehdidini hiç tereddütsüz yerine getirip onu tavernadan dışarı fırlatacağını anladı.
"Su Perisi en az bir hafta daha limanda olacak," dedi Deudermont, ayağa kalkıp kapıya doğru yönelerek. "Seni gemide misafir veya mürettebattan biri olarak görmekten memnuniyet duyarım, zira ben unutmadım," diye sert bir sesle bitirdi; handan hızla dışarı çıkarken sözleri yankılandı.
"Kimdi o?" diye sordu Morik Wulfgar'a, Deudermont karanlık Luskan gecesine karışıp ortadan kaybolduğunda.
"Bir ahmak." İri adamın verdiği tek yanıt bu oldu. Bara doğru ilerledi ve hancıya göstere göstere raftan bir şişe daha aldı. Bakışlarını Arumn'dan

Delly'e çeviren hırçın barbar, Morik ile birlikte handan ayrıldı.
Kaptan Deudermont'un önünde rıhtıma kadar uzun bir yol vardı. Luskan'ın gece hayatının görüntüleri ve sesleri üzerine kapanıyordu —açık taverna pencerelerinden sokağa yayılan yüksek, sarhoş insan sesleri, köpek havlamaları ve karanlık köşelerdeki gizli fısıldaşmalar— ama Deudermont, kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, onları pek duymuyordu.

Demek Wulfgar gerçekten de hayattaydı, fakat kaptanın o kahraman adamı hayal edebileceğinden çok daha kötü bir durumdaydı. Barbara, Su Perisi'mn mürettebatına katılma konusunda yaptığı teklifte samimiydi, ama onun bu teklifi asla göz önünde bulundurmayacağını barbarın tavrından anlamıştı. Peki Deudermont'un şimdi ne yapması gerekiyordu?

Wulfgar'a yardım etmek istiyordu, ama Deudermont kişisel sorunlar konusunda, yardım istemeyen birisine asla yardım edemeyeceğini anlayacak kadar deneyimliydi.

Kaptan gemisine yaklaştığında onu, "Eğer bir daha bir akşam yemeği davetine katılmayı planlarsan, nezaket gösterip nerede olacağın konusunda bize bilgi versen iyi olur," diyen azar dolu bir ses karşıladı. Kafasını kaldırdığında, Robillard ile VVaillan Micanty'nin küpeşteden kendisine bakmakta olduklarını gördü.

"Dışarıda yalnız başına gezmemelisin," diye azarladı Waillan Micanty, ama Deudermont sadece elini savurarak bu düşünceyi geçiştirdi.

Robillard kaşlarını çatarak endişesini belirtti. "Şu son birkaç yılda kaç düşman edindik dersin?" diye sordu büyücü tüm ciddiyetiyle. "Sırf kelleni uçurma şansı elde etmek için keselerce altın ödeyecek kaç kişi vardır?"

"İşte beni kollaması için bir büyücü tutmamın sebebi de bu," diye sakince yanıtladı Deudermont, bir ayağını borda köprüsüne atarak.

Robillard, bu yorumun saçmalığı karşısında homurdandı. "Nerede olduğunu dahi bilmiyorsam seni nasıl kollayacağım peki?"

Deudermont bir anda durdu ve yukarıdaki büyücüye bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Eğer daha benim yerimi büyü yoluyla tespit edemiyorsan, bana zarar vermek isteyenleri bulabileceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Ama dediği doğru, Kaptan," diye araya girdi Waillan, Robillard utancından kıpkırmızı kesilirken. "Sokaklarda korunmasız gezerken seninle karşılaşmak isteyecek bir sürü kişi var."

"Koca mürettebatı gemiye mi kapatmalıyım yani?" diye sordu Deudermont. "Korsanların dostlarının intikamından korktuğumuz için kimse gemiyi terk etmesin, öyle mi?"

Su Perisinden yalnız başına ayrılanların sayısı pek azdır," diye tartıştı i Waillan.

"Ve korsanlar tarafından bir hedef olarak bilinen kişilerin sayısı daha da azdır!" diye lafı yapıştırdı Robillard. "Düşmanlarımız daha düşük seviyeli, yerine yenisi alınabilecek mürettebata saldırmazlar, zira bunu yapmak Deudermont'un ve Derinsu lordlannm gazabını uyandırmak demek olur. Ama Su Perisi"nin kaptanını ortadan kaldırma fırsatı için bu bedeli ödemeyi] göze alırlar." Büyücü derinden iç çekti ve manalı manalı kaptana baktı.

"Dışarıda tek başına gezinmemelisin," diye sertçe son noktayı koydu.
"Gidip eski bir dostumu görmem gerekiyordu," diye açıkladı Deudermont.
"Adı Wulfgar mı?" diye sordu algısı kuvvetli olan büyücü.
"Öyle sanmıştım," diye hüzünle yanıtladı Deudermont. Borda köprüsünü i aşıp iki adamın yanından geçti ve tek bir kelime daha etmeden kamarasına gitti, 1
Burası, bir isme sahip olamayacak kadar küçük ve pis bir mekân, Luskan'ın en aşağılık salcinlerinin toplandığı, izbe bir yerdi. Buranın sakinleri çoğunlukla, işledikleri rezil suçlar sebebiyle lordlar veya hiddetli aileler tarafından aranan denizcilerdi. Gemilerinin demir attığı herhangi bir şehrin sokaklarında açıktan açığa dolaşmalarının sonucunda tutuklanmaktan veya öldürülmekten korkmakta haklılardı. Bu sebeple, rıhtıma elverişli bir şekilde yakın olan gecekonduların arka bölümlerinde, buna benzer izbelere doluşuyorlardı.
Haydut Morik bu gibi mekânları iyi biliyordu, zira henüz küçük bir çocukken sokak hayatına, bu haydut yerleşimlerinin en tehlikelilerinden birisinde gözcülük yaparak başlamışü. Artık bu tip izbelere pek uğramıyordu. Daha medeni yerleşim yerlerinde kendisine büyük bir saygı duyuluyor, hürmet ediliyor ve kendisinden korkuluyordu, ki muhtemelen Morik'in en çok hoşlandığı his de üçüncüsüydü. Fakat buradayken, o sadece alelade bir serseriden, kiralık katillerin yuvasındaki küçük bir hırsızdan ibaretti.
Fakat bu gece, meşhur Su PerisVnvn kaptanının onun yeni dostu olan Wulfgar ile konuşmaya gelmesi üzerine bu mekânlardan birine gitme dürtüsüne direnememişti.
30

Dünyanın Omurgası
"Ne kadar uzun?" diye sordu, Morik'in masasında oturan iki serseriden birisi olan Sürüngen Sharky. Sürüngen, pembe yanaklarında birbiriyle orantısız olarak uzamış kirli sakallara sahip, tek gözünü yitirmiş, kaba ve yaşlı bir deniz kurduydu. Müdavimler ona sıklıkla "Pinti Sürüngen" derdi, zira adam paslı hançerini kullanma konusunda hızlı, ödeme alma konusunda yavaştı. Sürüngen, ganimetleri konusunda o kadar cimriydi ki, kayıp gözünün üzerine kapatacak münasip bir göz yaması bile satın almamıştı. Boş göz çukurunun karanlık ucu, Sürüngen'in kafasına sardığı bandananm altından Morik'e bakıyordu.
"Benden bir buçuk baş uzun," diye yanıtladı Morik. "Belki iki."
Sürüngen, hakikaten de türünün ilginç bir örneği olan korsan yoldaşına baktı. Adamın kafasında esmer saçından gür bir tepe örgüsü vardı. Yüzü, boynu ve derisinin açıkta kalan hemen hemen her yeri —ve tek giysisi kaplan derisinden bir eteklik olduğu için vücudunun açıkta kalmayan pek az yeri vardı— dövmelerle kaplıydı. Sürüngen'in bakışlarını takip edip diğer korsana bakan Morik'in tüyleri ürperdi, zira Sürüngen'in yoldaşının

kendisine has özelliklerini bilmese de, Tee-a-nicknick adındaki bu "adam" hakkındaki söylentileri kesinlikle işitmişti. Bu korsan sadece kısmen insandı, diğer kısmı ise nadir görülen, vahşi bir savaşçı ırk olan quallan idi.

"Su Perisi limanda," dedi Sürüngen, Morik'e. Haydut başıyla onayladı, zira bu izbe meyhaneye gelirken üç direkli uskunayı görmüştü.

"Tam çene kemiğinin hizasında sakalı vardı," diye ekledi Morik, elinden geldiğince eksiksiz bir eşkal vermeye çalışarak.

"Dik duruyo mu?" diye sordu dövmeli korsan.

Morik, sanki ne dediğini anlamamış gibi Tee-a-nicknick'e baktı.

"Sandalyesinde dimdik mi oturuyordu?" diye açıklık getirdi Sürüngen, doğrulup kaskatı bir duruş takınarak. "Yani ta kıçından boğazına kadar bir kazık sokulmuş gibi görünüyor muydu?"

Morik gülümsedi ve başıyla onayladı. "Dimdik oturuyordu."

Da korsan tekrar bakıştılar.

"Kulağa Deudermont'muş gibi geliyor," diye belirtti Sürüngen. "Bıçağımla o itin gırtlağını deşebilmek için bir kese dolusu altın verirdim. Herif birçok dostumu batırdı ve hepimizi çok zarara uğrattı."

Dövmeli korsan, masanın üzerine şişkin bir altın kesesi atarak dostuna katıldığını belirtti. Morik, izbe meyhanenin diğer masalanndaki sohbetlerin aniden kesildiğini ve tüm gözlerin kendisiyle iki uçan yoldaşına çevrildiğini fark etti.

"Tabii ya, Morik, bu manzaradan hoşlanıyorsun elbet," diye belirtti Sürüngen, keseyi işaret ederek. "Oldu işte, bu senin ve tahminimce bunun gibi on tane daha gelecek." Sürüngen aniden sıçrayarak ve sandalyesini

geriye doğru ittirerek ayağa kalktı. "Ne dersiniz, çocuklar?" diye haykırdı. "Su Perisi'nitı kaptanı Deudermont'un kellesi için kim bir veya on altın sikke vermek ister?"

Sıçan deliğinde büyük bir tezahürat koptu ve Deudermont ile korsan katili mürettebatına küfürler yağdırıldı.

Morik altın kesesine öyle bir odaklanmıştı ki, onların seslerini pek duymadı. Deudermont, Wulfgar'ı görmeye gelmişti. Buradaki her adam ve hiç şüphesiz, onlar gibi yüz kişi daha bu iş için birkaç sikke yatıracaktı. Deudermont Wulfgar'ı iyi tanıyor ve ona güveniyordu. Bin altın sikke! Yoksa On bin mi? Morik ile Wulfgar Deudermonf a erişebilirdi, hem de ellerini kollarını sallayarak. Morik'in açgözlü, haydut zihni olasılıklan düşünürken deli gibi işlemeye başladı.

BÖLÜM 2
EFSUN

Sokakta hoplaya sıçraya yürüyordu. Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu, ama genç bir kadın olduğu barizdi. Parlak kara saçları omuzlarının üzerinde dans ediyor ve yeşil gözleri de, tıpkı yüzündeki mutluluk dolu gülücükler gibi panldıyordu.

Az önce onunla, duygu dolu mavi gözlere ve tek bir buklesi burun direği üzerine düşmüş kıvırcık, kahverengi saçlara sahip olan Jaka Sculi'yle konuşmuştu. Sırf onunla konuşmak bile, yürümek yerine heyecanla hoplayıp sıçramasını, eski ayakkabılanndaki deliklerden içeri sızan çamurları ve o gece ebeveynlerinin yemek sofrasında ahşap bir tasın içinde karşısında bulacağı tatsız tuzsuz yemeği unutmasını sağlıyordu. Hiçbiri önemli değildi; ne böcekler, ne de kirli su. Hiçbir şey. Jaka ile konuşmuştu ve sırf bu bile, kendisini aynı anda sıcacık, kıpır kıpır, korkmuş ve hayat dolu hissetmesine sebep oluyordu.

Kaderin gizli bir cilvesidir ki, Jaka ile karşılaşmasıyla açığa çıkan neşe dolu ruh hali, gözlerini onun üzerine dikmiş olan başka birisini derinden etkilemişti.

Lord Feringal Auck yirmi dört yıllık hayatı boyunca birçok farklı kadın karşısında kalbinin pırpır ettiğini hissetmişti. Bu kadınlar çoğunlukla, Luskan'ın kuzeybatısında konaklayacak başka bir güvenli yer arayan tüccarların kızları olurdu. Dünyanın Omurgası'ndaki geçide yakın olan bu köy, tüccarların, Buzyeli Vadisi'ndeki On-Kasaba'ya yapacakları tehlikeli yolculuktan önce erzaklarını yenileyip dinlenmek için konakladığı bir uğrak yerdi.

Feringal Auck'un nefesi bundan önce hiç böyle kesilmemişti; zira süslü at arabasının penceresinden dışarı sarkarken tam manasıyla nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Feri, çam ağaçlan san tozlarım rüzgârla savurmaya başladı." Bu ^eringal'ın ablası Priscilla'nın sesiydi. Ona sadece ablası 'Feri' diye hitap

ederdi ve bu onu son derece rahatsız ediyordu. "Arabanın içine gir! Etrafımızdaki hapşırık tozlan bulut gibi. Onların ne kadar feci—"

Kadın duraksadı ve kardeşine daha dikkatle göz gezdirdi, özellikle de ağzı bir karış açık bir halde bakışına dikkat etti. "Feri?" diye seslendi, koltukta yana doğru kayıp kardeşinin yanına gelerek ve kolunu kavrayıp onu sarsarak. "Feri?"

"Kimdir bu?" diye sordu Auckney Lordu, ablasının sesini dahi duymadan. "Kimdir bu meleğimsi yaratık, güzellik tanrıçasının avatan, erkeğin en derin arzulannın imgesi, cazibenin vücut bulmuş hali?"

Priscilla kardeşini kenara itti ve kafasını at arabasının penceresinden dışan çıkarttı. "Ne, şu köylü kızı mı?" diye sordu gözlerine inanamayarak,

ses tonunda bariz bir hor görüyle.
"Öğrenmeliyim." Lord Feringal bu sözleri konuşmaktan çok şakımıştı. Yüzünün yanı at arabasının pencere pervazına yapışmış ve hiç kırpmadığı gözleri hoplayıp sıçrayan genç kadına kenetlenmişti. At arabası dönemeçli yolda bir virajı aldığında, kadın onun görüş sahasından çıktı.
"Feri!" diye azarladı Priscilla. Sanki kardeşine tokadı basacakmış gibi elini kaldırdı, ama hareketini tamamlamadan durdu.
Auckney lordu, aşktan doğan mayışıklığmı bir anlığına üzerinden atıp dosdoğru ve tehditkâr bir şekilde ablasına baktı. "Onun kim olduğunu öğreneceğim," diye ısrar etti.
Priscilla Auck arkasına yaslandı ve daha fazla bir şey söylemedi, fakat genç kardeşinin alışılmadık duygu gösterisi karşısında gerçekten de şaşkına dönmüştü. Feringal her zaman için, kendisinden on beş yaş büyük olan şirret ablası tarafından kolayca güdülen kibar ve sakin biri olmuştu. Kırkıncı yaş gününe yaklaşan Priscilla hiç evlenmemişti. Aslında, fiziksel ihtiyaçlarını gidermek dışında herhangi bir adama ilgi duymuşluğu yoktu. Anneleri, Feringal'ı doğururken hayatını kaybetmiş, babalan ise ondan beş yıl sonra ebediyete intikal etmişti. Böylece, Feringal hükümdar olacak yaşa gelene kadar derebeyliğin vekilharçlığı Priscilla ve babasının danışmanı olan Temigast'a kalmıştı. Priscilla bu düzenden her zaman için hoşnut olmuştu, zira Feringal rüştüne erdiğinde ve hatta şimdi, yani bunun yaklaşık on yı| sonrasında bile Auckney'in yönetimi konusunda onun sözüne epey riayet ediliyordu. Priscilla asla, başka birisini aileye dahil etmeyi istemezdi ve Feri'den de aynı şeyi beklerdi.
Kaşlarını çatan Priscilla, görüş mesafesinden epey uzaklaşmış olmalanna rağmen genç kızın olduğu tarafa doğru son bir bakış artı. At arabası, korunaklı koyun tam ortasmdaki küçük bir adanın üzerine inşa edilmiş Auck Şatosu'na açılan yay şeklindeki taştan köprünün üzerinde yoluna devam etti. Tıpkı haritalarda pek nadiren ismine rastlanan iki yüz nüfuslu bir köy

olan Auckney gibi bu şato da gösterişsiz bir yapıydı. Aile fertleri ve elbette Temigast için tahsis edilmiş bir düzine, şatoda hizmet veren altı hizmetkâr ve on asker için ise beş oda vardı. Şatoda bir çift alçak ve bodur kule mevcuttu. Bu kuleler şatonun çatısından taş çatlasa beş metre yüksekteydi, zira Auckney'de rüzgâr hep sert eserdi. Eğer rüzgâr esmeyi keserse, yürürken öne doğru eğilmeye alışkın olduklarından dolayı tüm çiftçilerin yere kapaklanacakları buralarda yaygın bir espriydi.
"Şatodan daha sık dışarı çıkmalıyım," diye ısrar etti Lord Feringal. Ablasıyla birlikte antreyi geçip oturma odasına çıktılar ve yaşlı Vekilharç Temigast'ı bir başka engin deniz manzarası resmi çizerken buldular.

"Köy meydanına mı, demeye çalışıyorsun?" dedi Priscilla bariz bir iğnelemeyle. "Yoksa civardaki turp tarlalarına mı? İki seçenekte de, her yer toz toprak ve çamur içinde olacak."

"Ve o çamurun içinde bir mücevher çok daha iyi parlar," diye ayak diredi abayı yakmış olan lord, derinden iç geçirerek.

Vekilharç, bu garip sözler karşısında tek kaşını kaldırdı ve gözlerini tablosundan ayırıp onlara baktı. Temigast, gençlik günlerinin çoğunu Derinsu'da geçirmiş ve bundan yaklaşık otuz yıl önce, orta yaşlı bir adamken Auckney'e gelmişti. Münzevi Auckney sakinleriyle kıyaslandığında (ki buna hükümdar aile de dahildi) görmüş geçirmiş bir kimse sayılan Temigast, zamanın derebeyi olan Tristan Auck'un gözüne girmekte ve önce onun baş danışmanlığına, sonra ise vekilharçlığına yükselmekte pek zorluk çekmemişti. Görmüş geçirmiş olması Temigast'ın şu anda da işine yaramıştı, zira Feringal'ın iç çekişinin sebebini fark etmiş ve bunun ne manaya geldiğini anlamıştı.

"O sadece bir kız çocuğuydu," diye şikayet etti Priscilla. "Bir çocuk, hem de leş gibi pis." Vekilharcın onun kardeşiyle aralarında geçen bu koni., nayı dinlediğini fark edince, destek görebilmek için Temigast'a baktı. "Korkarım Feringal fena çarpıldı," diye açıkladı Priscilla, "hem de bir köylü kızına. Koskoca Auckney Lordu, pis, leş kokulu bir köylü kızını arzuluyor."

"Hakikaten mi?" diye yanıtladı Temigast, dehşete düşmüş gibi yaparak. Ona, daha doğrusu Auckney'den olmayan herhangi birine sorulacak olursa, "Auckney Lordu'nun," kendisi dahi bir köylüden pek az yukarıda sayılırdı. Burada gerçekten de bir tarih mevcuttu: Bu şato Dorgenastlar tarafından inşa edilmişti ve onlar burada iki asır boyunca hüküm sürmüşlerdi. Fakat sonra evlilik yoluyla derebeylik Aucklar'a geçmişti.

Peki ama yönettikleri şey tam olarak neydi? Auckney, ticaret yollarrnm en uzak çeperinde, Dünyanın Omurgası'nın en batıdaki uzantısının güneyindeydi. On-Kasaba ile Luskan arasında yolculuk eden çoğu tüccar bu yeri es geçer, birçok mil doğuda bulunan ve daha kestirme olan dağ geçidini

tercih ederdi. O korunaksız geçide girmeye cesaret edemeyenler dahi Auckney'in doğusuna ilerleyip başka bir geçidin ortasında bulunan ? Hundelstone kasabasına giderdi, zira o kasabanın nüfusu Auckney'in altı katıydı, ayrıca orada daha çok erzak ve hünerli zanaatkar mevcuttu.

Auckney, bir sahil kasabası olmasına rağmen, deniz ticareti j yapılamayacak kadar kuzeydeydi. Arada sırada, Auckney'in etrafını çevreleyen küçük koya bir gemi gelir —çoğunlukla Ateşkırpan'dan bir boraya yakalanıp güneye sürüklenen balıkçı tekneleri— ve bu gemiler genellikle onanma ihtiyaç duyardı. O balıkçıların bazıları bu köye yerleşirlerdi, ama haydut Lord Dorgenast ve Derinsu'daki ikincil yönetici !

aileler arasında çıkan güç çatışmasını kaybeden bir grup olan takipçilerinin i bu kasabayı kuruşundan beri Auckney'in nüfusu pek değişmemişti. Artık iki yüze yaklaşmış olan nüfus, şimdiye dek hiç olmadığı kadar geniş sayılırdı (ki bunun büyük bir sebebi Hundelstone'dan gelen bir grup gnomdu) ve köyün nüfusu çoğu zaman bu sayının yansından da az olmuştu. Çiftçilerin çoğu 1 birbirileriyle akrabalık kurardı ve bu, genellikle aileler arasındaki birden j fazla evlilikle olurdu. Elbette ki, gelinlerini veya damatlarını dışandan alan 1 Aucklar buna dahil değildi.

"Luskan'm soyu temiz ailelerinden birinden münasip bir eş bulamaz mısın yani?" diye sordu Priscilla. "Ya da bir tüccarla yapılacak kârlı bir anlaşmayla? Ne de olsa, yüklü bir çeyiz epey işimize gelir."

"Eş mi?" dedi Temigast hafifçe gülerek. "Biraz aceleci davranmıyor muyuz?"

"Hiç değil," diye sertçe ısrar etti Lord Feringal. "Ona aşığım. Bundan eminim."

"Ahmak!" diye feryat etti Priscilla, ama Temigast bir yandan kıs kıs gülerken, diğer yandan kadını sakinleştirmek için omzunu sıvazladı.

"Elbette ki öylesiniz, lordum," dedi vekilharç, "fakat korkanm ki, soylu bir adamın evliliği nadiren aşka dayanır. Onun evliliği mevki, ittifak ve zenginlik üzerine kurulur," diye nazikçe açıkladı Temigast.
Feringal'ın gözleri genişledi. "Ona âşığım!" diye ayak diredi genç lord.

"Öyleyse onu bir metres olarak şatoya alın," diye mantıklı bir öneride I bulundu Temigast. "Gönül eylemek için. Kesinlikle sizin mevkiinize sahip bir adam en azından bir metresi hak ediyordur."

Boğazını düğümleyen yumru sebebiyle konuşmakta güçlük çeken | Feringal, taş zeminde topuğunun üzerinde döndü ve hışımla özel odasına gitti. 1 36

Dünyanın Omurgası

"Onu öptün mü?" diye sordu Ganderlay kızlarının ufağı olan Tori, bu düşünceyle birlikte kıkırdayarak. Tori daha on bir yaşındaydı ve erkeklerle kızlar arasındaki farklan yeni yeni ayırt etmeye başlıyordu. Fakat bu öğrenimi giderek hız kazanmaktaydı, zira kendisinden altı yaş büyük olan ablası Meralda, yakışıklı yüz hatlanna, uzun kirpiklere ve gizemli mavi gözlere sahip olan Jaka Sculi'ye fena halde abayı yakmıştı.

"Hayır, tabii ki öpmedim," diye yanıtladı Meralda, uzun siyah saçlarını buğday tenli, güzel yüzünün, farkında olmadan Auckney Lordu'nun gönlünü fetheden yüzünün üzerinden geriye doğru tarayarak.

"Ama öpmek istedin," diye takıldı Tori, bir kahkaha patlatarak ve Meralda da ona katılarak bunu açık bir şekilde itiraf etmiş oldu.
"Ah, evet istedim," dedi ablası.

"Ve ona dokunmak istedin," diye takılmaya devam etti küçük kız kardeşi. "Ah, ona sarılmak ve onu öpmek! Canım, biricik Jaka'm benim." Tori

sözlerini bitirdiğinde havaya şapır şupur öpücükler atmaya başladı, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturup kendi omuzlarını kavradı ve arkasını döndü, böylece sanki birisi ona satılıyormuş gibi göründü.

"Kes şunu bakayım!" dedi Meralda, kız kardeşinin sırtına şakayla şaplak atarak.

"Ama onu öpmemişsin bile," diye şikayet etti Tori. "Peki madem o kadar istedin, niye öpmedin, hı? O da aynı şeyi istemedi mi?"

"Onun daha fazla istemesini sağlamak için," diye açıkladı ablası. "Her zaman beni düşünmesini, beni hayal etmesini sağlamak için."

"Ama eğer bunu istiyorsan—"

"Bundan daha fazlasını istiyorum," dedi Meralda, "ve eğer onu bekletirsem, bana yalvarmasını sağlayabilirim. Bana yalvarmasını sağlayabilirsem, ondan tüm istediğimi ve daha da fazlasını alabilirim."

"Daha fazlası neymiş?" diye sordu Tori, bariz bir şekilde kafası karışarak.

"Onun karısı olmak," diye hiç tereddütsüz yanıtladı Meralda.

Tori az kalsın düşüp bayılacaktı. İçi samanla dolu yastığını kavradı ve onu ablasının kafasına indiriverdi. "Ah, asla onunla evlenmeyeceksin!" diye haykırdı. Fakat sesi çok yüksek çıkmıştı.

Yatak odalarının kapısı olan perde açıldı. Turp tarlasında çiftçi olmanın verdiği güçlü kaslara ve güneşin alnında, toz toprak içinde çalışmaktan yanık bir tene sahip gürbüz bir adam olan babalan Dohni Ganderlay kafasını içeri uzattı.

"Çoktan uyumuş olmanız gerekirdi," diye azarladı Dohni.

Kızlar, kıkırdayarak aynı anda yataklarına doğru dalışa geçtiler ve sert, saman battaniyelerini çenelerine kadar çektiler.

"Daha fazla saçmalık istemiyorum!" diye bağırdı Dohni ve avlanan

kocaman bir ayı gibi üzerlerine atılıp onlarla boğuşmaya başladı. Bu şakacı güreş, en sonunda iki kızın biricik babalarına satılmasıyla son buldu.

Birkaç saniye sonra, "Şimdi, iyice dinlenin bakayım," dedi Dohni sessizce. "Anneniz biraz sıkkın ve kahkahalarınız onun uyumasına engel oluyor." İkisini de öptükten sonra odalarından ayrıldı. Babalarına saygı duyan ve hakikaten de kendisini normalde olduğundan bile daha kötü hisseden anneleri için endişelenen kızlar sessizleşip kendi düşüncelerine daldılar.

Meralda'nın itirafı, Tori'ye garip ve korkunç gelmişti. Fakat ablasının evlenip yuvadan ayrılması konusunda çekinceleri olduğu halde, büyüyüp onun gibi genç bir kadın olma düşüncesi onu heyecanlandırıyordu.

Kız kardeşinin yanında yatan Meralda'nın düşünceleri ise beklentiyle doluydu. Bundan evvel bir erkekle öpüşmüştü, şey, peki birkaç erkekle, ama bunların hepsi ya merakının ya da arkadaşlarıyla girdiği iddiaların sonucunda

olmuştu. Bu sefer ilk defa gerçekten birini öpmek istiyordu. Ah, Jaka Sculi'yi öpmeyi ne kadar da çok istiyordu! Onu öpmeyi, parmaklarını onun kıvırcık kahverengi saçlarının araşma daldırmayı ve sonra hafifçe yumuşak, sakalsız çenesini okşamayı ve onun ellerinin de kendi gür saçlarına, yüzüne dokunmasını...
Meralda sıcacık bir rüyaya daldı.
Pek uzaklarda olmayan, fakat çok daha az cereyanlı bir odada, rahat yatağında yatan Lord Feringal, yumuşak, kuş tüyü yastıklanmn arasına i gömülmüştü. Rüyalarına; yani köydeki o kıza sarıldığı, kendisini boğan i mevkiini üzerinden atabildiği, ablasının veya yaşlı Temigast'ın müdahaleleri 1 olmadan dilediğini yapabildiği o rüya âlemine kaçmaya özlem duyuyordu. 1
Belki de kaçmayı gereğinden fazla istiyordu, zira Feringal geniş, 1 yumuşak yatağında hiç huzur bulamamış ve dönenip durarak kısa süre içinde 1 kuş tüyünden battaniyesini bacaklarına dolamıştı. Yastıklardan birisine I sanimış olduğu için şanslıydı, zira yatağın kenarından yuvarlanıp sert zemine 1 çakıldığında düşüşünü kesen tek şey o yastık oldu.
Feringal en sonunda vücuduna dolanmış battaniyelerden kurtulmayı başardı ve kafasını kaşıyarak odada volta atmaya başladı. Sinirleri, şimdiye 1 dek hiç olmadığı kadar gergindi. Bu büyüleyici kız ona ne yapmıştı böyle?" i
"Bir fincan ılık keçi sütü," diye yüksek sesle mırıldandı, bunun kendisini yatıştıracağım ve biraz uyku vereceğini düşünerek. Feringal odasından dışan 1

çıktı ve dar merdivenden aşağı inmeye başladı. Merdivenin yansına varmıştı ki, aşağıdan gelen sesler duydu.
Priscilla'nın genizden çıkan sesini tanıdı ve bunun ardından hem ablasının, hem de hırıldayan bir sese sahip olan yaşlı Temigast'ın kahkahalara boğulduğunu işitince duraksadı. Bir şeyler Feringal'e ters gelmişti, altıncı hissi ona, yapılan bu esprinin öznesinin kendisi olduğunu söylüyordu. Daha sessiz bir şekilde aşağı inerek ilk katın tavan seviyesinin altına geldi ve taş tırabzanın gölgelerinin arasına sokuldu.
Priscilla divanın üzerine tünemiş örgü örüyor, yaşlı Temigast ise, elinde bir viski şişesiyle onun hemen karşısında sırt kısmı dümdüz olan bir sandalyede oturuyordu.
"Ah, ama ona âşığım," diye haykırdı Priscilla, örmeyi bırakıp bir elini abartılı bir oyunculukla alnına götürerek. "Onsuz yaşayamam!"
"Bunca yıldır iyi idare ediyordunuz," diye belirtti Temigast, kadının oyununu sürdürerek.
"Ama yoruldum, iyi kalpli vekilharç," diye yanıtladı Priscilla, bariz bir şekilde kardeşiyle dalga geçerek. "Tek başına aşk yapmak ne de yaman şeymiş!"
Temigast içkisinin içine doğru öksürdü ve Priscilla bir kahkaha patlattı.

Feringal artık buna dayanamazdı. Hiddetle merdivenleri indi. "Yeter! Yeter, dedim size!" diye kükredi. Şaşkına dönen ikili, dönüp genç adama baktı ve dudaklarını ısırdı, fakat Priscilla içinden taşan son kahkahayı engelleyemedi.

Lord Feringal, yumruklarını sıkarak ona dik dik baktı. İkisi de bu nazik mizaçlı adamı daha önce hiç bu kadar hiddete yakın bir halde görmemişlerdi.

"Sadece şakaydı, lordum," diye uysalca açıklama yaptı Temigast, durumu yatıştırmak için, "başka bir şey değil."

Feringal, vekilharcın açıklamasını duymazdan geldi ve sert bakışlarını ablasına çevirdi. "Sen aşktan ne anlarsın ki?" diye Priscilla'ya haykırdı. "Sefil hayatında bir kez olsun aklına ihtiraslı bir düşünce gelmedi senin. Bir adamla yarmanın nasıl bir şey olacağını hayal dahi edemiyorsun, değil mi, sevgili ablam benim?"

"Bilmediğin şeyler var," diye lafı yapıştırdı Priscilla, örgüsünü kenara fırlatıp ayağa kalkmaya davranarak. Onu durduran tek şey, Temigast'ın kadının dizini kavraması oldu. Bunun üzerine Priscilla dikkate değecek şekilde sakinleşti, ama yaşlı adamın yüz ifadesi kadına, sözlerini dikkatle seçmesi ve aralarındaki belli bir sırrı korumasını ona net bir şekilde hatırlattı.

"Sevgili Lord Feringal," diye yavaşça konuşmaya başladı vekilharç, "arzularınız ayıplanacak bir şey değil. Hatta tam tersine; bunu, geç gelmiş bile olsa, gayet sağlıklı bir işaret olarak değerlendirmeliyim. Kalbinizin bu

köylü kızı için tutuştuğundan şüphe etmiyorum, ama sizi temin ederim ki, onu metresiniz olarak şatoya almanızda hiçbir terslik yok. Kesinlikle Auckney'in daha önceki lordları ve bana soracak olursanız çoğu krallıkta bunun emsalleri görülmüştür."

Temigast konuşmaya devam ederken, Feringal uzunca ve derinden iç çekerek kafasını sağa sola salladı. "Ona âşığım," diye tekrar diretti. "Bunu anlayamıyor musunuz?"

"Onu tanımıyorsun bile," diye söze karışmaya cüret etti Priscilla. "Hiç şüphesiz, tarlada turp topluyordur, hem de pis elleriyle."

Feringal, kadına doğru tehditkâr bir adım attı, ama yaşına göre çevik ve hızlı olan Temigast aralarında girip genç adamı dirseğiyle nazikçe ittirerek arkasında duran bir sandalyeye oturttu. "Size inanıyorum, Feringal. Ona âşıksınız ve onu kurtarmak istiyorsunuz."

Bu söz Feringal'ı şaşkına çevirdi. "Kurtarmak mı?" diye sordu boş boş.

"Elbette," dedi Temigast. "Siz lordsunuz, Auckney'in en büyük adamısınız ve bu köylü kızı o sefil konumundan yükseltme gücü sadece sizde mevcut."

Feringal şaşkın duruşunu kısa bir süre daha koruduktan sonra kafasını coşkuyla sallayarak, "Evet, evet," dedi.

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi Temigast, kafasını sağa sola sallayarak. "Bu, genç lordlar arasında yaygın bir hastalıktır, bir köylüyü veya başkasını kurtarma ihtiyacı. Hevesiniz geçecektir, Lord Feringal ve emin olun ki, kızla istediğiniz kadar gönül eğlendirebilirsiniz."
"Duygulanma hakaret ediyorsun," diye suçladı Feringal.
"Gerçeği söylüyorum," diye çabucak cevapladı Temigast.
"Hayır!" diye üsteledi Feringal. "Sen benim İlişlerimden ne anlarsın ki, yaşlı adam? Bana böyle bir şey önerdiğine göre asla bir kadım sevmemişsin demektir. İçimde yanan şeyin ne olduğunu bilemezsin."
Bu sözler yaşlı vekilharcın yarasına tuz basmış gibiydi, ama Temigast bir sebepten dolayı sessiz kaldı ve dudaklarım sıktı. Sandalyesine geri gitti ve rahatça kurulup boş boş FeringaPa baktı.
Şimdiye dek hiç olmadığı kadar hayat ateşiyle dolu olan genç lord, bu kabadayı bakış karşısında ürküp sinmedi. "Onu bir metres olarak almayacağım," dedi kararlılıkla. "Asla bunu yapmam. O sonsuza dek seveceğim kadın, eş olarak alacağım, Auck Şatosu'nun hanımı olacak olan kadın."
"Feri!" diye cıyakladı Priscilla.
Her zamankinin aksine, bu sefer baskın ablasının isteklerine boyun eğmemeye kararlı olan genç lord, arkasını döndü ve hışımla odasına çekildi. Şirret ablasıyla tartıştığı zamanlarda genellikle yaptığı üzere kendisini

koşmamaya zorladı, bunun yerine vakur, sert ve soylu bir tavır takındı. Artık büyüyüp adam olmuş olduğunu anladı.
"Delirdi," dedi Priscilla Temigast'a, FeringaPın kapısı kapandığında. "Bu kızı sadece bir kez gördü, hem de uzaktan."
Temigast kadını duyduysa bile, bunu hiç belli etmedi. İnatçı Priscilla, divandan inip dizlerinin üzerinde ilerleyerek sandalyede oturan adamın karşısına geldi. "Onu sadece bir kez gördü," dedi tekrar, zorla Temigast'm ilgisini kendi üzerine çekerek.
"Bazen bu kadarı bile yeterlidir," diye sessizce yanıtladı vekilharç.
Priscilla sessizleşti ve kadınlık çağına adım attığı günden beri gizli gizli yatağını paylaştığı yaşlı adama sertçe baktı. Fakat Temigast, aralarındaki cinsel münasebete rağmen, asla iç dünyasını Priscilla ile paylaşmamıştı. Auckney'e gelmeden önce Derinsu'daki hayatından bahsederken kadına sadece bir kere ve kısaca sırlarını açmıştı. Sohbeti çabucak kesmişti, ama bunu yapmadan önce ağzından bir kadının ismini kaçırmıştı. Priscilla o kadının Temigast için, adamın belli etmeye çalıştığından çok daha fazla şey ifade edip etmediğini hep merak etmişti. O anda, kardeşinin ölümsüz aşk konusunda atıp tuttuğu iddialarla birlikte yaşlı adamın bir hatırasının tılsımına kapılmış olduğunu fark etti.

Kadın, kıskançlıktan doğan bir hiddetle adamdan yüzünü çevirdi, ama her zaman yaptığı gibi, hayattaki yerini ve tattığı hazlan hatırlayarak hiddetini yatıştırdı. Temigast'm geçmişi, Feringal'ın şu köylü kızının peşine düşmesine karşı çıkma konusundaki kararlılığını yumuşatmış olabilirdi, ama Priscilla kardeşinin bu aceleci kararını o kadar da kolay kabul etmeyecekti. Yıllardır Auck Şatosu'ndaki durumundan memnundu ve şu dünyada isteyebileceği son şey, bir köylü kızının, muhtemelen leş kokulu ailesiyle birlikte oraya taşınması olurdu.

Bundan kısa bir süre sonra Temigast, Priscilla'nın kendisine yatağını paylaşması için yaptığı teklifi geri çevirerek odasına çekildi. Yaşlı adamın düşünceleri on yıllar öncesine gitti; eskiden tanıdığı bir kadını, kalbini çalan ve genç yaşmda ölerek onu bugüne kadar buruk ve kötümser bir hayat yaşamaya mahkum eden kadını hatırladı.

Temigast, Lord Feringal'ın bariz hislerinden şüphe duyduğunun ve o "isleri hafife aldığının farkına varana dek, kendi duygularının derinliğini anlayamamıştı. O anda kendisini nasıl da yaşlı bir zavallı gibi hissediyordu.

Auckney Limam'na bakan dar penceresinin önünde, bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. Ay çoktan batmış, soğuk suları karanlığa gömmüş ve beyaz dalga köpüklerini yıldızlı gökyüzünün altında hayal meyal görünmeye mahkum etmişti. Temigast da, tıpkı Priscilla gibi, sorumluluğundaki genç adamı daha önce hiç bu kadar canlı ve heyecanlı, hayat dolu ve kıpır kıpır görmemişti. Feringal'ın ruh hali her zaman donuk olmuştu ve lordda sonsuz bir uyuşukluk havası vardı; ama genç adamın merdivenlerden aşağı hışımla inip o köylü kızına âşık olduğunu ilan edişi ve kabadayı ablasına kafa tutuşunda o uyuşuk havadan eser yoktu.

Bu görüntü, Temigast'in yüzüne bir gülümseme getirdi. Belki de, Auck Şatosu'nun artık onun gibi hayat dolu birisine ihtiyacı vardı; belki de, bu mekânı ve etrafındaki derebeyliği kökünden sarsmanın zamanı gelmişti. Kim bilir, belki Auckney Lordu'nun göstereceği bu canlılık, çoğunlukla ihmâl edilen bu köyü, daha çok göze çarpan komşuları olan Hundelstone ve Ateşkırpan'ın seviyesine yükseltirdi. Daha önce Auckney lordlanndan hiçbirisi köydeki sıradan çiftçilerden biriyle evlenmemişti. Buranın nüfusu her zaman çok az olmuştu ve bu nüfusun çoğunu asırlardır köyde bulunan aileler teşkil ediyordu. Her ne kadar uzaktan olsa bile birbirileriyle akraba olan birçok serfi hükümdar aileye dahil etmek, Feringal'ın bildiğini okumasına karşı çıkma konusunda göze çarpan bir argümandı.

Fakat genç lordun gösterdiği katıksız coşku da, o anda bu evliliğin lehine olan iyi bir argüman gibi görünüyordu ve bu sebeple Temigast, bu meseleyi dikkatle ele almaya, şu köylü kızın kim olduğunu öğrenmeye ve bir şeyler ayarlanıp ayarlanamayacağına bir bakmaya karar verdi.

BÖLÜM 3

BARDAĞI TAŞIRAN SON DAMLA

"Seni tanıyordu," demeye cesaret etti Morik, döküntü meyhaneye gittiği gecenin geç saatlerinde Wulfgar'la buluştuğunda. Haydut rıhtımda barbar dostuna katıldığında, iri adam neredeyse ikinci şişeyi bitirmek üzereydi. "Sen de onu tanıyordun."

"Beni tanıdığını sanıyordu," diye düzeltti Wulfgar, söylediği her sözü ağzında geveleyerek.

Sağa sola sallanmadan oturmayı başaramıyordu ve bu kadar erken bir saat için normalden daha sarhoş olduğu barizdi. O ve Morik, Korsan Palası'nın dışında birbirilerinden ayrılmışlardı ve Wulfgar yanına iki şişe almıştı. Barbar, dosdoğru rıhtıma gitmek yerine sokaklarda dolaşmış ve kısa süre içinde kendisini saygıdeğer kişilerin ve tüccarların oturduğu, Luskan'ın daha lüks kesiminde bulmuştu. Hiçbir şehir muhafızı gelip onu kovalamamıştı, zira şehrin o kesiminde kanun dışı kimselerin kamu önünde cezalandmldığı yüksek bir platform olan Esir Karnavalı kurulmuştu. Bu gece sahnede bir hırsız vardı ve kendisine işkence eden kişi ona art arda suçunu itiraf etmesini söylemekteydi. Hırsız bunu yapmayınca, işkenceci büyük bir makas çıkartıyor ve tutuklunun küçük parmaklarından birisini kesiyordu. Hırsızın, kendisine tekrarlanan bu soruya verdiği cevap, günlük hadiseyi izleyen onlarca kişiden onay tezahüratları alıyordu.

Elbette ki, suçunu itiraf etmesi, zavallı adam için bu işi daha kolay kılmayacaktı. Parmakları tek tek kesilen hırsız bir elini tümden yitirmişti. Güruh ise neşeyle haykınp tezahürat yapıyordu.

Wulfgar hariç. Hayır, bu manzara barbara çok ağır gelmiş, onu tıpkı bir mancınık gibi zamanının içinde geri fırlatmış, Errtu'nun Cehennem'deki [nine ve çaresizce çektiği ıstıraba dönmesine sebep olmuştu. Orada ne feci 'Şkenceler görmüştü! Orası burası kesilmiş, kamçılanmış, ölümle burun buruna gelene kadar dövülmüş ve her seferinde Errtu'nun gaddar peykleri

tarafından şifa büyüsüyle eski haline döndürülmüştü. Parmakları ısmlarak kopartılmış ve büyüyle tekrar ona geri verilmişti.

Bahtsız hırsızın görüntüsü, o anda tüm o işkenceleri net bir şekilde aklına getirmişti.

Örs. Evet, en kötüsü, Errtu'nun onun için tasarladığı en feci fiziksel işkence oydu ve örs, sadece büyük iblisin daha detaylı, daha ezici, zihinsel bir işkence yöntemi geliştiremeyecek kadar büyük bir hiddet krizinde olduğu zamanlar için ayrılmıştı.

Örs. Soğuktu, bir buz kalıbı kadar dondurucu. O kadar soğuktu ki, Errtu' nun peykleri onu üzerine yatırıp çınlçıplak bir halde sırt: üstü, boylu boyunca uzanmaya zorladıkları zaman, VVulfgar'ın vücudunu ateş gibi yakıyordu.

Ondan sonra Errtu yavaşça, gaddarca yürüyerek onun önüne gelir, tek bir ani hareketle, üzerinde küçük iğneler olan bir tokmağı "VVulfgar'ın açık gözlerinin üzerine indirir, gözlerini paramparça eder, barbarın vücuduna mide bulantısı ve acı spazmları yayılmasına sebep olurdu.

Ve elbette, Errtu'nun peykleri onu iyileştirir, eğlencelerini tekrar-layabilmek için onu tekrar eski haline döndürdü.

Şimdilerde, yani Errtu'nun cehennemvari yuvasından kurtulmasından çok sonra bile, Wulfgar sık sık bir bebek gibi kıvrılıp gözlerini kavramış bir halde, acıyı hissederek uyanıyordu. VVulfgar acıdan kurtulmak için sadece tek bir yol biliyordu. Bu sebeple, şişelerini alıp oradan kaçmış ve sadece içini kavuran sıvıyı mideye indirerek o kötü anıyı bulanıklaştırmayı başarmıştı.

"Seni tanıdığını mı sanıyordu?" diye sordu Morik şüpheyle.

Wulfgar ona boş boş baktı.

"Korsan Palası'ndaki adam," diye açıkladı Morik.

"Yanılıyordu," diye sarhoşça cevapladı Wulfgar.

Morik ona şüpheci bir bakış attı.

"Bir zamanlar olduğum kişiyi tanıyordu," diye itiraf etti iri adam. "Şu anda olduğum kişiyi değil."

"Deudermont," diye önerdi Morik.

Şimdi dönüp şaşkınlıkla bakma sırası Wulfgar'daydı. Morik, elbette ki Luskan'daki halkın çoğunu tanıyordu —haydut, bilgisi sayesinde hayatta kalıyordu— ama sadece limana yanaşıp şehri ziyaret eden silik bir denizciyi (zira VVulfgar'ın Deudermont hakkında düşündüğü şey buydu) tanıyor olmasına şaşırmıştı.

"Su Perisi'tan kaptanı Deudermont," diye açıkladı Morik. "Kılıç Sahili'nin korsanlan onu iyi tanır ve ondan çok korkar. O seni tanıyordu ve sen de onu."

"Onunla bir kez yolculuk etmiştim... bir ömür önce," diye itiraf etti Wulfgar.

Dünyanın Omurgası

"O adamın ortadan kaldırıldığını görmek için büyük meblağlar ödeyecek birçok deniz vurguncusu dostum var," diye belirtti Morik, oturan Wulfgar'm üzerine doğru eğilerek. "Belki bu adamla tanıdık olmanı kendi lehimize kullanabiliriz."

Daha bu sözler Morik'in ağzından çıkarken Wulfgar hızla ve hışımla ayağa kalkıp haydudun gırtlağına yapıştı. Sallanan bacaklarının üzerinde yalpalayan Wulfgar'm tek kolunda hâlâ haydudu yerden kaldırabilecek kadar güç vardı. Attığı birkaç hızlı adım —buna koşmaktan çok düşmek

denirdi— bir deponun duvarına çarpmalarına sebep oldu ve Wulfgar, ayağı yerden birkaç santim yukarıda duran Haydut Morik'i duvara mıhladı.

Morik'in eli derin ceplerinden birisine gitti ve keskin bir bıçağın sapını kavradı; bu bıçağı bir saniye içinde sarhoş Wulfgar'm kalbine saplayabileceğim biliyordu. Fakat Morik saplama hamlesi yapmadı, zira VVulfgar daha fazla üzerine gelmedi ve ona zarar vermeye çalışmadı. Ayrıca, VVulfgar ile ilgilenen drow elflerinin düşüncesi de aklını kemiriyordu. Morik adamı öldürdüğünü onlara nasıl açıklayabilirdi? İşini bitiremezse haydudun başına neler gelebilirdi?

"Eğer bunu benden bir kez daha istersen—" Wulfgar tehdidini bitilmedi ve Morik'i yere bıraktı. Hışımla denize doğru döndü, sarhoş kafayla hızla ilerlerken az kalsın dengesini yitirip iskeleden denize yuvarlanacaktı.

Barbarın hiddetli çıkışı karşısında bir anlığına afallayan Morik, berelenen gırtlağını ovuşturdu. Fakat bunu bir kez daha düşününce sadece başını salladı. Acı veren bir yaraya, Wulfgar'ın eski yol arkadaşı Deudermont'un beklenmedik bir şekilde ortaya çıkışıyla açılan bir yaraya tuz basmıştı. Morik bunun barbarın sürekli yaşadığı, geçmiş ve şimdiki zaman arasındaki çatışma olduğunu biliyordu, zira bu çatışmanın şişenin sonlarına yaklaşan bir adamı paramparça ettiğine birçok defa tanık olmuştu. Bir zamanlar birlikte deniz yolculuğu yapmış olduğu kaptanı gördüğünde içinde uyanan hisler VVulfgar için çok acıydı. VVulfgar eskiden olduğu kişiyle şu anda içinde bulunduğu durum arasında bir türlü uyum sağlayamıyordu. Morik gülümsedi ve iri dostu için, geçmişin şimdiki zamanla çatıştığı duygusal savaşın bitmekten çok uzak olduğunu fark ederek işi oluruna bıraktı.

Belki de bu savaşı şimdiki zaman kazanır ve VVulfgar, Morik'in Deudermont konusunda getirdiği, muhtemelen kârlı olan teklife kulak verirdi. Ya da böyle olmasa bile, belki de Morik ondan bağımsız olarak hareket eder ve barbarın bilgisi olmadan, VVulfgar'ın kaptanla olan tanışıklığım kendi çıkarına kullanırdı.

Morik, VVulfgar'ın kendisine saldırmasını affetti. Bu seferlik...

"Peki onunla tekrar denize açılmak ister misin?" diye sordu Morik, kasıtlı °ir şekilde ses tonuna neşeli bir hava katarak.

Wulfgar yere çömelip oturdu ve buğulu gözleriyle hayduda şaşkınlık içinde bakakaldı.

"Keselerimizi dolu tutmalıyız," diye ona hatırlattı Morik. "Hem Arumn j ve Korsan Palası'ndan da sana gına gelmeye başlamış gibi görünüyor. Belki de denizde birkaç ay geçirmek—"

Wulfgar elini sallayarak ona sesini kesmesini işaret etti, sonra denize doğru dönüp tükürdü. Birkaç saniye sonra iskelenin ucundan sarktı ve kustu, i

Morik ona acıma, tiksinti ve hiddetle dolu karmaşık bir hisle baktı. Evet,

haydut o anda, Wulfgar onun planına uysun veya uymasın, Deudermont'u I haklamaya kesin bir şekilde karar verdi. Haydut, meşhur Su Perafnin kaptanının zayıf bir noktasını bulmak için arkadaşından faydalanacaktı.] Bunu fark ettiğinde, Morik hafif bir vicdan azabı duydu. Ne de olsa Wulfgar j onun dostuydu, ama burası sokak dünyasıydı ve akıllı bir adam bir çömlek 1 dolusu altını kapma fırsatını öyle kolay kolay göz ardı edemezdi.

*&**<*&

"Sence Morik işi halt etmiş midir?" diye sordu dövmeli korsan Tee-a-nicknick. Bir arka sokakta gözlerini açar açmaz ağzından çıkan ilk sözler bunlar olmuştu.

Onun yanında, çöplerin arasında yatan Sürüngen Sharky, ona merakla baktıktan sonra korsanın sözlerini deşifre etmeyi başardı. "Halletmiş midir diyeceksin, dostum, halt etmiş midir, değil," diye düzeltti.
"Sence halt etmiş midir?"

Tek dirseğinin üzerinde doğrulmuş olan Sürüngen homurdanıp kafasını çevirdi ve tek gözüyle pis kokulu arka sokağı inceledi.

Hiçbir cevap çıkmadığını gören Tee-a-nicknick, Sürüngen Sharky'nin kafasının arkasına sertçe tokadı bastı.

"N'ooluyo be?" diye itiraz etti diğer korsan. Arkasını dönüp bakmaya çabaladı, ama yüz üstü yere çakılıp yavaşça yuvarlandı ve egzotik, yarı-quallan yoldaşına dik dik baktı.
"Morik yaptı mı?" diye sordu Tee-a-nicknick. "Deudermont'u öldürdü mü?"

Sürüngen, öksürerek ciğerlerinden yukarı kocaman bir balgam çıkarttı ve büyük bir çaba sarfederek doğrulup oturdu. "Pöh," diye şüpheyle homurdandı. "Morik sinsi biri, bu kadarı kesin, ama Deudermont onu aşıyor., Kaptanın o herifi haklaması daha muhtemeldir."

"On bin," dedi Tee-a-nicknick büyük bir hüzünle, zira o ve Sürüngen, Su Perisi Luskan'dan ayrılmadan önce Deudermont'un öldürülmüş olabileceği)

söylentisini yayarak, ödül olarak yaklaşık on bin altın sikke almayı garantilemişlerdi; bu iş halledilirse parayı teklif eden korsanların bu meblağı memnuniyetle ödeyeceklerinden eminlerdi. Sürüngen ve Tee-a-nicknick, eğer Morik bu görevi tamamlarsa ona paranın yedi binini verip, üç binini kendilerine saklama konusunda çoktan karara varmışlardı.

"Düşünüyorum da, belki de Morik Deudermont'u iyi bir tuzağa düşürebilir," diye sözüne devam etti Sürüngen. "Küçük sıçan farkında olmadan önemli bir rol oynayabilir. Eğer Deudermont Morik'in dostundan hoşlanıyorsa, belki de gardım gereğinden fazla düşürebilir."

"Biz mi halt etçez düşünüyosun?" diye sordu Tee-a-nicknick, ilgili bir ses

tonuyla.
Sürüngen, dostunu süzdü. Yan-quallamn, henüz küçük bir çocukken bir adadan kurtarıldığından beri, yani hayatının büyük bir kısmı boyunca insanlarla denizlerde yelken açmış olmasına rağmen hâlâ lisana hakim olmakta sıkıntı çekmesine kıs kıs güldü. Onun halkı olan iki buçuk metrelik vahşi quallanlar melez kana karşı hoşgörüsüzlerdi ve onu toplumlarından dışlayıp terk etmişlerdi.
Tee-a-nicknick hızlı hızlı üfleyip gülümsedi ve Sürüngen Sharky onun ne ima ettiğini anladı. Hiçbir denizdeki hiçbir korsan, dövmeli yan-quallanın üfleme tabancası dediği, uzun ve içi boş bir borudan oluşan silahı Tee-a-nicknick kadar iyi kullanamazdı. Sürüngen, dostunun geniş bir gemi güvertesinin öbür ucundan küpeştenin üzerinde duran bir sineği vurduğuna tanık olmuştu. Aynı zamanda Tee-a-nicknick'in zehirler konusundaki bilgisi de dikkate değerdi; Sürüngen, bu bilgiyi onun egzotik quallanlarla yaşadığı hayattan kalan bir miras olduğunu düşünüyordu. Yan-quallan, bazen üfleme tabancası için mermi olarak kullandığı kedi pençelerinin ucuna zehir koyabilirdi. İnsan ruhbanların anlayamayacağı ve iyileştiremeyeceği bir zehir.
Gerçekten de, iyi nişanlanmış tek bir atış, Sürüngen ile Tee-a-nicknick'i zengin edebilirdi; hatta belki de kendi gemilerini alacak kadar zengin.
"Bay Deudermont için özellikle ölümcül olan bir zehrin var mı?"
Dövmeli yan-quallan gülümsedi. "Biz halt edecez düşünüyosun," diye belirtti.
Arumn Gardpeck, Korsan Palası'nın konuk salonuna açılan kapısına verilen hasan gördüğünde derinden iç çekti. Menteşeler öyle bir bükülmüştü ki, artık kapı pervazının üzerinde dik durmuyordu. Yana doğru yatmıştı ve muntazaman kapanmıyordu.

"Yine siniri bozuk," diye gözlemledi hancının arkasında duran Josi Puddles. "Bugün siniri bozuk, yarın da siniri bozuk olacak. O herifin siniri her zaman bozuk."
Arumn, adamı duymazdan geldi ve koridorda ilerleyip Delly Curtie'nin odasının önüne gitti. Kulağını ahşap kapıya dayadı ve içeriden hafif, hıçkırıklarla dolu bir ağlama sesi geldiğini duydu.
"Kızı yine dışarı atmış," dedi Josi, adeta tükürürcesine. "Ah, it herif."
Arumn, o anda kendi düşünceleri onunkinden pek farklı olmadığı halde ufak adama dik dik baktı. Josi'nin sızlanmaları hancıyı bir nebze olsun etkilememişti. Adamın Wulfgar'a karşı acıyan bir yarası olduğunu ve bıa yaranın kıskançlıktan kaynaklandığını fark etmişti; Josi'nin hareketlerine yön veren duygu her zaman kıskançlıkmış gibi görünüyordu. Delly Curtie'nin hıçkırıkları, siniri bozuk olan ve bu genç kadını kendi kızı gibi gören Arumn'u derinden yaralamıştı. İlk başlarda, Delly ile Wulfgar arasında

gelişen ilişki, yıllardır kıza içten içe âşık olan Josi'nin itirazlarına rağmen; Arumn'u heyecanlandırmıştı. Fakat artık o itirazlarda biraz gerçeklik payı vardı, zira Wulfgar'm son günlerde Delly'ye karşı davranışları Arumn'un' ağzında kötü bir tat bırakmaya başlamıştı.

"Sana kazandırdığından daha fazla zarar açıyor," diye devam etti Josi, Wulfgar'ın koridorun sonundaki odasına doğru kararlılıkla ilerleyen iri adamın peşinden seğirterek, "her şeyi kırıp döküyor ve artık Korsan Palası 'na namuslu müşteriler gelmiyor. Hepsi kafasının kırılacağından korkuyor."

Arumn kapının önünde durdu ve hışımla Josi'ye doğru döndü. "Kapa çeneni," diye açık ve sert bir şekilde emretti. Dönüp kapıyı vurmak için elini > kaldırdı, ama fikrini değiştirdi ve kapıyı hışımla iterek açtı. Wulfgar yatağına j yayılmış yatıyordu, giysileri hâlâ üzerindeydi ve buram buram içki kokuyordu.

"Hepsinin sebebi içki," dedi Arumn hüzünle. Ses tonundaki üzüntü hakikaten de derindi, ama Wulfgar'a duyduğu tüm hiddete rağmen, Arumn onun şu andaki duruma gelmesinde kendi oynadığı rolü göz ardı edemezdi, i Dertli barbarı şişeyle tanıştıran kendisiydi, ama iri adamın sorununun ne boyutta olduğunu fark etmemişti. Hancı bunu şimdi anlıyor, Wulfgar'ın yakın geçmişinin ıstırabından kaçmasına sebep olan çaresizliği görebiliyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Josi.

Ajumn onu duymazdan geldi ve yatağın yanına gidip Wulfgar'ı sertçe sarstı. İkinci ve üçüncü sarsıştan sonra, barbar başını kaldırdı ve dönüp Anımn'a baktı, fakat gözleri pek de açık sayılmazdı.

"Burada işin bitti," dedi Arumn açıkça ve sakince, Wulfgar'ı tekrar

sarsarak. "Artık ekmek tekneme ve dostlanma zarar vermene izin veremem. Bu gece pilini pırtını toplayacak ve buradan çekip gideceksin, artık yolun seni nereye götürürse, zira seni ortak salonda görmek istemiyorum. Başka bir yerde hayatını kurabilmen için odana bir kese dolusu para bırakacağım. Sana en azından bu kadarını borçluyum."

Wulfgar cevap vermedi.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu Arumn.

Wulfgar başıyla onayladı ve gitmesi için Arumn'a homurdandı. Barbarın savurduğu eliyle bu isteğin altı çizilmiş oldu; Wulfgar için hantal bir hareket olsa bile, Arumn'u kolayca ve etkili bir şekilde yataktan uzaklaştırmaya yetti.

Bir kez daha iç çekip kafasını sağa sola sallayan Arumn, odayı terk etti. Josi Puddles, yatakta yatan iri adamı ve içinde bulunduğu odayı inceleyerek uzun bir süre orada durdu; gözleri özellikle uzak köşede duvara dayalı duran muhteşem savaş çekicine takıldı.

Kaptan Deudermont, "Bunu ona borçluyum," dedi Robillard'a. İkisi yeni onarılmış Su Perisi 'nin küpeştesinde duruyorlardı.

"Seninle bir kez yolculuk ettiği için mi yani?" diye şüpheyle sordu büyücü.

"Yolculuk etmekten fazlasını yaptı."

"Tamam, gemin için hizmette bulunduğu yeterince doğru," diye mantık yürüttü Robillard, "Ama karşılığını vermemiş miydin? Onu ve tüm dostlarını ta Memnon'a kadar götürüp geri getirdin ya."

Deudermont düşüncelere dalarak başını öne eğdi, derken kafasını kaldırdı ve büyücüye baktı. "Bunu ona borçlu olmamın sebebi, herhangi bir mali veya mesleki anlaşma değil," diye açıkladı, "dost olmuş olmamız."

"Onu tanımıyordun bile."

"Ama Drizzt Do'Urden'i ve Catti-brie'yi tanıyorum," diye tartışü Deudermont. "Benimle kaç yıllarım denizde geçirdiler? Aramızdaki dostluğu inkâr mı ediyorsun?"

"Ama—"

"Benim sorumluluğumu nasıl bu kadar çabuk bir kenara atabilirsin?" diye sordu Deudermont.

"O ne Drizzt ne de Catti-brie," diye yamtladı Robillard.

"Hayır, ama o ikisinin de yakın dostu ve yardıma feci şekilde muhtaç bir adam."

"Senin yardımını istemeyen bir adam," diye tamamladı büyücü.

Deudermont tekrar başını öne eğdi ve bu sözleri düşünüp tarttı. Kulağa yeterince doğru geliyorlardı. Wulfgar, hakikaten de kaptanın yardım teklifini reddetmişti. Kaptan kendi kendisine itiraf etmek zorunda kaldı ki, barbann durumu göz önünde bulundurulunca, Deudermont'un söyleyeceği veya yapacağı herhangi bir şeyin iri adamı batağın dibine inişten kurtarma ihtimâli düşüktü.

"Denemek zorundayım," dedi birkaç saniye sonra, kafasını kaldırıp bakma zahmetine girmeden.

Robillard da onun bu görüşüne karşı çıkma zahmetine girmedi. Büyücü, bunu yapmanın haddine düşmeyeceğini kaptanın kararlı ses tonundan anlamıştı. O, Deudermont'u korumak için işe alınmıştı ve sadece bunu yapacaktı. Yine de, onun fikri sorulacak olursa, Su Perisi Luskan'dan ayrılıp şu Wulfgar denilen adamdan ne kadar çabuk uzaklaşırsa, hepsi için o kadar iyi olurdu.

Kendi nefes sesinin, daha doğrusu soluk almaya çabalama sesinin farkındaydı, zira şimdiye kadar hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Tek bir hata, istenmeden çıkartacağı tek bir ses, devi uyandırırdı ve ondan sonra uyduracağı saçma açıklamaların kendisini kurtaracağından şüpheliydi.

Korkudan daha büyük bir şey Josi Puddles'ı harekete geçirmişti. Her

şeyden çok, bu adamdan nefret ediyordu. Wulfgar Delly'yi ondan çalmıştı —en azından hayallerinden. Wulfgar, Arumn ile dostluk kurmuş ve hancının yanında Josi'nin yerine geçmişti. Wulfgar, Korsan Palası'nın, yani Josi Puddles'ın şimdiye kadar edindiği tek yuvasının tümden yıkımını getirebilirdi.

Josi o iri, hiddetli barbann, kavga etmeden Arumn'un emrine uyacağını düşünmüyordu ve Josi, barbann arbedelerini o kavganın ne kadar zarar ziyan getirebileceğini tahmin edecek kadar çok görmüştü. Aynı zamanda, eğer Korsan Palası bünyesinde iş yumruklaşmaya vanrsa, Josi kendisinin Wulfgar'ın gazabı için birincil hedef haline geleceğini biliyordu.

Kapıyı araladı. Wulfgar yatağında, Josi'yle Arumn'un iki saat önce buraya geldiklerinde onu bıraktıklan halde yatıyordu.

Aegis-fang, uzaktaki köşede duvara dayalı duruyordu. Josi, kudretli savaş çekicinin döne döne üzerine uçtuğunu aklında canlandırdı ve buş manzara karşısında ürperdi.

Ufak adam sessizce odaya girdi ve Arumn'un kapımn kenarına,

Dünyanın Omurgası

\Vulfgar'ın yatağının yanına bıraktığı küçük para kesesine bakmak için duraksadı. İri bir bıçak çeken adam, parmağının ucunu barbarın sırtına, kürek kemiğinin hemen altına koyup nabzını yokladı ve parmağının durduğu yere bıçağın ucunu yerleştirdi. 'Yapman gereken tek şey bıçağa sertçe abanmak,' dedi kendisine. Yapması gereken tek şey bıçağı VVulfgar'ın kalbine saplamaktı ve tüm dertleri bitecekti. Korsan Palası, bu iblis Luskan'a gelmeden önce olduğu gibi hayatta kalacaktı ve Delly Curtie ona kalacaktı.

Bıçağı biraz bastırdı. Wulfgar kıpırdandı, ama iri adam bilinç seviyesinden çok uzaklarda olduğu için sadece hafifçe hareket etmişti.

'Ya hedefi kaçınrsam?' diye ani bir panikle düşündü Josi. 'Ya saplanan bıçak adamı sadece yaralarsa?' Wulfgar'ın kükreyerek yatağından sıçrayıp katil adayını köşeye sıkıştırmasını aklında canlandıran Josi'nin dizlerinin bağı çözüldü ve neredeyse uyuyan barbarın üzerine düşecekti. Ufak tefek adam hızla gerileyerek yataktan uzaklaştı ve korkuyla haykırmamak için kendisini zor tutarak kapıya doğru döndü.

Kendisini toparladı ve bu gece, Wulfgar uyanıp Arumn'la yüzleşmek için aşağı indiğinde yaşanmasını beklediği sahne konusundaki korkularım hatırladı; barbar ve korkunç savaş çekici Korsan Palası'nı yerle bir edecek ve içindeki herkesi yaralayacaktı.

Josi, yaptığı hareket üzerine düşünmeden odanın öbür tarafına koşturdu, ağır çekici büyük bir çaba sarfederek yerinden kaldırdı ve onu bir bebek gibi kucakladı. Hızla odayı terk etti ve hanın arka kapısından dışarı çıktı.

"Onları getirmemeliydin," diye Josi Puddles'ı azarladı Arumn bir kez daha. O sözünü bitirdiği anda, ortak salonu özel odalardan ayıran kapı açıldı ve son derece hırpani görünen Wulfgar içeri girdi.

"Sinirleri bozuk," diye belirtti Josi, sanki Arumn'un azarlarından intikam alıyormuş gibi. Josi, o gece Korsan Palası'na birkaç dostunu davet etmişti: Reef adındaki iri yapılı bir haydut ve en az onun kadar sert olan ahbapları, içlerinden birisi hafif elli bir adamdı —kesinlikle bir dövüşçü olmadığı belliydi— ve Arumn onu daha evvel gördüğüne inanıyordu; fakat pantolon ve tunikle değil, yerleri süpüren bir cübbe içinde. Reefin Wulfgar ile görülecek bir hesabı vardı, zira barbarın Korsan Palası'na geldiği ilk gün, Reef ve birkaç arkadaşı Arumn için bar fedailiği yapmaktaydı. Wulfgar'ı kaba kuvvet kullanarak handan dışarı atmaya çalıştıklarında ise barbar, Reef i tek bir tokatla odanın öbür tarafına fırlatmıştı.

Arumn'un yüzündeki dik bakış kaybolmadı. Wulfgar'ı handa gördüğüne şaşırmıştı, ama yine de bu işi sadece sözlerle halletmek istiyordu. Hiddetlenen Wulfgar'la kavga etmek, ona saldıran kişiye pahalıya mal olabilirdi.

Wulfgar ilerlerken, ortak salondaki kalabalık aynı anda sessizleşti. Arumn'a şüpheyle bakan iri adam, tezgâhın üzerine bir kese dolusu sikke bıraktı.

"Sana tüm verebileceğim bu," diye belirtti Arumn, Wulfgar'ın odasına bıraktığı keseyi tanıyarak.

"Kim istedi ki?" diye yanıtladı Wulfgar. Sesi neler döndüğü hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

"Sana söyledim ya," diye belirtti Arumn, sonra durdu ve sanki Wulfgar'ı sakinleştirmek istermiş gibi ellerini hafifçe havada salladı, fakat aslında barbar biraz olsun sinirli görünmüyordu.

"Artık burada kalmayacaksın," diye açıkladı Arumn. "Buna izin veremem."

Wulfgar, hancıya yoğun ve dik bir bakış atmaktan gayrı cevap vermedi.

"Bak şimdi, sorun neyin istemem," dedi Arumn, ellerim sakinleştirici bir tavırla havada sallayarak.

Wulfgar, her ne kadar siniri bozuk olsa da ona sorun çıkartmayacaktı. Josi Puddles'm bir hareket yaptığını fark etti ve bunun bariz bir şekilde bir işaret olduğunu anladı. Bunun ardından, yanm düzine güçlü kuvvetli adam —ki buna Wulfgar'ın Arumn'un eski fedai tayfası olarak tanıdığı iki kişi de dahildi— iri barbarın etrafında bir yarım daire oluşturdu.

"Sorun istemem!" dedi Arumn daha sert bir sesle, sözlerini Wulfgar'dan çok Josi ile avcı çetesine yönelterek.

"Aegis-fang," diye mırıldandı Wulfgar.

Bar tezgâhının başmda, ondan birkaç sandalye ötede oturan Josi kaskatı kesildi ve çekici Wulfgar'ın büyülü çağrı menzilinin dışına bir yere koymuş olmak için dua etti.

Birkaç saniye geçti; savaş çekici Wulfgar'ın ellerinde belirmedi.

"Odanda duruyor," diye önerdi Arumn.
Wulfgar, ani ve şiddetli bir hareketle para kesesine vurdu ve sikkelerin odanın zeminine düşüp yuvarlanmasına sebep oldu. "Bunun yeterli bir bedel olduğunu mu sanıyorsun?"
"Sana borçlu olduğumdan fazla bile," diye tartışmaya cesaret etti Arumn.
"Aegis-fang için birkaç sikke mi?" diye sordu Wulfgar, duyduklarına inanamayarak.
"Savaş çekici için değil," diye kekeledi Arumn, durumun son derece hızlı bir şekilde tırmanmakta olduğunu fark ederek. "O odanda duruyor."
"Eğer odamda olsaydı, onu görürdüm," diye yanıtladı Wulfgar, tehditkâr

bir tavırla tezgâhın üzerine doğru eğilerek. Josi'nin kavgacı çetesi iri adama biraz yaklaştı; iki tanesi küçük sopalar çıkarttı, bir üçüncüsü ise yumruğunun etrafına zincir doladı. "Onu göremesem bile, çağrım üzerine oradan buraya gelirdi," dedi Wulfgar ve tekrar, bu sefer haykırarak, "Aegis-fang!" diye seslendi.
Hiçbir şey olmadı.
"Çekicim nerede?" diyerek Arumn'dan cevap bekledi Wulfgar.
"Sadece buradan çık git, VVulfgar," diye yalvardı hancı. "Burayı terk et. Eğer çekicini bulursak onun sana teslim edilmesini sağlarız, ama şimdi lütfen git."
Wulfgar belânın yaklaştığını fark etti ve bu yüzden dövüşe davetiye çıkarttı. Tezgâhın üzerinden Arumn'un boğazına doğru uzandı, sonra elini hızla geri çekip kolunu geri savurdu ve sağ taraftan gelen saldırganın —ki o Reef idi— yüzünün tam ortasına dirseğini gömdü. Reef geriye doğru tökezleyip sallandı, ta ki Wulfgar dirseğiyle tekrar adamın yüzüne vurarak onu geriye uçurana kadar.
Barbar sadece içgüdüsüyle hareket ederek arkasını döndü ve sol kolunu savunmacı bir şekilde kaldırdı. Hareketi tam zamanında tamamlayıp, Reef in dostlanndan birisinin sertçe savurduğu kısa, kalın sopayı önkoluyla engellemiş oldu.
Beş serseri de Wulfgar'ın üzerine çullandığı sırada, göz açıp kapayıncaya kadar geçen süre içinde tüm strateji ve düzen kayboldu. Barbar tekmeler atıp güçlü yumruklarını savurmaya, art arda ve beyhude yere Aegis-fang'e seslenmeye başladı. Hatta birkaç kez kafasını şiddetle ileri savurarak alnını saldırganlardan birinin burnuna gömdü ve sonra başka bir adamın kafasının yanına sertçe vurarak serserinin geriye tökezlemesine sebep oldu.
Delly Curtie çığlık atıyor ve Arumn art arda "Hayır!" diye haykırıyordu.
Ama Wulfgar onları duyamıyordu. Duyabiliyorsa bile, durup da bu emre itaat edecek değildi. Biraz zaman ve yer kazanmalıydı, zira o dar alanda indirdiği her bir darbe karşılığında üç darbe yiyordu. Barbarın yumruklan ve tekmeleri çok daha sert olduğu halde, Reef in dostları bar kavgası konusunda

acemi değillerdi.

Korsan Palası'nın diğer müdavimleri bu arbedeyi eğlence ve biraz da şaşkınlıkla izliyorlardı, zira Wulfgar'm Arumn için çalıştığını hepsi biliyordu. Hanın içinde kavgacılar dışında hareket eden yegane kişiler, arbededen güvenli bir mesafe uzaklaşmak için hızla seğirten müşterilerdi.

"Korsan Palası'nın ekibine saldırıyorlar!" diye haykırdı bir adam. "Ayaklanın, müdavimler ve dostlar! Arumn ve Wulfgar'ı koruyun! Yoksa bu serseriler tavernamızı başımıza yıkacaklar!"

"Tanrılar adına," diye mırıldandı Arumn Gardpeck, zira konuşan kişiyi tanıyordu ve Haydut Morik'in az önce onun kıymetli binasını kesin bir

yıkıma mahkum etmiş olduğunun farkındaydı. Kafasını sağa sola sallayıp hüsran içinde inleyen çaresiz Arumn, bar tezgâhının arkasına çömeldi.

Sanki başlama işareti verilmişçesine, tüm Korsan Palası bir anda dev bir arbedeye boğuldu. Erkekler ve kadınlar, haykınp uluyor, kimin hangi taraftan olduğuna bakmak için hiç zaman kaybetmeden en yakınlarındaki kurbanlarına yumruğu basıyorlardı.

Hâlâ barın önünde olan Wulfgar, sopalı adamın tekrar üzerine gelmeye başladığı sol tarafa odaklanarak, sağ kanadını açıkta bırakmak zorunda kaldığı için çenesine sert bir yumruk yedi. İlk ve ikinci darbeleri önlemek için ellerini kaldırdı, sonra adama doğru bir adım atıp kaburgalarına inen darbeyi kabul etti, ama saldırganı önkolundan yakaladı. Kolu sıkıca tutan Wulfgar, adamı hızla itip güçlü bir hareketle geri çekerek eğildi vej tökezleyen adamı boş olan eliyle bacak arasından kavradı. Adam havaya yükseldi, Wulfgar onu uzanabileceği kadar yükseğe kaldırdı ve hızla dönerek kendisine bir hedef aradı.

Adam uçmaya başladı, başka birine çarptı ve ikisi birden geriye yuvarlanarak zavallı Reefin üzerine düştüler ve iri adamın tekrar yere1 serilmesine sebep oldular.

Bir başka saldırgan, yumruk savurmak için kolunu geri bükmüş bir halde, sertçe Wulfgar'ın üzerine koşturdu. Barbar, darbeyi kabul edip yumruk yumruğa kapışmaya hazır bir halde sert bir bakış attı ve çenesini kaldırdı, ama bu serserinin yumruğuna dolanmış bir zincir vardı. Wulfgar'ın yüzünde içini kavuran bir acı patlaması oldu, bunun ardından ağzında yoğun bir kan tadı kaldı. Sersemleyen Wulfgar kolunu ileri savurdu ve yumruğunu sadece saldırganın omzuna gömebildi.

Başka bir adam, omzunu ileri çıkartarak tüm hızıyla hücum edip Wulfgar'ın böğrüne bindirdi, ama ayaklarını yere iyice sabitlemiş olan barbar bana mısın demedi. Bir başka zincirli yumruk yüzüne doğru savrulmaya başladı —zincirin halkalarının kendi kanıyla kıpkırmızı parladığını gördü— fakat Wulfgar eğilip bu seferki darbenin ağırlığını büyük

ölçüde atlatmayı başardı; yine de yanağında hatırı sayılır bir yara açıldı.

Ona bindirip hiçbir zarar vermeden geri seken diğer adam, Wulfgar'ın beline doğru sıçrayıp onu güçlü bir ayı kıskacına aldı, ama meydan okurcasına kükreyen Wulfgar yerini korudu. Sol kolunu büküp kıvırarak kendisine sarılmış olan adamın omzunun altından çıkarttı ve serserinin kafasının arkasındaki saçları kavradı.

Barbar kükreyerek ileri atıldı, kendisine sarılmış olan adamı saçları kavrayan sol eliyle kontrol altında tutarken serbest olan eliyle üst üste yumruklar yağdırdı. Zincir muştalı serseri savunmaya çekildi ve darbeleri önlemek için sol kolunu bir kalkan gibi kullandı. Karşı koyamayacağı kadar

net bir açıklık gördü ve ileri atılıp Wulfgar'a sert bir yumruk daha savurarak barbarın köprücük kemiğine vurdu. Fakat serseri saldırmak yerine geri çekilmeye devam etseydi onun için daha iyi olurdu, zira artık Wulfgar, tüm ağırlığını sağ kroşesine aktarabilecek kadar dengesini sağlamış ve ayaklarını sabitlemişti.

Zincir yumruklu serserinin havaya kalkan kolu, barbarın sert darbesini pek engelleyemedi. Wulfgar'ın yumruğu, serserinin savunmasını yararak aştı ve yüzünün yanına sertçe gömülerek adamın döne döne yere yığılmasına sebep oldu.

Morik, hanın diğer köşesindeki masasında oturuyor, arada bir uçan bir şişeden veya insan vücudundan sakınmak için kafasını eğiyor ve hiç istifini bozmadan içkisini yudumlamaya devam ediyordu. Sakin tavrına rağmen, dostu ve Korsan Palası için endişeleniyordu, zira bu gece patlak veren arbedenin şiddetine inanmakta güçlük çekiyordu. Sanki Luskan'ın tüm serserileri, Wulfgar'ın gelişinden beri nispeten kavgasız olan —zira barbar sorun çıkarması muhtemel kişileri ya korkutup kaçırıyor ya da çabucak pataklayıp dışarı atıyordu— bir tavernada büyük bir arbedeye karışma fırsatını değerlendirmek için çıkagelmiş gibiydi.

Zincirli yumruk Wulfgar'ın yüzünde patlayıp havaya kan saçtığında Morik suratını buruşturdu. Haydut, dostunun yardımına koşmayı düşündü, ama bu fikri derhal aklından uzaklaştırdı. Morik, zeki bir bilgi toplayıcısı, kurnazlığı ve silahlarıyla sokaklarda hayatta kalan bir hırsızdı ve ne zekâsı ne de silahlan büyük bir taverna kavgasında ona yardımcı olmazdı.

Bu sebeple masasında oturup etrafındaki karmaşayı izledi. Artık ortak salondaki hemen herkes arbedeye karışmıştı. Adamın biri, bir kadını uzun, siyah saçlarından sürükleyerek kapıya doğru ilerliyordu. Fakat Morik'in yanından yeni geçmişti ki, başka bir serseri onun kafasında bir sandalye kırarak adamı yere yığdı.

Hanımı kurtarmış olan adam kadına doğru döndüğünde, kadın onun gülümseyen yüzüne derhal bir şişe patlattı, sonra arkasını dönüp arbedenin

içine doğru koşturdu, bir adamın üzerine sıçrayıp onu yere yıktı ve tırnaklarıyla yüzünü boydan boya tırmıkladı.

Morik bu kadını daha da ilgiyle izledi, yüz hatlarını iyice aklına yazdı ve bu vahşi ruhlu kadının ileride, özel bir randevuda kendisini çok eğlendireceğini düşündü.

Sağ tarafta bir hareket gören Morik hızla harekete geçip sandalyesini geri I fırlattı ve kadehiyle şişesini masadan kaldırarak, uçarak gelip masanın 1 üzerine düşen, ahşabı paramparça edip güreşmeye devam eden adamların I yolundan kaçtı.

Morik omuz silkti, bir ayağını diğerinin üzerinden atıp duvara yaslandı ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Wulfgar, zincir yumruklu adamı yere serdikten sonra geçici bir mola yaşadı, ama o adamın yerini çabucak bir başkası aldı ve Wulfgar'm beline sarılarak onu sertçe ittirdi. En sonunda boğuşarak güçlü barbann kolunu savuşturmaya çalışmaktan vazgeçti. Bunun yerine, Wulfgar'ın yüzünü iki eliyle pençe gibi kavradı ve barbarın kafasını kendisine doğru çekip kulağını ısırdı.

Önce acıyla çığlık atıp sonra hiddetle kükreyen Wulfgar adamın saçlarına sertçe asılıp serserinin kafasını ve kendi kulağının küçük bir parçasını geri çekti. Wulfgar sağ elini adamın sol kolunun altından geçirip yukarı ve dışarı doğru uzattı ve adam barbann gömleğinin yakasını bırakmak zorunda kalana kadar kolu büktü. Adamın pazılannın iç kısmını sıkıca kavradı. Hafifçe vücudunu büküşüyle birlikte tam bann karşısına doğru döndü ve iki elini de ileri doğru güçlü bir şekilde ittirerek adamın kafasını ahşaba öyle bir sert çarptı ki tezgâhın kalası çatladı. Wulfgar adamı geri çekerek kaldırdı. Adamın tüm direncinin bir anda kaybolmuş olduğunun farkına varmadan serserinin yüzünü tekrar tezgâha gömdü. Güçlü bir şekilde silkinip, daha da güçlü bir şekilde kükreyen Wulfgar, bilincini yitirmiş serseriyi havaya fırlattı. Hızla döndü ve bir sonraki saldırıya hazırlandı.

Wulfgar'ın kan bürümüş gözleri sadece kısa bir süre odaklandı. Handaki kargaşaya inanamıyordu. Sanki tüm dünya zıvanadan çıkmış gibiydi. Masalar ve vücutlar havada uçuşuyordu. Tam manâsıyla mekândaki herkes —ki bu gece müdavimlerin sayısı yüze yakındı— arbedeye kanşmıştı. Wulfgar salonun öbür tarafında sakince duvara yaslanmış duran, yanından uçarak geçen şeylerden sakınmak için bacaklannı hareket ettiren Morik'i gördü. Morik de onun kendisine baktığını fark etti ve dostane bir tavırla kadehini kaldırdı.

Wulfgar eğilip kendisini sabitledi. Wulfgar'm kafasına doğru ağır bir kalas savuran adamın teki, eğilen barbann sırtından yuvarlanıp öbür tarafa uçtu. Derken Wulfgar Delly'yi gördü; kadın odanın içinde oraya buraya

koşuyor, elinden geldiğince eğilip saklanıyor ve bir yandan da ona sesleniyordu. Delly, Wulfgar'dan salonun yan mesafesi kadar uzaktaydı ki, uçan bir sandalye başının yanına çarptı ve kadını dosdoğru yere yığdı.

Wulfgar onun yanına gitmek için harekete geçti, ama başka bir adam, aklı meşgul olan barbara sertçe ve alçaktan saldırıp dizlerini çatırdatarak çarptı. Barbar tek bir kez yalpaladı ve dengesini korumak için büyük çaba sarfetti, derken başka bir adam sırtına atladı. Yerde olan adam iki kolunu birden barbarın ayak bileğine doladı ve vücudunu çevirerek barbarın bacağını büktü. Üçüncü bir serseri tüm hızıyla ona bir koçbaşı gibi çarptı; böylece hepsi birden düşüşe geçip savrulan kollar ve tekmeleyen bacaklardan oluşan bir düğüm halinde yere kapaklandı.

Wulfgar yuvarlanarak kendisine en son saldıran adamın üstüne çıktı ve önkolunu serserinin yüzüne çarparak bunu ayağa kalkma çabası için bir destek olarak kullandı, ama ağır bir çizme sırtına sertçe bastı. Barbar, ciğerlerindeki tüm nefes kesilerek gerisingeri yere yığıldı. Tepesine dikilmiş duran, kimliği belirsiz saldırgan tekrar barbarın sırtına basmaya çalıştı, ama Wulfgar yana doğru yuvarlanmayı akıl etti ve saldırgan serseri, kendi arkadaşının açıkta kalan göbeğine tüm gücüyle basmış oldu.

Bu ani yer değişimi Wulfgar'a, hâlâ bileğine sıkıca tutunan bir adam olduğunu hatırlattı. Barbar boşta olan ayağıyla ona tekme attı, ama sırt üstü yerde yatarken destek alacağı bir zemin yoktu. Böylece bacağını çılgınlar gibi çekip iterek gözü dönmüş bir halde kurtulmaya çalıştı.

Adam inatla tutunuyordu ve bunun büyük bir sebebi de barbann bacağını bırakmaya korkmasıydı. Wulfgar farklı bir taktik geliştirdi, bacağını ve beraberinde ona sarılmış olan adamı yukarı çekti, sonra tekrar dosdoğru ileri ittirerek bacağını nispeten adamın vücudunun altına yerleştirdi. Barbar aynı anda, diğer bacağını adamın sırtına doladı ve ayak bileklerini kanca gibi birbirine kenetlemeyi başardı.

Diğer bir serseri barbann üstüne atlayıp bir kolunu kavradı ve vücudunun ağırlığıyla birlikte kolu yere mıhladı; bu sırada bir üçüncüsü de aynı şekilde diğer kolunu indirdi. Wulfgar kollarını bükerek onlara karşı vahşice direndi. Bu işe yaramadığında ise, sadece hırladı ve dosdoğru yukan ittirip kollarını doğru açıyla dirseklerinden birleştirerek iri göğsünün üzerine doğru çekti. Bir taraftan da, güçlü bacaklanyla diğer adamı sıkıyordu. Adam mengeneye benzeyen bu kıskaçtan kurtulmak için çılgınlar gibi debelenip haykırmaya Çalıştı, ama ondan gelen tek ses, bir omzu yuvasından çıkarken duyulan yüksek çatırtı oldu.

Aşağıdaki adamın direnişinin kesildiğini hisseden Wulfgar, bacaklarını Çekip serbest bıraktı ve inleyen adam yuvarlanıp ondan uzaklaşana kadar art arda tekmeler yağdırdı. Bundan sonra barbar, tüm ilgisini kendisine

yumruklar atıp onu tırmıklayan iki adama çevirdi. Wulfgar ölümlü insanların j ötesindeki bir güçle kollarını gerip açtı ve iki serseriyi de bir kol mesafesi uzaklığa getirdi; sonra aniden onları kafasının üzerine doğru çekti ve aynı 1 anda bacaklarını da yukarı savurdu. Vücut devinimiyle birlikte Wulfgarj geriye doğru takla attı ve dönüşünü tamamlarken ellerini çekip serbest bırakmayı başardı. Barbar dengesini tam sağlayamamış bir şekilde! ayaklarının üzerine indi ve yüz üstü yere düşmüş, debelenen iki adamlal yüzleşti.

Barbarın yuı-nruğunu savurarak kendisine yapılan yeni saldırıyla \ yüzleşmesini sağlayan tek şey içgüdüsüydü. Saldırganın, yani zincir] yumruklu adamm göğsünün tam ortasına bir darbe indirdi. Muazzam bir j çarpışma olmuştu, ama Wulfgar adamın savrulan yumruğuna karşı herhangil bir savunma yapacak kadar hızlı dönmeyi başaramamıştı. Sonuç olarak, aynıl anda adamın yumruğu da barbarın yüzünün ortasında patlamıştı. Sarsılarak» durdular ve sonra, zincir yumruklu adam Wulfgar'ın kollarına yığıldı. Barbarj onu kenara itti ve adam bilinç seviyesinden çok, çok uzaklarda sertçe, yüzj üstü yere yıkıldı.

Bu darbe Wu]fgar'ı kötü yaralamıştı ve o bunun farkındaydı, zira görüntü kayıyor, gözleri karanyordu ve kendisine nerede olduğunu üst üstd hatırlatmak zorunda kalıyordu. Aniden bir kolunu havaya kaldırdı, ama uçarak gelen bir sandalyeyi sadece kısmi olarak engellemeyi başardı. Sandalye barbarın koluna çarpınca döndü ve uzun ayaklarından birisi alnına sertçe çarptı, ki bu da baş dönmesini arttırdı. Artık etrafındaki kavga dövüş yavaşlamaya başlamıştı, zira yerde yatıp inleyen adam sayısı, ayakta kalıp yumruklar savuran adam sayısından fazlaydı. Fakat Wulfgar'ın bir molaya daha ihtiyacı vardı, en azından geçici bir molaya. Görebildiği tek yolıa seçerek bara doğru hızla koştu, tezgâhın üzerinden yuvarlandı ve onun arkasına geçip yere indi.

Barın arkasında kendisini Arumn Gardpeck ile yüz yüze buldu. "Ah, bu gece ne kadar da iyi halt ettin ama, değil mi?" diye adeta tükürdü Anıma "Wulfgar her gece kavga eder, yoksa işin tadı çıkmaz."

Wulfgar adamı tuniğinin yakasından kavradı. Barın arkasına çömelmış duran Aramn'u sertçe yerinden kaldırdı, kolayca yükseltti ve onu arka duvardaki içki şişelerinin durduğu rafa çarptı; böylece epey pahalı bir içki; stokunu da yok etmiş oldu.

"Yüzünün yumruğumun ucunda olmamasına dua et," diye hırladı barbar hiçbir pişmanlık duymadan.

"Asıl sen, zavallı Delly'yi yaktığın gibi benim duygulanmla oynamamış olduğun için dıua et," diye hırlayarak lafı yapıştırdı Arumn.
Adamın sözden Wulfgar'ı derinden yaraladı, zira Arumn'un ithamına

verecek bir cevabı yoktu ve Delly Curtie söz konusu olduğunda kendisinin hiçbir suçu olmadığını savunamazdı. Wulfgar Arumn'u hafifçe sarstıktan sonra onu yere bırakıp hancıya gözlerini hiç kırpmadan, dik dik bakarak bir adım geriledi. Yan tarafta bir hareket sezinledi ve kafasını çevirip baktığında kocaman, vücutsuz bir yumruğun barın üzerinde havada durduğunu gördü.

VVulfgar kafasının yanma hayatında şimdiye dek hiç yemediği kadar sert bir yumruk yedi. Darbenin etkisiyle arkaya savruldu ve sert viski şişeleriyle dolu olan başka bir rafı kavrayıp onu da yere yıktı. Sonra tökezleyip tekrar dönerek destek alabilmek için tezgâha tutundu.

Karşısında duran Josi Puddles, barbarın yüzüne tükürdü. Wulfgar bir karşılık veremeden önce, büyülü yolla havada süzülen elin tekrar hızla yan taraftan üzerine geldiğini fark etti. Bir darbe daha aldı ve dizlerinin bağı çözüldü. Sonra aldığı darbeyle ayaklan yerden kesildi ve VVulfgar geriye doğru uçup arka taraftaki duvara sertçe çarptı. Tüm dünya gözlerinin önüne dönüyor ve Wulfgar kendisim sanki zeminin içine batıyormuş gibi hissediyordu.

Yan yanya sürüklenip yan yanya taşınarak barın arkasından çıkartılınca, kudretli Wulfgar'ın en sonunda mağlup edildiğini gören kalabalık kavgayı kesti.

"Bu işi dışanda bitirelim," dedi Reef, kapıyı tekmeleyip açarak. Adam sokağa doğru dönerken boğazına dayanmış duran bir hançer gördü.

"Çoktan bitti bile," diye kayıtsız bir tavırla açıkladı Morik, fakat kafasını çevirip hanın içine, bütün bunlardan hiç etkilenmemiş gibi görünen ve eşyalarını toplayan büyücüye attığı bakış haydudun bu soğukkanlı tavnnı yalanlamış oldu. Reef o büyücüyü sigorta olsun diye tutmuştu. Görünüşe bakılırsa büyücünün bu kavgadan hiçbir kişisel çıkan yoktu ve bunu gören haydut biraz sakinleşip sessizce, "Büyücülerden nefret ediyorum," diye mınldandı. Bunun ardından Reef e doğru döndü ve hançerini biraz daha ittirdi.

Reef, barbarın diğer kolunu tutan arkadaşına baktı ve ikisi birlikte inceliksiz bir hareketle barban sokağa, çamurun içine attılar.

Wulfgar, onu hazır olmaya iten katıksız irade gücüyle tekrar ayağa kalktı. Kapanan kapıya doğru döndü ama Morik araya girip kolunu kavradı.

"Bunu yapma," diye emretti haydut. "Seni orada istemiyorlar. Ne kanıtlayacaksın ki?"

Wulfgar onunla tartışmak için ağzını açtı, ama Morik'in gözlerine baktı ve orada tartışmaya hiç mahal olmadığım gördü. Haydudun haklı olduğunu biliyordu. Artık bir yuvasının olmadığını biliyordu.

yumruklar atıp onu tırmıklayan iki adama çevirdi. Wulfgar ölümlü insanların ötesindeki bir güçle kollanın gerip açtı ve iki serseriyi de bir kol mesafesi uzaklığa getirdi; sonra aniden onlan kafasının üzerine doğru çekti ve aynı anda bacaklarını da yukan savurdu. Vücut devrimiyle birlikte Wulfgar geriye doğru takla attı ve dönüşünü tamamlarken ellerini çekip serbest bırakmayı başardı. Barbar dengesini tam sağlayamamış bir şekilde ayaklannm üzerine indi ve yüz üstü yere düşmüş, debelenen iki adamla yüzleşti.

Barbann yumruğunu savurarak kendisine yapılan yeni saldırıyla yüzleşmesini sağlayan tek şey içgüdüsüydü. Saldırganın, yani zincir yumruklu adamın göğsünün tam ortasına bir darbe indirdi. Muazzam bir çarpışma olmuştu, ama Wulfgar adamın savrulan yumruğuna karşı herhangi; bir savunma yapacak kadar hızlı dönmeyi başaramamıştı. Sonuç olarak, aynı! anda adamın yumruğu da barbann yüzünün ortasında patlamıştı. Sarsılarak durdular ve sonra zincir yumruklu adam Wulfgar'ın kollarına yığıldı. Barbar onu kenara itti ve adam bilinç seviyesinden çok, çok uzaklarda sertçe, yüz üstü yere yıkıldı.

Bu darbe Wulfgar'ı kötü yaralamıştı ve o bunun farkındaydı, zira görüntü kayıyor, gözleri karanyordu ve kendisine nerede olduğunu üst üstei hatırlatmak zorunda kalıyordu. Aniden bir kolunu havaya kaldırdı, ama: uçarak gelen bir sandalyeyi sadece kısmi olarak engellemeyi başardı. Sandalye barbann koluna çarpınca döndü ve uzun ayaklanndan birisi alnına sertçe çarptı, ki bu da baş dönmesini arttırdı. Artık etrafındaki kavga dövüş yavaşlamaya başlamıştı, zira yerde yatıp inleyen adam sayısı, ayakta kalıp yumruklar savuran adam sayısından fazlaydı. Fakat Wulfgar'ın bir molaya daha ihtiyacı vardı, en azından geçici bir molaya. Görebildiği tek yolu seçerek bara doğru hızla koştu, tezgâhın üzerinden yuvarlandı ve onun arkasına geçip yere indi.

Bann arkasında kendisini Arumn Gardpeck ile yüz yüze buldu. "Ah, bu gece ne kadar da iyi halt ettin ama, değil mi?" diye adeta tükürdü Arumn. "Wulfgar her gece kavga eder, yoksa işin tadı çıkmaz."

Wulfgar adamı tuniğinin yakasından kavradı. Bann arkasına çömelmiş duran Arumn'u sertçe yerinden kaldırdı, kolayca yükseltti ve onu arka duvardaki içki şişelerinin durduğu rafa çarptı; böylece epey pahalı bir içki stokunu da yok etmiş oldu.

"Yüzünün yumruğumun ucunda olmamasına dua et," diye hırladı barbar hiçbir pişmanlık duymadan.

"Asıl sen, zavallı Delly'yi yaktığın gibi benim duygularımla oynamamış olduğun için dua et," diye hırlayarak lafı yapıştırdı Arumn.
Adamın sözleri Wulfgar'ı derinden yaraladı, zira Arumn'un ithamın3

verecek bir cevabı yoktu ve Delly Curtie söz konusu olduğunda kendisinin hiçbir suçu olmadığını savunamazdı. Wulfgar Aramn'u hafifçe sarstıktan sonra onu yere bırakıp hancıya gözlerini hiç kırpmadan, dik dik bakarak bir adım geriledi. Yan tarafta bir hareket sezinledi ve kafasını çevirip baktığında kocaman, vücutsuz bir yumruğun barın üzerinde havada durduğunu gördü.

Wulfgar kafasının yanma hayatında şimdiye dek hiç yemediği kadar sert bir yumruk yedi. Darbenin etkisiyle arkaya savruldu ve sert viski şişeleriyle dolu olan başka bir rafı kavrayıp onu da yere yıktı. Sonra tökezleyip tekrar dönerek destek alabilmek için tezgâha tutundu.

Karşısında duran Josi Puddles, barbarın yüzüne tükürdü. Wulfgar bir karşılık veremeden önce, büyülü yolla havada süzülen elin tekrar hızla yan taraftan üzerine geldiğini fark etti. Bir darbe daha aldı ve dizlerinin bağı çözüldü. Sonra aldığı darbeyle ayaklan yerden kesildi ve Wulfgar geriye doğru uçup arka taraftaki duvara sertçe çarptı. Tüm dünya gözlerinin önüne dönüyor ve Wulfgar kendisini sanki zeminin içine batıyormuş gibi hissediyordu.

Yan yanya sürüklenip yan yanya taşınarak bann arkasından çıkartılınca, kudretli Wulfgar'ın en sonunda mağlup edildiğini gören kalabalık kavgayı kesti.

"Bu işi dışanda bitirelim," dedi Reef, kapıyı tekmeleyip açarak. Adam sokağa doğru dönerken boğazına dayanmış duran bir hançer gördü.

"Çoktan bitti bile," diye kayıtsız bir tavırla açıkladı Morik, fakat kafasını çevirip hanın içine, bütün bunlardan hiç etkilenmemiş gibi görünen ve eşyalarını toplayan büyücüye attığı bakış haydudun bu soğukkanlı tavnnı yalanlamış oldu. Reef o büyücüyü sigorta olsun diye tutmuştu. Görünüşe bakılırsa büyücünün bu kavgadan hiçbir kişisel çıkan yoktu ve bunu gören haydut biraz sakinleşip sessizce, "Büyücülerden nefret ediyorum," diye rmnldandı. Bunun ardından Reef e doğru döndü ve hançerini biraz daha ittirdi.

Reef, barbarın diğer kolunu tutan arkadaşına baktı ve ikisi birlikte inceliksiz bir hareketle barban sokağa, çamurun içine attılar.

Wulfgar, onu hazır olmaya iten katıksız irade gücüyle tekrar ayağa kalktı. Kapanan kapıya doğru döndü ama Morik araya girip kolunu kavradı.

"Bunu yapma," diye emretti haydut. "Seni orada istemiyorlar. Ne kanıtlayacaksın ki?"

Wulfgar onunla tartışmak için ağzını açtı, ama Morik'in gözlerine baktı Ve orada tartışmaya hiç mahal olmadığını gördü. Haydudun haklı olduğunu Eliyordu. Artık bir yuvasının olmadığını biliyordu.

R.A. Salvatore
BÖLÜM 4

"Ganderlay," diye bildirdi Temigast, odaya girip Priscilla ve Feringal'a katıldığında. İkisi de, adamın ne dediğini anlamayarak vekilharca merakla I baktılar. "Gördüğün hanım, Lordum Feringal," diye açıkladı Temigast. 1 "Soyadı Ganderlay."
"Auckney'de tanıdığım hiç Ganderlay yok," diye itiraz etti Priscilla.
"Köyde size aşina olan pek az aile var, hanımım," diye yanıtladı Temigast, biraz soğuk bir tonlamayla, "ama bu hanım gerçekten de bir' Ganderlay. Maerlon Dağı'nm güney yamacında ailesiyle birlikte yaşıyor," diye açıkladı vekilharç, şatodan iki mil ötedeki katmanlı dağın limana bakan tarafından, yani Auckney'in yüksek nüfuslu kesiminden bahsederek.
"Kız," diye düzeltti Priscilla hor görerek. "Bir hanım olmaktan çok uzak."!
Feringal, vekilharcın haberiyle öyle bir heyecanlanmıştı ki, bu yorumu duymamış gibiydi. "Emin misin?" diye Temigast'a sordu. Ayağa kalkıp kararlılıkla yürüyerek adamın önüne geldi. "Bu doğru mu?"
"Kız —yani bu hanım, at arabanızın oradan geçtiği zamanda o yolda yürüyordu," diye doğruladı vekilharç. "Onu tanıyan ve o gün onu yolda gören birkaç kişi tarafından verilen eşkale uyuyor. Hepsi de, kadının çarpıcı, uzun, siyah saçlanndan bahsetti, ki bu sizin tanımınıza da uyuyor, lordum. Kendisinin Dohni Ganderlay'in en büyük kız evladı olduğundan eminim."
"Gidip onu göreceğim," diye bildirdi Feringal. Hevesle ileri geri volta atıyor, bir parmağını dişlerine hafif hafif vuruyor ve sanki nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini kestiremiyormuş gibi odanın içinde dört dönüyordu. "Sürücüyü çağıracağım."
"Lordum Feringal," dedi Temigast hafifçe, hevesli genç adamı sakinleştirmiş gibi görünen buyurucu bir tonlamayla. "Bu son derece yakışıksız olur."
Feringal gözleri fal taşı gibi açılarak ona bakakaldı. "Neden ki?"

"Çünkü o bir köylü ve senin onun ayağına gitmen...." diye başladı priscilla, ama sesi yavaş yavaş kesildi, zira kimsenin onu dinlemediği barizdi.
"Ahlâklı bir hanımın evine habersiz gidilmez," diye açıkladı Temigast. "Önce vekilharcınız ve onun babası tarafından bu yol sizin için hazırlanmalı."
"Ama ben Auckney Lordu'yum," diye itiraz etti Feringal. "Dilediğim yere—"
"Eğer onu gönül eğlendirmek için istiyor olsaydınız dilediğiniz gibi yapabilirdiniz," diye derhal sözünü kesti Temigast, hem Feringal'dan hem de priscilla'dan çatık kaşlı bakışlar alarak, "ama eğer onu münasip bir eş olarak almak istiyorsanız, o zaman işleri münasip bir şekilde ayarlamanız gerekli.

Bu bir töredir, Lordum Feringal, hepimizin uyması gereken bir usuldür. Sizi temin ederim ki, bu konuda görgü kurallannı hiçe saymak felâketle sonuçlanabilir."
"Anlayamıyorum."
"Elbette ki anlayamazsınız," dedi Temigast, "ama hepimizin şansı varmış ki, ben anlıyorum. Şimdi yıkanıp temizlenin. Eğer genç Ganderlay ceylanı rüzgâra karşı size doğru yürüyecek olsaydı arkasını dönüp kaçardı." Bunu söyledikten sonra Lord Feringal'ı kapıya doğru döndürdü ve yürümeye başlaması için onu sertçe ittirdi.
"Bana ihanet ettin!" diye haykırdı Priscilla, kardeşi gittiği zaman.
Temigast bu saçma iddia karşısında homurdandı.
"O kızı bu evde istemiyorum," dedi kadın kararlılıkla.
"Bunu durdurmak için cinayetten başka bir yolun olmadığını henüz fark etmedin mi?" diye yanıtladı Temigast tüm ciddiyetiyle. "Kardeşini katletmekten bahsediyorum, kızı değil, zira bu sadece Feringal'ın gazabını uyandırmaya yarar."
"Ama bu ahmakça arayışında ona yardım ettin."
"Sadece ona, herhangi bir köylüye sorular sorarak kendi başına da edinebileceği bilgileri verdim; ki buna bu evde çalışan üç kadın da dahil ve 'Çİerinden birisi dün yoldaydı."
"Ahmak kardeşim onların farkına varmışsa tabii," diye tartıştı Priscilla.
"Kızın adını bulurdu," diye ısrar etti Temigast, "ve bu utanç verici arayışı sırasında hepimizin itibarını iki paralık ederdi." Vekilharç kıs kıs güldü ve Priscilla'ya yaklaşıp bir kolunu kadının omuzlarının üzerine attı.
Endişelerini anlıyorum, sevgili Priscilla," dedi, "ve senin fikrine tam olarak karşı olduğum söylenemez. Ben de, kardeşinin, Auckney'deki köylülerden "Tisi yerine zengin bir tüccarın kızına âşık olmasını tercih ederdim —ya da a?k kavramım tamamıyla unutmasını ve kendisine bir eş almadan sadece

uygun olduğu yer ve zamanda şehvetini tatmin etmesini. Hâlâ bu noktaya 1 gelme ihtimâli var."
"Ona yardım etmiş olduğuna göre, bu artık pek muhtemel değil," dedi i Priscilla sertçe.
"Pek sayılmaz," dedi Temigast yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Bu i gülümseme Priscilla'nın ilgisini çekmişti, zira kadının yüz ifadesi değişip meraklı bir hal almıştı. "Yaptığım tek şey, kardeşinizin bana ve benim kararlarıma duyduğu güveni arttırmaktı. Belki de bu kızla evlerimi konusundaki düşüncesinden dönmeyecektir, ama attığı her adımda onıj izleyeceğime dair sana söz veririm. Ne onun Auck Ailesi'nin itibarına leke sürmesine, ne de kızın ve ailesinin hak etmedikleri şeyleri bizden almasına izin vereceğim. Seni temin ederim ki, kardeşinin bu konudaki iradesini krramayı™

ve senin ona karşı çıkman sadece Feringal'ın kararlılığını arttırmaya yarar." | Priscilla şüpheyle homurdandı.

"Bu konuda onu azarladığın zaman ne kadar hiddetlendiğini görmüyor musun?" diye sordu Temigast ve kadın bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu. "Seni uyarırım ki, eğer şu anda kendimizi kardeşinden uzaklaştınrsak, Ganderlay kızının onun üzerindeki —yani tüm Auckney üzerindeki— hakimiyeti artar."

Priscilla ne homurdandı, ne kafasını sağa sola salladı ne de herhangi bir itiraz emaresi gösterdi. Sadece Temigast'a uzun uzun ve dik dik baktı. Vekilharç onun yanağına bir öpücük kondurdu ve yanından uzaklaştı; Lord Feringal'ın elçisi olarak görevine başlamak için bir an önce şatonun at arabası sürücüsünü çağırmayı düşünüyordu.

Cafcaflı bir at arabası toprak patikanın üzerinde ilerlerken, Jaka Sculi de, etrafındaki insan ve gnom tarla işçileri gibi çamur tarlasından kafasını kaldırıp baktı. At arabası, Dohni Ganderlay'in küçük evinin önüne gelip durdu Yaşlı bir adam arabanın kapışım açıp aşağı indi ve eve doğru ilerledi. Jaka'nın gözlen hafifçe kısıldı. Aniden diğerlerinin kendisini izliyor olabileceğini hatırlayan Jaka, alışılmış umursamaz tavrını takındı. Ne de olsa o Jaka Sculi, yani Auckney'deki her genç kızın —özellikle de lordun at arabasının önünde durduğu evde yaşayan genç kadının— rüyalarını süsleyen kişiydi Güzeller güzeli, genç Meralda'mn kendisini arzulaması bu delikanlı için hiç de küçük bir hadise değildi —fakat, elbette ki, bunu umursadığı»1 diğerlerine çaktıramazdı.

"Dohni!" diye seslendi tarla işçilerinden birisi; uzun ve sivri bir burna sahip, kambur bir gnom. "Dohni Ganderlay, misafirlerin var!"

"Ya da senin ne biçim bir hergele olduğunu anlamışlardır!" diye haykırdı başka bir gnom ve hep birlikte kahkahayı bastılar.

Tabii, Jaka hariç. Jaka onlara güldüğünü göstermeyecekti.

Dohni Ganderlay, turp tarlasının başındaki köprüden geçti. Kendisine seslenenlere bir açıklama yapmalan için baktı, ama çiftçiler sadece çeneleriyle onun evini işaret etmekle yetindiler. Dohni onların işaretlerini takip edip at arabasını gördü ve çılgınlar gibi koşturmaya başladı.

Jaka Sculi, onun evine kadar koşmasını izledi.

"Biraz kazmayı düşünüyon herhalde, di mi evlat?" diye bir soru geldi Jaka'nın yanından. Jaka, dişsiz, yaşlı adama bakmak için döndüğünde, ahmak adam elini Jaka'nın kıvırcık kahverengi saçlarına daldırdı.

Yaşlı çiftçinin parmaklarındaki kara turp lekelerini gören genç adam başını tiksintiyle salladı. Başım tekrar salladıktan sonra hışımla saçlarını silkeledi ve yaşlı adamın bir kez daha kafasına doğru uzanan elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Hee hee hee," diye kıs kıs güldü yaşlı adam. "Görünüşe bakılırsa, senin hatuna talip çıktı," diyerek sırıttı.

"Ve de talip moruğun teki," diye belirtti bir diğeri, Jaka'yla dalga geçmeye katılmaya son derece hevesli bir şekilde.

"Ben de kız için şansımı denemeyi düşünüyom," diye belirtti Jaka'nın yanında duran pis ve yaşlı çiftçi. Bu sözler Jaka'nın kaşlarını çatmasına sebep oldu ve yaşlı adam daha da yüksek sesle gülerek en sonunda delikanlının tepesini attırmayı başardı.

Jaka yavaşça başını çevirerek tarlaya ve işçilere, dağ yamacına serpiştirilmiş birkaç eve, uzaktaki Auck Şatosu'na ve onun ötesindeki karanlık, soğuk sulara baktı. Dört yıl önce, onu, annesini ve amcasını buraya, bu ıssız topraklara o soğuk sular getirmişti. Jaka, annesini acımasızca döven babasıyla bir alâkası olduğundan gayri, neden Auckney'e geldiklerini bilmiyordu —Luskan'daki hayatından gayet memnundu. Babasından veya cellattan kaçmış olduklarından şüpheleniyordu. Bu, Sculi Ailesi için alışıldık bir yöntemmiş gibiydi, zira Jaka henüz emekleyen bir çocukken aynısını yapmış, ta Kılıç Krallıkları'ndan Luskan'a kaçmışlardı. Babası —kendisi Jaka'nın pek tanımadığı gaddar bir adamdı— kesinlikle onların peşine alacak ve tekrar kaçıp gitmeden önce annesiyle amcasını öldürecekti. Ya ^a belki babası çoktan ölmüş, Jaka'nın amcası Rempini tarafından kendi kanında boğulmaya terk edilmişti.

Her iki seçenek de Jaka'yı hiç ilgilendirmiyordu. Tek bildiği şey, burada, u berbat, rüzgârlı, soğuk ve ıssız taşra kasabasında olduğuydu. Ona göre,

yakın zamana kadar hayatındaki tek iyi şey, bu mekânın sonsuz melankolisinin onun şair doğasını körüklemiş olmasıydı. Kendisini romantik bir kahraman olarak görmesine rağmen, Jaka on yedinci yaş gününü henüz geride bırakmıştı ve birçok defa kasabaya yolu düşen tüccarların peşine takılıp engin dünyaya açılmayı, belki Luskan'a geri dönmeyi, belki de, daha da iyisini yapıp büyük Derinsu'ya gitmeyi düşünmüştü. Bir gün, bir şekilde, orada kendisine bir servet edinmeyi ve belki de, Kılıç Krallıklan'na geri dönmeyi planlıyordu.

Ama bütün bu planlan askıya alınmıştı, zira Auckney'in başka bir iyi yönü bu genç adama aşikâr olmuştu. Jaka, genç- bir Ganderlay kızma duyduğu arzuyu reddedemezdi.

Elbette ki, kızın veya başka birisinin bilmesine izin veremezdi; kızın kendisini tamamıyla ona adayacağından emin olmadan asla.

At arabasının yanından aceleyle geçen Dohni Ganderlay, arabanın sürücüsünü tanıdı; adı Liam Woodgate olan gri sakallı bir gnomdu bu. Liam ona gülümseyip başıyla selâm verdi ve bu jest Dohni'yi gözle görülür bir şekilde rahatlattı. Fakat Dohni yine de kapıdan girerken adımlarını hızlı tuttu.

Evinin küçük mutfak masasının başında, Auck Şatosu'nun vekilharcı oturuyordu. Odanın öbür tarafında ise Dohni'nin hasta karısı Biaste duruyordu ve kadının yüzü turp çiftçisinin uzun, çok uzun süredir görmediği kadar aydınlanmıştı.

"Üstat Ganderlay," dedi Temigast kibarca. "Bendeniz Temigast, Auck Şatosu'nun vekilharcı, Lord Feringal'in sözcüsü."

"Bunu biliyorum," dedi Dohni ihtiyatlı bir şekilde. Dohni Ganderlay, gözlerini yaşlı adamdan hiç ayırmadan masanın etrafından dolaştı, geriye kalan iki boş sandalyeden birisine oturmadan hanımının arkasına geçti ve ellerini kadının omuzlarına koydu.

"Ben de tam hanımınıza, lordumun ve lordunuzun büyük kızınızın bu akşam şatodaki yemeğe katılmasını rica ettiğini açıklıyordum," dedi vekilharç.

Bu şaşırtıcı haber Dohni Ganderlay'e ağır bir sopadan bile daha sert çarptı» ama dengesini ve yüz ifadesini koruyup söylenilenleri hazmetti. Temigast'ın yaşlı, kurşuni gözlerine baktı ve adamın sözlerinin ardındaki manâyı gördü.

"Elbette ki, eğer kabul ederseniz, arabada Meralda Hanım için münasip giysiler var," diye sözünü bitirdi Temigast, rahatlatıcı bir gülümsemeyle. Gururlu Dohni Ganderlay o gülümseyen maskenin, o kibar ve saygv1

tonlamanın ardını görebiliyordu. Temigast'm tenezzül eden tavrını oörebiliyor ve yaşlı adamın kendisinden son derece emin olduğunu anlayabiliyordu. Temigast onlann bunu elbette ki reddedemeyeceklerine inanıyordu, zira onlar sadece pis köylülerden ibaretlerdi. Auckney Lordu onlara bir davet yollamıştı ve Ganderlay Ailesi bu davete hevesle, açlıkla cevap verecekti.

"Meralda nerede?" diye sordu eşine Dohni.

"Tori'yle birlikte alışverişe çıktılar," diye açıkladı kadın. Dohni, kadının sesindeki hafif titremeyi duymazdan gelemedi. "Akşam yemeği için birkaç yumurta alıp dönecekler."

"Meralda bu gece ve belki de birçok gece bir şölen sofrasında yemek yiyebilir," diye belirtti Temigast.

Dohni o tavrı, ona hayattaki yerini, çocuklarının, tüm dostlarının ve onlann çocuklarının kaderlerini hatırlatan o iğrenç hor görüyü tekrar net bir şekilde fark etti.

"Peki gelecek mi?" diye teşvik etti Temigast, uzun ve rahatsızlık verici bir sessizliğin ardından.

"Buna karar vermek Meralda'ya kalmış," diye yanıtladı Dohni Ganderlay, niyetlendiğinden daha sert bir sesle.

"Ah," dedi vekilharç, başıyla onaylayıp gülümseyerek. Adam her zaman gülümsüyordu. Sandalyesinden kalktı ve zahmete girip ayağa kalkmaması için Biaste'ye eliyle işaret etti. "Elbette, elbette, ama gelip gece elbisesini

alın, Üstat Ganderlay. Eğer küçük hanımı yollamaya karar verirseniz, elbisesini burada giymesi daha münasip ve daha kolay olur."
"Peki ya gitmek istemezse?"
Temigast tek kaşını kaldırdı ve kızın bu teklifi reddedebileceğini düşünmenin bile saçma olduğuna inandığını belirtmiş oldu. "O zaman, elbette, arabacıyı yarın yollar ve elbiseyi geri alınm."
Dohni başını eğip hasta eşine, kadının narin yüz hatlarındaki hüzünlü ifadeye baktı.
"Üstat Ganderlay?" dedi Temigast, kapıyı işaret ederek. Dohni, Biaste'nin omzunu sıvazladı ve at arabasına kadar vekilharca eşlik etti. Gnom arabacı, elinde gece elbisesiyle onlan bekliyordu ve kaliteli kumaşın toprak yola sürtünmesini engellemek için kollanm yukan kaldırmıştı.
"Kızınızı yemeğe katılmaya teşvik ederseniz iyi olur," diye tavsiye etti Temigast elbiseyi vererek; bu hareketi, Dohni Ganderlay'in yüzünün daha da sert bir hal almasına sebep oldu.
"Eşiniz hasta," diye çıkarım yaptı Temigast. "Hiç şüphesiz, yaklaşan Soğuk kışla birlikte cereyanlı bir evdeki bereketsiz bir yaşantı ona iyi gelmeyecektir."

genişledi. Biaste'nin elinde, dikiş yerlerinde parlak mücevherler olan pahalı, zümrüt yeşili, muhteşem bir gece elbisesi duruyordu.
"Ah, bunu giydiğinde Auckney'in şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olacaksın," dedi Biaste Ganderlay ve onun yanında duran Tori kendisini tutamayıp kıkırdamaya başladı.
Meralda, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde elbiseye baktıktan sonra, odanın kenarında duran ve aynı şekilde gülümseyen babasına doğru döndü. Meralda, adamın yüz ifadesinin Biaste'ninkinden daha gergin olduğuna dikkat etti.
"Ama Anne, bizim buna yetecek paramız yok," dedi Meralda, fakat bu elbise hakikaten de onu büyülemişti. İlerleyip yumuşak kumaşı okşadı ve Jaka'nın kendisini bu elbisenin içinde görmekten ne kadar çok hoşlanacağını düşündü.
"Bir hediye, satın alınacak bir şey değil," diye açıkladı Biaste ve Tori daha da fazla kıkırdadı.
Meralda'nın yüz ifadesi değişip meraklı bir hal aldı ve bir açıklama yapması için tekrar babasına doğru döndü, ama adam, şaşırtıcı bir şekilde yüzünü çevirdi.
"Neler oluyor, Anne?" diye sordu genç kadın.
"Sana talip çıktı, kızım," dedi Biaste neşeyle, kızına satılabilmek için elbiseyi kenara savurarak. "Ah, hem de seni almak isteyen kişi lordun ta kendisi!"

Annesinin hisleri konusunda her zaman, özellikle de kadın hasta olduğu için bu aralar, düşünceli olan Meralda, Biaste'nin başının kendi omzunun üzerinde durmasından memnundu; zira böylece annesi, kızının yüzünde beliren afallamış ve mutsuz ifadeyi göremeyecekti. Bu bakışı Tori gördü, fakat küçük kız sadece Meralda'ya baktı ve sahte bir öpücük halinde dudaklarını büzdü. Meralda babasına döndü ve adam şimdi onun yüzüne baktı, ama sadece başını sallayıp doğrulamakla yetindi.

Biaste kızından ayrılıp onu kol mesafesinde tuttu. "Ah, benim küçük kızım," dedi. "Ne ara bu kadar güzelleştin de Lord FeringaPin gönlünü fethettin sen?"

Lord Feringal. Meralda zorlukla nefes alabildi ve bunun sebebi neşesi değildi. Auck Şatosu'nun lordunu pek tanımıyordu, fakat birçok defa onu uzaktan görmüştü; kasaba meydanında yapılan törenlerde adam genellikle tırnaklarını kemirir ve son derece sıkılmış görünürdü.

"Sana abayı yakmış, kızım," diye devam etti Biaste, "ve vekilharcına bakılırsa, fena yakmış."

Meralda annesinin hatırı için gülümsemeyi başardı.

"Yakında seni almaya gelecekler," diye açıkladı Biaste. "Bu yüzden çabucak banyo yap. Sonra," diye ekledi, bir elini ağzının üzerine götürmek

için duraksadı, "sonra sana bu gece elbisesini giydireceğiz ve sonra, ah, seni gören tüm erkekler ayaklarına kapanmazsa ne olayım."

Meralda mekanik bir şekilde hareket ederek elbiseyi alıp arkasında Tori'yle birlikte odasına doğru döndü. Bütün bunlar genç kadın için bir rüya gibiydi ve bu, hiç de hoş bir rüya değildi. Babası onun yanından geçip annesine doğru ilerledi. İkisinin konuşmaya başladıklanm duydu, fakat bütün sözler ona boğuk gibi geliyordu ve gerçekten işittiği tek şey Biaste'nin, "Kızıma bir lord talip oldu!" diye haykırışı oldu.

Auckney büyük bir mekân değildi ve evleri dip dibe sıkışmış olmasa bile, halk bağırdıklarında birbirilerini duyabilecek mesafelerde otururdu. Lord Feringal ile Meralda Ganderlay arasındaki randevunun duyulması uzun sürmedi.

Jaka Sculi, Lord Feringal'ın vekilharcının yaptığı ziyaretin maksadını aynı günün akşamında yemeğini bitirmeden önce, güneş batı ufkuna değmeden öğrendi.

"Onun mevkiindeki birinin bir köylünün seviyesine ineceğini düşünmek," diye belirti Jaka'nın her zaman için karamsar olan annesi, uzun zamandır uzak oldukları Kılıç Krallıkları'nın ağır köylü aksanıyla. "Ah, bu tüm dünyanın sonu demek!"

"Kötüye alâmet," diye hemfikir oldu Jaka'nın amcası; son derece görmüş geçirmiş gibi görünen kaba saba, yaşlı bir adamdı.

Jaka da bu durumun berbat olduğunu düşünüyordu, ama farklı bir sebepten dolayı —en azından hiddetinin farklı bir sebepten doğduğunu

düşünüyordu, zira annesinin ve amcasının bu habere neden bu kadar bozulmuş olduklarını kestiremiyordu ve yüzündeki ifade bu şaşkınlığını net bir şekilde yansıtıyordu.

"Hepimizin yeri belli," diye açıkladı amcası. "Kesin ve aşılamaz çizgilerle."

"Lord Feringal, ailesinin adına leke sürüyor," dedi annesi.

"Meralda muhteşem bir kadın," diye karşı çıktı Jaka, sözleri ağzından Çıkmadan tutup sır olarak saklamayı başaramadan.

"O bir köylü, hepimiz gibi," diye çabucak açıklama yaptı annesi. "Bizim yerimiz belli, Lord FeringaPınki de öyle. Ah, hiç şüphe yok, halk buna çok sevinecek, Meralda'nın iyi bahtına bakıp kendi umutlarım pekiştirecektir, ama işin aslım bilmiyorlar."

"Aslı neymiş?"

"Kızı kötü emellerine âlet edecek," diye kehanette bulundu annesi. "Kendisini ahmak, kızı da fahişe yerine koyacak."

"Ve en sonunda, kız ya kafayı üşütecek ya da ölecek ve Lord Feringal da asil lordlarrn gözünden düşecek," diye ekledi amcası. "Kötüye alâmet."

"Buna razı olacağını nerden çıkarttınız?" diye sordu genç adam, çaresizliğinin ses tonuna yansıtmaması için büyük bir çaba sarfederek.

Annesi ve amcası bu soruya sadece gülmekle yetindiler. Jaka onların ne demek istediğini net bir şekilde anladı. Feringal, Auckney'in lorduydu. Meralda onu nasıl reddedebilirdi ki?

Zavallı, hassas Jaka'nın öfkesi burnuna gelmişti. Masaya sertçe yumruğunu vurdu ve sandalyesini geri itti. Hızla ayağa kalkıp annesiyle amcasının şaşkın bakışlarına katıksız bir hiddetten doğan dik bakışıyla karşılık verdi. Bunun ardından, Jaka topuğunun üzerinde dönüp koşturarak dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Ne yaptığının farkına bile varmadan, zihninde dönüp duran düşüncelerle koşmaya başladı. Jaka kısa süre içinde yüksek bir yere, aynı günün erken saatlerinde çalışmakta olduğu tarlanın hemen üzerinde olan, kayalardan oluşmuş küçük bir tepeye geldi. Bu mekân ona, günbatımının muhteşem manzarasını ve Meralda'nı evini görme olanağı tanıyordu. Güneybatıda, uzakta şatoyu gördü ve şaşaalı at arabasının, içinde Meralda'yla birlikte ağır ağır yolda ilerlediğini aklında canlandırdı.

Jaka, sanki göğsüne büyük bir ağırlık çökmüş, sefil hayatındaki tüm kısıtlamalar bir anda elle tutulabilen duvarlara dönüşmüş ve o duvarlar durmadan üzerine kapanıyormuş gibi hissediyordu. Jaka son birkaç yılda her türlü genç kızın kalbini çalmak için bürünmesi gerekli olan doğru kişiliği, doğru tavrı ve doğru davranışı yakalamak için çok çalışmıştı. Şimdi ise karşısına çıkan bu ahmak asilzade, yani doğumuyla elde ettiği mevkiinden

başka hiçbir itibarı olmayan, hoşça süslenip parfümler sürünmüş bu züppe, Jaka'nın elde etmek için onca uğraş verdiği şeyi ondan alıp götürüyordu.

Jaka, elbette ki, durumu bu kadar net bir şekilde okuyamıyordu. Ona göre ortada yeterince yalın bir gerçek vardı: Sırf doğumuyla sahip olduğu —ya da olamadığı— mevkii yüzünden ona karşı büyük bir adaletsizlik haksızlık. Çünkü Auckney'in bu sefil köylüleri onun gerçek ruhunu, içinde bulunan, çiftlik meralarının ve çamurlu turp tarlalarının toprağıyla örtülmüş olan asaleti göremiyorlardı.

Çılgına dönen genç adam ellerini kahverengi saçlarına daldırdı ve derinden iç geçirdi.

7.0

Dünyanın Omurgası

"Buraları temizlesek iyi olur, çünkü Lord Feringal'ın nereni görüp nereni görmeyeceği belli değil," diye alay etti Tori, üzerinden dumanlar tüten küvetin içine bir kedi gibi kıvrılıp oturmuş olan ablasının sırtını sert bir bezle keselerken.

Meralda bu sözlerle birlikte hızla döndü ve Tori'nin yüzüne su çarptı, jvleralda'nın yüzündeki sert ifadeyi gördüğünde, genç kızın kıkırdaması bir anda kesiliverdi.

"Lord Feringal'ın ne görüp görebileceğini çok iyi biliyorum," diye kız kardeşini temin etti Meralda. "Eğer elbisesini geri istiyorsa, önu almak için buraya geri gelmek zorunda kalacak."

"Onu ret mi edeceksin?"

"Onu öpmem bile," diye ayak diredi Meralda ve üzerinden sular damlayan yumruğunu havaya kaldırdı. "Eğer beni öpmeye çalışırsa, ona—"

"Ona hoş bir hanımefendi gibi davranacaksın," diye duyuldu babasınm sesi. İki kız da dönüp baktıklarında adamın odaya girdiğini gördüler. "Dışarı," diye Tori'ye talimat verdi adam. Küçük kız bu ses tonunu, emre sorgusuz sualsiz itaat etmesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Dohni Ganderlay, meraklı Tori'nin gerçekten de odadan uzaklaştığından emin olmak için kapı eşiğinde bir süre daha durduktan sonra küvetin yanma gitti ve kurulanması için Meralda'ya yumuşak bir havlu verdi. Edebin gereksiz olduğu küçücük bir evde yaşıyorlardı, bu yüzden Meralda babasınm önünde küvetten çırılçıplak kalkarken biraz olsun utanmadı, fakat yakındaki bir tabureye oturmadan önce havluyu vücuduna sarmayı da ihmâl etmedi.

"Olayların gidişatından memnun değilsin," diye gözlemledi Dohni.

Meralda'mn dudakları inceldi ve genç kadın ileri doğru eğilip tedirginlikle soğuk banyo suyuna bir elini daldırdı.

"Lord Feringal'dan hoşlanmıyor musun?"

"Onu tanımıyorum," diye lafı yapıştırdı genç kadm, "o da beni tanımıyor. Hem de hiç tanımıyor!"

"Ama tanımak istiyor," diye tartıştı Dohni. "Bunu büyük bir iltifat olarak

almalısın."
"Peki bir iltifatı kabul etmek, o iltifatı eden kişiye kendini sunmak mı demek oluyor?" diye sordu Meralda, keskin bir iğnelemeyle. "Bu konuda hiçbir seçeneğim yok mu yani? Lord Feringal seni istiyor, o zaman gidiyorsun, öyle mi?"
Tedirginlik içinde suyla oynaması hiddetiyle birlikte arttı ve Meralda yanlışlıkla Dohni Ganderlay'e biraz su sıçrattı. Genç kadm, adamın beklenmedik bir şekilde saldırgan olan tepkisinin sebebinin onu ıslatmış olması değil, takındığı tavır olduğunu anladı. Dohni kızının bileğim güçlü eliyle kavradı ve onu geriye doğru ittirerek Meralda'yı kendisine doğru çevirdi.

"Hayır," diye yanıtladı dobra dobra. "Seçeneğin yok. Feringal, Auckney'in lordu, büyük imkânlara sahip bir adam, bizi bu pislikten! kurtarabilecek bir adam."
"Belki de pis kalmayı tercih ediyorumdur," diye laf yetiştirmeye başladı Meralda, ama Dohni Ganderlay kızının sözünü kesti.
"Anneni iyileştirebilecek bir adam."
Koca yumruğunu sıkıp Meralda'nın yüzünün ortasına sertçe vursaydı dahi, onu bu dört kelimenin yaptığı kadar etkili bir şekilde sersemletemezdi. Meralda duyduklanna inanamamış bir halde babasına, adamın normalde: sakin olan yüzündeki çaresiz, neredeyse gözü dönmüş ifadeye bakakaldı vej korktu; gerçekten de korktu.
"Seçeneğin yok," dedi adam yine zoraki ve monoton bir sesle. "Annen günbegün solup gidiyor ve büyük ihtimâlle bahara sağ çıkmayacak. Feringal'ın yanına gidecek ve bir hanım gibi davranacaksın. Onun zeki; esprilerine gülecek ve ona ne kadar büyük biri olduğunu söyleyeceksin. Bunu annen için yapacaksın," diye bitirdi, ses tonunda ağır bir yılgınlıkla. Adam başını çevirip ayağa kalktığında, Meralda babasının gözlerinin kıyısında bir ıslaklık olduğunu gördü ve işin aslını anladı.
Bunun babası için ne kadar feci bir şey olduğunu bilmesi, genç kadının o gece için hazırlanmasına, kaderin önüne çıkarttığı, görünüşe göre acımasızca olan bu hadiseyle başa çıkmasına yardımcı oldu.
Güneş batmıştı ve gökyüzü gece mavisine bürünmekteydi. At arabası, genç adamın aşağısından geçip Meralda'nın küçük evine doğru ilerledi. Kız kapıdan dışan adımını attı ve Jaka aradaki bu uzun mesafeden bile onun ne kadar güzel oluğunu görebildi; tıpkı alacakaranlık zamanının kasvetiyle dalga geçen parlak bir mücevher gibiydi.
Onun mücevheri. Jaka'nın içinde bulunan güzelliklerin adil bir ödülüydü, şımarık Auckney Lordu için satın alınmış bir hediye değil.
Lord Feringal'ın elini at arabasından dışan uzattığını, ona dokunduğunu ve Meralda kendisine katılmak için arabaya binerken onu okşadığını aklında

canlandırdı. Bu görüntü, tüm bunların adaletsizliğine karşı haykırmak istemesine sebep oldu. At arabası, uzaktaki şatoya doğru, içinde Meralda'yla birlikte uzaklaştı; tıpkı az önce aklında canlandırdığı gibi. Lord Feringal elini onun cebine atıp da en son sikkesini alsaydı dahi Jaka kendisini bu denli soyguna uğramış hissetmezdi.

Turp tarlalarının tozu toprağıyla dolu tepede uzun bir süre acı çekerek, elini sürekli saçlarına daldırarak ve bu sefil hayatın eşitsizliklerine lanetler yağdırarak oturdu. O kadar dalmıştı ki, yan taraftan küçük bir kızın sesinin geldiğini duyunca tamamıyla şaşkınlığa uğradı.

"Buralarda olacağını biliyordum,"

Jaka, dalgın, ıslak gözlerini açtığında Tori Ganderlay'in kendisine baktığını gördü.

"Biliyordum," diye alay etti kız.

"Ne biliyordun?"

"Ablamın akşam yemeğini duydun ve kendi gözlerinle görmek istedin," diye akıl yürüttü Tori. "Ve hâlâ bekliyor, yolunu gözlüyorsun."

"Ablan mı?" diye tekrarladı Jaka afallamış bir halde. "Buraya her gece gelirim," diye açıklama yaptı.

Tori bakışlarını ondan çevirip evlere doğru döndü, şöminenin ışığının pencereden dışarı sızmakta olduğu kendi evine baktı. "Meralda'yı pencereden çıplak görme umuduyla mı?" diye sordu kıkırdayarak.

"Ateşlerden ve ışıktan uzaklaşmak için karanlıkta yalnız başıma buraya gelirim," diye sertçe yanıtladı Jaka. "Anlayışsız, can sıkıcı insanlardan uzaklaşmak için."

"Neyi anlayamıyorlarmış?"

"Gerçeği," diye yanıtladı genç adam gizemli bir şekilde, sesinin etkileyici çıktığını umarak.

"Ne gerçeği?"

"Hayatın gerçeği," diye yanıtladı Jaka.

Tori kafasını çevirip ona uzunca ve dikkatle baktı, delikanlının ne dediğini anlamaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Pöh, bence sadece Meralda'yı çıplak görmek istiyorsun," dedi tekrar ve bunun ardından neşeyle hoplayarak patikadan aşağı indi.

'Şimdi Meralda'yla oturup benimle alay ederler,' diye düşündü Jaka. O derin iç çekişlerinden birisini yaptı, döndü ve dağ yamacındaki, daha karanlık olan araziye doğru yürümeye başladı.

"Kahrolsun bu yaşam!" diye haykırdı, kollarını yeni doğan dolunaya doğru kaldırarak. "Kahrolsun, kahrolsun ve uçup gitsin şu ölümlü bedenimden! Yaşamak ve hak etmeyenin ganimeti benden çalmasını görmek ne kem bir kader. Adalet kazıklarla dolu bir çukurdayken. Kalıtsalken ölçüsü

kıymetin. Ah, Lord Feringal, Meralda'nın boynundan kanını emiyor. Kahrolsun bu hayat ve uçup gitsin benden!"

Doğaçlama şiirini, dizlerinin üzerine çöküp ellerini ıslak yüzüne kapatarak bitirdi ve o halde uzun, çok uzun bir süre boyunca ağladı. Kendisine acıması, yerini hiddete bıraktı ve şiirini bitirmek için Jaka'nın

aklına yeni bir mısra geldi. "Adalet kazıklarla dolu bir çukurdayken," diye tekrarladı, sesi hiddetle titreyerek. "Ve kalıtsalken ölçüsü kıymetin." Derken, yadsınamaz derecede yakışıklı olan yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. "Sefil Feringal boynundan kanını emiyor, Meralda, ama onun olmayacak bekâretin!"

Jaka debelenerek ayağa kalktı ve tekrar dolunaya baktı. "Buna yemin ederim," dedi hırlayarak, sonra dramatik bir sesle son bir kez, "Kahrolsun bu yaşam," dedi ve evine doğru yola koyuldu.

Meralda, kendisine sorulan sorulan nazikçe yanıtlayarak ve mutsuz olduğu bariz olan Leydi Priscilla Auck ile göz göze gelmemeye özen göstererek akşam yemeğine sabırla göğüs gerdi. Vekilharç Temigast'tan epey hoşlandığım fark etti; bunun büyük bir sebebi, yaşlı adamın, geçmişi ve şatonun bir önceki lordu olan Feringal'ın babası hakkında anlattığı hikâyelerle sofradaki sohbete akış kazandırmasıydı. Hatta Temigast, çeşitli yemeklerden hangisinde ne çeşit çatal bıçak kullanacağını Meralda'ya göstermek için bir işaretleşme sistemi bile oluşturmuştu.

Tam karşısında oturan ve hiç durmadan kendisine bakan genç Auckney lordundan hiç etkilenmemiş olsa bile, genç kadın, hizmetkârların ona servis j ettiği leziz yemeklere hayran kaldığını inkâr edemezdi. Auck Şatosu'nda her gün bunları —bıldırcın, balık, patates ve deniz mahsulleri— yani1 Meralda'nın hayatında hiç tatmamış olduğu bu leziz şeyleri mi yiyorlardı?

Yemekten sonra, Lord Feringal'ın ısrarlarıyla, şatonun zemin katında bulunan, rahat, penceresiz ve dörtgen bir oturma odasma çekildiler. Kalın duvarlar içerisini ayaz okyanus rüzgârlarından koruyor ve bir köyün şenlik ateşi kadar büyük bir alevle parlayan devasa bir şömine odaya daha da sıcaklık kaüyordu.

"Belki de biraz daha yemek istersin," diye önerdi Priscilla, ama ses tonunda hiç de cömert bir tim yoktu. "Bir hizmetkâra sana yemek getirmesini söyleyebilirim."

"Ah, hayır, leydim," diye yanıtladı Meralda. "Bir lokmacık daha yiyemem."

"Gerçekten mi?" dedi Priscilla. "Yemek sofrasında kendini biraz kaptırdın, değil mi?" diye sordu, çirkin yüzünde sevecen ve yapmacık bir gülümsemeyle. Meralda, Lord Feringal'ın, ablasıyla kıyaslandığında neredeyse sevimli olduğunu düşündü. Neredeyse.

Derken bir hizmetkâr, üzerinde Meralda'nın tanımadığı kahverengi bir sıvıyla dolu küçük kadehler bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Reddetmeye korktuğu için kadehi kabul etti ve Temigast'ın kendi kadehini kaldmp işaret etmesi üzerine içkiyi ağzına götürüp kocaman bir yudum aldı. Genç kadın, sıvıyla birlikte boğazından aşağı doğru inen yanma hissiyle neredeyse boğulacaktı.

"Burada brendiyi o kadar çabuk içmeyiz," diye hoşnutsuzca belirtti priscilla. "Bu ancak bir köylünün davranışı."

Meralda kendisini sanki gür halının alnna girmiş gibi hissetti. Kıza bakıp burnunu kıvıran Lord Feringal ona pek yardımcı olmadı.

"Daha çok, bu sert içkiye âşinâ olmayan birinin davranışı," diye araya girdi Temigast, Meralda'nm yardımına koşarak. "Küçük yudumlar alacaksın, tatlım. Öğreneceksin, fakat asla bu içkinin tadını alamayabilirsin. Ben henüz alamadım da."

Meralda gülümseyip başını sallayarak, gerginliği bir defa daha bozan ve sonra yine bozacak olan yaşlı adama sessizce teşekkür etti. Başı hafifçe dönen Meralda kendisini sohbetten soyutladı, Priscilla'nın kinayeli yorumlarının ve Lord Feringal'ın bakışlarının farkına varmadı. Düşüncelere dalıp gitti ve kendisini Jaka Sculi'nin yanında hayal etti —ay ışığıyla aydınlanmış bir tarlada, hatta belki de bu odada. Rezil Auck kardeşler yerine yanında Jaka olsaydı, bu oda gür halısı, iri şöminesi ve içini ısıtan içkiyle ne kadar da muhteşem bir yer olup çıkardı.

Temigast'ın sesi kızın düşüncelerinin sisini böldü. Yaşlı adam, Lord Feringal'a genç hanımı belli bir saatte evine geri götürmeye söz vermiş olduklarını ve o saatin hızla yaklaştığını hatırlattı.

"Öyleyse, bizi birkaç dakika yalnız bırakın," diye yanıtladı Feringal.

Meralda paniğe kapılmamaya çalıştı.

"Hiç de münasip bir istek değil," diye belirtti Priscilla. Meralda'ya baktı ve sınttı. "Elbette ya, bunun ne zararı olabilir ki?"

Feringal'ın ablası ve Temigast odadan ayrıldılar. Temigast kapıdan Çıkmadan önce Meralda'nm omzunu rahatlatıcı bir tavırla sıvazladı.

"Bir beyefendi gibi davranacağınız konusunda size güvenim sonsuz, lordum," dedi Feringal'a, "mevkiinizin gerektirdiği gibi. Şu koca dünyada Meralda Hanım kadar güzel olan pek az kadm vardır." Genç kadına gülümsedi. "At arabasını ön kapıya çağıracağım."

Meralda bu yaşlı adamın müttefiki olduğunu fark etti, çok değerli bir müttefik.

"Muhteşem bir yemekti, değil mi?" diye sordu Lord Feringal, hızla »arekete edip Meralda'nınkinin yanma bir sandalye çekerek.

"Ah, evet, lordum," diye yanıtladı kız, bakışlarını önüne eğerek.

"Hayır, hayır," diye azarladı Feringal. "Bana Lord Feringal diye hitap etmelisin, 'lordum' diye değil."

"Peki, lordum —Lord Feringal." Meralda bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı, ama adam çok yakınındaydı, üzerine geliyordu. Bakışlarını kaldırıp Feringal'a çevirdi ve adam, gözlerini Meralda'nm göğüslerinden ayınp kızın; gözlerinin içine bakmakla iyi etti.

"Seni yolda gördüm," diye açıkladı adam. "Seninle tanışmak zorundaydım. Seni tekrar görmek. Hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim."

"Ah, lordum —Lord Feringal," dedi Meralda ve tekrar bakışlarını çevirdi, zira adam yaklaşıyordu, Meralda'nm tahmininden daha da fazla yaklaşıyordu.

"Seni tekrar görmem gerekliydi," dedi yine, sesi sadece bir fısıltı halinde çıkarak, ama Meralda'nm onu net bir şekilde duyabileceği ve nefesini; kulağında hissedebileceği kadar yaklaşmıştı.

Feringal'ın elinin dış kısmı nazikçe yanağını okşarken Meralda paniğini bastırmak için büyük bir çaba sarfetti. Feringal kızın çenesini hafifçe tuttu vei kafasmı kendi yüzüne doğru çevirdi. İlk başta dudağına nazik bir öpücük kondurdu, sonra, kızın bu öpücüğe karşılık vermemiş olmasına rağmen, daha ısrarcı bir şekilde, hatta sandalyesinden kalkıp kızın üzerine doğru eğilerek tekrar öptü. Adam dudaklarını bastırıp onu öperken, Meralda Jaka ile hasta annesini düşündü ve buna müsamaha gösterdi, hatta adamın elinin göğsünün üzerindeki kumaşı kavramasına bile göz yumdu.

"Afedersiniz, Lord Feringal," diye geldi Temigast'ın sesi kapı eşiğinden. Kıpkırmızı kesilen genç adam kızdan uzaklaştı ve ayağa kalkıp vekilharca doğru döndü.

"Araba bekliyor," diye açıkladı Temigast. "Meralda Hanım'ın evine dönme zamanı geldi." Meralda neredeyse koşarak odadan çıktı.

"Seni tekrar çağıracağım," dedi Lord Feringal ona. "Ve emin ol, pek yakında."

At arabası Auck Şatosu'nu ana karadan ayıran köprüyü aştığı sırada Meralda kalp atışlarını biraz yavaşlatmayı başarmıştı. Ailesine ve hasta annesine karşı yapması gereken görevi anlıyordu, ama kendisini bayılacak veya kusacak gibi hissediyordu. Bir köylünün onun süslü at arabasına kustuğunu öğrenirse, o rezil Priscilla ne de çok eğlenirdi, değil mi?

Bir mil sonra, hâlâ midesi bulanan ve bütün bunlardan kurtulmaya özlem duyan Meralda, sürücünün penceresine doğru eğildi.

"Durun! Ah, lütfen durun!" diye haykırdı sürücüye. At arabası sarsılarak yavaşladı, ama daha tam olarak durmadan önce genç kadm kapıyı açtı ve kendisini dışarı attı.

"Leydim, sizi evinize götürmem gerekli," dedi Liam VVbodgate, aşağı

sıçrayıp Meralda'nın yanına inerek.
"Evime getirdiniz işte," diye yanıtladı kadın. "Yeterince yakında."
"Ama önünüzde uzun ve karanlık bir sokak uzanıyor," diye itiraz etti gjjom. "Eğer öğrenirse Vekilharç Temigast kalbimi söker—"
"Asla bilmeyecek," diye söz verdi Meralda. "Benim için endişelenme. 0U yolda her gece yürürüm ve burasıyla kendi evim arasındaki her çalıyı, her kayayı ve her evdeki her insanı tanırım."
"Ama..." diye tartışmaya başladı gnom, fakat Meralda onu itip yanından geçti, ona kendisinden emin bir bakış attı ve karanlığa karıştı.
At arabası bir süre onu takip ettikten sonra, görünüşe bakılırsa kadının hakikaten de bu muhiti iyi tanıdığına ve burada güvende olacağına karar kılan Liam arabayı çevirip hızla uzaklaştı.
Gece serindi, ama soğuk değildi. Meralda yoldan ayrılıp daha yükseklerdeki karanlık arazilere doğru ilerledi. Jaka'yı orada, anlaştıkları üzere kendisini beklerken bulmayı ümit etti, ama mekân bomboştu. Karanlıkta tek başına duran Meralda, kendisini sanki dünyadaki tek kişiymiş gibi hissetti. Bu geceyi, Lord Feringal'ı ve o rezil ablasını unutmayı deliler gibi isteyen genç kadın, o süslü şeyden kurtulma ihtiyacıyla gece elbisesini çıkarttı. Bu gece bir asilzade gibi yemek yemişti; yiyecekler ve belki de içini ısıtan içki haricinde, hiçbir şeyden etkilenmemişti. Hem de hiç.
Genç kadm, üzerinde sadece süssüz iç çamaşırlanyla, ay ışığıyla aydınlanmış tarlada gezindi. İlk başta yürüyordu, fakat Jaka Sculi'nin düşüncesi Lord Feringal'ın aklında taze olan görüntüsünü aklından sildiğinde adımlan hafifleyip önce bir sıçrama, sonra da bir dans halini aldı. Meralda kayan bir yıldızı yakalamak istercesine elini kaldırdı ve onun gidiş yönünü takip ederek döndü, sonra gülerek ve Jaka'yı düşünerek yumuşak çimler ve çamurun içine, dizlerinin üzerine çöktü.
Şu anda, tam olarak Jaka'nm bu gecenin erken saatlerinde durduğu noktada olduğunu bilmiyordu. Burası Jaka'nm, kendisini duymayan bir tanrıya isyan ettiği, tüm bunların adaletsizliğine karşı haykırdığı, hayatının kendisinden uçup gitmesini istediği ve sırf Lord Feringal'a kalmasın diye Meralda'nın bekâretini almaya ant içtiği yerdi.

BÖLÜM 5
DAR BİR ÇERÇEVE İÇİNDE
Ertesi günün ikindi vaktinde, sinirleri bozuk olan Arumn Gardpeck, "0 lanet şeyi nereye koydun?" diye Josi Puddles'a sordu. "Onu senin aldığını biliyorum, bu yüzden sakın bana yalan söyleme."

"Onu aldığıma şükret sen," diye karşılık verdi hiçbir suçluluk duygusu hissetmeyen Josi, parmağım Arumn'un yüzüne doğru sallayarak. "Eğer elinde o savaş çekici olsaydı Wulfgar tüm mekânı başımıza yıkardı."

"Pöh, sen bir ahmaksın, Josi Puddles," diye yanıtladı Arumn. "Kavga çıkartmadan buradan giderdi."

"Sen öyle sanıyorsun," diye karşılık verdi Josi. "Her zaman böyle şeyler söylüyor, her zaman o adamın tarafını tutuyorsun, hem de sana ve sana sadık olanlara sorundan başka bir şey getirmemiş olmasına rağmen. Wulfgar senin için ne iyilik yaptı, Arumn Gardpeck? Ne iyilik?"

Arumn gözlerini kısıp adama dik dik baktı.

"Ayırdığı her kavgayla yeni bir kavga başlattı," diye ekledi Josi. "Pöh, o artık gitti ve bu hem onun için, hem de bizim için en iyisi."

"Savaş çekicini nereye sakladın?" diye tekrar üsteledi Arumn.

Josi sinirle ellerini havaya kaldırıp ondan yüzünü çevirdi, ama Arumn onu bu kadar kolay bırakmayacaktı. Ufak tefek adamı omzundan kavradı ve şiddetle kendisine doğru döndürdü. "Sana iki kez sordun," dedi sertçe. "Bana bir kez daha sordurtma."

"Gitti," diye yanıtladı Josi. "Sadece gitti ve Wulfgar'ın çağıramayacağı kadar uzakta."

"Gitti mi?" diye tekrarladı Arumn. Yüzünde kurnaz bir iade belirdi, zira Josi'yi o muhteşem savaş çekicini öylece okyanusa atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. "Peki çekiç karşılığında ne kadar aldın?'

Josi itiraz etmeye başladı, elini sallayıp tekrar kekeledi <e bu davranışı, Arumn'un şüphelerini doğrulamış oldu "Gidip onu geri alacaksın, Josl

puddles," diye emretti hancı.

Josi'nin gözleri genişledi. "Yapamam—" diye konuşmaya başladı, ama Anının adamı omzundan ve pantolonunun belinden kavrayıp kapıya doğru ittirdi.

"Git onu geri getir," dedi Arumn yine, sert ses tonuyla tartışmaya hiç mahal bırakmayarak, "ve çekici bulana kadar da karşıma çıkma."

"Ama yapamam," diye itiraz etti Josi. "O tayfadan geri alamam."

"O zaman artık burada istenmiyorsun," dedi Arumn, Josi'yi sertçe kapıdan dışarı, sokağa iterek. "Hem de hiç istenmiyorsun, Josi Puddles. Ya çekiçle geri gelirsin ya da hiç gelmezsin!" Kapıyı çarparak kapattı ve afallayıp kalan Josi'yi sokakta bıraktı.

Cılız adamın gözleri, sanki serserilerin ortaya çıkıp kendisini soymasını beklermiş gibi bir oraya bir buraya bakındı. Endişelenmek için sebepleri vardı. Arumn'un Korsan Palası, Josi'nin müdavimi olduğu tek yerdi ve bir açıdan bakılınca, burası onun sokaklardaki güvencesiydi. Pek az kişi Josi'yle uğraşırdı; bunun büyük bir sebebi uğraşılmaya değecek bir adam olmaması,

ama başlıca sebebi, Josi'ye sorun çıkartmanın, gözde bir mekân olan Korsan Palası'na girişin kapanması demek olmasıydı.

Josi sokaklarda birçok düşman edinmişti ve Arumn'un onu kapı dışan ettiği haberi yayılırsa...

Tekrar Arumn'un gözüne girmesi gerekiyordu, ama bunu yapması için başarması gereken görevi düşününce Josi'nin dizlerinin bağı çözüldü. Aegis-fang'i, rezil bir meyhanede—mümkün olduğunca az ziyaret ettiği bir mekânda— azılı bir korsana, çok ucuza satmıştı. Josi'nin gözleri bir o yana bir bu yana bakmaya, Yarırn Ay Sokak'ı ve onu rıhtımdaki gizli meyhaneye götürecek olan dar sokakları incelemeye devam etti. Sheela Kree'nin henüz orada olmayacağını biliyordu. Kadın, gemisi Sıçrayan Hanım'la denize açılmıştı; bu isim, Sheela Kree'nin, elinde kanlı süvari kılıcıyla kendi gemisinden bahtsız kurbanlarının güvertesine sıçraması sebebiyle verilmişti. Josi, onunla düzinelerce masum kişiye işkence edip onları feci şekilde öldürdüğü söylenen o güvertede karşı karşıya gelme düşüncesiyle ürperdi. 'Hayır,' diye karar verdi, 'onunla görüşmek için, onu biraz daha halka açık olan meyhanede bekleyeceğim."

Ufak tefek adam ellerini ceplerine daldırdı. Sheela'nın ona Aegis-fang karşılığında verdiği meblağ ve kendisine ait olan birkaç sikke hâlâ elindeydi.

Bunun yeterli olacağını hiç düşünmüyordu, ama Arumn'un dostluğu tehlikedeyken bunu denemek zorundaydı.

"Seninle beraber olmak muhteşem bir şey," dedi Delly Curtie, elini Wulfgar'm geniş, çıplak omzunda gezdirerek ve bu hareketiyle iri adamın yüzünü buruşturmasına sebep olarak. Omzu da, vücudunun diğer her yeri gibi, Korsan Palası'ndaki dövüşü hasarsız atlamamıştı.

Wulfgar anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve yataktan kalktı. Delly'nin eli onu okşamaya devam etse de iri adam bu dokunuşa aldırış etmedi.

"Hemen gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu kadın, baştan çıkancı bir tavırla.

Wulfgar dönüp ona baktı ve kadının dağınık yatağın üzerinde tembelce gerindiğini gördü.

"Evet, eminim," diye mırıldandı pantolonunu çekip kapıya doğru yöneldiğinde.

Delly onun ardından seslenecek gibi oldu, ama kendisini tutup yalvanşı kesti. Onu azarlayacak gibi oldu, ama bunun beyhude olduğunu ve edeceği sert sözlerin kınlan kalbini tamir etmeyeceğini fark ederek yine kendisini tuttu. Bu sefer bir faydası olmayacaktı. Evvelsi gece, Arumn kapılarını kapatır kapatmaz —ki bu, çıkan kavganın Korsan Palası'nı mahvetmesinden kısa bir süre sonra demek oluyordu— Delly dosdoğru Wulfgar'ın yanına gitmişti. Delly, artık evsiz barksız olan adamı nerede bulacağını biliyordu,

zira Morik kendi odasının yanında ona bir oda tutmuştu.
Wulfgar, Morik'in ısrarlanna rağmen onu içeri kabul ettiğinde Delly ne de çok heyecanlanmıştı. Kadın savunmasını tekrar düşürmüşü, zira gecenin büyük bir kısmını Wulfgar'm koynunda öylece yatıp kahramanıyla birlikte bu sefil yaşamdan kaçma hayalleri kurarak geçirmişti. Belki de Luskan'dan da kaçıp yaban Buzyeli Vadisi'ne geri dönerlerdi ve orada, Delly Wulfgar'ın eşi olarak çocuklannı büyütürdü.
Elbette ki, sabah vaktinde —daha doğrusu öğle vaktinde— bu hayallerin ne kadar da beyhude olduğunu, homurtu dolu bir reddedişle anlamıştı.
Şimdi yatakta yatarken kendisini boş ve yalnız, çaresiz ve umutsuz hissediyordu. Wulfgar ile aralarındaki ilişki son zamanlarda yıpratıcı bir hal almış olmasına rağmen, sadece adamın onunla birlikte olması gerçeği bile, Delly'nin hayallere kapılmak için kendisine izin vermesine yol açmıştı. Wulfgar artık etrafla olmayacaksa, Delly'nin bu hayattan kaçıp kurtulma şansı da olmayacaktı.
"Başka bir şey olmasını mı bekliyordun?" diye Morik'ten bir soru geldi, sanki haydut onun zihnini okumuşçasına.
Delly ona üzgün, huysuz bir bakış attı.
"O adamdan ne beklemen gerektiğini artık öğrenmiş olmalısın," diye tahmin yürüttü Morik, ilerleyip yatağın kenanna oturarak. Delly yatak örtüsünü üzerine çekmeye davrandı, fakat derken karşısındakinin Morik olduğunu ve adamın kendisinin neye benzediğini gayet iyi bildiğini hatırladı-

"Gerçekten istediğin şeyi asla sana vermeyecek," diye ekledi Morik. "Aklını gölgeleyen hatıraları, hatırlayıp yeniden yaşadığı acılan çok fazla. Umduğun gibi kendisini sana açsaydı, muhtemelen seni yanlışlıkla Öldürürdü."
Delly, ona ne dediğini anlayamamış gibi baktı. Hiç şaşırmayan Morik gülümsedi ve tekrar, "Asla gerçekten istediğin şeyi sana vermeyecek," dedi.
"Peki Morik mi verecek?" diye sordu Delly, bariz bir iğnelemeyle.
Haydut bu düşünceyle birlikte kahkahayı bastı. "Hiç sanmıyorum," diye itiraf etti, "ama en azından bunu sana açık açık söylüyorum. Ben dürüst bir adam değilim ve dürüst bir kadın istemiyorum. Hayatım bana ait ve bir çocuk veya eşle uğraşmayı istemem."
"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."
"Kulağa özgürlük gibi geliyor," diye düzeltti Morik kahkaha atarak. "Ah, Delly," dedi, elini uzatip kadının saçlarını okşayarak. "Gelecek için korku duymak yerine anlık keyifleri yaşasan hayatın çok daha eğlenceli olduğunu göreceksin."
Delly Curtie, yatağın başucuna yaslanıp bu sözleri düşündü ve hiçbir cevap vermedi.
Morik bunu bir işaret olarak aldı ve yatağa çıkıp kızın koynuna girdi.

"Önerdiğin sikkeler karşılığında, benim mızmız dostum, sana bu kısmını vereceğim," dedi kaba Sheela Kree, Aegis-fang'in kafasının düz kısmına hafifçe vurarak. Bir anda çılgınca harekete geçerek savaş çekicini kafasının üzerine kaldırdı ve silahı kendisiyle Josi Puddles'ın arasında duran masanın merkezine indirdi.

Josi, aniden kendisiyle vahşi korsan arasında sadece boşluğun durduğunu, zira masanın parçalara ayrılıp yere saçılmış olduğunu büyük bir telaşla fark etti.

Sheela Kree gaddarca gülümsedi ve Aegis-fang'i tekrar kaldırdı. Josi cıyaklayarak kapıya koşturdu ve dışarıya, nemli, tuzlu gece havasına çıktı. Arkasından gelen çarpma sesini, yani fırlatılan çekicin sertçe kapı eşiğine vuruşunu ve bunun ardından çok sayıdaki caniden yükselen ulumaya benzer kahkahaları işitti.

Josi ardına bakmadı. Aslında, koşmayı bıraktığında Korsan Palası'nın duvarına yaslanmış duruyor, Dokuz Cehennem adına bu durumu Arumn'a nasıl açıklayacağını kara kara düşünüyordu.

Soluğunu bir düzene sokabilmek için hâlâ nefes almaya çalışıyordu ki, Delly'nin salıyla üzerini örtmüş bir halde hızla yolda yürüdüğünü gördü. Arumn'un bir ayak işini yapmak üzere dışan çıkmadıysa, Korsan Palası'na bu kadar geç saatte dönmezdi, zira mekân daha şimdiden müdavim kaynamaya başlamış olurdu. Kadının elleri, şalın kıvrımları haricinde boştu, böylece Josi kadının nereye gittiğini ya da en azından kimi ziyaret etmeye gittiğini anlamakta hiç güçlük çekmedi.

Kadın yaklaştığında, ufak tefek adam onun hıçkırıklarını duydu; bu da Delly'nin hakikaten de Wulfgar'ı görmeye gittiğini ve barbarın onun kalbini biraz daha kötü yaralamış olduğunu kanıtlıyordu. •

"İyi misin?" diye sordu adam, kadının önünü keserek. Josi'nin orada durduğunun farkına varmamış olan Delly şaşkınlıkla yerinden sıçradı. "Canını sıkan ne?" diye sordu Josi hafifçe. Kadına yaklaştı ve Delly'nin omuzlarını sıvazlamak için ellerini kaldırdı; bu arada bu acı dolu savunmasızlık anını kendi çıkarma kullanıp yıllardır hayalini kurduğu bu kadını en sonunda yatağa atabileceğini düşünüyordu.

Delly, hıçkınklarma ve mahzun yüz ifadesine rağmen aniden adamdan uzaklaştı. Adama karşılık olarak verdiği bakış şehvetli değildi, hatta dostane bile değildi.

"Seni incitti, Delly," diye sessice ve teselli edercesine belirtti Josi. "O seni incitti ve ben senin kendini iyi hissetmene yardımcı olabilirim."

Delly onu açıkça tersledi. "Bütün bunları tezgâhlayan sensin, değil mi, Josi Puddles?" diye itham etti kadın. "Wulfgar'ı buradan kovdurduğun için ne kadar da mutlu bir ayyaş olmalısın!"

Josi cevap vermeye başlayamadan, Delly onu omuzlayıp geçti ve Korsan Palası'na, Josi'nin onu takip edemeyeceği mekâna girip gözden kayboldu. Adam bomboş sokakta, gecenin karanlığında, gidecek bir yerden ve bir dosttan yoksun bir halde durdu. Bütün bunlardan Wulfgar'ı sorumlu tutuyordu.

Josi Puddles o geceyi, Luskan'ın en sert kesimlerindeki arka sokaklarda ve meyhanelerde dolaşarak geçirdi. Karanlık saatler boyunca hiç kimseyle tek bir kelime laf dahi etmedi. Bunun yerine, bu tehlikeli kesimlerde her zaman tetikte olduğu için sadece dikkatle dinledi. Hayrettir ki, önemli ve kendisine tehdit oluşturmayan bir şeyler duydu. Duyduğu şey, Haydut Morik ile iri barbar dostu ve belirli bir geminin kaptanını ortadan kaldırmak içi11 yapılan büyük bir anlaşmayla ilgiliydi.

Dünyanın Omurgası

BÖLÜM 6
FEDAKÂRLIK

Ertesi sabah tarlada çalışırlarken yaşlı çiftçi, "Pekâlâ, Lord Dohni, yüzüm çamura bulanana kadar önünüzde eğilcem," dedi Dohni Ganderlay'e. Dohni'nin etrafına toplanmış olan tüm insan ve gnom çiftçiler alaycı bir kahkaha patlattılar.

"Aşar vergimi dosdoğru size mi vermeliyim?" diye sordu bir diğeri. "Biraz şundan, biraz bundan, domuzun yemini ve domuzun ta kendisini?"

"Domuzun sadece kıç tarafını," dedi ilki. "Ön tarafı sende kalmalı."

'Tahılı yediği tarafi kendine ayırmalı, ama yemek olmak için semirdiği tarafi değil," dedi sivri burunlu bir gnom. "Bu tam soylu bir adama göre bir düşünce!"

Tekrar kahkahalara boğuldular. Dohni Ganderlay de onlara kaülmak için çok uğraştı, ama başarılı olamadı. Onların neşesinin sebebini elbette ki anlıyordu. Bu köylülerin, kendilerini içinde debelendikleri çamurdan kurtarmak için pek az şanslan vardı, ama şimdi, aniden ve beklenmedik bir şekilde, Ganderlay Ailesi'nin bahtı açılmış ve içlerinden birisi o imkânsız merdiveni tırmanacakmış gibiydi.

Dohni onların bu şakalarım kabul edebilir, onların kahkahalarına tüm kalbiyle eşlik edebilir, hatta kendisi de birkaç nükteli söz ekleyebilirdi, tabii uykusuz gecesi ve tüm sabah boyunca aklını kemirip duran bir gerçek olmasaydı: Meralda gitmek istememişti. Eğer kızı Lord Feringal'a karşı hislerini, olumlu hislerini dile getirmiş olsaydı, Dohni Kuzeydiyan'ndaki en mutlu adamlardan birisi olurdu. Ama işin aslını biliyor ve duyduğu suçluluğu bir kenara atamıyordu. Bu yüzden, o yağmurlu sabahta, çamurlu tarlada kendisine yapılan bu şakalar ona dokunuyor, dostlarının asla dayamayacağı bir şekilde bam teline basıyordu.

"Peki sen ve ailen ne zaman şatoya yerleşiyorsunuz, Lord Dohni?" diye sordu başka bir adam, Dohni'nin hemen önüne gelip beceriksizce reverans

yaparak.
83

R.A. Salvatore
Dohni sadece içgüdüsel bir hareketle, ne yaptığını dahi fark edemeden adamı omzundan itti ve dönerek çamura düşmesine sebep oldu. Adam, tıpkı diğerleri gibi kahkahalar atarak yerden kalktı.
"Ah, işte daa şimdiden soylular gibi davranmağa başlamadı mı?" diye haykırdı ilk konuşan yaşlı adam. "Hepimiz çamurun içine batmalıyız, yoksam Lord Dohni bizi ezer geçer!"
Bunun üzerine tüm tarla işçileri çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktüler ve Dohni'ye tapınırcasına hareketler yapmaya başladılar.
Kendisine bunların dostları olduğunu ve işin aslını anlamadıklarını hatırlatıp hiddetini zapteden Dohni Ganderlay, aralarından hışımla geçti, parmak boğumlan bembeyaz olana dek yumruklarını, çenesi acıyana dek dişlerini sıktı ve mınldanıp lanetler yağdırarak uzaklaştı.
"Kendimi ahmak gibi hissettim," dedi Meralda, Tori'ye dürüstçe. İki kız, küçük, taş evlerindeki odalarında oturuyorlardı. Anneleri kızının Lord Feringal ile akşam yemeği yediğini koşa koşa komşulanna anlatmak için o kadar hevesliydi ki, iki haftadan uzun bir süreden beri ilk defa dışan çıkmıştı.
"Ama gece elbisesinin içinde çok güzeldin," diye itiraz etti Tori.
Meralda, kız kardeşine zayıfça, ama minnettar bir şekilde gülümsedi.
"Gözlerini senden ayıramamıştır, bundan eminim," diye ekledi Tori. Yüz ifadesine bakılırsa küçük kız, romantik fantezilerle dolu bir hayal âlemine dalıp gitmişti.
"Ablası Leydi Priscilla da bana çamur atmayı kesmedi," diye yanıtladı Meralda, köylüler arasında hakaret etmek anlamına gelen terimi kullanarak.
"O zaman o şişko bir inek," diye kızdı Tori, "ve senin güzelliğin ona bunu hatırlattı demektir."
İki kız bunun üzerine kıkırdaştılar, ama Meralda'nın gülüşü kısa ömürlü oldu ve kaşlan tekrar çatıldı.
"Nasıl oluyor da gülümsemiyorsun?" diye sordu Tori. "O Auckney Lordu ve sana insanın isteyebileceği her şeyi verebilir."
"Acaba verebilir mi?" diye lafı yapıştırdı Meralda iğnelemeyle. "Bana özgürlüğümü verebilir mi? Bana Jaka'mı verebilir mi?"
"Sana bir öpücük verebilir mi?" diye sordu Tori muzipçe.
"Beni öpmesini engelleyemedim," diye yanıtladı Meralda, "ama benden daha fazlasını alamayacak, buna şüphen olmasın. Kalbim hiçbir hoş kokulu lorda değil, Jaka'ya ait."
84

Dünyanın Omurgası
Odanın perde kapısı kenara sıyrıldığında ve Dohni Ganderlay hışımla

odaya girdiğinde, Meralda'nın bu ilanı etkisini yitirdi ve genç kadının sesi giderek alçalıp bir fısıltıya dönüştü. "Bizi yalnız bırak," diye Tori'ye emretti adam. Küçük kız, endişeyle ablasına bakarak tereddüt ettiğinde, Dohni daha da yüksek sesle kükredi, "Defol çabuk, küçük domuz yemi seni!"

Tori aceleyle odadan çıktı ve kafasını çevirip babasına baktı, ama adamın dik bakışları küçük kızı büsbütün evden çıkmaya itti.

Dohni Ganderlay, o feci, dik bakışını Meralda'ya çevirdi ve Meralda bundan ne çıkartması gerektiğini anlayamadı, zira bu bakış, babasının yüzünde görmeye alışık olduğu cinsten değildi.

"Baba," diye söze başladı çekingenlikle.

"Seni öpmesine izin verdin mi?" diye çıkıştı Dohni Ganderlay, sesi titreyerek. "Peki daha fazlasını istedi mi?"

"Onu durduramadım," dedi Meralda. "Çok hızlı davrandı."

"Ama onu durdurmak istedin."

"Elbette ki istedim!"

Daha bu sözler kızın ağzından henüz çıkmıştı ki, Dohni Ganderlay'in iri, nasırlı eli Meralda'nın yüzünde patladı.

"Ve sen onun yerine, kalbini ve kadınlık cazibelerini şu köylü oğlana vermek istiyorsun, değil mi?"

"Ama, Baba—"

Meralda, yüzüne inen bir başka tokatla yataktan düşüp yere yığıldı. Tüm hiddeti uyanmış olan Dohni Ganderlay, kızın üzerine atıldı. İri ve sert elleriyle ona tokatlar atıp kızın omuzlarına vururken, onu annesini hiç umursamadan, onu besleyip giydiren kişilere hiç aldırış etmeden sürtüklük ve aylaklık etmekle suçladı.

Kız itiraz etmeye, Lord Feringal'ı değil Jaka'yı sevdiğini açıklamaya ve yanlış bir şey yapmadığını söylemeye çalıştı, ama babası hiçbir şeyi duymadı. Sadece ona art arda darbeler ve küfürler yağdırmaya devam etti; ta ki kız, kendisini korumak için beyhude bir çabayla elerini başının üzerine kapatmış bir halde yerde yatıp kalana kadar.

Dayak başladığı kadar hızlı bir şekilde son buldu. Birkaç saniye sonra, Meralda çürükler içindeki yüzünü yerden kaldırmaya cesaret etti ve yavaşça kafasını çevirip babasına baktı. Dohni Ganderlay, yüzünü avuçlarına gömmüş bir halde yatağın üzerine oturmuş, açık açık ağlıyordu. Meralda onu daha önce hiç böyle görmemişti. Kız yavaşça ve usulca babasının yanına gitti, ona her Şeyin yolunda olduğunu fısıldadı. Adamın gözyaşlan yerini ani bir hiddete terk etti ve Dohni kızı saçlarından kavrayıp çekerek ayağa kaldırdı.

"Şimdi beni dinleyeceksin, kızım," dedi sıktığı dişlerinin arasından, beni iyi dinleyeceksin. Seçim senin değil. Hem de hiç değil. Lord Feringal'a

istediği her şeyi, hatta daha fazlasını vereceksin ve bunu yaparken yüzünde

mutlu bir gülümseme olacak. Annen ölmek üzere, ahmak kız ve onu sadece Lord Feringal kurtarabilir. Onun senin bencilliğin yüzünden örmesine göz yummayacağım." Kızı sertçe sarstıktan sonra bıraktı. Kız ona, sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi baktı ve hüsran içindeki Dohni Ganderlay'e en acı gelen şey belki de bu oldu.

"Ya da, en temizi," dedi adam sakince, "Jaka Sculi'yi öldürürüm, cesedini de martılar ve leşçiler didiklesinler diye kayalıklara atarım."

"Baba..." diye itiraz etti genç kadın, sesi sadece titrek bir fısıltı halinde çıkarak.

"Ondan uzak dur," diye bağırdı Dohni Ganderlay. "Lord Feringal'a varacaksın ve tek kelime itiraz istemiyorum."

Meralda hiç kıpırdamadı; zarif, yeşil gözlerinden aşağı süzülmeye başlayan yaşları dahi silmedi.

"Kalk ve temizlen," diye talimat verdi Dohni Ganderlay. "Annen yakında eve dönecek ve seni böyle görmemeli. Bu onun hayalini kurup umut ettiği tek şey, kızım ve eğer bunu ondan alırsan kesinlikle ananı kara toprağa vermiş olursun."

Bunun ardından, Dohni yataktan kalktı ve sanki kızına sarılmak istermiş gibi ilerledi, ama ellerini ona yaklaştırdığında Meralda adamın şimdiye kadar hiç görmemiş olduğu bir şekilde gerginleşti. Omuzlan acı bir yenilgiyle çöken Dohni, kızının yanından geçip gitti.

Meralda'yı evde tek başına bırakıp dışarı çıktı ve kasıtlı olarak dağın kuzeybatı yamacına doğru ilerledi, zira orası hiçbir insanın tarlada çalışmadığı, düşünceleriyle baş başa kalabileceği bir yerdi. Ve tabii dehşetiyle.

"Peki ne yapacaksın?" diye Meralda'ya sordu Tori. Küçük kız, babalan gözden kaybolur kaybolmaz koşturarak eve geri girmişti. Dudağının kenarındaki son kan kalıntılarını silmekle meşgul olan Meralda cevap vermedi.

"Jaka'yla birlikte kaçmalısrn," dedi Tori aniden, sanki dünyadaki tüm sorunlar için mükemmel çözümü bulmuş gibi yüzü aydınlanarak. Meralda şüpheyle ona baktı.

"Ah, ama bu aşkın doruk noktası olur," diye cıvıldadı küçük kız. "Lord Feringal'dan kaçmak yani. Babamızın seni nasıl dövdüğüne hâlâ inanamıyorum."

Meralda, gümüş aynasından yansıyan çürüklerine, yaşadığı feci

sarsıntının belirgin kalıntılarına baktı. Tori'nin aksine o, yaşananların hepsine inanabiliyordu. Artık bir çocuk değildi ve kendisine tokat atarken dahi babasının yüzüne kazınmış olan ıstırabı fark etmişti. Babası korkmuştu; annesi için, hepsi için feci şekilde korkmuştu.

Meralda üzerine düşen görevi işte o zaman anladı. Ailesine karşı olan sorumluluğunun her şeyden önce geldiğini ve bunun sebebinin kendisine

savrulan tehditler değil, annesine, babasına ve küçük, muzur kız kardeşine duyduğu sevgi olduğunu fark etti. Meralda Ganderlay, zarif omuzlarına binen sorumluluğu ve ailesinin karşısına çıkan bu fırsatı ancak o zaman, aynada çürüklerine bakarken arılayabildi.

Yine de Lord Feringal'ın dudaklarını kendi dudaklarında ve elini göğsünün üzerinde düşününce ürpermeden edemedi.

Dohni Ganderlay, suyun ötesinde batan güneşin veya kıpırtısız otururken onu bulmuş ve çıplak kollanyla ensesinden ziyafet çekmekte olan sivrisineklerin farkında değildi. Bu rahatsızlığın hiç önemi yoktu. Biricik kızına nasıl kıymış da el kaldırmıştı? Bu hiddeti nereden çıkmıştı? Ona karşı hiçbir hata yapmayan, kendisine itaatsizlik etmeyen kızına nasıl öfke duyabilirdi?

O feci anları tekrar tekrar zihninde canlandırdı, Meralda'yı, güzeller güzeli, muhteşem Meralda'sını kendisinden sakınmak için yere düşerken ve onun acımasız darbelerinden korunmak için elleriyle başını örterken gördü. Dohni Ganderlay, zihninin derinliklerinde bu hiddetinin kızma karşı olmadığını, tüm sinir bozukluğunun kaynağının Lord Feringal olduğunu anladı. Hiddeti dünyadaki yetersiz mevkiineydi; bu mevki onu ve ailesini 'köylüler' olarak yaftalamıştı, karısının hastalanmasına sebep olmuştu ve ölümünü getirmek üzereydi; tabii Lord Feringal'dan gelmesi muhtemel olan bir müdahale olmazsa.

Dohni Ganderlay tüm bunların farkındaydı, ama kalbinde bildiği tek şey, biricik kızım hiç sevmediği bir adamın kollarına ve yatağına göndermesinin ardında kendi bencil sebeplerinin yattığıydı. Dohni Ganderlay kendisini o anda bir korkak olarak görüyordu ve bunun büyük bir sebebi, çok çok aşağılardaki çıkıntılı kayalara çarpıp paramparça olmak üzere kendisini o dağ yamacından aşağı atacak cesareti toplayamamasıydı.

KISIM 2
KARANLIK BİR YOLDA YÜRÜMEK

M

R.A. Salvatore

Drowların Menzoberranzan 'ından yeraltı gnomlarının Blingdenstone 'una, çoğunluğu insanlar tarafından yönetilen yerleşimlerden oluşan On-Kasaba 'dan garip töreleriyle hayat süren barbar kabilelerine ve Battlehammer Klanı cücelerinin yurdu Mührü Salonu 'na kadar birçok toplum içinde yaşadım. Bir gemide yaşadım, ki bu başlı başına ayrı bir toplum sayılır. Bütün bu mekânların birbirilerinden farklı âdetleri ve gelenekleri vardı, hepsinin yönetim şekli, toplumsal yapıları, ibadethaneleri ve halkları farklıydı.

En üstün sistem hangisi? Bu konuda birçok kanı duyarsınız ve bunların

çoğunun temeli kalkınmaya, tanrı vergisi haklara ya da sadece kadere dayandırılır. Drowlar için bu sadece dinsel bir meseledir —onlar toplumlarını kaotik Örümcek Kraliçe 'nin emellerine göre şekillendirir, sonra da, toplumsal yapıyı değil de, o yapının içindeki şahısları değiştirmek için sürekli olarak hirbirilerine savaş açarlar. Yeraltı gnomlan için toplumsal yapı, ırklarının yaşlılarına hürmet gösterip onlara saygı duymak, yıllar boyunca yaşamış olanların bilgece kararlarına riayet etmek üzerine kuruludur. On-Kasaba 'nın insan yerleşim birimlerinde liderlik tanınmışlıkla beraber gelirken, barbarlar şeflerini sadece fiziksel üstünlüklerine göre seçerler. Cüceler için ise hükümdarlık kan bağına bağlıdır. Meselâ Bruenor, babası, babasının babası ve onun babasının babası kral olduğu için kral oldu.

Ben herhangi bir toplumun üstünlüğüne farklı bir açıdan bakıyor, bunu tamamen bireylerin özgürlüğüne dayandırıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım yerler arasında en üstün olarak Mithril Salonu 'nu tutuyorum, ama biliyorum ki bu durum, cücelerin siyasi yapısından değil, Bruenor'un tebaasını özgür bırakacak kadar bilge olmasından kaynaklanıyor. Bruenor aktif bir kral değil. Politik meselelerde klanının sözcülüğünü, askeri meselelerde kumandanlığını ve tebaası arasındaki sürtüşmelerde de arabuluculuğunu yapıyor, ama sadece kendisinden istendiğinde. Bruenor, kendisi son derece bağımsız yaşarken aynı özgürlüğün mutluluğunu Battlehammer Klanına mensup olan diğer herkese dağıtıyor.

Birçok kralın ve kraliçenin, matron ananın ve ruhbanın, başlarına gelebilecek zararlardan kendilerini azat etmek için, kendilerine hizmet eden avam sınıfın gerçekten de onların kılavuzluğuna ihtiyacı olduğunu iddia ettiğini duydum. Çoğu uzun ömürlü topluluklarda bu durum geçerli olabilir, ama eğer öyleyse bile bunun tek sebebi, birçok nesildir süregelen şartlandırmaların o tebaanın kalbinden ve ruhundan çok önemli bir şeyi çalıp götürmesi, birçok nesildir devam eden tabi olma durumunun o halkın kendi hayatlarına yön çizme konusundaki kararlılıklarını köreltmesidir. Tüm yönetim biçimleri, bireyin özgürlüğıınü çalma ve "toplum" adına her vatandaşın hayatlarına bazı şartları dayatma konusunda ortak bir paydaya sahiptir.

"Toplum " kavramı benim için kıymetli bir değerdir ve kesinlikle, bu tip bir gruba mensup olan bireyler, topluluğun kalkınması ve genelin iyiliği için, kendi

hayatlarında bazı fedakârlıklarda bulunup bazı sıkıntıları kabul etmek zorundadır. Eğer o fedakârlıklar yaşlıların, matronların, kralların veya kraliçelerin fermanlarından değil de bir bireyin yüreğinden gelirse, o toplum çok daha güçlü olur.

Tüm bunların anahtarı özgürlüktür. Kalma veya terk etme, diğerleriyle uyum içinde ya da tek basına bir yol çizerek çalışmayı seçme özgürlüğü. Daha büyük meselelere yardım etme veya uzak durma özgürlüğü. İyi bir hayat kurma veya çöplükte yaşama özgürlüğü. Akla gelebilecek herhangi bir şeyi deneme

veya hiçbir şey yapmama özgürlüğü.

Özgürlüğe duyulan ihtiyacı pek az kişi yalanlayabilir; tanıştığım herkes özgür irade sahibi olmayı arzuluyor ya da öyle olduğunu sanıyor. Ne gariptir ki, birçoğu özgürlüğün geri yansıyan hali olan bedelini kabullenmeyi reddediyor: Sorumluluğu.

İdeal bir toplumda işler yolundadır, zira bireyler birbirilerinin ve bir bütün olarak toplumun iyiliği için üzerlerine düşen sorumlulukları kabul ederler. Bunun sebebi birilerinin ona böyle yapmalarını emretmesi değil, böyle bir seçimin ardındaki kazancı anlayıp kabul etmeleridir. Zira hakikaten de yaptığımız her seçimin, yapmayı veya yapmamayı tercih ettiğimiz her şeyin sonuçları vardır. Korkarım la, bu sonuçlar pek de belli değildir. Bencil bir adam çıkar sağladığını düşünebilir, ama o kişinin dostlarına en çok ihtiyaç duyduğu sırada, onlar muhtemelen onun yanında olmayacaktır ve en sonunda, ardında bıraktığı miras yüzünden, o bencil insan hiç de iyi hatirlanmayacaktir. Bencil kişinin açgözlülüğü ona maddi lüksler sağlayabilir, ama ona gerçek sevinçleri, sevginin gözle görülmeyen hazzını tattirmayacaktır.

Aynısı, nefret eden, tembel olan, kıskançlık, hırsızlık, serserilik, dedikodu yapan ve ayyaş olan kişiler için de geçerlidir. Özgürlük herkese, kendi önünde uzanan hayatı seçme hakkı tanır, ama özgürlük o kişinin seçimlerin sorumluluğunu —iyisiyle kötüsüyle— kabul etmesini de talep eder.

Ölüm döşeğinde olan kişilerin hayatlarında yaşadıkları şeylerin, hatta hafızalarının en derinlerine gömülmüş olan anılarının dahi gözlerinin önünden geçtiğini sık sık işitirim. İnanıyorum ki, en sonunda, varlığımızın o en son anlarında, sıradaki şeyin gizemlerine vakıf olmadan önceki o süreç içinde, yani yaptığımız seçimleri gözden geçirme, gündelik hayatin getirdiği kısıtlamalar, kararları bulanıklaştıran mantığa dayandırmalar ve hataları telafi etme konusunda verilecek beyhude sözler olmadan, yaptığımız her şeyin çırılçıplak karşımıza getirilmesi gibi bir lutfa veya lanete sahibiz.

Merak ediyorum da, cennet ve cehennem tanımlamalarına, tamamen Çırılçıplak kaldığı mız bu anı dahil edecek kaç rahip vardır şu dünyada?
—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 7
ESKİ BİR DOSTA VEDA

İri adam kendisinden sadece bir adım ötedeydi. Josi Puddles onun geldiğini çok geç fark etmişti. Çıtkırıldım Josi sırtını duvara yaslayıp sindi ve kendisini korumaya çalıştı, ama Wulfgar bir saniyede onu yakaladı, tek eliyle havaya kaldırdı ve küçük adamın tek eliyle atmaya çalıştığı tokatlan savuşturdu.

Derken, 'Güm!' Josi sertçe duvara yapıştı.

"Onu geri istiyorum," dedi barbar sakince. Zavallı Josi için belki de en

korkunç olan şey, VVulfgar'ın sesinde ve yüz ifadesindeki sakinlikti.
"N-ne anyorsun ki?" diye cevap olarak kekeledi küçük adam.
Adamı hâlâ tek eliyle tutan Wulfgar, Josi'yi çekti ve tekrar sertçe duvara çarptı. "Ne dediğimi biliyorsun," dedi, "ben de onu senin aldığını biliyorum."
Josi omuz silkti ve kafasını sağa sola salladı ve bu, bir kez daha sertçe duvara çarpılmasına sebep oldu.
"Aegis-fang'i sen çaldın," diye sözüne açıklık getirdi VVulfgar, kaşlan çatık ifadesini Josi'ni yüzüne yaklaştırarak, "ve eğer onu bana geri vermezsen, seni paramparça eder ve yeni silahımı yapmak için kemiklerini tekrar birleştiririm."
"B... b... ben onu ödünç aldım..." diyecek oldu Josi, ama laf gevelemesi bir kez daha duvara çarpışıyla yanda kesildi. "Arumn'u öldüreceğini sandım," diye haykırdı ufak tefek adam. "Hepimizi öldüreceğini sandım,"
Vvulfgar bu ilginç sözlerle birlikte biraz sakinleşti. "Arumn'u öldürmek mi?" diye tekrarladı duyduklarına inanamayarak.
"Seni kovduğunda," diye açıkladı Josi, "Seni kovacağmı biliyordum. Sen uyurken bunu bana söyledi. Hiddete kapılıp onu öldüreceğini sandım."
"O zaman savaş çekicimi sen aldın, öyle mi?"
"Ben aldım," diye itiraf etti Josi, "ama onu geri almayı düşünüyordum- Onu geri almaya çalıştım."

"Nerede?" diye cevap istedi Wulfgar.
"Onu bir arkadaşa verdim," diye yanıtladı Josi, "o da silahı, senin asrının menzilinden uzakta tutması için bir demzci kadına verdi. Çekici geri İmaya çalıştım, ama ° denizci kadın silahı geri vermiyor. Kafamı ezmeye çalıştı, bunu gerçekten yaptı."
"Kim?" diye sordu Wulfgar.
^Sıçrayan Hanım"dan Sheela Kree," diye öttü Josi. "Çekici o aldı ve onu elinde tutmaya niyetli."
Wulfgar uzun bir süre durup bu bilgiyi hazmetti ve ne kadar doğru olduğunu ölçüp tarttı. Kafasını kaldırıp tekrar Josi'ye baktı ve yüzündeki kaşlan çatık bakış on kat daha hiddetli bir şekilde geri döndü. "Hırsızlardan hiç hoşlanmam," dedi. Josi'yi tekrar sarstı ve küçük adam direnmeye çalıştığında, hatta Wulfgar'a bir tokat atmayı başardığında, barbar onu duvardan çekip art arda iki kez geri vurdu.
"Anayurdumda hırsızlan taşlarız," diye hırladı Wulfgar, Josi'yi binayı sarsacak kadar sert bir şekilde duvara çarparak.
"Biz de Luskan'da serserileri zincire vururuz," diye bir ses geldi yan taraftan. Wulfgar ile Josi arkalarını dönüp baktıklarında Arumn Gardpeck'in, yanında birkaç adamla birlikte binasından dışarı çıktığım gördüler. Fakat Arumn, elinde sopasıyla ihtiyatlı bir şekilde yaklaşırken, "VVulfgar'a

bulaşmak istemedikleri bariz olan diğer adamlar geride kaldılar. "Onu yere bırak," dedi hancı.

Wulfgar, Josi'yi bir kez daha duvara çarptıktan sonra ayaklarının üzerine indirdi, ama onu sertçe sarstı ve yakasını bırakmadı. "Savaş çekicimi çaldı ve ben onu geri almaya niyetliyim," dedi barbar kararlılıkla.
Arumn Josi'ye dik dik baktı.

"Denedim," diye feryat etti Josi, "ama Sheela Kree —evet, ta kendisi. Çekici o aldı ve geri vermiyor."

Wulfgar onu bir kez daha öyle bir sarstı ki, ufak adamın dişleri takırdadı. "Kadın silahı aldı çünkü ona sen kendi ellerinle verdin," diye Josi'ye hatırlattı.

"Ama silahı geri almaya çalışmış," dedi Arumn. "Elinden gelen her şeyi yapmış. Şimdi, sen bunun için onu tartaklamaya mı niyetlisin yani? Bu kendini daha iyi hissetmeni mi sağlayacak, yabani Wulfgar? Zira kesinlikle Çekici geri almanı sağlamayacak."

Wulfgar, Arumn'a dik dik baktıktan sonra nazarını Josi'ye çevirdi. Hakikaten de kendimi iyi hissetmemi sağlar," diye itiraf etti ve Josi gözle Sürülebilir bir şekilde titreyerek sindi.

'O zaman beni de dövmen gerekecek," dedi Arumn. "Josi benim dostum ~"~senin de olduğunu sandığım gibi— ve onun için dövüşürüm."

Wulfgar bu düşünceyle alay etti. Güçlü kolunu şöyle bir savurarak Josi'yj yüzükoyun Arumn'un ayaklarının dibine fırlattı.
"Sana çekicini nerede bulabileceğini söyledi," dedi Arumn.

Wulfgar işareti aldı ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, fakat kafasını çevirip baktığında Arumn'un Josi'nin yerden kalkmasına yardım edişin^ sonra da bir kolunu titreyen adamın omuzlarına atıp onu Korsan Palası'na götürüşünü izledi.

Bu son görüntü, bu gerçek dostluk sahnesi barbarı derinden etkiledi. O da bu tip bir dostluk yaşamış, düşmanlan yenilmesi imkânsız gibi görünse bile yardımına koşacak olan dostlara sahip olmuştu. Drizzt'in, Bruenor'un, Regis'in, Guenhwyvar'ın ve en çok da Catti-brie'nin hatıraları zihnine doluştu.

Ama Wulfgar'ın en derindeki düşüncelerinin karanlık tarafı, bütün bunlarm bir yalan olduğunu ona hatırlattı. Barbar gözlerini kapatıp ayakta sallandı ve yere kapaklanacak gibi oldu. Hiçbir dostun onunla birlikte gidemeyeceği yerler ve hiçbir çeşit dostluğun dindiremeyeceği dehşetler vardı. Bütün bu dostluklar bir yalandı, güvende olmaya duyulan, son derece insani, ama sonuçta çocuksu bir ihtiyaçla yaratılmış maskelerden, kişinin kendisini yanlış ümitlere kaptırmasının bir sonucundan ibaretti. Bunu biliyordu, zira dostluğun ne kadar beyhude olduğunu ve ardında yatan gerçeği görmüştü, ki o gerçek hakikaten de karanlıktı.

Wulfgar, yaptığı hareketin pek farkında olmadan Korsan Palası'run kapışma koşturdu ve onu öyle bir şiddetle açtı ki, kapının çarpışı mekândaki herkesin ilgisini o yöne çekti. Attığı tek bir uzun adım barbarı Josi ile Arumn'un yanma getirdi. Wulfgar, Arumn'un sopasını rahatça kenara savuşturdu ve Josi'nin suratına tokadı basıp küçük adamın birkaç metre uçtuktan sonra yere yığılıp kalmasına sebep oldu.

Arumn dosdoğru barbarın üzerine saldırarak sopasını savurdu, ama Wulfgar sopayı bir eliyle yakalayıp çekerek hanemin elinden kopartırcasına aldı ve sonra Arumn'u geri ittirdi. Sopayı önünde havaya kaldırdı, iki eliyle birer ucunu tutup hırlayarak ve iri ensesiyle omuzlarındaki kaslarını gererek tahtayı ikiye ayırdı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye ona sordu Arumn.

Wulfgar'ın verecek bir cevabı yoktu ve bir cevap arama zahmetine dahi katlanmadı. Girdap gibi dönüp duran düşüncelerinde, burada Errtu ve peyklerine karşı küçük de olsa bir zafer kazanmıştı. Burada, dostluk yalanını reddetmiş ve bunu yaparak Errtu'nun ona karşı kullandığı en keskin silahın1 savuşturmuştu. Paramparça olan tahtayı yere fırlattı ve kendisine işkence edenlerin onu takip etmeye cüret edemeyeceğinden emin bir şekilde, hısıma Korsan Palası'ndan çıktı.

Rıhtıma vardığında hâlâ hırlıyor, Errtu'ya, Arumn'a ve Josi Puddles a

lanetler yağdırıyordu. Uzun iskelenin üzerinde ileri geri, ağır çizmelerini ahşap zemine rap rap vurarak volta atmaya başladı.

"Hey, derdin ne senin bakayım?" diye sordu ona yaşlı bir kadın.

"Sıçrayan Hanım?" diye sordu Wulfgar. "Nerede o?"

"Kree'nin gemisi mi?" diye sordu kadın, VVulfgar'dan çok kendi kendine, "Ah, o denize açıldı. Denize açıldı ve hiç şüphesiz, şu geminin korkusuyla tabanlan yağlıyordur." Kadın sözünü bitirirken, uzun iskelenin diğer tarafına yanaşmış olan zarif bir geminin karanlık siluetini işaret etti.

Meraklanan Wulfgar gemiye yaklaştı ve üç yelkeni gördü. Yelkenlerin sonuncusu üçgen şeklindeydi ve bu, barbarın daha önce hiç görmediği bir tasarımdı. Borda kalasını aşarken Drizzt ile Catti-brie'nin ona anlattığı hikâyeleri hatırladı ve bir anda her şeyi anlayıverdi: Bu Su PerisVyâi.

Bu isimle birlikte karmaşık düşüncelerinden ayılan Wulfgar, dimdik doğruldu. Gözleri borda kalasından geminin ismine kaydı ve oradan yükselip güverteye odaklandı; orada bir denizci durmuş, kendisine bakıyordu.

"Wulfgar," diye selamladı VVaillan Micanty, "Hoş geldin!"

Barbar, topuğunun üzerinde döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

"Belki de bize elini uzatmaya çalışıyordu," diye tahmin yürüttü Kaptan Deudermont. "Görünene bakılırsa, sadece yolunu kaybetmiş olması daha

muhtemel," diye yanıtladı şüpheci Robillard. "Micanty'nin anlattıklarına bakılırsa barbarın Su PerisVvm ismini gördüğünde verdiği tepki daha ziyade şaşkınlık gibiymiş."

"Bundan emin olamayız," diye ayak diredi Deudermont, kamarasının kapısına doğru hareketlenerek.

"Emin olmamız gerekmez," diye lafı yapıştırdı Robillard ve kaptanı durdurmak için kolunu kavradı. Deudermont durdu ve dönüp önce büyücünün eline, sonra da adamın aman vermeyen gözlerine dik dik baktı.

"O senin çocuğun değil," diye kaptana hatırlattı Robillard. "Sadece bir Ediğin ve ona karşı hiçbir sorumluluğun yok."

"Drizzt ile Catti-brie benim dostlarım," diye yanıtladı Deudermont. Bizim dostlarımız ve Wulfgar da onların dostu. Bu gerçeği, sadece bunu 'Simize geldiği için göz ardı mı etmeliyiz yani?"

Tepesi atan büyücü, kaptanın kolunu bıraktı. "Güvenlik için, kaptan," diye düzeltti. "İşimize geldiği için değil."

"Gidip onu bulacağım."

"Bunu zaten denedin ve açık bir şekilde reddedildin," diye dobra dobra hatırlattı ona büyücü-

"Fakat, yine de gece vakti yanımıza geldi, belki de verdiği ret cevabını yeniden düşünmüştür."

"Ya da rıhtımda yolunu kaybetmiştir."

Deudermont başıyla onaylayıp bu ihtimâlin mevcut olduğunu kabul etti. "Eğer Wulfgar'm yanma gidip bunu kendisine sormazsam gerçeği asla öğrenemeyiz," diye çıkarım yaptı ve kapıya doğru harekete geçti.

"Başka birisini yolla," dedi Robillard aniden, bir anda aklına gelen bir düşünceyle. "Bay Micanty'yi yollayabilirsin, meselâ. Ya da ben giderim."

"Wulfgar ne seni tanıyor ne de Micanty'yi."

"Mürettebatta, uzun zaman önceki o yolculuk sırasında Wulfgar'la birlikte gemide olan birileri elbet vardır," diye ısrar etti inatçı büyücü, "onu tanıyan adamlar yani."

Deudermont çenesini kararlılıkla kaldırarak kafasını olumsuz anlamda salladı. "5w Perisi'nde Wulfgar'a ulaşabilecek olan tek bir adam var," dedi. "Denize açılmadan önce ona gideceğim ve eğer gerekirse bir daha gideceğim."

Robillard cevap verecek gibi oldu, ama bunun boşuna olduğunu fark edip yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Luskan'ın liman kesimindeki sokaklar dostların için güvenli bir barınak değil, Kaptan," diye ona hatırlattı. "Her gölgede bir tehlike olabileceğinin farkına var artık."

"Her zaman farkındaydım ve her zaman farkındayım," dedi Deudermont sırıtarak. Robillard onun yanına gidip kaptanın üzerine çeşitli —darbelen

durduracak, fırlatılan misilleri engelleyecek ve hatta bazı büyülü saldırıları bozacak— efsunlar yaptığında Deudermont'un yüzündeki sınüş daha da genişledi.
"Büyünün süresine dikkat et," diye uyardı büyücü.
Dostunun tedbirlerine minnettar olan Deudermont başıyla onayladı ve kapıya doğru döndü. ,
Kaptan kapıdan çıkar çıkmaz Robillard bir sandalyeye yığıldı. Knstaı küresini ve onu kullanmak için harcaması gereken enerjiyi duşundu.
"Gereksiz çaba." dedi sinirle iç çekerek. "Hem kaptanınki, hem de benimki. Layık olmayan bir lağım faresine değmeyecek bir uğraş."
Uzun bir gece olacaktı.
«^»•«^>

"Peki ona bu kadar çok mu ihtiyacın var?" diye sormaya cesaret etti jvlorik. Wulfgar'ın kötü ruh halini göz önünde bulundurunca, bu soruyu sormakla büyük bir risk aldığının farkındaydı.
Wulfgar bu saçma soruya cevap verme zahmetine dahi girmedi, fakat küçük hırsıza attığı bakış cevabı yeterince iyi vermiş oldu. "Muhteşem bir silah olmalı, öyleyse," dedi Morik, açık bir küfür mahiyetinde olan düşüncelerini affettirmek için konuyu aniden değiştirerek. Elbette ki Morik, Aegis-fang'in ne kadar muhteşem bir silah olduğunu, işçiliğinin ne kadar kusursuz olduğunu ve Wulfgar'ın güçlü ellerine ne kadar yakıştığını gayet iyi biliyordu. Fakat faydacı hırsızın zihninde, Sheela Kree'nin cani tayfasının peşinden açık denize yolculuğa çıkmayı bu gerçek bile haklı çıkartmıyordu.
'Belki de duygulan daha derindir,' diye düşündü Morik. 'Belki de Wulfgar çekice duygusal açıdan bağlıdır. Ne de olsa onu ona üvey babası yapmıştı. Belki de Aegis-fang onun geçmiş yaşamından kalan son yadigâr, eskiden olduğu kişiyi ona hatırlatan tek şeydir.' Bu, Morik'in yüksek sesle sormaya cesaret edemediği bir soruydu, zira Wulfgar kendisiyle hemfikir olsa bile, gururundan dolayı bunu asla itiraf etmezdi, fakat Morik'i sadece bu soruyu sorduğu için dahi denize fırlatabilirdi.
"Ayarlamaları sen yapabilir misin?" diye tekrar sordu sabırsız Wulfgar. Sheela Kree'yi yakalayacak, belki de onu başka bir limana kadar gizlice takip edecek ya da Wulfgar'ın gecenin karanlığında küçük bir filikayla gemiye yanaşıp sessizce bir gizli göreve çıkabileceği kadar yaklaşacak derecede hızlı olan ve bilgili bir kaptana sahip bir gemi ayarlamasını istiyordu. VVulfgar, Kree'ye ulaştıktan sonra savaş çekicini geri almak için hiçbir yardım beklemiyordu. Yardıma ihtiyacı olacağını düşünmüyordu.
"Senin şu kaptan dostuna ne dersin?" diye yanıtladı Morik.
Wulfgar duyduklarına inanamayarak ona baktı.
"Deudermont'un Su Perisi, Kılıç Sahili'ndeki en meşhur korsan avcısı,"

diye dobra dobra belirtti Morik. "Eğer Luskan'da Sheela Kree'yi yakalayabilecek tek bir gemi varsa, o da Su Perisi'dir ve Kaptan Deudermont'un sana nasıl kucak açtığı hesaba katılınca, bu görevi kabul edeceğine bahse girerim."

Barbar, Morik'in bu iddiasına, "Başka bir gemi ayarla," demekten gayri bir cevap vermedi.

Morik uzun bir süre ona baktıktan sonra başıyla onayladı ve, Deneyeceğim," diye söz verdi.

"Şimdi," diye buyurdu VVulfgar. "Sıçrayan Hanım bizden çok haklaşmadan önce."

"Yapmamız gereken bir işimiz var," diye ona hatırlattı Morik. Bütçeleri blraz daralmış olan iki kafadar, gece vaktinde bir gemi dolusu kesilmiş

büyükbaş hayvan etini taşımasına yardım etmek için bir hancıyla anlaşmışlardı.

"Etleri ben indiririm," diye önerdi Wulfgar ve bu sözler, dürüst iş yapmayı asla sevmemiş olan Morik'in kulaklarına hoş bir müzik gibi geldi. Küçük hırsızın, Sheela Kree'yi yakalayabilecek bir gemiyi aramaya nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu, ama bu sorunun cevabını aramayı —ve bunu yaparken belki de elini daldırabileceği birkaç cep bulmayı— tonlarca tuzlanmış etin altında sırılsıklam ve leş kokulu bir hale gelmeye kat kat tercih ediyordu.

Robillard kristal küresine bakıyor, geniş, iyi aydınlanmış ve şehir muhafızları tarafından sıkı denetim altında tutulan bulvarda yürümekte olan kaptanı izliyordu. Devriyelerin çoğu kaptanı selâmlamak ve ona övgüler sunmak için duruyordu. Robillard, sadece görüntü sağlayıp sesleri aktarmayan kristal küresinden muhafızların sözlerini işitemese de, onların iyi niyetlerini anlayabiliyordu.

Kapının çalmışı, büyücünün konsantrasyonunu bozdu ve kristal küredeki görüntünün girdap gibi dönen puslu bir griliğe dönüşmesine sebep oldu. Robillard, o sahneyi derhal tekrar görüntüye getirebilirdi, ama o anda, özellikle de kaptanın üzerine yerleştirdiği çok sayıdaki koruyucu büyü sayesinde Deudermont'un tehlike içinde olmadığı sonucuna vardı. Yine de mahremiyeti tercih eden büyücü kabaca, "Kaybol!" diye seslendikten sonra kendisine sert bir içki koymak için ayaklandı.

Kapı yine çalındı ve bu seferki daha ısrarcıydı. "Buna bir bakmalısınız, Üstat Robillard," diye bir ses geldi. Bu, Robillard'ın tanıdığı bir sesti. Robillard şikâyet dolu homurtularla ve elinde içki şişesiyle kapıyı açtığında karşısında mürettebattan bir adamm durduğunu ve omzunun üzerinden borda kalasının olduğu taraftaki küpeşteye baktığını gördü.

Orada VVaillan Micanty ve başka bir denizci durmuş, rıhtıma bakıyor,

görünüşe göre biriyle konuşuyorlardı.
"Bir misafirimiz var," diye bildirdi Robillard'ın kapı eşiğinde duran denizci ve büyücü bunun Wulfgar olduğunu düşündü. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestiremeyen Robillard, güvertede ilerlemeye başladı ve sadece haddinden fazla meraklı olan denizcinin yüzüne kendi kapısı*11 kapatmak için duraksadı.
"Üstat Robillard izin verene kadar gemiye çıkamazsın," diye seslend1
98

Micanty ve cevaben iskelenin üzerinden ona sessiz olması için yalvaran bir yakarış geldi.
Robillard, Micanty'nin yanma gitti. Büyücü aşağı baktığında bir battaniyeye sarınmış duran sefil bir siluet gördü; bu, adamın ürkekliğini açığa vuran bir işaretti, zira gece hiç de soğuk sayılmazdı.
"Kaptan Deudermont ile görüşmek istiyor," diye açıkladı Waillan Micanty.
"Sahi mi?" diye karşılık verdi Robillard ve iskelede duran adama doğru dönüp, "Yolu bu tarafa düşen her aylağın gemiye çıkıp Kaptan Deudermont ile görüşmesine izin vermemiz mi bekleniyor yani?"dedi.
"Anlamıyorsunuz," diye yanıtladı aşağıdaki adam, sesini alçaltarak ve sanki her an bir katilin üzerine atılmasını bekliyormuş gibi etrafi kolaçan ederek. "Duymanız gereken bir haberim var. Ama burada olmaz," diyerek sözüne devam ederken tekrar etrafına bakındı. "Birilerinin duyabileceği bir yerdeyken olmaz."
"Yukarı gelsin,"diye Micanty'ye talimat verdi Robillard. Denizci ona şüpheyle bakınca, büyücü bu bakışa öyle bir yüz ifadesiyle cevap verdi ki, Micanty onun kim olduğunu hatırladı. Bu ifade, aynı zamanda Robillard'ın, bu küçük adamın onun büyücülük güçleri varken zarar ziyana yol açabileceğinin düşüncesini bile abes bulduğunu belirtiyordu.
"Onunla kendi kamaramda görüşeceğim," diye talimat verip uzaklaştı.
Birkaç saniye sonra, Waillan Micanty, titreyip duran küçük adamı Robillard'ın kamara kapısından içeri soktu. Diğer birkaç meraklı denizci de kafalarım kapıdan içeri uzattıysa da, Micanty, daha Robillard'ın iznini beklemeden odaya girdi ve kapıyı adamların yüzüne kapattı.
"Sen Deudermont musun?" diye sordu ufak tefek adam.
"Değilim," diye itiraf etti büyücü, "ama emin ol ki, bulup bulabileceğin ona en yakın kişi benim."
"Deudermont'u görmeliyim," dedi küçük adam.
"İsmin nedir?"diye sordu büyücü.
Küçük adam kafasım sağa sola salladı. "Sadece Deudermont'a bir haber vermeliyim," dedi. "Ama haber benden değil, bilmem anlatabildim mi?"
Hiç de sabırlı bir adam olmayan Robillard kesinlikle anlamamıştı.

Parmağım şıklara ve ufak adamın üzerinde patlayıp onu geriye doğru sendeleten bir enerji dalgası yolladı. "İsmin ne?" diye tekrar sordu ve adam tereddüt ettiğinde Robillard onu bir kez daha çarptı. "Seni temin ederim, sırada daha bunun gibi çok var," dedi.

Küçük adam kapıya doğru döndü, ama yüzüne öyle güçlü bir rüzgâr Çarptı ki, neredeyse onu yere düşürecek gibi oldu ve çelimsiz adamı tekrar büyücüyle yüz yüze gelecek şekilde döndürdü.

"İsmin ne?" diye sakince sordu Robillard.

"Josi Puddles," diye ağzından kaçırdı Josi, kendisine bir sahte isim uydurmayı akıl edemeden önce.

Robillard parmağını çenesine koyarak bir süre bu ismi düşünüp tarttı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli bir tavır takındı. "Lütfen bana haberinizi verin, Bay Puddles."

"Kaptan Deudermont ile ilgili,"diye yanıtladı, pes ettiği bariz olan Josi. "Onu öldürmeyi planlıyorlar, başına çok büyük para konuldu."

"Kim?"

"İri bir adam," diye yanıtladı Josi. "Wulfgar adındaki iri bir adam ve onun arkadaşı Haydut Morik."

Robillard şaşkınlığını gizlemek için çaba sarfetti. "Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Haberler sokaklara yayıldı," diye yanıtladı Josi. "Deudermont'u on bin altın karşılığında öldürmek istiyorlar, yani denilenlere bakılırsa."

"Başka bir haber var mı?" diye sordu Robillard, sesi tehditkâr bir ünı takınarak.

Küçük gözleri sağa sola bakıp duran Josi omuz silkti.

"Buraya neden geldin?" diye üsteledi Robillard.

"Bilmeniz gerektiğini düşündüm," diye yanıtladı Josi. "Wulfgar ve Morik'in ününe sahip olan kişiler peşimde olsaydı, bunu önceden bilmek isterdim."

Robillard başıyla onayladıktan sonra kıs kıs güldü. "Limandaki en tehlikeli kimseler arasında kötü bir şöhrete sahip olan bir gemiye —korsan avcısı bir gemiye— hiç tanımadığın bir adamı uyarmak için geliyorsun, hem de bunu yaparak kendini ölümcül bir tehlikeye atacağını bildiğin halde. Af edersin, Bay Puddles, ama bu işte bir çelişki sezinliyorum."

"Bilmeniz gerektiğini düşündüm," dedi Josi tekrar, gözlerini yere indirerek. "Hepsi bu."

"Hiç sanmıyorum," dedi Robillard sakince. Josi tekrar kafasını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi korku doluydu. "Ne kadar istiyorsun?"

Josi'nin ifadesi meraklı bir hal aldı.

"Daha akıllı olan bir adam bilgiyi vermeden önce pazarlık yapardı," diye

açıkladı Robillard, "ama biz nankör değiliz. Elli altın sikke yeterli mi?"
"Ş-şey, evet," diye kekeledi Josi, sonra da, "şey, hayır. Yani tam olarak değil, demek istedim. Ben yüz altın düşünüyordum," dedi.
"Sıkı bir pazarlıkçısın Bay Puddles," dedi Robillard ve sinirleri git gide bozulmakta olan denizciyi sakinleştirmek için Micanty'ye doğru başını salladı. "Verdiğin bilgi son derece değerli olabilir, tabii yalan söylemiyorsan."

"Hayır, beyim, kesinlikle yalan söylemiyorum!"
"Yüz altın, öyleyse," dedi Robillard. "Kaptan Deudermont ile konuşmak için yarın buraya gel, biz de sana ödeme yapalım."
Josi etrafına bakındı. "Eğer sakıncası yoksa, bir daha buraya gelmesem daha iyi olur, Üstat Robillard," dedi.
Robillard tekrar kıs kıs güldü. "Elbette," diye yanıtlarken boynunda asılı duran keseye elini götürdü. Bir anahtar çıkarttı ve onu Waillan Micanty'ye fırlattı.
"Hallediver," dedi adama. "Parayı sol alt çekmecede bulacaksın. Onluk sikkeler halinde öde. Sonra da Bay Puddles'a güzel gemimizin dışına kadar eşlik et ve onu güvenle rıhtımdan çıkartmaları için yanma bir çift adam ver."
Micanty duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu, ama tehlikeli büyücüyle tartışacak da değildi. Josi Puddles'm koluna girdi ve odadan ayrıldı.
Kısa süre sonra geri döndüğünde, Robillard'ı kristal küresinin üzerine eğilmiş bir halde içindeki görüntüye dikkatle bakarken buldu.
"Ona inandın," diye belirtti Micanty. "Hem de hiçbir kanıtı olmadan para ödeyecek kadar."
"Yüz bakır sikke o kadar da büyük bir meblağ değil," diye yanıtladı Robillard.
"Bakır mı?" dedi Micanty. "Altın olduklarını gözümle gördüm."
"Öyle görünüyor," diye açıkladı büyücü, "ama seni temin ederim ki, onlar bakırdı ve o sikkelerin izini kolayca takip edip bizim şu Bay Puddles'ı bulabilirim —eğer gerekirse onu cezalandırmak veya verdiği bilgi doğru çıkarsa onu ödüllendirmek için."
"Buraya herhangi bir ödül arayışıyla gelmedi," diye belirtti gözlemi kuvvetli olan Micanty. "Kesinlikle Kaptan Deudermont'un tanıdığı da değil. Hayır, görünüşe bakılırsa, dostumuz Puddles şu Wulfgar veya Morik denilen adamdan pek hoşlanmıyor."
Robillard tekrar kristal küresine baktı, sonra da arkasına yaslanarak düşüncelere daldı.
"Kaptanı buldun mu?" diye sormaya cüret etti Micanty.
"Buldum," diye yanıtladı büyücü. "Gel, şuna bir bak."
Micanty, Robillard'ın yanma gittiğinde kristal kürenin içindeki

görüntünün Luskan sokaklarından ayrılıp açık okyanustaki bir gemiye odaklandığını gördü. "Kaptan mı?" diye sordu endişeyle.

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Robillard. "Galiba Wulfgar ya da en azından onu büyülü savaş çekici. Silahı biliyorum. Bana detaylı bir şekilde tarif edilmişti. Bana Wulfgar'ı göstereceğini düşündüğüm büyülü arayışım beni Sıçrayan Hanım adındaki bir gemiye götürdü."

"Korsan mı?"

"Muhtemelen," diye yanıtladı büyücü. "Eğer Wulfgar hakikaten de o gemideyse o adamla bir daha karşılaşmamız muhtemeldir. Fakat eğer öyleyse, dostumuz Puddles'ın hikâyesinin doğru olması pek olası değil."

"Kaptanı çağırabilir misin?" diye sordu Micanty, hâlâ endişeli bir tavırla. "Onu getirebilir misin?"

"Beni dinlemez ki," dedi Robillard zoraki bir şekilde sırıtarak. "İnatçı kaptanımızın bazı şeyleri kendi gözüyle görmesi gerekli. Onu yakından takip edeceğim. Git gemiyi güvenceye al. Muhafız sayısını iki kat, hatta üç kat arttır ve her adama gölgelere dikkatle bakmalarını söyle. Eğer hakikaten de Kaptan Deudermont'u öldürmeye kararlı kimseler -varsa, onun burada olduğunu düşünebilirler."

Robillard yine yalnız kaldı ve kristal küresinin başına dönüp Kaptan Deudermont'un görüntüsünü geri çağırdı. Hayal kınklığıyla iç geçirdi. Bu kadarım zaten bekliyordu, ama kaptanın kasabanın daha tehlikeli kesimine bir kez daha gittiğini görünce yine de cam sıkıldı. Robillard tekrar ona odaklanırken, Deudermont Yanm-Ay Sokak levhasının altından geçti.

Eğer Robillard, bu geniş alanı daha iyi tarama imkânına sahip olsaydı, Deudermont'un az önce girdiği bulvara paralel olarak uzanan sokağa gizlice süzülen iki silueti fark edebilirdi.

Sürüngen Sharky ve Tee-a-nicknick, hızla seğirttikten sonra bir ara sokağa dönüp tam Korsan Palası'nın yanından Yanm-Ay Sokak'a çıktılar. Hızla binanın içine girdiler, zira Sharky Deudermont'un oraya yönelmiş olduğundan emindi. İkili, orada oturan iki müdavimi tehditkâr hırıltılarla yerlerinden ettikten sonra, kapının sağ tarafında, köşede duran masaya yerleşti. Rahatça kurulup Delly Curtie'ye içki siparişi verdiler. Kaptan Deudermont kapıdan içeri girip bana doğru ilerlemeye başladığında yüzlerindeki kibirli gülümseme daha da büyüdü.

"O burda uzun süre kalmaz Wulfgar yok diye," diye belirtti Tee-a-nicknick.

Sürüngen önce sözleri deşifre etti, sonra da sözlerin ardındaki manayı düşündü ve başıyla onayladı. Wulfgar ile Morik'in nerede olabilecekleri hakkında şöyle böyle bir fikri vardı. Bir tanıdıkları, o gecenin erken saatlerinde iki adamı rıhtım bölümünde tespit etmişti. "Gözünü ondan

ayırma," diye talimat verdi Sürüngen. Önceden hazırlamış olduğu bir keseyi çıkarttı ve mekândan ayrılmak üzere ayaklandı.

"Çok kolay," diye belirtti Tee-a-nicknick, Sürüngen'in günün erken saatlerinde yaptığı plan hakkındaki şikâyetlerini tekrar dile getirerek.

"Evet, ama işin güzel kısmı da bu zaten, dostum," dedi Sürüngen. "Morik bunu bir kenara atmayacak kadar meraklı ve kibirli. Hayır, bunu kabul edecek ve bu da onun çok daha hızlı koşarak bize gelmesini sağlayacak."

Sürüngen dışarıdaki geceye çıktı ve sokağı taradı. Bu alanda sinsi sinsi dolaşıp gözcülük ve habercilik yapan çok sayıdaki sokak çocuğundan birisini tespit etmekte hiç zorluk çekmedi.

"Gel bakalım, evlat," diye seslendi o çocuğa. On kıştan daha fazlasını görmemiş bir sokak çocuğu olan oğlan ona şüpheyle baktı ve yaklaşmadı. "Senin için bir iş var," diye açıkladı Sürüngen, keseyi havaya kaldırarak. Oğlan, tehlikeli görünen korsana ihtiyatla yaklaştı.

"Şunu al," diye talimat verdi Sürüngen, küçük keseyi çocuğa uzatarak. "Ve sakın içine bakma!" diye emretti, oğlan kesenin ipini çözmeye başladığında.

Sokak çocuğunun kesenin içinde özel bir şeyler —meselâ altın veya büyü— olduğunu düşünüp keseyle birlikte kayıplara karışabileceğini fark eden Sürüngen derhal fikrini değiştirdi. Keseyi çocuğun elinden çekip aldı ve ağzını açıp içindekileri sergiledi: Kedi pençesine benzeyen birkaç küçük nesne, berrak bir sıvıyla dolu bir şişecik ve görünüş itibarıyla değersiz olan bir taş parçası.

"Tamam işte, gördün ve artık onun çalmaya değecek bir şey olmadığını biliyorsun," dedi Sürüngen.

"Çalmayacaktım zaten," diye itiraz etti oğlan.

"Elbette ki çalmayacaktın," dedi Sürüngen, bilmiş bilmiş gülerek. "Sen iyi bir çocuksun, değil mi? Pekâlâ, Wulfgar adındaki adamı biliyor musun? Hani şu, eskiden Korsan Palası'nda Anının içim milleti pataklayan san saçlı, iri adamı?"

Oğlan başıyla evetledi.

"Peki onun dostunu?"

"Haydut Morik," dedi oğlan. "Herkes Morik'i bilir."

"Aferin sana," dedi Sürüngen. "Onlar tahminimce yan rıhtımda ya da burasıyla orası arasında bir yerdeler. Senden onlan bulmanı ve bu keseyi Morik'e vermeni istiyorum. Ona ve Wulfgar'a Kaptan Deudermont adındaki birinin onlan Korsan Palası'nın dışında beklediğini, meselenin iri bir çekiçle ilgili olduğunu söyle. Bunu yapabilir misin?"

Oğlan sanki bu soru saçmaymış gibi zoraki bir şekilde güldü.

"Peki yapacak mısın?" diye sordu Sürüngen. Elini cebine attı ve bir

gümüş sikke çıkarttı. Sürüngen, sikkeyi çocuğa vermek üzereyken fikrini değiştirdi ve eli tekrar cebine gidip daha fazla parlak gümüş sikkeyle dışan

çıktı. "Küçük dostlarına haber ver, hepsi tüm Luskan'a baksınlar," diye talimat verdi, sikkeleri gözleri kocaman olmuş olan sokak çocuğuna uzatırken. "Eğer Wulfgar ile Morik'i Korsan Palası'na getirirsen senin için daha fazla sikke olacağından hiç şüphe etme."

Sürüngen, başka bir şey söylemeden önce oğlan sikkeleri onun elinden kaptı, döndü ve arka sokağa karışıp gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra Tee-a-nicknick'e katılan Sürüngen gülümsüyordu, oğlanın ve onun devreye sokacağı sokak veletleri şebekesinin bu işi kısa sürede halledeceğinden emindi.

"Adam sırf bekle," diye açıkladı Tee-a-nicknick, bara yaslanmış duran ve şarabını yudumlayan Deudermont'u işaret ederek.

"Sabırlı bir adam," dedi Sürüngen, yeşil ve sarı dişlerden oluşan gülümsemesini sergileyerek. "Eğer yaşamak için ne kadar zamanının kaldığını bileydi, biraz daha acele edebilirdi. Ederdi ya." Tee-a-nicknick'e Korsan Palası'ndan çıkma işaretini verdi. İkisi kısa süre içinde, onlara tavernanın ön kapısını rahatça görme imkânı tanıyacak kadar yakın olan bina çatısını buldular.

Tee-a-nicknick gömleğinin arkasından uzun ve içi boş bir boru aldı, sonra da cebinden etrafına küçük tüyler bağlanmış olan kedi pençesini çıkarttı. Diz çöken ve son derece dikkatle hareket eden yarı-quallan serseri, sağ avucunu yukarı kaldırdı, sonra kedi pençesini sol eline alıp sağ bileğine gizlenmiş duran bir paketi sıktı. Dövmeli adam yavaş, çok yavaş bir şekilde basıncı arttırdı ve paket patlak verip açıldı. Paketin içinden bir damla pekmeze benzer bir sıvı sızdı. Sıvının çoğunu kedi pençesinin ucuyla yakaladıktan sonra küçük dartı üfleme silahının ucuna yerleştirdi.
"Tee-a-nicknick de sabırlı adam," dedi gaddar bir gülümsemeyle.

BÖLÜM 8
SICAK DUYGULAR

"Ah, şu haline bak!" diye feryat etti Biaste Ganderlay, Meralda'run Lord Feringal'm o akşamki yemek için yolladığı gece elbisesini giymesine yardım etmeye geldiğinde. Annesi kızının çürüklerinin ne kadar büyük olduğunu, boynunda ve omuzlannda, yüzündeki iki lekeden daha büyük morluklar bulunduğunu, ancak Meralda bütün gün giydiği boyundan bağlı önlüğü çıkarttığı zaman görebildi. "Bu halde Lord Feringal'm karşısına çıkamazsın," diye haykırdı Biaste. "Senin hakkında ne düşünür sonra?"

"O zaman gitmem," diye yanıtladı gitmeye hiç de hevesli olmayan Meralda, ama bu sadece Biaste'nin canını daha da fazla sıkmasına sebep oldu. Meralda'nın cevabı, Biaste'nin gri ve bitkin yüzüne kaşları çatık bir bakış getirdi, bu da ona annesinin hastalığım ve onu iyileştirmenin mümkün olan tek yolunu şiddetle hatırlattı.

Kız gözlerini yere indirdi ve Biaste dolapları talan edip bazı kutuları ve kavanozları incelerken bakışlarını aşağıda tuttu. Annesi, balmumu, lavanta, kara kafesotu kökü ve yağ bulup geldi ve karışımın içine katmak için biraz yumuşak kil almak üzere dışarı çıktı. Kısa süre sonra elinde bir havanla geri döndü; otlan, yağı ve kili ezip kanştırmak için havaneliyle çılgınlar gibi kanştınyordu.

"Ona bunun bir kaza olduğunu söylerim," diye önerdi Meralda, Biaste onun yanına gelip morlukların üzerini örten ve acısmı rahatlatan merhemi derisine yedirmeye başladığında. "Eğer o Auck Şatosu'ndaki taş ?Merdivenlerden aşağı düşecek olursa, kesinlikle benimkileri solda sıfır bırakacak çürüklere sahip olur."

Sana böyle mi oldu?" diye sordu Biaste, Meralda dalgınlıkla bir ağaca 0s'ayarak kendisini incittiği konusunda ısrar etmiş olduğu halde.

Kızı bir panik sardı, zira gerçeği anlatmak, yani kendisini taparcasına even babasının onu dövdüğünü annesine söylemek istemiyordu. "Ne

diyorsun sen?" diye sordu savunmacı bir edayla. "Bir ağaca bile bile toslayacak kadar ahmak olduğumu mu düşünüyorsun, Anne?"

"Bak şimdi, elbette ki hayır," dedi Biaste gülümseyerek. Konuyu başanyla saptırabildiği için memnun olan Meralda da gülümsedi. Biaste, çürüklerin üzerini silmek için kullandığı fanila parçasını kaldırdı ve Meralda'nm kafasına şakadan vurdu. "Çok kötü görünmüyor. Lord Feringal bunları görmez bile."

"Lord Feringal bana sandığından çok daha dikkatli bir gözle bakıyor," diye yanıtladı Meralda. Bu sözler Biaste'nin kocaman bir kahkaha patlatmasını ve kızına sıkı sıkıya sarılmasını sağladı. Meralda'ya, annesi bugün biraz daha sıhhatliymiş gibi geliyordu.

"Vekilharç Temigast, bu gece bahçelerde yürüyüş yapacağınızı söyledi," dedi Biaste. "Ah, ah dolunay da göklerde kocaman olacak. Kızım, senin için böyle bir şeyi umut etmeye cüret bile edebilir miydim acaba?"

Meralda bu soruya sadece bir başka gülümsemeyle cevap verdi, zira eğer ağzını açarsa bu adaletsizliğe duyduğu tüm hiddetin dışan fışkıracağından ve annesini hasta yatağına geri yollayacağından korkuyordu.

Biaste, Meralda'nm elini tuttu ve onu küçük kulübenin akşam yemeği sofrasının çoktan hazırlanmış olduğu ana odasına götürdü. Tori orada oturmuş, sabırsızlıkla kıpırdanıyordu. Tam o sırada Dohni Ganderlay ön

kapıdan içeri girdi ve dosdoğru iki kadına baktı.
"Bir ağaca toslamış," diye belirtti Biaste. "Kızın ahmaklığına inanabiliyor musun? Lord Feringal kendisini beklerken bir ağaca toslamak da neymiş?" Kadın tekrar kahkaha attı ve Meralda da güldü, fakat babasına bakarken gözünü bir kez olsun kırpmadı.
Dohni ile Tori rahatsızlıkla bakıştılar ve o gergin an geçip gitti. Ganderlay Ailesi sessiz sakin bir akşam yemeği için sofraya oturdu. Ya da en azından, heyecanı bariz olan Biaste Ganderlay hiç durmadan hevesle konuşmamış olmasaydı yemek sessiz ve sakin olacaktı.
Kısa süre sonra, güneş batı ufkunun çeperine değmeden çok önce, Ganderlayler evlerinin dışında durmuş, Meralda'nm yaldızlı at arabasına binişini izliyorlardı. Biaste o kadar heyecanlanmıştı ki, toprak yolun ortasına koşturup el salladı. Fakat bu çabası tüm gücünü tüketmiş gibiydi, zira Biaste bayılacak gibi oldu ve eğer Dohni Ganderlay onu tutup vücuduna destek olmasaydı kadm yere yığılacaktı.
"Şimdi, doğruca yatağına git," diye talimat verdi Dohni. Nazikçe karısını Tori'nin desteğine bıraktı, küçük kız da onun eve girmesine yardımcı oldu.
Dohni dışarıda bekleyip gözden kaybolan at arabasını ve toprak yolu izledi. Adamın kalbi ve ruhu ikiye bölünmüştü. Meralda'ya verdiği dersten pişmanlık duymuyordu —kızın kime öncelik vermesi gerektiğini öğrenmes1

rekiyordu— ama Meralda'ya vurmak, Dohni Ganderlay'in canını en az Sizinkini yaktığı kadar yakmıştı.
"Annem neden düşecek gibi oldu, baba?" diye sordu Tori birkaç saniye s0nra. Kızın sesi, düşüncelere dalıp gitmiş olan Dohni'yi şaşkına çevirdi. »Bugün çok güçlüydü ve gülüyordu."
"Kendisini çok hırpaladı," diye açıkladı Dohni, pek de endişelenmemiş bir şekilde. Biaste'nin durumunun ardında yatan gerçeği, onun halk arasında verilen ismiyle "solma" hastalığına yakalanmış olduğunu ve onu iyileştirmek için moralden daha fazlasının gerektiğini biliyordu. Moral onu geçici olarak güçlendirirdi, ama hastalık en sonunda ona üstün gelecekti. Gerçek bir tedavi yapılması için Lord FeringaFın bağlantılarının devreye girmesi gerekecekti.
Dohni derken Tori'ye baktı ve kızının yüzünde gerçek bir korku gördü. "Sadece dinlenmeye ihtiyacı var," diye açıkladı, küçük kızın omzuna bir kolunu dolayarak.
"Meralda anneme bir ağaca tasladığını söyledi," demeye cüret etti Tori, Dohn"nin kaşlarını çatmasına sebep olarak.
"Öyle yaptı," diye hafifçe, hüzünle hemfikir oldu Dohni. "Neden direniyor ki?" diye sordu küçük kızına, ne dediğim düşünmeden. "Lordun ta kendisi ona tutulmuş durumda. Bulup bulmayı umabileceğinden çok daha parlak bir dünya ayaklarının dibinde."

Tori kafasını çevirdi ve bu da Dohni'ye, küçük kızın gösterdiğinden çok daha fazlasını bildiğini söyledi. Adam Tori'nin önüne geçti ve küçük kız başka yere bakmaya devam etmeye çabaladığında, Dohni onu çenesinden kavradı ve dönüp dosdoğru kendisine bakmaya zorladı. "Ne biliyorsun?"
Tori cevap vermedi.
"Söyle bana, kızım," diye emretti Dohni, Tori'yi sertçe sarsarak. "Ablanın aklından neler geçiyor?"
"Başka birine âşık," dedi Tori çekingenlikle.
"Jaka Sculi," diye yüksek sesle tahmin yürüttü adam. Dohni Ganderlay küçük kızını sıkıca tutmayı bıraktı, ama gözleri kısıldı. Bu kadarından zaten Şüpheleniyor, Meralda'nın Jaka Sculi'ye duyduğu hislerin derin olduğunu ya da en azından Meralda'nın öyle sandığını tahmin ediyordu. Dohni Jaka'yı, °ğlanın tavrının bir yalan olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Fakat yine de Dohni, köydeki tüm kızlann o havalı genç oğlana kapılmış olduğu gerçeğine karşı kör değildi.

"Bütün bunların bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" diye azarla^ Dohni.
Tori gözyaşlarına boğuldu ve Dohni onu bıraktı. "Çeneni kapalı tutacak annene ve ablana hiçbir şey söylemeyeceksin," diye talimat verdi.
"Ne yapacaksın?"
"Yapılması gerekeni yapacağım ve bunun için kızlarıma hesap vermek zorunda değilim!" diye tersledi Dohni. Tori'yi çevirip eve doğru ittirdi. Oradan gitmeye son derece istekli olan küçük kız, arkasına dahi bakmadan ön kapıdan içeri koşturdu.
Dohni boş yoldan şatoya, büyük kızının, güzeller güzeli Meralda'sırun, ailesinin iyiliği için kalbini ve vücudunu satmaya gitmiş olduğu yere doğm baktı. O anda Auck Şatosu'na koşturmak ve Lord Feringal'm boğazına sanlmak istiyordu, ama ilgilenmesi gereken başka bir hevesli genç oğlan olduğunu kendisine hatırlatarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.
Jaka Sculi, Auck Şatosu'nun karşısındaki kayalıklı sahilden, süslü at arabasının köprüden geçip Lord Feringal'm şatosuna doğru ağır ağır gidişini izlemekteydi. Meralda'mn genç lordun mülküne girişini görmeden evvel dahi o arabanm içinde kimin olduğunu biliyordu. Bu görüntü karşısında kanı kaynadı ve midesinde berbat bir bulantı hasıl oldu.
"Lanet olsun sana!" diye hırladı, yumruğunu şatoya doğru sallayarak "Lanet, lanet, lanet! Bir kılıç bulup tıpkı senin bana yaptığın gibi kalbini sökmeliyim ve sökeceğim de, iblis Feringal! Akan kanının ayağının dibindeki toprağı lekeleyişini izlemek, ölmek üzereyken kulaklarına, en sonunda kazananın sen değil de ben olduğumu fısıldamak ne büyük neşe olur.
"Ama kahretsin, bunu yapamıyorum!" diye haykırdı genç adam ve ıslak kayanın üzerinde geriye doğru yuvarlanıp kolunu alnının üzerine koydu.

"Ama bekle," diye haykırdı, doğrulup oturarak ve parmaklarıyla alnım yoklamak için kolunu çevirerek. "Ateşim var. Meralda'mn bende çıkarttığı ateş. Gaddar efsuncu! Meralda'mn ve hakkıyla benim olan şeyi almayı planlayan Feringal'm çıkarttığı ateş. Onu reddet, Meralda!" diye yüksek sesle haykırdı ve tekrar yere çöküp kayaları tekmeledi ve dişini sıktı. Lof" Feringal'ı alt etmesini, düşmanının adaletsiz avantajını, karakterin kalitesinden değil de doğumdan gelen üstünlüğünü aşmasını sadece zekâsının sağlayacağını kendisine hatırlatarak derhal kontrolü sağlat- Böylece Jaka planlar yapmaya, kırık kalbini saran bu ölümcül hastalığ1 °

inatçı kızın iradesini kırmak için nasıl kullanabileceğini düşünmeye başladı.

Meralda, Auck Şatosu'nun güney tarafındaki küçük bahçenin güzel görüntüsünü ve hoş kokusunu inkâr edemezdi. Uzun, beyaz ve pembe güller, hanımgömleği ve lavantalarla karışıp ana bahçeyi oluşturuyor, Ivleralda'nın gözlerini yukarı kaldırıp tekrar aşağı indirmesini sağlayan sayısız şekil ve renkten bir cümbüş meydana getiriyordu. En aşağı seviyeyi hercai menekşeler doldurmuştu ve bekâr düğmesi çiçekleri kurnaz bir gözlemci için gizlenmiş ödüller gibi, daha uzun olan bitkilerin arkasından bakıyordu. Auckney'in hiç eksik olmayan kasvetli sisi altında bile —ve belki de sırf bu yüzden— bahçe ışıl ışıl parlıyor, doğuma ve yenilenmeye, bahar vaktine ve hayatın kendisine dair şarkılar söylüyordu.

Her ne kadar büyülenmiş olsa da, Meralda bu ikindi vaktinde ona refakat eden kişinin Lord Feringal değil de Jaka olmasını dilemekten kendisini alamadı. Bu çiçek kokularının ve manzarasının arasında, neşeli anların vızıltıları eşliğinde ona sarılıp onu öpmek muhteşem olmaz mıydı?

"Çoğunlukla bahçeyle Priscilla ilgilenir," diye belirtti Lord Feringal, bahçe duvarının yanında yürüyen Meralda'yı nezaketle bir adım geriden takip ederken.

Bu haber Meralda'yı epey şaşırttı ve Auck Şatosu'nun hanımı hakkında kendisinde uyanan ilk intihayı yeniden düşünmesini sağladı. Bir bahçeye, onu bu kadar güzel bir hale getirebilecek kadar dikkatle ve sevgiyle bakan her türlü kişi bazı yüce vasıflara sahip olmalıydı. "Peki siz buraya hiç gelmiyor musunuz?" diye sordu kadın, genç lorda bakmak için arkasını dönerek.

Feringal omuz silkti ve sanki burayı nadiren ziyaret ettiğini itiraf etmeye «tanıyormuş gibi çekingenlikle gülümsedi.

Lord Feringal hızla kadının yanma gitti ve elini kendi avucunun içine aW1: "Kesinlikle senden daha güzel değil," dedi.

ilk buluşmalarında olduğundan çok daha cesur olan Meralda elini geri TOi. "Bahçe," diye ısrar etti. "Çiçekler —tüm o şekilleri ve kokulanyla. ^u güzel bulmuyor musunuz?"

Elbette," diye derhal yanıtladı Lord Feringal. Meralda, bunun itaatkâr
lr cevap olduğunu fark etti.

"O zaman ona bakın!" diye haykırdı Meralda. "Aval aval baua bakmayın. Çiçeklere, ablanızın çalışmalarının güzel meyvesine bakın. Na^ı da birlikte yaşadıklarını görüyor musunuz? Bir çiçeğin nasıl diğerine y^ açtığını, hepsinin bir demet oluşturduğunu, ama asla birbirileriıiin güneşi^ kesmediklerini görüyor musunuz?"

Lord Feringal bakışlarını Meralda'dan ayırıp türlü türlü çiçeklere baktı ve yüzünde garip bir kavrayış ifadesi belirdi.

"Görüyorsunuz," diye belirtti Meralda uzun, çok uzun bir sessizlikten sonra. Lord Feringal etraflarını sarmış olan renk cümbüşünü izlemeye devam etti.

Meralda'ya döndüğünde gözlerinde hayranlık dolu bir bakış vardı. "Tüm hayatımı burada geçirdim," dedi. "Ve tüm o yıllar —hayır on yıllar— boyunca bu bahçe buradaydı, lâkin bundan önce hiç onu görmemiştim, Buranın güzelliğini bana sen gösterdin." Meralda'ya yaklaşıp tekrar elini tuttu ve nazikçe kızın üzerine doğru eğilerek onu usulca öptü. Öpücüğü, bir evvelki buluşmalarında olduğu gibi baskıcı ve talepkâr değildi. Nazik ve minnettardı. "Teşekkür ederim," dedi kendisini çekip kızdan uzaklaşırken.

Meralda cevap olarak zayıfça gülümsemeyi başardı. "Asıl ablanıza teşekkür etmelisiniz," dedi. "Burayı bu hale getirmek için epey çaba gerekli."

"Edeceğim," diye yanıtladı Lord Feringal, hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

Meralda bilmiş bilmiş gülümsedi ve ilgisini tekrar bahçeye çevirdi; yine, yanında Jaka ile bu bahçede yürümenin ne kadar da muhteşem olacağım düşündü. Aşktan gözü dönmüş olan genç lord tekrar yanındaydı, çok yakınındaydı, elleri üzerindeydi ve bu yüzden Meralda kurduğu hayalini sürdürmeyi başaramadı. Bunun yerine, çiçeklere odaklandı ve kendisini bu güzelliğin içinde kaybedip güneş batana kadar ve hatta battıktan sonra, aynı donuk ışığı altında sadece onlara bakmayı sürdürürse bu geceyi de atlatabileceğini düşündü.

Şükür ki, sessizce durup öylece çiçeklere bakması için Lord Feringal ona uzun, çok uzun bir süre tanıdı. Güneş kayboldu ve ay yükseldi. Dolunayın gökyüzünde kocaman durmasına rağmen, bahçe büyüsünün ve ışıltısrnın büyük bir bölümünü kaybetti; tabii tuzlu havaya hoş bir şekilde kansan hoş rayiha hâlâ yerindeydi.

"Bütün gece boyunca bana hiç bakmayacak mısın?" diye sordu Fering3" nazikçe kızı kendisine doğru çevirerek.
"Sadece düşünüyordum," diye yanıtladı Meralda.
"Bana düşüncelerini anlat," diye hevesle teşvik etti adam.

Kadın omuz silkti. "Şey, sadece saçma düşüncelerdi," diye yanıtladı-
Lord Feringal'ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "İddia;

varan ki, her gün bu çiçeklerin arasında yürümenin ne kadar da muhteşem olacağını düşünüyordun," diye tahmin yürüttü. "Buraya canın her istediğinde, güneşin veya ayın altında, hatta kış vaktinde, soğuk sulara ve kuzeyde toplanan buzullara bakmak için gelmenin ne kadar da hoş olacağım düşünüyordun, değil mi?"

Meralda bu tahmini çürütmeyecek veya ancak yanında Lord Feringal yerine başka bir adam, yani onun biricik Jaka'sı olursa böyle bir şeyi düşünebileceğini belirtmeyecek kadar akıllıydı.

"Çünkü bunların hepsine sahip olabilirsin," dedi Lord Feringal heyecanla. "Olabilirsin, bunu biliyorsun. Hepsine ve daha da fazlasına."

"Beni tanımıyorsunuz bile," diye haykırdı kız, paniğe kapılmanın eşiğindeydi ve duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Ah, hayır seni tanıyorum, benim biricik Meralda'm," diye belirtti Feringal. Bir dizinin üzerine çöktü ve kızın elini bir eliyle tutarken diğeriyle nazikçe okşamaya başladı. "Seni gerçekten tanıyorum, zira tüm hayatım boyunca seni arayıp durdum."

"Ahmakça konuşuyorsunuz," diye mırıldandı Meralda, ama Feringal üzerine varmaya devam etti.

"Kalbimi çalabilecek olan kadım bir gün bulup bulamayacağımı hep merak ederdim," dedi ve Meralda'ya sanki en az onunla konuştuğu kadar bunu kendi kendisine söylüyormuş gibi geldi. "Benim için hazırlanmış olan başkalan da vardı elbette. Birçok tüccar, Auckney'de güvenli bir sığmak elde etme karşılığında kızlarını takas etmeyi arzulardı, ama hiçbiri benim ilgimi çekmiyordu." Teatral bir şekilde ayağa kalktı ve denize bakan duvara doğru ilerledi.

"Hiçbiri," diye tekrarladı. Feringal arkasmı döndü ve gözleri âdeta Meralda'yı delip geçiyordu. "Meralda'yı karşımda görene dek. Şu koca dünyada eşim olarak alabileceğim başka bir kadın olmadığım tüm kalbimle biliyorum."

Adamın açıksözlülüğü ve kur yapma safhasını bu kadar hızlı bir şekilde halletme çabası karşısında afallayıp kalan Meralda, bu sözler üzerine biraz kekeledi. Meralda cevap olarak söyleyecek bir şeyler düşünerek öylece dururken, Feringal ona sanldı ve onu tekrar tekrar öptü. Bu seferki hiç nazik değildi, dudaklarım sertçe kızın dudaklarına bastırıyor, elini Meralda'nın sırtında gezdiriyordu.

"Sana sahip olmalıyım," dedi, neredeyse kızın dengesini bozarak.

Meralda kolunu kaldınp ikisinin araşma yerleştirdi, avucuyla Lord Peringal'm yüzüne sertçe vurdu ve onu ittirerek bir adım gerilemesini

sağladı. Meralda ondan uzaklaştı, fakat adam tekrar üzerine gitti.
"Lütfen, Meralda!" diye haykırdı. "Kanım kaynıyor!"

"Beni bir eş olarak istediğini söylüyorsunuz, ama bana bir fahişe gibi davranıyorsunuz!" diye haykırdı. "Hiçbir adam önceden yatmış olduğu bir kadınla evlenmez," diye âdeta yalvardı Meralda.

Lord Feringal aniden duruverdi. "Ama neden ki?" diye sordu naif genç adam. "Ne de olsa bu aşk ve bu yüzden, ben derim ki doğru olmalı. Sana olan arzumdan kanım kaynıyor ve kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor."
Meralda çaresizce bir kaçış yolu aradı ve kaçışı hiç beklenmedik bir kaynaktan geldi.

"Af edersiniz, lordum," diye bir ses geldi kapı eşiğinden ve ikisi dönüp baktıklarında Vekilharç Temigast'm şatodan dışarı çıktığını gördüler. "Çığlığı işittim ve içinizden birinin duvardan düşmüş olduğundan korktum."

"Pekâlâ, durumun böyle olmadığım görüyorsun, öyleyse çekilebilirsin," diye yanıtladı tepesi atan Feringal, elini adamı kovarcasına sallayıp tekrar Meralda'ya doğru dönerek.

Vekilharç Temigast, kızın korku içinde beti benzi atmış yüzüne, kendi yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle uzun bir süre baktı. "Lordum," diye sakince seslendi. "Eğer gerçekten de bu kadınla evlenmek konusunda ciddiyseniz, o zaman ona bir hanımefendi gibi davranmanız gerekli. Vakit geç oluyor," diye belirtti. "Ganderlay Ailesi, evlatlarının eve dönüşünü beklerler. At arabasını çağıracağım."

"Henüz değil," diye derhal yanıtladı Lord Feringal, daha Temigast arkasını dönemeden önce. "Lütfen," dedi daha kısık ve sakin bir sesle Temigast'a, ama daha çok Meralda'ya. "Birazcık daha?"

Temigast Meralda'ya baktı ve kız gönülsüzce razı olup başıyla onayladı. "Kısa bir süre içinde sizi almak için geri döneceğim," dedi Temigast ve tekrar şatoya girdi.

Adamın çekingen yalvanşıyla kendisine güven kazanan Meralda, "Saçmalıklarınıza daha fazla katlanmayacağım," diye hevesli talibini uyardı.

"Bu benim için çok zor, Meralda," diye samimiyetle açıklama yapmaya çalıştı genç lord. "Anlayabileceğinden de çok. Gece gündüz seni düşünüyorum. Evleneceğimiz günü, kendini tamamen bana sunacağın günü görmek için sabırsızlanıyorum."

Meralda bir cevap vermedi, ama yüzünde hiddet dolu bir ifade belirmesini engellemek için büyük bir çaba sarfetti. Derken annesini düşündü. Babasıyla aile dostları olan bir kadın arasında geçen konuşmayı, kadının, daha iyi bir sığınak ya da bir ruhban veya yetenekli bir şifecı bulmadıkları takdirde Biaste'nin muhtemelen bu kışı çıkaramayacağın1 söylediğini hatırladı.

"Uzun süre beklemeyeceğim, seni temin ederim," diye devam etti Lord Feringal. "Priscilla'ya hazırlıklara hemen bu gece başlamasını söyleyeceğini-

"Henüz sizinle evleneceğimi bile söylemedim," diye haykırarak zayıfça itiraz etti Meralda.

"Fakat, elbette ki, benimle evleneceksin," dedi Feringal kendisinden emin bir tavırla. "Tüm köy davetli olacak, öyle bir şölen olacak ki, onu izleyen herkesin kalbinde ve hatırasında hayatının sonuna kadar kalacak. İşte 0 gün, Meralda, en çok hayran kalacakları şey sen olacaksın," dedi ve tekrar kızın yanına gelip elini kavradı, fakat bu sefer dokunuşu nazik ve saygılıydı. "Bugünden yıllar —hayır on yıllar— sonra bile, köydeki kadınlar hâlâ Lord Feringal'ın gelininin güzelliğini konuşuyor olacak."

Meralda, adamın içtenliğinden biraz etkilenmiş olduğunu ve Feringal'ın sözünü ettiği kadar büyük bir gün yaşamak, Auckney'de gelecek yıllar boyunca konuşulacak bir düğüne sahip olmak konusunda heyecanlandığını inkâr edemezdi. Hangi kadın böyle bir şey istemezdi ki?

Fakat Meralda aynı zamanda, bu ihtişam dolu düğünün düşüncesi ne kadar çekici olursa olsun, kalbinin başka birisi için attığım da inkâr edemezdi. Şimdi şimdi Lord Feringal'ın başka bir yönünü, belki de dışarıya kapalı bir şekilde yetiştirilmiş olmasından dolayı derinlere gömülmüş olan nazik ve şefkatli bir doğası olduğunu keşfetmeye başlamıştı. Buna rağmen Meralda, Lord Feringal'ın Jaka olmadığını, bir an olsun aklından çıkartamıyordu.

Vekilharç Temigast geri dönüp at arabasının hazır olduğunu bildirdi ve Meralda dosdoğru onun yanına gitti, fakat genç adamın son bir öpücük kopartma çabasından kurtulabilecek kadar hızlı davranamamıştı.

Bunun hiç önemi yoktu. Meralda artık her şeyi daha net görmeye başlamıştı, ailesine karşı olan sorumluluğunu anlıyordu ve bu sorumluluğu her şeyin üstünde tutacaktı. Yine de, genç kadının aklında birbiriyle çatışan o kadar çok düşünce ve duygu vardı ki, köprüyü aşıp patikada ilerleyen at arabasının içindeki yolculuğu uzun ve berbat geçti. Gnom sürücüye bir kez daha onu evinden biraz uzakta bırakmasını söyledi.Temigast'ın elbiseyle birlikte yolladığı sıkan pabuçlardan kurtulan Meralda, ay ışığı altoda patika boyunca çıplak ayak yürüdü. Yaşananlarla kafası son derece karışmış olan —evleneceğini düşünmek!— Meralda etrafmdakilerin pek farkında değildi ve Jaka'nın, ilk buluşmalarından sonra yapmış olduğu gibi onu yolda bulacağını umut dahi etmiyordu. Genç adam bir anda önünde belirdiğinde Meralda şaşkına döndü.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Jaka, daha Meralda onun ismini söyleyemeden önce.

"Yapmak mı?" diye tekrarladı kız.

"Ne yaptı?" diye cevap istedi Jaka. "Uzun bir süredir oradaydın."
"Bahçede yürüyüş yaptık," diye yanıtladı kadın.

"Sadece yürüyüş mü?" Jaka'nın ses tonu o anda korkunç bir tını takındı o kadar ki, Meralda bir adım geriledi.
"Ne düşünüyorsun?"diye sormaya cesaret etti kız.
Jaka derinden iç geçirdi ve hızla arkasını döndü. "Bir şey düşünmüyorum ve asıl sorun bu değil," diye haykırdı. "Bana ne gibi bir büyü yaptın, Meralda? Ah, cadılık! O sefil Feringal'ın da aynı şekilde hissettiğinden eminim," diye ekledi, hızla kıza doğru dönerek. "Hangi erkek hissetmez ki?"
Genç kadının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, ama orada uzun süre kalmadı, hem de hiç. 'Jaka neden aniden bu kadar garip, bu kadar kara sevdalı gibi davranıyor?' diye düşündü kız. 'Daha evvel neden hiç böyle davranmadı?'
"Sana sahip oldu mu?" diye sordu Jaka, kıza çok yaklaşarak. "Ona izin verdin mi?"
Bu sorular, Meralda'nın yüzüne ıslak bir havlu gibi çarptı. "Bana nasıl böyle bir şey sorabilirsin?" diye itiraz etti.
Jaka onun önünde diz çöküp kızın iki elini de ellerinin arasına aldı ve yanaklarına bastırdı. "Çünkü seni onunla düşünmek beni öldürür," diye açıkladı.
Meralda'nın dizlerinin bağı çözüldü ve midesi bulandı. Çok gençti, çok deneyimsizdi ve tüm bu olan biteni, evliliği, Lord Feringal'ın kibar ve neredeyse hayvansı olan zıt yanlarını ve Jaka'nın aniden kara sevdalı gibi konuşmaya başlamış olmasını kafası kaldırmıyordu.
"Ben..." diye başladı kız. "Hiçbir şey yapmadık. Ah, bir öpücük kopartmayı başardı, ama ona karşılık vermedim."
Jaka ona baktı ve yüzünde beliren gülümseme Meralda'yı epey rahatsız etti. Derken Jaka ona yaklaştı, dudaklarıyla kızın dudaklarına hafifçe dokundu ve kızın vücudunu baştan ayağa alevlere boğdu. Jaka'nın ellerinin vücudunun üzerinde gezdiğini hissetti ve o ellerden korkmuyordu —en azından, soylu talibinden korktuğu gibi korkmuyordu. Hayır, bu seferki heyecan verici bir şeydi, ama yine de Meralda adamı iterek kendisinden uzaklaştırdı.
"Birbirimize karşı hissettiğimiz aşkı inkâr mı ediyorsun?" diye sordu incinen Jaka.
"Ama mesele nasıl hissettiğimiz değil," diye açıklamaya çalıştı Meralda.
"Elbette ki öyle," dedi genç adam sessizce ve tekrar kıza yaklaştı. "Tüm mesele bu."
Kızı tekrar nazikçe öptü ve Meralda ona inandığım fark etti. O anda dünya üzerindeki tek mesele onun ve Jaka'nın birbirilerine karşı hissettikleriydi. Öpücüğe karşılık verdi, kendisini salıp git gide daha derine

ve daha derine bıraktı ve haz dolu bir uçurumdan aşağı yuvarlandı.
Derken Jaka ondan çekildi, hem de son derece beklenmedik bir şekilde.

Meralda gözlerini açtığmda, Jaka'mn yerde yuvarlandığım ve hiddetten köpüren Dohni Ganderlay'in tam karşısında durduğunu gördü.

"Demek sen bir ahmaksın, öyle mi?" diye sordu adam ve sanki Meralda'ya vuracakmış gibi kolunu kaldırdı. Derken adamın solgun yüzünden acı dolu bir bakış geçti ve Dohni hızla kolunu aşağı indirdi. Ama kolu tekrar hızla yukarı kalkıp Meralda'nın omzunu sertçe kavradı ve onu eve doğru döndürdü. Dohni kızı ittirdikten sonra, ellerini kendini savunmak için yüzünün önüne kaldırmış olan ve kaçma çabasıyla bir oraya bir buraya bakman Jaka'ya doğru döndü.

"Ona vurma, Baba!" diye haykırdı genç kadın ve Dohni'yi durduran tek şey bu yalvarış oldu.
"Kızımdan uzak dur," diye Jaka'yı uyardı Dohni.
"Onu sevi—" diye yanıtlamaya çalıştı Jaka.
"Sahile vurmuş cesedini bulurlar," dedi Dohni

Meralda tekrar haykırdığında, heybetli adam hışımla ona doğru döndü. "Eve!" diye emretti. Meralda, Dohni kendisini ittirdiğinde yere düşürdüğü pabucu yerden alma zahmetine dahi girmeden tüm hızıyla eve doğru koşturmaya başladı.

Dohni Jaka'ya doğru döndü. Gözleri hiddetten ve huzursuz bir uykuyla geçen gecelerden dolayı kıpkırmızıydı, bu da, genç adamın şimdiye kadar gördüğü en tehditkâr görüntüydü. Jaka topuğunun üzerinde döndü ve koştu. En azından koşmaya başladı, zira daha üç adım atamadan, Dohni üzerine uçarak dMerinin arkasından ona sarıldı ve Jaka'yı yüz üstü yere devirdi.

"Meralda bana vurmaman için sana yalvardı!" diye yakardı dehşete kapılmış olan genç adam.

Dohni, genç adamı sertçe yukarı çekerek Jaka'mn üzerine bindi. "Meralda kendisi için neyin en iyisi olduğunu bilmiyor," diye hırlayarak ve Jaka'mn başını yana doğru çeviren bir yumruk atarak karşılık verdi Dohni.

Genç adam ağlamaya ve Dohni'den kendisini korumak için kollarım çılgınlar gibi savurmaya başladı. Fakat üst üste inen darbeler savunmayı aştı, Jaka'mn yakışıklı gözlerini şişirdi, iki dudağım da patlattı, kusursuz gülümsemesinden bir diş eksiltti ve normalde al al olan yanaklarına mavi renkli çürükler yerleştirdi. Jaka en sonunda kollarını harap olmuş yüzünün üzerine kapatmayı akıl etti, ama hiddetini henüz çıkartmamış olan Dohni darbelerini daha aşağı yöneltti ve Jaka'mn göğsüne vurdukça vurdu. Jaka'mn göğsünü korumak için kolunu her aşağı indirişinde, Dohni kurnazca delikanlının suratına bir yumruk daha attı.

En sonunda Dohni, sıçrayarak genç adamın üzerinden kalktı, Jaka'yı

gömleğinin yakasından tutup ani ve şiddetli bir çekişle ayağa kaldırdı. Jaka teslim olduğunu belirtmek için avuçlarını kaldırdı. Bu korkakça davranış

sadece Dohni'nin ona bir darbe daha indirmesine sebep oldu. Dohni'nin atteği acımasız dirsek, genç adamın tekrar dönerek yere yapışmasına sebep oldu. Dohni onu tekrar doğrulttu ve kolunu tekrar gerdi. Jaka'nın sızlanmalan Dohni'nin aklına Meralda'yı, yumnıklan kana bulanmış bir halde eve girdiğinde kızının yüzünde kaçınılmaz bir şekilde belirecek olan bakışı düşünmesini sağladı. Jaka'yı iki eliyle kavradı ve onu güçlü bir şekilde savurup kaçmasına izin verdi.
"Defol git!" diye hırladı Jaka'ya. "Ve sakın bir daha kızımın yanına sokulayım deme!"
Jaka kocaman bir feryat koparttıktan sonra yalpalayarak karanlığa kanştı.

BÖLÜM 9
KÖTÜNÜN İYİSİ
Robillard, VVulfgar ve Morik ikilisinin arka sokak boyunca ilerleyip Korsan Palası'nın ön kapısına doğru yürüdüğünü görünce çenesini kaşıdı. Deudermont hâlâ içerideydi ve bu gerçek, tavernanın kapısının dışında gördüğü şey hesaba katılınca, uzgörü halindeki büyücünün hiç hoşuna gitmiyordu. Robillard pejmürde bir adamm dışarı çıkıp bir sokak veledine para ödediğini görmüştü. Büyücü o çocukların ne işe yaradığını biliyordu. Aynı adam —hakikaten de alışılmadık bir görüntüsü vardı— az sonra tekrar Korsan Palası'ndan ayrılmış ve gölgelere karışıp gözden kaybolmuştu.
Wulfgar, yanında ufak tefek, esmer bir adamla belirdi. Aynı sokak çocuğu, belli bir mesafe ötedeki bir ara sokaktan başını uzatıp gizlice baktığında Robillard hiç de şaşırmadı. Çocuk, hiç şüphesiz ki, kendisi için seçmiş olduğu çalışma mekânına geri dönme fırsatım bekliyordu.
Robillard, bütün gerçekleri ve haklı çıkartılabilecek olan şüphelerini bir araya getirince işin aslını anladı. Kapıya doğru döndü ve basit bir büyünün sözlerini söyledi, havayı kavradı ve kamara kapısını açmak için avucunu saldı. "Bay Micanty!" diye seslendi, sesini bir başka büyüyle güçlendirerek.
"Mürettebattan iki kişiyle gidip şehir muhafızlarını uyarın," diye emretti. "Tüm hızlarıyla Yanm-Ay Sokak'taki Korsan Palası'na gitsinler."
Büyücü hırlayarak ilk büyüsünü tersine çevirdi ve kapıyı çarparak kapattı, sonra kristal küresinin içindeki görüntülerin başına dönüp Korsan Palası'nın ön kapısına odaklandı. Kapıdan içeri girdiğinde Deudermont'un sakince bara yaslanmış durduğunu gördü.
Birkaç olaysız dakika geçti; Robillard uzgörüsünü kapının dışma tam

zamanında çevirdi ve Wulfgar ile ufak tefek dostunun sanki bir şey beküyormuş gibi gölgelere sindiğini gördü.

Büyücünün hareket halindeki büyülü gözü tavernanın kapısından tekrar içeri girdiği anda, Deudermont'un çıkışa doğru ilerlemekte olduğunu gördü.

"Acele et Micanty," diye ağzım oynatarak sözleri şekillendirdi Robillard, ama her ne kadar iyi talimli olsalar bile şehir muhafizlarmm oraya zamamnda varmasının muhtemel olmadığını ve kendisinin bir şeyler yapmasının gerekeceğini biliyordu. Büyücü derhal planını kurdu: Rıhtımın diğer ucuna bir boyut kapısı yerleştirecek ve Korsan Palası'nın yanındaki ara sokağa başka bir geçit açacaktı. Kristal küreye attığı son bir bakışla, Deudermont'un dışarı çıktığım ve Wulfgar ile diğer adamın ona doğru hareketlendiğini gördü. Robillard küreyle arasındaki zihinsel bağı koparttı ve ilk boyut kapışım oluşturdu.

Sürüngen Sharky ile Tee-a-nicknick, çatıdaki gölgelerin arasına gizlendiler. Deudermont handan dışarı çıktığı anda, dövmeli adam üfleme silahım dudaklarına götürdü.

"Henüz değil," diye talimat verdi Sürüngen, namluyu tutup silahı aşağı indirerek. "Bırak Wulfgar ve Morik ile konuşsun ve taşıma yaklaşsın ki, üzerindeki büyülü korumaları yok edebileyim. Aynca, Deudermont ölmeden önce ve ölürken diğerleri onları bir arada görsün."

Sefil korsan beklentiyle dudaklarım yaladı. "Suçu onlar alçak, ganimeti biz," dedi.

"Wulfgar," diye selamladı Kaptan Deudermont, barbar ile yandaşı gölgelerin arasından çıkıp hızla ona yaklaşırlarken. "Adamlarım senin Su Perisfne geldiğini söyledi."

"İsteyerek gelmedim," diye mırıldandı Wulfgar, Morik'ten bir dirsek yiyerek.

"Savaş çekicini geri istediğini söylemiştin," diye sessizce barbara hatırlattı ufak tefek adam.

Fakat Morik'in esas düşündüğü şey, bunun Deudermont hakkında, onun savunmaları ve daha da önemlisi zayıflıklan hakkında daha fazla şey öğrenmek için mükemmel bir zaman olduğuydu. Sokak çocuğu, barbar ile haydudu rıhtımda bulmuş, onlara küçük keseyi ve içindeki garip nesneleri vermiş ve Kaptan Deudermont'un Yanm-Ay Sokak'taki Korsan Palası'nda

onlarla buluşmak istediğini söylemişti. Morik yine Wulfgar'a bu işteki

muhtemel kazançtan söz etmiş, ama tehlikeli bakışı görür görmez bu konuyu kapatmıştı. Eğer suikast işinde Wulfgar ona yardım etmeyecekse, o zaman jyjorik bunu kendi başına yapmanın bir yolunu bulacaktı. Elbette ki, Peudermont'a karşı kişisel bir düşmanlığı yoktu ve genellikle katillik yapmazdı, ama ödül reddedilemeyecek kadar büyüktü. 'Wulfgar için iyi olacak,' diye düşündü Morik, iüks içinde, en kaliteli odalarda, en kaliteli yemeklerle, en kaliteli içkiler ve en kaliteli fahişelerle yaşamak yani.'

Wulfgar başıyla onayladı ve ilerleyip Deudermont'un önüne geldi, fakat adamın tokalaşmak için uzattığı elini sıkma zahmetine girmedi. "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Sadece rıhtıma geldiğini ve Waillan Micanty'yi gördüğünü," diye yanıtladı Deudermont. "Benimle konuşmak istediğin sonucuna vardım."
"Senden istediğim tek şey Aegis-fang hakkında bilgi," dedi tersçe.

"Çekicin mi?" diye sordu Deudermont. Wulfgar'a merakla bakıyordu ve sanki barbarın silahı taşımadığını ancak o zaman fark etmiş gibiydi.

"Çocuk senin bilgiye sahip olduğunu söyledi," diye söze açıklık getirdi Morik.
"Çocuk mu?" diye sordu kafası karışan kaptan.
"Bana bunu veren çocuk," diye açıkladı Morik, keseyi yukarı kaldırarak.

Deudermont keseyi almaya davrandı ama, yan taraftaki ara sokaktan Robillard'ın aceleyle geldiğini görünce durdu.
"Dur!" diye haykırdı büyücü.

Deudermont, ensesinin yanında keskin bir sızı hissetti. İçgüdüsel olarak elini onu kavramak için kaldırdı, ama daha parmaklan kedi pençesinin üzerine kapanamadan önce derin bir karanlık onu aldı ve dizlerini büktü. Wulfgar onu tutmak için ileri sıçradı.

Robillard haykırdı, bir değnek uzatıp Wulfgar'a büyülü bir yolla saldırarak barbarın tam göğsünün ortasında patlayan ve Korsan Palası 'nın duvarına yapışıp kalmasına sebep olan yapışkan bir balçık topu fırlattı. Morik arkasını dönüp tabanları yağladı.

"Kaptan! Kaptan!" diye haykırdı Robillard ve Morik'in üzerine başka bir halçık küresi fırlattı, ama çevik hırsız çok hızlıydı ve balçıktan kurtulup başka bir arka sokağa sıvışmayı başardı. Neredeyse sokağa girdiği anda yönünü değiştirmek zorunda kaldı, zira diğer taraftan, ellerinde meşaleleri ve Parlak kılıçlarıyla iki tane şehir muhafızı geliyordu. Arkasını dönmeden önce, oğlanın kendisine vermiş olduğu küçük çantayı arka sokaktaki bir kuytuya atmayı akıl edebildi.

Derken tüm Yarım-Ay Sokak bir çılgınlığa bürünmüş gibiydi, muhafızlar ve Su Perisfnm tayfaları, mümkün olan her bir delikten sokağa doluşuyordu.

Korsan Palası'nın duvarına yapışıp kalmış olan Wulfgar nefes almak içi^

büyük bir çaba sarfediyordu. Zihni Cehennem'in griliğine, iblis Errtu'nun onu, şeytani peyklerinin karşısında aynı bu şekilde hareketsiz tutmak için yaptığı benzer büyülerden birine dönmüştü. Bu görüntü onu hiddetlendirdi ve hiddeti ona güç verdi. Gözü dönen barbar dengesini sağladı ve sertçe ittirerek binanın duvarındaki kalası koparttı.

Zorlukla nefes alan Deudermont'un yanına diz çökerken hüsran içinde haykıran Robillard, VVulfgar'ı bir başka yapışkan küreyle vurdu ve onu tekrar duvara mıhladı.

"Onu öldürdüler," diye muhafızlara haykırdı büyücü. "O küçük sıçanı yakalayın!"

"Biz artık git," dedi Tee-a-nicknick, Deudermont'un dizleri bükülür bükülmez.

"Onu bir kez daha vur," diye yalvardı Sürüngen.

Dövmeli adam kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bir kez yeter. Biz git."

O ve Sürüngen harekete geçtikleri sırada muhafızlar Yanm-Ay Sokak'a ve civardaki diğer sokaklara doluştu. Sürüngen, dostunu bir çatı penceresinin yanındaki gölgelere götürdü; üfleme tabancasını ve zehri oraya bıraktılar. Karşı tarafta duran başka bir çatı penceresinin yanına gittiler ve sırtlarını duvara yaslayarak oturdular. Sürüngen cebinden bir şişe çıkarttı ve ikili, olan bitenden bihaber, mutlu ayyaşlarmış gibi davranmaya başladı.

Birkaç dakika içinde üç muhafız çatının kenarından çıkıp onların yanına geldi. Üstünkörü bir incelemenin ve aşağıdan gelen, suikastçilerden birisinin yakalanmış olduğu ve diğerinin sokaklarda serbest gezdiğini belirten bir haykırıştan sonra muhafızlar tiksintiyle onları terk etti.

Morik hızla döndü ve önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru koşturmaya başladı, ama etrafındaki muhafız hattı giderek üzerine kapanıyordu. Bir binanın kuytusunda gölge bir yer buldu ve oraya gizlenip takibin bitmesini beklemeyi düşündü, derken büyülü bir ışıkla parlamaya başladı.

"Büyücüler," diye homurdandı haydut. "Büyücülerden nefret ediyorum!"

Binanın yanına koşturdu ve tırmanmaya başladı, ama bacaklarından yakalanıp aşağı çekildi ve debelenmeyi kesene kadar tartaklanıp tekmelendi.

Morik, muhafızlar onu çekerek ayağa kaldırırlarken, söylediği her sözle kan tükürerek, "Hiçbir şey yapmadım!" diye itiraz etti.

"Kapa çeneni!" diye emretti muhafızlardan biri, kılıcının kabzasıyla IVlorik'in karnını dürterek ve haydudun acıyla iki büklüm olmasına sebep olarak. Morik, Robillard'ın çılgınlar gibi Deudermont ile ilgilenmekte olduğu yere yan yürüyerek yan sürüklenerek götürüldü.

"Koşun, bir şifacı bulun," diye talimat verdi büyücü ve bir muhafız ile

mürettebattan iki adam derhal yola koyuldu.
"Ne tip bir zehir?" diye Morik'ten cevap istedi büyücü.
Morik hiçbir şey anlamamış gibi omuz silkti.
"Çanta," dedi Robillard. "Elinde bir çanta vardı."
"Çanta falan—" diye konuşmaya başladı Morik, fakat yanındaki muhafiz tekrar karnına sert bir darbe indirince sözlerini bitiremedi.
"Adımlarını geri takip edin," diye diğer muhafızlara talimat verdi Robillard. "Yanında küçük bir çanta taşıyordu. Onun bulunmasını istiyorum."
"Ona ne olacak?" diye sordu bir muhafız, Wulfgar'ın duvarda etten bir yığın halini almış olan vücudunu işaret ederek. "Kesinlikle o şeyin altında nefes alamaz."
"Yüzünün olduğu yeri kesip açın, öyleyse," diye tısladı Robillard. "Bu kadar kolay ölmemeli."
"Kaptan!" diye haykırdı VVaillan Micanty, Deudermont'u gördüğü anda. Koşarak geldi ve yerde yatan kaptanın yanına diz çöktü. Robillard, onu rahatlatmak için adamın omzuna bir elini koydu ve tehditkâr, dik bakışını Morik'e çevirdi.
"Ben masumum," diye ilan etti küçük hırsız, ama bu sözler ağzından Çıktığı anda ara sokaktan bir haykırış geldi. Birkaç saniye sonra bir muhafız, elinde çantayla birlikte koşarak sokaktan çıktı.
Robillard çantayı açıp önce içindeki taşı çıkarttı ve onun ne olabileceğini derhal sezinledi. Ne de olsa Sıkıntılar Zamanı'nda yaşamıştı; ölü büyü bölgelerinden ve oralardan alınan taşların nasıl da yanlarındaki bütün °üyüleri bozacağından haberdardı. Eğer tahmini doğruysa bu, Morik ile ^ulfgar'ın kaptanın üzerindeki koruma tılsımlarım nasıl bu kadar kolay bir Şekilde aştıklarını açıklıyordu.
Bundan sonra Robillard çantanın içinden bir kedi pençesi çıkarttı. Morik'in ve diğerlerinin bakışlarını o ilginç nesneden Deudermont'un

ensesine yönelttikten sonra, elindekine benzeyen başka bir pençeyi, kaptarım yarasından çıkartmış olduğu pençeyi gösterdi.
"Ne demezsin," dedi Robillard soğukça, kaşlarını kaldırarak.
"Büyücülerden nefret ediyorum," diye sessizce mırıldandı Morik.
Wulfgar'dan gelen bir tükürme sesi hepsinin dönüp ona bakması^ sağladı. İri adam, öksürerek yapışkan maddenin parçalarını çıkartıyordu. Neredeyse derhal öfkeyle kükremeye ve yapışkan maddeye öyle bir şiddetle asılmaya başladı ki, onun debelenmesinden dolayı tüm Korsan Palası sarsıldı.
Robillard, Arumn Gardpeck ile diğer birkaç müdavimin mekândan dışan çıkmış, Önlerindeki sahneye gözlerine inanamaz bir halde bakmakta

olduklarını işte o zaman gördü. Hancı gelip Wulfgar'a baktıktan sonra kafasını sağa sola salladı.
"Ne yaptın sen?" diye sordu.
"Alışıldığı üzere, iyi bir şey değil," diye belirtti Josi Puddles.
Robillard onların yanına geldi. "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Arumn, kafasıyla Wulfgar'ı işaret ederek.
"Geçen bahar Luskan'a geldiğinden beri benim için çalışıyordu," diye açıkladı Arumn. "Ta ki—" hancı tereddüt etti ve iri adama bakarak tekrar kafasını sağa sola salladı.
"Ta ki?" diye teşvik etti Robillard.
"Ta ki tüm dünyaya hiddet kusmaya başlayana kadar," diye belirtmekten neşe duydu Josi Puddles.
"Sulh yargıçlarının karşısında onun aleyhine şahitlik için çağrılacaksınız," diye açıkladı Robillard. "ikiniz de."
Arumn sorumluluğu kabul ederek başıyla onayladı ve Josi kafasını hevesle salladı. 'Belki de fazla hevesle,' diye gözlemledi Robillard, ama bu küçük sefil adama minnettar olduğunu kendine itiraf etti.
Kısa süre içinde bir rahip güruhu koşturarak geldi; sırf rahiplerin sayısı ve acelesi dahi, korsan avcısı Kaptan Deudermont'un büyük şöhretinin bir göstergesiydi. Vurulmuş olan adam, sadece dakikalar içinde bir sedyeye konulup taşınarak oradan götürüldü.
Yakındaki bir çatıda duran Sürüngen Sharky, elindeki boş şişeyi Tee-a-nicknick'e uzatırken gülümsedi.
Luskan'ın hapishanesi limanın altındaki bir mağara silsiles

birleşiminden oluşan, sert ve sivri taş duvarlara sahip, rüzgârlı ve çamurlu bir verdi- Sürekli olarak canlı tutulan ateşler bu mekânı feci derecede sıcak ve buharlı kılıyordu. Sıcak havanın, Kılıç Sahili'nin soğuk ve taşkın sulanyla gjpıştığı her yerden kesif, nemli bulutlar yükseliyordu. Çoğunlukla siyasi suçlulara, eğer öldürülüp de şehit edilirlerse çok daha güçlenebilecek olan, «ehrin yönetici aileleri ve tüccarlarına karşı tehdit oluşturan esirlere ayrılmış birkaç hücre mevcuttu. Fakat esirlerin çoğunluğu bir hücreye yerleştirilmeye yetecek kadar uzun süre orada kalmazdı, zira hepsi kısa süre içinde korkunç ve acımasız bir şekilde etkili olan Esir Karnavalı'nin kurbanları olurdu.
Devamlı yenilenen bu grubun hücresinin duvarlarında, esirlerin ancak parmak ucunda durabileceği ve ıstırap verecek şekilde ancak kollarından asılı kalacağı yüksekliğe yerleştirilmiş bir çift zincir vardı. Bu işkenceye ek olarak, akılsız gardiyanlar, yani çoğunlukla yan ogre olan iri ve çirkin yabaniler mevcuttu. Bu gardiyanlar ellerinde parlak, kızgın ocak demirleriyle hapishanenin içinde yavaşça ve sistemli bir şekilde dolaşıyorlardı.

"Bu büyük bir hata, bunu anlamalısın," diye şikayet etti Morik, onun ve Wulfgar'ın olduğu tarafa doğru gelen en yeni gardiyana.

İri yabani, birbirine sürtünen taşlan andıran bir sesle yavaşça, kıs kıs güldü ve ocak dermrinin turuncu renkli ucunu kayıtsız bir tavırla Morik'in göbeğine bastırdı. Çevik hırsız yana doğru sıçrayıp zincirlere bağlı olan koluyla vücudunu kuvvetle çekti, ama yine de acı veren yanığı böğründe hissetti. Ogre gardiyan öylece yürümeye devam etti ve yavaşça, kıs kıs gülerek Wulfgar'a yaklaştı.

"Peki sana ne demeli?" dedi yabani, leş kokulu nefesiyle barbara yaklaşarak. "Sen de aynısından, ha? Böyle hapse tıkılmak için hiç bişii yapmadın, di mi?"

Yüzünde boş bir ifade olan Wulfgar dosdoğru karşısına baktı. Güçlü yabani midesine yumruk attığında veya o feci ocak demirini koltuk altına değdirip derisinden bir tutam duman tüttürdüğünde bile Wulfgar yüzünü buruşturmadı.

"Güçlü herifmiş," dedi yabani ve tekrar güldü. "Çok daa eylenceli." Uçak demirini YVulfgar'ın yüzüne doğru kaldırdı ve onu yavaşça adamın gözlerine doğru yaklaştırmaya başladı.

"Ah, ama uluycaksın," dedi.

Takat henüz yargılanmadık!" diye şikayet etti Morik.

Bunun önemli olduunu mu sanıyosun?" diye yanıtladı gardiyan, sadece 'Şlek sıntışmı Morik'e gösterecek kadar duraksayarak. "Eer dooru diilse 1 e. sadece bu işin eylencesi için suçlu sayılıyosunuz."

İşte bu, Wulfgar'ı derinden etkileyen bir bildiri oldu. İşte adalet buydu.

Sanki çirkin yaratığı ilk defa fark ediyormuş gibi gardiyana baktı ve orada sadece basit bir bilgi, gözlemden doğan bir bakış açısı olduğunu fark etti, 'Ahmakların ağzından,' diye düşündü.

Ocak demiri yaklaştı, ama Wulfgar gardiyana sakin ve yıkıcı bir bakış attı. Bu bakışın kaynağı, bu adamın —tüm bu ahmak, ölümlü adamların--. ona, iblis Errtu'nun pençelerinde çektiği ıstıraplarla boy ölçüşebilecek hiçbir şey yapamayacaklarından son derece emin olmasıydı.

Görünüşe bakılırsa gardiyan bu mesajı ya da buna benzeyen bir mesajı almıştı, zira tereddüt etti, hatta Wulfgar'ın yüz ifadesine daha iyi bakabilmek için ocak demirini geri çekti.

"Buna dayanabilceğini mi sanıyosun?" diye Wulfgar'a sordu yabani işkenceci. "Bunu gözüne batırdıımda yüzünü aynı bu şekilde tutabilceğini mi düşünüyosun?" Ve tekrar yaklaştı.

Wulfgar'ın içinden, çok, çok derinlerden bir hırıltı yükseldi; bu, itiraz etmek üzere olan Morik'in sözlerini çalıp götüren hayvani ve vahşi bir sesti. Cehennem'in çukurlarında çektiği işkenceden kaynaklanan bir hınltıydı.

Barbar kuvvetli bir şekilde göğsünü gerip gücünü topladı ve omzunu öyle bir şiddet ve hızla öne savurdu ki, zincir duvardaki yuvasından kopup afallayan gardiyanın geriye doğru tökezlemesine sebep oldu.

"Ah, ama bunun için seni öldürcem!" diye haykırdı yarı ogre ve ocak demirini bir sopa gibi sallayarak barbara yaklaştı.

Wulfgar onun için hazırdı. Barbar neredeyse yüzü duvara doğru dönecek kadar kıvrıldıktan sonra serbest olan kolunu genişçe savurdu. Zincir ve ucundaki demir parçasıyla taş ıslık çalarak savruldu ve parlayan ocak demirine dolanıp onu gardiyanın elinden kopartırcasma aldı. Yabani tekrar geriledi ve bu sefer Wulfgar tamamen duvara doğru döndü. Ayaklanın, zincirin her iki yanma gelecek şekilde, sıkıca sabitlemek için duvarda birkaç adım attı.

"Tüm duvarları yerle bir et!" diye tezahürat yaptı Morik.

Gardiyan arkasım dönüp koşmaya başladı.

Wulfgar'dan bir hırıltı daha geldi ve barbar tüm kudretiyle, güçlü vücudundaki her kası gererek asıldı. Bu zincir yuvası bir evvelkinden daha sağlamdı, taş duvar onu daha iyi tutuyordu, ama Wulfgar'm çekişi o kadar güçlüydü ki, ağır zincirin bir halkası ayrılmaya başlamıştı.

"Asılmaya devam et!" diye haykırdı Morik.

Wulfgar devam etti ve duvardan geriye doğru uçmaya başlayıp arkaya doğru takla attı. Hiç zarar görmeden yerde yuvarlandı, fakat derken ona bir şey çarptı: Sadist gardiyanın ona yapacağı her türlü işkenceden daha güÇ»u olan şiddetli bir ıstırap dalgası. Wulfgar, zihninde artık Luskan'daki zindanda değil, Cehennem'deydi ve artık onu tutan hiçbir zincir olmasa bile buradan

hiçbir kaçış olmadığını, çok güçlü olan bu gardiyanlar karşısında hiçbir zafer İnanamayacağını biliyordu. Errtu bu numarayı ona kim bilir kaç defa vaprnış, sadece onu tekrar yakalayıp leş kokunun ve pisliğin arasına geri sürüklemek, onu dövmek, sonra iyileştirmek ve sonra biraz daha dövmek için serbest kaldığını sanması için kim bilir onu kaç defa kandırmıştı?

Morik, hiçbir sonuç alamadığı halde kendi zincirlerine asılarak art arda "\Vulfgar?" diyerek ona yalvanyordu. "Wulfgar!"

Barbar, kendi düşüncelerinin dönüp duran sisleri içinde öyle bir kaybolmuştu ki, ne onu görebiliyor, ne de duyabiliyordu. Wulfgar'ın yere yığılıp kıvrıldığı ve bir bebek gibi titremeye başladığı sırada, gardiyan yanında bir düzine arkadaşıyla geri döndü.

Kısa süre sonra, tartaklanan Wulfgar tekrar duvarda asılı duruyordu ve bu seferki kelepçeleri bir devi tutmak için tasarlanmış olanlardandı. Kalın ve sağlam zincirler ayaklarını yerden bir metre yukarıda ve kollarını dosdoğru i)d yana açılmış bir halde tutuyordu. Ek bir önlem olarak, barbarın arkasına üzerinde keskin sivri demirler olan bir kütük yerleştirilmişti, yani eğer sertçe

aşılırsa, zincirleri yuvalarından sökmekten ziyade kendisini şişlemiş olurdu. Artık farklı bir hücredeydi, Morik'ten çok uzaktaki bir hücrede. Cehennem'in hatıralarıyla baş başaydı ve saklanacağı hiçbir yer, onu alıp götürecek hiçbir içki şişesi yoktu.

"İşe yaramaları lazım," diye homurdandı yaşlı otacı kadm. "Zehre karşı doğru otlan seçtim."

Odanın içinde üç rahip ileri geri volta atıyor; bir tanesi dua mırıldanıyor, bir diğeri sürekli olarak Kaptan Deudermont'un yanına gidip nefesini ve kalp atış sesini dinliyor, nabzını kontrol ediyor ve üçüncüsü ise sadece elini kısa tıraşlanmış saçlarının üzerinde gezdirip duruyordu.

"Ama işe yaramıyor," diye tartıştı Robillard ve yardım etmeleri için rahiplere baktı.

"Anlayamıyorum," dedi üçü arasında en kıdemli ruhban olan Carnerbunne. Büyümüze ve hatta çok güçlü bir şifalı ot panzehirine karşı direniyor."

"Üstelik elimizde biraz zehir olduğuna göre işe yaraması lazımdı," dedi ^lı kadın.

"Tabii hakikaten aynı zehir ise," diye belirtti Robillard.

"Onu Morik adındaki ufak tefek adamdan kendin aldın," diye hatırlattı Carnerbunne.

"Bunun manası ille de..." diye cevap vermeye başladı Robillard, fakat bu düşünceyi havada bırakmaya karar verdi. Odadaki dört arkadaşının yüzlerindeki ifadeler onların onun ne demeye çalıştığım anladıklarını gay^ iyi anlatıyordu. "Peki öyleyse ne yapacağız?" diye sordu büyücü.

"Hiçbir şey için söz veremem," diye belirtti yaşlı kadın, ellerini teatral bir şekilde havaya kaldırarak. "Elimizde zehrin bir kısmı olmadan, otlarım ne yapabilirlerse onu yapacak."

Odanın yan tarafına, tezgâh niyetine oraya koymuş oldukları küçük bir masanın başına gitti ve çeşit çeşit şişeler, tüpler ve kavanozları kanştırmaya başladı. Robillard Cammerbunne'ye baktı. Adam ona yenilgi dolu bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Ruhbanlar, onun bakımı altına girdiği gün boyunca, yorulmak bilmeden Deudermont ile ilgilenmiş, vücudunda gezen feci zehri etkisiz hale getirmesi gereken büyüler yapmışlardı. O büyüler kaptanı sadece geçici olarak rahatlatmış, en azından biraz daha rahat nefes almasını ve ateşinin biraz düşmesini sağlamıştı. Deudermont saldırıdan beri gözlerini hiç açmamıştı. Çok geçmeden kaptanın nefesi tekrar hırıltılı bir hal almış, diş etleri ve gözleri kanamaya başlamıştı. Robillard bir şifacı değildi, ama eğer kısa süre içinde bir şeyler bulmazsa, sevgili Kaptan Deudermont'u kaybedeceğini anlayacak kadar çok ölüm görmüştü.

"Şeytani zehir," diye belirtti Cammerbunne.

"Hiç şüphesiz, bir ot," dedi Robillard. "Ne şeytani ne de hain. Sadece

neyse o."
Cammerbunne kafasını sağa sola salladı. "Hiç şüphesiz bu otta biraz büyü vardır, iyi kalpli büyücü," diye belirtti. "Büyülerimiz her türlü doğal zehri alt eder. Hayır, bu zehir bir usta tarafından özel olarak, kara büyü yardımıyla hazırlanmış."
"Öyleyse ne yapabiliriz?" diye sordu büyücü.
"Acısını mümkün olduğunca gidermek için büyülerimizi yapmaya devam edebilir ve vücudunun zehirden temizlenmesini umut edebiliriz," diye açıkladı Camerbunne. "Yaşlı Gretchen'in doğru ot karışımını bulacağını umut edebiliriz."
"Eğer zehrin bir kısmı elimde olsaydı işim daha kolay olurdu," diye şikayet etti yaşlı Gretchen.
"Ve dua edebiliriz," diye sözünü bitirdi Camerbunne.
Bu son sözler tanrılara inanmayan Robillard'in kaşlarını çatmasına sebep oldu. O bir mantık adamıydı, açıkça belirtilmiş kuralları kabul ederdi ve duayla işi olmazdı.
"Haydut Morik'e gidecek ve zehir hakkında daha fazla ŞeV öğreneceğim," dedi Robillard hırlayarak.
"Zaten işkence gördü," diye büyücüyü temin etti Camerbunne-

"j-Ierhangi bir şey bildiğinden şüpheliyim. Hiç şüphesiz, o zehir sadece sokaktan temin ettiği bir şey."
"İşkence mi gördü?" diye yanıtladı Robillard kuşkuyla. "Parmak çekme, germe masası? Hayır, bu işkence değil. Bu sadece sadist bir oyundan ibaret. İşkence sanatı, büyü uygulandığında çok daha mükemmel bir hal alır." kapıya doğru yöneldi, ama Camerbunne onu kolundan yakaladı.
"Morik hiçbir şey bilmiyor," dedi tekrar, hiddetten köpürmüş olan büyücünün gözlerine büyük bir ciddiyetle bakarak. "Bizimle kal. Kaptanının yanında kal. Bu geceyi atlatamayabilir ve eğer ölmeden evvel uykusundan uyanırsa, kendisini bekleyen bir dostunu bulması daha iyi olur."
Robillard, üzerinde ağır bir etki yaratan bu sözlere karşı çıkacak durumda değildi, bu yüzden iç çekti ve sandalyesinin başına geri gidip kendisini bıraktı.
Kısa bir süre sonra bir şehir muhafızı kapıyı açıp içeri girdi; bu, sulh yargıcından gelen rutin bir çağrıydı.
"Jerem Boll'a ve yaşlı Jharkheld'e Wulfgar ile Morik aleyhine yapılan suçlamanın muhtemelen adi cinayet olacağını söyle," diye sessizce açıkladı Camerbunne.
Robillard rahibi duydu ve bu sözler kalbinin daha da derinine saplandı. Neyle suçlu bulunacakları Wulfgar ile Morik için hiçbir şey değiştirmiyordu. Adi cinayet de olsa, planlanmış cinayet de olsa, ikisi infaz edilecekti, fakat

ilk suçla hüküm giyerlerse bu işlem, Esir Karnavalı'nda toplanan güruhu eğlendirecek şekilde daha uzun sürecekti.

Fakat eğer sevgili kaptanı kurtulamazsa, onların ölümünü izlemek Robillard'ı pek tatmin etmeyecekti. Başım ellerinin arasına gömdü ve Morik'e gidip iradesi kırılıp da cinayette nasıl bir zehrin kullanıldığını açıklayana kadar büyü üstüne büyü yaparak onu cezalandırmayı düşündü.

Robillard Camerbunne'nin haklı olduğunu biliyordu, zira Haydut Morik gibi sokak hırsızlarım iyi tanırdı. Morik'in bu zehri kendisinin hazırlamadığı, sadece iyi para ödediği bir kaynaktan temin ettiği kesindi.

Büyücü başım ellerinin arasından kaldırdı ve bitkin yüzünde bir kavrayış ifadesi belirdi. Wulfgar ile Morik gelmeden önce Korsan Palası'nda olan iki adamı, yani daha sonra Wulfgar ile Morik'i oraya getirecek olan sokak Çocuğuyla konuşmuş olan iki adamı hatırladı; sert denizci ve onun egzotik, dövmeli arkadaşı. Luskan limanından hızla ayrılan Sıçrayan Hanım'ı hatırladı. Yoksa Wulfgar ile Morik, Deudermont'u öldürmek için gerekli °'an zehirle barbarın savaş çekicini mi takas etmişlerdi?

Deudermont sıçrayarak oturduğu yerden kalktı. Nereden başlayacağı konusunda emin değildi, ama artık önemli bir ipucu yakalamış olduğunu üşünüyordu. Biri, ya Deudermont'un geldiğini haber veren ikili, ya Wulfgar

ile Morik'i getirmesi için para ödedikleri sokak çocuğu ya da Sıçrayan Hanıttfâan biri, bu zehrin sırlarını biliyordu.

Robillard, bariz bir şekilde ölümün eşiğinde olan zavallı, mahvolmuş kaptana bir bakış daha attı. Cevaplan bulmaya kararlı bir şekilde hışımla odayı terk etti.

BÖLÜM 10
GEÇİT

Ertesi sabah, Meralda ihtiyatla, babasının kendisine yönelttiği bakışın farkında olarak mutfağa girdi. Aynı şekilde annesine de baktı, babasının onun önceki gece Jaka'yla yaptığı düşüncesizliği annesine anlatıp anlatmadığına dair bir işaret aradı. Ama Biaste neşe saçıyordu, hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Ah, bahçe!" diye haykırdı Biaste, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bana bahçeyi anlat. Gurdy Harkins'in dediği kadar hoş mu?"

Meralda babasına baktı ve onun da gülümsediğini görünce rahatlayıp tam Biaste'nin oturduğu sandalyenin karşısına yerleşti. "Daha da hoş," dedi, yüzünde büyük bir sırıtışla. "Tüm o renkler, hatta gün batımında bile! Ve ay ışığı altındayken o kadar parlak olmasa bile, hoş kokular insanı yakalayıp tutuyor.

"İlgimi çeken tek şey bu olmadı," dedi Meralda, hepsinin duymayı beklediği habere geçerken, sesine zorla neşeli bir tını katarak. "Lord Feringal bana evlenme teklif etti."

Biaste neşeyle ciyakladı. Tori şaşkınlığından haykırdı ve ağzına tıktığı yemeğin büyük bir kısmını püskürttü. Dohni Ganderlay neşeyle ellerini masaya vurdu.

Bir hafta önce yataktan çıkmakta zorlanan Biaste evin içinde koşuşturup hazırlanmaya, hemen dışarı çıkıp bunu arkadaşlarına —özellikle de, Leydi Priscilla'ya arada sırada elbise diktiği için ona her zaman tepeden bakan Gurdy Harkins'e— anlatması gerektiğini söylemeye başladı.

"Dün gece eve neden telâşla ve ağlayarak geldin?" diye Meralda'ya sordu Tori, iki kardeş odalarında yalnız kalır kalmaz.

"Sen kendi işine bak," diye yanıtladı Meralda.

"Bir şatoda yaşayacaksın ve Hundelstone'a, Ateşkırpan'a, hatta Luskan'a ve bütün o muhteşem yerlere gideceksin," diye üsteledi Tori, "ama ağlıyordun. Seni duydum."

ile Morik'i getirmesi için para ödedikleri sokak çocuğu ya da Sıçrayan Hanım"dan biri, bu zehrin sırlarını biliyordu.

RobiUard, bariz bir şekilde ölümün eşiğinde olan zavallı, mahvolmuş kaptana bir bakış daha attı. Cevaplan bulmaya kararlı bir şekilde hışırnla odayı terk etti.

BÖLÜM 10
GEÇİT

Ertesi sabah, Meralda ihtiyatla, babasının kendisine yönelttiği bakışın farkında olarak mutfağa girdi. Aynı şekilde annesine de baktı, babasının onun önceki gece Jaka'yla yaptığı düşüncesizliği annesine anlatıp anlatmadığına dair bir işaret aradı. Ama Biaste neşe saçıyordu, hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Ah, bahçe!" diye haykırdı Biaste, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bana bahçeyi anlat. Gurdy Harkins'in dediği kadar hoş mu?"

Meralda babasına baktı ve onun da gülümsediğini görünce rahatlayıp tam Biaste'nin oturduğu sandalyenin karşısına yerleşti. "Daha da hoş," dedi, yüzünde büyük bir sırıtışla. "Tüm o renkler, hatta gün batımında bile! Ve ay ışığı altındayken o kadar parlak olmasa bile, hoş kokular insanı yakalayıp tutuyor.

"İlgimi çeken tek şey bu olmadı," dedi Meralda, hepsinin duymayı beklediği habere geçerken, sesine zorla neşeli bir tını katarak. "Lord Feringal bana evlenme teklif etti."

Biaste neşeyle ciyakladı. Tori şaşkınlığından haykırdı ve ağzına tıktığı yemeğin büyük bir kısmını püskürttü. Dohni Ganderlay neşeyle ellerini masaya vurdu.

Bir hafta önce yataktan çıkmakta zorlanan Biaste evin içinde koşuşturup hazırlanmaya, hemen dışarı çıkıp bunu arkadaşlarına —özellikle de, Leydi Priscilla'ya arada sırada elbise diktiği için ona her zaman tepeden bakan Gurdy Harkins'e— anlatması gerektiğini söylemeye başladı.

"Dün gece eve neden telâşla ve ağlayarak geldin?" diye Meralda'ya sordu Tori, iki kardeş odalarında yalnız kalır kalmaz.

"Sen kendi işine bak," diye yanıtladı Meralda.

"Bir şatoda yaşayacaksın ve Hundelstone'a, Ateşkırpan'a, hatta Luskan'a ve bütün o muhteşem yerlere gideceksin," diye üsteledi Tori, "ama ağlıyordun. Seni duydum."

Gözleri tekrar ıslanan Meralda kıza dik dik baktıktan sonra gündelik işinin başına döndü.

"Sorun Jaka," diye mantık yürüttü Tori, yüzünde bir sırıtış belirerek. "Hâlâ onu düşünüyorsun."

Meralda yastığını kabartmayı kesti ve bir anlığına onu kendine doğru çekti —bu hareketi Tori'ye tahminin doğru olduğunu gösterdi— sonra aniden döndü ve yastığı Tori'nin yüzüne fırlattı. Bundan sonra kız kardeşini yakaladı ve onu küçük yatağın üzerine devirdi.

"Kraliçe olduğumu söyle!" diye emretti abla.

"Olabilirsin," diye yanıtladı inatçı Tori, bu da Meralda'nın onu daha da fazla gıdıklamasına sebep oldu. Kısa süre içinde Tori'nin direnci kırıldı ve küçük kız art arda, "Kraliçe! Kraliçe!" diye haykırmaya başladı.

"Ama Jaka için üzülüyorsun," dedi Tori ciddiyetle, birkaç saniye sonra Meralda yatağım yapmaya gittiğinde.

"Onu dün gece gördüm," diye itiraf etti Meralda. "Eve dönerken. Beni ve Lord Feringal'ı düşünmekten kafayı yemiş."

Tori'nin nefesi kesildi ve başı döndü, sonra küçük kız ablasının ağzından çıkacak her sözü duymak için hevesli bir şekilde ona yaklaştı.

"O da beni öptü."

"Lord Feringal'dan iyi mi?"

Meralda iç çekti ve başıyla evetledi. Jaka ile aralarında geçen o tek, kısa, sevgi dolu anın içinde kaybolmuş gibi gözlerini kapattı.

"Ah, Meralda, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Tori.

"Jaka onunla kaçmamı istiyor," diye yanıtladı.

Tori inledi ve yastığına sarıldı. "Peki kaçacak mısın?"

Meralda dikleşti ve küçük kıza cesurca gülümsedi. "Benim yerim Lord Feringal'ın yanı," diye açıkladı.

"Ama Jaka—"

"Jaka Annemiz ve geri kalanınız için hiçbir şey yapamaz," diye devam etti Meralda. "Kalbim istediğin herhangi birine verebilirsin, ama hayatim senin ve sevdiklerin için en iyi olanına vermelisin."

Tori tekrar itiraz etmeye başladı, ama Dohni Ganderlay odaya girdi. "Yapacak işleriniz var," diye onlara hatırlara ve Meralda'ya, aralarında geçen konuşmaya hakikaten de kulak misafiri olmuş olduğunu söyleyen bir bakış attı. Hatta odadan ayrılmadan evvel hafifçe başını sallayıp onu tasvip ettiğini belirtti.

Meralda o gün boyunca başı dumanlı dolaştı ve kalbiyle sorumluluğunu kabul eden mantığını uzlaştırmaya çalıştı. Ailesi için doğru olan şeyi yapmayı gerçekten istiyordu, ama kalbine çöken ağırlığı, aşk denilen şeyi gerçekten sevdiği bir adamın kollannda öğrenme arzusunu inkâr edemiyordu.

Dağın oyulmuş katmanlarının yükseğindeki tarlalarda duran Dohni Canderlay'in, ikiye bölünmüşlük konusunda kızından aşağı kalır yoktu. O sabah Jaka Sculi'yi görmüş ve ikisi birbirilerine hızlı bir bakış atmaktan başka bir şey yapmamışlardı —tabii sol gözü şişip kapanmış olan Jaka o bakışı sadece tek gözüyle atabilmişti. Dohni, ailesini tehlikeye attığı için bu genç adamı boğazlamak istese de, kendi gençlik sevdasının anılarını, dayak yemiş olan Jaka'ya bakınca kendisini suçlu hissetmesine sebep olan hatıralarını inkâr edemiyordu. Evvelsi gece Jaka ile Meralda'yı bir araya getiren şey, sorumluluk duygusundan çok daha ısrarcı bir histi ve Dohni, kızına veya bildiği kadarıyla Meralda'yı sevmekten başka hiçbir suç işlememiş olan Jaka'ya karşı kin gütmemesi gerektiğini kendisine önemle hatırlattı.

Ev akşam pusunun hemen ardından gelen karanlıkta sessiz ve mükemmel bir şekilde durgundu, ki bu da sadece Meralda'nın yaptığı her hareketin daha da gürültülü çıkmasına sebep oluyordu. Aile, uzun bir günün koşturmacasının yorgunluğu, Meralda'nın bundan üç gün sonrası için tekrar şatoya davet edilmesi ve bu davetle birlikte gelen, Ganderlay kadınlarının şimdiye kadar gördüğü en muhteşem giysi olan yeşil, ipek gece elbisesinin heyecanıyla erkenden yataklarına çekilmişti. Meralda gece elbisesini sessiz ve yavaşça giymeye çalışmıştı, ama kumaş buruşup hışırdıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye uykulu bir fısıltı geldi Tori'den.

"Şşşt!" diye yanıtladı Meralda. Kardeşinin yatağının yanına gitti ve fısıldayarak verdiği cevabı sadece Tori'nin duyması için diz çöktü. "Uyumana bak ve çeneni kapalı tut," diye emretti.

"Jaka'ya gidiyorsun," dedi Tori ve Meralda bir eliyle kızın ağzını kapattı.

"Öyle bir şey yok," diye iddia etti. "Sadece şu giysiyi deniyordum."

"Hayır denemiyordun!" dedi Tori, tamamen ayılıp doğrulup oturarak. "Jaka'yı görmeye gidiyorsun. Bana doğruyu söyle, yoksa babamızı çağrnnm."

"Söylemeyeceğine söz ver," dedi Meralda, kız kardeşinin yanında yatağa oturarak. Tori'nin kafası heyecanla sallandı. "Jaka'yı karanlıkta bulmayı umuyorum," diye açıkladı Meralda. "Her gece ayı ve yıldızları seyretmek için dışarı çıkıyor."
"Peki evlenmek için kaçacak mısınız?"
Meralda hüzünle güldü. "Hayır, kaçmayacağız," diye yanıtladı. 'Babamızın, Annemizin ve senin iyiliğin için hayatımı Lord Feringal'a adıyorum," dedi, "ve buna pişman değilim," diye derhal ekledi, kız

kardeşinin itiraz etmek üzere olduğunu görünce. "Hayır, bana şatoda güzel bir hayat sunacak, bu kadarından eminim. O kötü bir adam değil, fakat daha öğrenmesi gereken çok şey var. Ama bu geceyi kalbime ayırıyorum. Elveda demek için Jaka'yla bir gece." Meralda odadan ayrılmak üzere ayağa kalkarken Tori'nin kolunu sıvazladı. "Şimdi, uykuna geri dön."
"Sadece bana yarın her şeyi anlatacağına söz verirsen uyurum," diye yanıtladı Tori. "Söz ver, yoksa her şeyi söylerim."
"Söylemeyeceksin," dedi Meralda gayet emin bir şekilde, zira Tori'nin bu hadisenin romantizmi karşısında en az kendisi kadar büyülenmiş olduğunu anladı. Hatta belki de daha fazla büyülenmişti; zira küçük kız, bu kararların getireceği, onu hayatı boyunca etkileyecek olan sonuçlan Meralda'nın anladığı kadar iyi anlayamazdı.
"Şimdi, uykuya," dedi Meralda tekrar hafifçe ve Tori'yi abından öptü. Odanın perdeden kapısına gergin bir bakış atıp elbisesini düzelten Meralda, küçük pencereye doğru ilerledi ve dışarıdaki geceye çıktı.
Dohni Ganderlay, büyük kızının karanlığa karışıp kayboluşunu izledi ve Meralda'nın maksadının ne olduğunu pekâlâ biliyordu. İçinden gelen büyük bir ses kızı takip etmesini, onu Jaka'yla yakalamasını ve baş belâsı çocuğu öldürmesini söylüyordu, ama aynı zamanda Dohni'nin kızının geri döneceğine, o sabah kız kardeşine söylemiş olduğu üzere ailesi için doğru olanı yapacağına inancı sonsuzdu.
Bu durum kesinlikle kalbini paramparça ediyordu, zira gençlik sevdasının ne kadar çekici ve ısrarcı olduğunu biliyordu. Kızma bu geceyi, sorgusuz sualsiz ve yargısız olarak bağışlamaya karar verdi.
Meralda karanlıkta korkuyla dolaşıyordu. Korktuğu şey, ortaya çıkıp üzerine atlayacak canavarlar değil, —hayır burası onun yuvasıydı ve genç kadın öyle şeylerden asla korkmazdı— onun evde olmadığım anlarlarsa ebeveynlerinin, özellikle de babasının vereceği tepkiydi.
Fakat genç kadm kısa süre içinde evini geride bıraktı ve parlak yıldızlarla dolu gökyüzünün çekimine kapıldı. Kırlık bir araziye geldi ve döne döne

dans etmeye, çıplak ayağıyla değdiği ıslak çimlerin tadını çıkartmaya, sanki gökyüzüne doğru uzanıp o büyülü ışık noktalanna katılıyormuş gibi hissetmeye başladı. Hafifçe, kendi kendisine şarkı söylemeye başladı. Bu sessiz melodi kulağına ruhsal geliyor ve burada, yalnız başına, huzur içinde, yıldızlarla bir bütünken duyduğu hisleri yansıtıyordu.

Ne Lord Feringal'ı, ne ailesini ve sorumluluklarını, hatta ne de sevgili jaka'sını düşünüyordu. Aslında hiçbir şey düşünmüyor, sadece gecenin ve dansın güzelliğinde var olmaya devam ediyordu.

"Neden buradasın?" diye bir ses geldi arkadan. Bu, Jaka'nrn peltek sesiydi.

Büyü bozulmuştu; Meralda yavaşça dönerek genç adamla yüz yüze geldi. Jaka, ellerini cebine atmış, yüzünü aşağı eğmiş bir şekilde karşısında duruyordu, kıvırcık kahverengi saçlan alnının üzerinden yüzüne düşmüştü ve Meralda onun gözlerini dahi göremiyordu. Aniden genç kadının içini başka bir korku kapladı, Meralda bu gece bu adamla aralarında geçmesini beklediği şeyden korktu.

"Lord Feringal seni dışarı mı saldı?" diye iğneleyici bir sesle sordu Jaka.

"Ben onun kuklası değilim," diye yanıtladı Meralda.

"Onun karısı olmayacak mısın?" diye cevap istedi Jaka. Kafasını kaldırıp genç kadına sertçe baktı ve Meralda'nın gözlerinde parlayan ıslaklıkla biraz tatmin oldu. "Köylülerin dediği bu," diye devam etti, sonra sesini değiştirdi. "Meralda Ganderlay," dedi gıdaklar gibi, yaşlı bir gnom kadının sesiyle. "Ah, ama ne şanslı kız o öyle! Bizzat Lord FeringaFın ta kendisi ona talip."

"Kes şunu," diye kısık sesle yalvardı Meralda.

Jaka sadece daha da sert bir şekilde, sesini değiştirerek devam etti. "Peki o ahmak Feringal ne düşünüyor?" dedi, köylü bir adamın kaba ses tonunu kullanarak. "O kadar düşük seviyeli biriyle evlenerek hepimizi rezil edecek. Hem de, etrafta ona varmak için yalvaran yüzlerce güzel ve zengin tüccar kızı varken. Ah, ahmak herif!"

Meralda arkasını döndü ve aniden o elbise içinde kendisini güzelden çok ahmak gibi hissetti. Aynı zamanda omzuna bir elin değdiğini ve Jaka'nrn orada, hemen arkasında olduğunu da hissetti.

"Bilmen gerekli," dedi genç adam hafifçe. "Yansı Lord Feringal'ın bir ahmak olduğunu düşünüyor, diğer yansı ise sahte umutlarla kör olmuş durumda, sanki kendi aşklarım seninle tekrar yaşıyormuş gibi, kendi sefil hayatlarının seninkine benzemesini dileyerek."

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Meralda sertçe, adamla yüzleşmek için arkasını dönerek ve Jaka'nrn yüzündeki çürükleri, şişmiş dudağını, kapanmış gözünü daha net gördüğünde ürküp irkilerek. Fakat, Jaka'nrn bu dayağı kimden yediğini gayet iyi anlayarak derhal kendisine hakim oldu.

"Ben, Lord Feringal'ın kendisini senden yüksekte gördüğünü düşünüyorum," diye dobra dobra cevap verdi Jaka.
"Ve öyle de."
"Hayır!" Bu cevabın sertliği, Meralda'nın şaşkınlıkla geriye doğru sıçramasına sebep oldu. "Hayır, o senden iyi değil," diye sessizce sözüne devam etti Jaka ve elini kaldırıp nazikçe Meralda'nın yanağını okşadı. "Tam tersine, sen onun için fazlasıyla iyisin, ama o işlere bu açıdan bakmayacaktır. Hayır, o seninle gönül eğlendirecek, sonra da seni bir kenara atacak."
Meralda buna karşı çıkmak istedi, ama genç adamın yanıldığından emin değildi. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu, zira Lord Feringal'ın aklında onunla her ne yapmak olursa olsun, ailesi için yapabileceği şeyler Meralda'nın esas düşüncesiydi.
"Neden buraya geldin?" diye tekrar sordu Jaka. Meralda'ya, genç adam onun gece elbisesini ancak o zaman fark etmiş gibi geldi, zira Jaka elbisenin kabarık kollarından birisini baş parmağı ile işaret parmağı arasında gezdirerek kumaşın kalitesini ölçtü.
"Meralda'ya ait olacak bir gece geçirmek için geldim," diye açıkladı genç kadın. "Arzularımın sorumluluğuma baskın çıkacağı bir gece için. Öyle bir gece ki..."
Jaka bir parmağım kızın dudaklarının üzerine koyup uzun bir süre orada tutunca Meralda durdu. "Arzuların mı?" diye sordu muzipçe. "Peki o arzulara beni de dahil ediyor musun? Bu güzel elbisenin içinde sadece beni görmek için mi buraya geldin?"
Meralda yavaşça başını sallayarak onayladı ve daha bu hareketini bitirmeden önce Jaka üzerine atılıp dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı, açlıkla, tutkuyla onu öpmeye başladı. Meralda kendisini sanki havada süzülüyormuş gibi hissetti ve derken Jaka'nın onu öpmeye devam ederek kendisini yere, çimlerin üzerine doğru usulca indirmekte olduğunu fark etti. Genç adamın elleri kızın bedeninde gezinmeye devam etti ve Meralda onu durdurmadı, hatta mahrem yerlerini hafifçe okşadığında kendisini kasmadı. Hayır, bu onun gecesiydi, kendi seçtiği adamla, sorumluluklannın değil arzularının adamıyla birlikte olarak kadm olacağı geceydi.
Jaka aşağı uzandı ve kızın gece elbisesinin bacaklarının üstüne sıyırdı. Bunun üzerine kendi bacaklarını kızınkilerin arasına yerleştirmekte hiç vakit kaybetmedi.
"Daha yavaş ol, lütfen," dedi Meralda hafifçe, adamın yüzünü iki eliyle birden kavrayıp gözlerine bakmak zorunda kalacağı kadar kendisine yaklaştırarak. "Kusursuz olmasını istiyorum," diye açıkladı.
"Meralda," diye nefes verdi genç adam, gözü dönmüş bir halde. "Btf dakika daha bekleyemem."

"Beklemek zorunda da değilsin," diye onu temin etti genç kadın ve onu kendisine doğru çekip usulca öptü.

Kısa süre sonra ikisi, ıslak çimlerin üzerinde çırılçıplak bir halde yan yana yauyor, onlar yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken okyanustan gelen ayaz meltem vücutlarını gıdıklıyordu. Meralda kendisini farklı, uçan ve neredeyse sarhoş gibi, aynı zamanda, sanki büyülü bir şey yaşamış, kutsal bir geçitten geçmiş gibi ruhani hissediyordu. Zihninde binlerce düşünce dönüp duruyordu. Jaka ile yaşadığı bu muhteşem sevişmenin ardından nasıl olur da Lord Feringal'a varabilirdi? O an sevinç ve sıcaklığın hissine nasıl olur da arkasını dönebilirdi? O anda kendisini muhteşem hissediyordu ve bu anın hayatının geri kalanı boyunca sürmesini istiyordu. Jaka ile geçireceği hayatının.

Ama bu olmayacaktı ve o bunu biliyordu. Şafakla birlikte bu his, asla dönmemek üzere gidecekti. İstediği o tek bir anı elde etmişti işte. Boğazına bir yumru düğümlendi.

Jaka Sculi için bu an biraz daha farklıydı, fakat kesinlikle aynı ölçüde tatmin ediciydi. Meralda'nın bekâretini almış, Auckney Lordu'nu yenip o özel hazineyi kazanmıştı. Lord Feringal'ın nazarında düşük seviyeli bir köylü olan kendisi, Feringal'dan asla yerine yenisi koyulamayacak olan bu-seyi, Auck Şatosu'ndaki tüm altınlardan ve mücevherlerden daha değerli olan bir şeyi çalmıştı.

Jaka bu histen hoşlanıyordu, ama tıpkı Meralda gibi, bu hissin uzun süre devam etmeyeceğinden korkuyordu. "Onunla evlenecek misin?" diye sordu aniden.

Ay ışığında çok güzel görünen Meralda uykulu gözlerini ona doğru çevirdi. "Bu gece böyle şeylerden bahsetmeyelim," diye ona yalvardı kadın. "Lord Feringal veya başkası hakkında hiçbir şey konuşmayalım."

"Bilmem gerekli, Meralda," dedi Jaka sertçe, doğrulup oturarak ve kıza bakarak. "Söyle bana."

Meralda genç adama, şimdiye kadar görmüş olduğu en hüzünlü bakışı attı. "Anneme ve babama yardım edebilir," diye açıklamaya çalıştı. "Seçimin benim ellerimde olmadığını anlamalısın," diye beceriksizce sözünü bitirdi Çaresizliği git gide artan Meralda.

"Anlamak mı?" diye duyduklarına inanamaz bir halde tekrarladı Jaka, ayağa kalkıp yürümeye başlayarak. "Anlamak! Yaptığımız şeyden sonra bunu nasıl anlayabilirim? Ah, Lord Feringal ile evlenmeyi planlıyorduysan neden bana geldin?"

Meralda ona yetişti ve oğlam omuzlanndan kavradı. "Seçim yapabileceğim tek bir geceyi yaşamak için geldim," diye açıkladı. "Seni Sevdiğim için geldim ve her şeyin farklı olabilmesini tüm kalbimle diliyorum."

"Sadece kısa bir an yaşadık," diye sızlandı Jaka, onunla yüzleşmek iç^ dönerek.

Meralda parmak ucuna kalkıp onu usulca öptü. "Daha zamanımız var," dedi ve bu Jaka'nın direnemeyeceği bir teklifti. Kısa süre sonra, Jaka yine çimlerin üzerinde yatıyor, Meralda ise yanında elbisesini giyiyordu.

"Onu reddet," dedi Jaka beklenmedik bir şekilde ve genç kadın durup ona baktı. "Lord Feringal'ı reddet," dedi Jaka tekrar, sanki dünyanın en basit karanymış gibi kayıtsız bir tavır takınarak. "Onu unut ve benimle birlikte buradan kaç. Luskan'a ve hatta Derinsu'ya gidebiliriz."

Meralda iç geçirip kafasını sağa sola salladı. "Yalvarırım bunu benden isteme," diyecek oldu, ama Jaka pes etmedi.

"Birlikte yaşayabileceğimiz hayatı bir düşün," dedi. "Derinsu sokaklarında koşturmak, ah, büyülü Derinsu! Koşturmak ve kahkahalar atmak ve sevişmek. Birlikte bir aile kurmak —çocuklarımız ne kadar da güzel olur."

Meralda, "Kes şunu!" diye şiddetle çıkıştı ve sözleri Jaka'nın ağzına tıktı. "Bunu yapmak istediğimi biliyorsun ve bunu yapamayacağımı da öyle." Meralda yine derinden iç çekti. Tüm hayatı boyuca yaptığı en zor şey olacaktı, ama eğilip Jaka'nın hiddetle titreyen dudaklarını öptü ve evine doğru yürümeye başladı.

Jaka, aklında dönüp duran düşüncelerle uzun bir süre boyunca çayırda yattı. Amacına ulaşmıştı ve bu, beklediği kadar hoş olmuştu. Ama yine de devam etmeyecekti. Lord Feringal Meralda'yla evlenecek ve en nihayetinde onu yenmiş olacaktı. Bu düşünce onun midesini bulandrnyordu. O anda hızla hareket eden bulutlar tarafından örtülmüş olan aya baktı. "Lanet olsun bu hayata," diye homurdandı.

Lord Feringal'ı mağlup etmek ve Meralda'yı kendisine çekmek için yapabileceği bir şeyler olmalıydı.

Jaka'nın yadsınamaz derecede yakışıklı olan yüzünde özgüven dolu bir gülümseme belirdi. Sevişirken Meralda'nrn çıkarttığı sesleri, vücudunun kendi vücuduyla uyum içinde hareket edişini hatırladı.
Kaybetmeyecekti.

BÖLÜM 11
HERKES EL ELE

"Bana zehirden bahsedeceksin," dedi Camerbunne'nin bir arkadaşı olan Yücerahip Vohltin. Feci derecede sıcak olan odanın ortasında, rahat bir koltukta oturuyordu, vücut hatlan arkasında alev alev yanan iri şöminenin ışığıyla aydınlanmıştı.

"Hiç iyi değil," diye yanıtladı Morik ve iri, sadist, tek gözlü (ki göz

yaması takma zahmetine bile girmemişti) gardiyanın parmak maşasını bir kez daha bükmesine sebep oldu. Bu gardiyanda insandan çok ork kam vardı. "Yani zehir demek istiyorum," diye sözüne açıklık getirdi haydut, kolundan yukarı acı dalgalan yükselirken sesi gerginleşerek.

"Şişedekiyle aynı zehir değildi," diye açıkladı Vohltin ve Morik'in arkasına geçen gardiyana başıyla işaret verdi. Haydut, yan-orkun hareketlerini takip etmeye çalıştı, ama bileklerinden kelepçelenmiş olan iki eli de tamamıyla öne doğru çekilmişti. Bir eli bir mengenenin, diğeri ise kafes şeklindeki bir kutunun içindeydi. Kutunun panelleri eli açık, parmaklan uzanmış bir halde tutuyordu ve böylece gardiyan o parmaklarla tek tek "oynayabiliyordu."

Yücerahip omuz silkip ellerini havada tuttu ve Morik derhal cevap vermeyince, haydudun çıplak sırtına bir kamçı çarpıp vücudundaki terden dolayı çok daha fazla canım yakan derin çizikler açtı.

"Zehir sendeydi," diye mantık yürütmeye başladı Vohltin, "ve o sinsi sı'ahlar da. Ama bulduğumuz şişedeki zehirle aynı değildi. Sanırım, Kaptan ^euderrnont'un yaralarını iyileştirme konusunda bizi yoldan saptırmak için harlanmış zekice bir numaraydı."

"Bir numara olduğu kesin," dedi Morik soğukça. Gardiyan ona bir kez ^ha kamçıyla vurdu ve üçüncü darbeyi indirmek için kolunu kaldırdı. Fakat °«ltin elini kaldınp yabaniyi durdurdu.

'itiraf ediyor musun?" diye sordu Vohltin.

"Hepsini," diye yanıtladı Morik. "Başka biri tarafından hazırlanmış bir tezgâh bu, sizin bize karşı delil olarak gördüğünüz maddeleri Wulfgar üe bana ulaştırmak, sonra da bizimle konuşmak için geldiğinde Deudermont'a uzaktan atış yapmak—"

"Yeter!" dedi bariz bir şekilde tepesi atan Vohltin, hem kendisi, hem de onlan sorguya çeken diğerleri, Wulfgar ile Morik'in ağzından üst üste aym saçmalığı işitip durmuştu. Yücerahip ayağa kalktı ve kafasını sağa sola sallayıp odadan ayrılmak üzere döndü. Morik bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Size başka şeyler anlatabilirim," diye yalvardı haydut, ama Vohltin sadece kolunu kaldırdı ve elini geçiştirircesine salladı.

Morik tekrar konuşmaya başladı, ama gardiyan böbreğine sert bir yumruk atınca sözleri boğazına takıldı ve nefesi kesildi. Morik cıyaklayıp yerinden sıçradı ve bu da elinde, baş parmağında hissettiği acının daha da keskinleşmesine sebep oldu. Yine de, tüm öz denetimine rağmen, gardiyan ona bir kez daha vurduğunda Morik tekrar sıçradı, zira yabani yumruklarına, üzerinde birkaç tane küçük iğne bulunan metal bir muşta takmıştı.

Morik, uzun süre önce, gecenin birinde Korsan Palası'mn yakınlarındaki

küçük odasmda onu ziyaret eden drowları düşündü. Şu anda neler olduğunu biliyorlar mıydı? Gelip Wulfgar'ı kurtaracaklar mıydı ve eğer bunu yaparlarsa Morik'i de kurtarırlar mıydı? Aynı odada zincire vuruldukları o ilk birkaç saat içinde neredeyse Wulfgar'a drowlardan bahsedecekti; sadece, bariz bir şekilde ıstırap verici olan hatıralarında kaybolmuş olan Wulfgar'ın kendisini duymayacağından ve başka birinin kulak misafiri olabileceğinden korktuğu için tereddüt etmişti.

Sulh yargıçları ona başka bir yafta daha yapıştınrsa, yani onu kara elflerle ortaklık etmek gibi büyük bir suçla itham ederse işler çok daha muhteşem bir hal almaz mıydı? Önemli de değildi hani. Başka bir yumruk daha geldi ve bundan sonra gardiyan tekrar kamçısına sarılarak Morik'in sırtında birkaç yeni yarık açtı.

Eğer o drowlar gelmezse, Morik kaderinin çok acı bir şekilde bağlanmış olduğunu biliyordu.

Robillard sadece birkaç dakikalığına ayrılmıştı, ama Deudermontun odasına geri döndüğünde, karşısında kaptanla çılgınlar gibi ilgilenen yar»11 düzine rahip buldu. Camerbunne ise geride durmuş, grubu yönlendiriyor'1'

"İçi alev alev yanıyor," diye açıkladı rahip ve Robillard bu mesafeden bile bu yorumun doğru olduğunu görebildi, zira Deudermont'un ateşi vardı ve yüzünden aşağı yoğun bir şekilde terler süzülüyordu. Robillard, aynı zamanda odanın git gide soğuduğuna da dikkat etti ve Deudermont ile ilgilenen altı rahipten ikisinin iyileştirmek için değil, soğuk yaratmak için büyüler yapmakta olduğunu anladı.

"Aynı şeyi yapabilecek büyülerim var," diye önerdi Robillard. "Su Perisi'nde, parşömenlere yazılı olan güçlü büyüler. Belki de, eğer rahipleriniz iyileştirme üzerine odaklanırsa bunun kaptanıma daha çok faydası dokunur."

"Koş," dedi Camerbunne ve Robillard bundan da iyisini yapıp Su Perisi'm birkaç saniye gibi kısa bir süre içinde ulaşabilmek için bir dizi boyut kapısı kullandı. Büyücü çok sayıdaki büyü bileşeni ve parşömen tüplerini, büyülü ziynetleri ve zaman bulduğunda efsunlamaya niyetli olduğu kaliteli nesneleri karıştırmaya başladı. En sonunda buz meydana getiren üçlü bir büyü parşömenini ve beraberinde gerekli olan bileşenleri buldu. Daha hazırlıklı olmadığı için kendisine küfürler yağdıran ve ertesi gün bütün büyüsel enerjisini bu çeşit büyüleri ezberlemeye adamaya ant içen Robillard, kapılardan geçip şapeldeki odaya geri döndü. Rahipler hâlâ çılgınlar gibi uğraşıyordu ve yaşlı otacı kadın da orada durmuş, Deudermont'un sırılsıklam göğsünü krem benzeri, beyaz bir merhemle ovalıyordu.

Robillard büyü bileşenlerini hazırladı —bir tüp buz trolü kanı ve iri bir beyaz ayının tüyleri— ve parşömeni çıkartıp küçük bir masanın üzerine

yaydı. Bakışlarını ölüm döşeğinde olan Deudermont'tan zorla ayırdı ve sadece büyücülerin sahip olabileceği bir disiplinle sistemli bir şekilde işe koyuldu; hafifçe sözleri söylemeye ve parmaklarıyla ellerini sallamaya başladı. Soğuk buz trolü kanını baş parmağıyla işaret parmağına döktü, ayı tüyünü iki parmağının arasına sıkıştırdı ve üzerine bir, iki, üç kez üfledikten sonra tüyleri odanın yan tarafındaki boş bir duvara doğru serpiştirdi. Duvardan patırtılar gelmeye, dolu yağmaya ve zemine çarpıp sekmeye başladı. Buz parçalan giderek büyüdükçe sesleri de yükseldi ve sadece birkaç saniye içinde Kaptan Deudermont yeni bir yatak üzerine yerleştirildi: Bir buz kütlesi.

"Bu çok kritik bir an," diye açıkladı Camerbunne. "Ateşi çok yüksek ve bu yüzden ölmesinden korkuyorum. Vücut deliklerinden su kadar ince kan sızıyor. Bu grup iyileştirme büyülerini tüketince içeri alacağım başka bir S^P daha var ve diğer birkaç şapele —hatta rakip tannlannkine bile— y^dım çağrısında bulundum." Camerbunne, büyücünün şaşkın yüz ifadesi *arŞisında gülümsedi. "Gelecekler," diye temin etti Robillard'ı. "Hem de hePsi birden."

Robillard dindar bir adam değildi. Bunun büyük bir sebebi, yüreğine uyan bir tanrı bulmaya çabaladığı günlerde, çok sayıdaki farklı tarikatın ardı arkası gelmeyen, incir çekirdeğini doldurmayacak çekişmelerin ve rekabetinin onu son derece rahatsız etmiş olmasıydı. İşte bu yüzden Camerbunne'nin Kaptan Deudermont'a nasıl büyük bir saygı gösterdiğini anladı. Deudermont, Kılıç Denizi'nin kuzey kesiminde yaşayan dürüst halklar arasında o kadar büyük bir şöhret kazanmıştı ki, herkes çekişmelerini ve husumetlerim bir kenara bırakıp onun iyiliği için el ele veriyordu.

Camerbunne'nin söz verdiği üzere hepsi birden geldi. Neredeyse Luskan'da bulunan tüm dinlere ait rahipler, iyileştirme enerjilerini altışar kişilik gruplar halinde birleştirip yaralı kaptana yardım ettiler.

Deudermont'un ateşi gece yansına doğru düştü. Bitkinlikle gözünü açtığında, yanında Robillard'in uyumuş olduğunu gördü. Büyücünün kafası, kaptanın küçük yatağının kenarına yasladığı kollarının üzerinde, Deudermont'un baş uçundaydı.

"Kaç gün oldu?" diye sordu bitkin kaptan, zira burada bir şeylerin son derece ters ve garip olduğunu fark ermişti; sanki uzun ve feci bir kâbustan henüz uyanmış gibiydi. Aynı zamanda bir battaniyeye sarılmış olduğu halde, normal bir yatakta yatmadığını anladı, zira yatak çok sertti ve tüm sırtı ıslanmıştı.

Robillard bu sesi duyunca sıçrayarak kalktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Elini Deudermont'un alnına koydu ve adamın derisinin soğuk olduğunu hissedince yüzündeki gülümseme hatırı sayılır derecede genişledi.

"Camerbunne!" diye seslendi, kafası karışan kaptanın merakla bakmasına sebep olarak.
Bu Robillard'in hayatında gördüğü en güzel görüntüydü.
•£to.oÇ>
"Üç tur," diye geldi Sulh Yargıcı Jharkheld'in genizden çıkan sesi. Morik'e göre, bu adam yaptığı işten haddinden fazla zevk alan cılız ve yaşlı biriydi.
Sulh Yargıcı her gün zindan mağaralarda dolaşır, Esir Karnavalı içm kimin zamanının geldiğini belirtir ve işledikleri suçun ağırlığına ya da belki de kendi ruh haline göre her bir esir için ayırdığı hazırlanma süresini ilafl ederdi. Devamlı Morik'i dövüp duran gardiyanın dediğine göre, bir "tur, Esir Karnavalı'nın bulunduğu merkezin etrafında yavaşça yapılan bu yürüyüş süresiydi, ki bu da kabaca on dakika ediyordu. Demek oluyordu ki>

jharkheld'in süresini üç tur olarak belirttiği adam, daha Jharkheld halka duyuru yapmaya başlamadan yarım saat kadar önce karnaval yerine götürülecek ve ölümcül olmayan, çeşitli yöntemlerle işkence görecekti. Ivlorik bunun kalabalığı çekmek için yapıldığını ve yaşlı, aşağılık jharkheld'in coşkulu tezahüratlardan hoşlandığını biliyordu.
"Demek beni tekrar dövmeye geldin," dedi Morik, yabani gardiyan, haydudun duvara zincirle bağlanmış olduğu doğal oluşumlu taş mağaraya girdiğinde. "Yanında o kutsal herifi de getirdin mi? Ya da belki de sulh yargıcım? Beni karnavala götürme emrini vermek için bize katılacak mı?"
"Bugün dayak yok, Haydut Morik," dedi gardiyan. "Senden daa fazla bişii istemiyolar. Kaptan Deudermont'un artık sana ihtiyacı kalmadı."
"Öldü mü?" diye sordu Morik ve ses tonuna sızan endişe tınısını saklamayı başaramadı. Eğer Deudermont öldüyse, Wulfgar ile Morik'e yüklenecek suç adi cinayet olacaktı ve Morik Luskan'da, bu suçtan hüküm giyen pek çok kişinin idamına tanık olacak kadar uzun süre yaşamıştı; bu idamlar en az yarım gün süren işkencelerle yapılıyordu.
"Yok," dedi gardiyan, ses tonunda bariz bir üzüntüyle. "Yok, o kadar şanslı diiliz. Deudermont yaşıyo ve iyileşiyo, yani görünüşe bakılırsa sen ve Wulfgar çabucak ve kolayca öldürüleceksiniz."
"Ah, ne mutlu," dedi Morik.
Yabani bir süre duraksayıp etrafına bakındıktan sonra Morik'e yaklaşıp midesine ve göğsüne acımasızca yumruklar yağdırdı.
"Sulh Yargıcı Jharkheld'in sizi kısa süre içinde karnavala çaarcaanı düşünüyom," dedi gardiyan. "Sadece bikaç ayrılık hediyesi vermek istedim, o kadar."
"Teşekkür ederim," diye yanıtladı her zaman için iğneleyici olan haydut ve bu cevabı ona dişinin kırılıp ağzının kanla dolmasına sebep olan bir sol

dirseğe mal oldu.
Deudermont gücünü hızla geri kazanıyordu, o kadar ki rahipler daha Sfflıdiden adamı yatağında tutmakta zorluk çekiyordu. Hâlâ onun için dua adıyor ve iyileştirme büyüleri yapıyorlardı, yaşlı otacı kadın ise elinde 'ncanlar dolusu çayla ve bir başka ağrı kesici merhemle gelip gidiyordu.
'Bunu yapan Wulfgar olamaz," diye Robillard'a itiraz etti Deudermont. uyücü, kendisine Korsan Palası'nın önünde yaşanan trajediden beri olan iten her şeyi anlatmıştı.

"Wulfgar ile Morik," dedi Robillard sertçe. "Onlan izledim Kaptan ve benim izlemem senin için iyi oldu!"
"Bana hiç mantıklı gelmiyor," diye yanıtladı Deudermont. "Wulfgar'] tanıyorum."
"Tanıyordun," diye düzeltti Robillard.
"Ama o Drizzt ile Catti-brie'nin dostu ve ikimiz de onların bir suikastçiyle hiçbir işleri olmayacağını biliyoruz —yani en azından iyi bir işleri."
"Onların dostu idi," diye inatla düzeltti Robillard. "Artık Wulfgar kendisine, kötü şöhretli bir sokak serserisi olan Haydut Morik ve ondan da beter olan diğer bir ikili gibileri dost ediniyor."
"Başka bir ikili mi?" diye sordu Deudermont ve daha bu sorusunu tamamlayamadan önce Waillan Micanty ile mürettebattan bir adam odaya girdi. İlk olarak kaptanın yanma gittiler ve reverans yaparak onu selamladılar. Yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı, zira Deudermont, Robillard'm kutlu haberi üzerine tüm mürettebatla birlikte sabah geldiklerinde olduğundan çok daha iyi görünüyordu.
"Onlan buldunuz mu?" diye sordu büyücü sabırsızlıkla.
"Sanırım bulduk," diye yanıtladı Waillan gururla. "Su Perisfnden sadece iki palamar ötedeki bir geminin ambarında saklanıyorlar."
"Son zamanlarda pek fazla dışarı çıkmadılar," diye bilgi verdi diğer denizci, "ama Korsan Palası'ndan bazı müdavimlerle konuştuk, onlan tanıdıklarını düşünüyorlar ve tek gözlü denizcinin hiç umursamadan altın sikke saçtığını iddia ediyorlar."
Robillard bilmiş bilmiş başıyla onayladı. Demek ki anlaşmalı bir saldırıydı ve o ikisi planın bir parçasıydı.
"İzninle, Kaptan," dedi büyücü, "Su Perisi'ni limandan çıkartmak istiyorum."
Deudermont ona şaşkınlıkla baktı, zira kaptanın onların neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.
"Bay Micanty'yi, sana yapılan saldırıya suç ortaklığı eden diğer iki kişiyi aramakla görevlendirdim," diye açıkladı Robillard. "Görünüşe bakılırsa onların yerini tespit ettik."

"Ama Bay Micanty az önce onların limanda olduklarını söyledi," dedi Deudermont.

"Para ödeyen yolcular olarak Çarpıkbacakh Hanım'dalar. Tüm silahlarıyla Su Perisi'ni onların arkasına yerleştirirsem, büyük ihtirnâue ikiliyi savaşmadan bize teslim ederler," diye mantık yürüttü Robillaf"' gözlerinde bir ışıltıyla. „

İşte o zaman Deudermont kıs kıs güldü. "Keşke sizle gelebilseydffl1' dedi. Üçü bunu bir izin olarak aldı ve derhal kapıya yöneldi.

"Sulh Yargıcı Jharkheld'den ne haber?" diye hızla sordu Deudermont, üç adam odayı terk etmeden önce.

"İkili için hükmün infazını askıya almasını söyledim," diye yanıtladı Robillard, "senin isteğin üzerine. Bu yeni ikilinin de saldında payı olduklarını doğrulamaları için onlara ihtiyacımız olacak."

Deudermont başıyla onayladı ve üç adama gitmelerini işaret edip düşüncelere daldı. Wulfgar'ın bu işin içinde olabileceğine hâlâ inanmıyordu, fakat bunu nasıl kanıtlayabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Luskan'da da, Faerûn'daki birçok şehirde olduğu gibi, bir adamın sadece suç gibi görünen bir hareketi bile onun asılmasına veya çekilerek dört parçaya aynknasına ya da yörenin sulh yargıcının akıl edebileceği diğer nahoş yöntemlerle öldürülmesine yeterdi.

"Ben dürüst bir iş adamıyım ve sizin aksini doğrulayan bir kanıtınız yok," diye belirtti Çarpıkbacaklı Hanım'm Kaptanı Pinnickers küpeşteye yaslanarak ve karşısında beliren, mancınığıyla balistası hazırlanmış ve bir saf dolusu okçusu nişan almış bir halde duran heybetli Su Perisfm itirazlar yağdırarak.

"Daha önce de söylediğim gibi, Kaptan Pinnickers, geminiz için ve sizin için değil, geminizde banndırdığınız bir ikili için buradayız," diye yanıtladı Robillard tüm saygısıyla.

"Pöh! Defolup gidin, yoksa şehir muhafızlannı çağınnm!" diye ilan etti sert, yaşlı deniz kurdu.

"Zor bir iş değil," diye kendini beğenmiş bir tavırla yanıtladı Robillard ve Çarpıkbacaklı Hanım'm yanındaki iskeleyi işaret etti. Kaptan Pinnickers dönüp baktığında yüzden fazla sert yüzlü ve savaşa hazır şehir askerinin nhtıma sıralanmış olduğunu gördü.

"Kaçabileceğiniz veya saklanabileceğiniz hiçbir yer yok," diye açıkladı Robillard. "Bir kez daha nezaketimden dolayı izninizi istiyorum. Kendi •yiliğiniz için, bana ve mürettebatıma geminize girmemiz ve aradığımız ikiliyi bulmamız için izin verin."

"Benim gemim!" dedi Pinnicker, göğsüne parmağını bastınp işaret ederek.

"Yoksa silahçılarıma atış yapma emri vereceğim," dedi Robillard. Su

erisi'nin küpeştesinde dimdik ve heybetli duruyordu, tüm kibarlığı uçup ptmişti. "Ben de bu atışa, sizin hayal dahi edemeyeceğiniz yıkım büyüleriyle Katılacağım. Sonra sizin enkazınızın arasında peşinde olduğumuz iki adamı

kendimiz arayacağız."
Pinnicker sadece birazcık sinmiş gibi göründü, ama sert ve kararlı yi^ ifadesini korudu.
"Size son bir defa seçim hakkı sunuyorum," dedi Robillard, sahte kibarlığı bir anda geri dönerek.
"Güzel bir seçim," diye homurdandı Pinnicker. Çaresizce elini salladı ve Robillard ile diğerlerinin kendi güvertesine geçmesine izin verdi.
Robillard onlan kolayca teşhis ettiği için, kısa süre içinde Sürüngen Sharky ile Tee-a-nicknick'i buldular. Aynı zamanda, dövmeli yan-insarun yanındaki bir kalasın üzerinde ilginç bir nesne buldular: İçi boş bir boru.
"Üfleme silahı," dedi Waillan Micanty, nesneyi Robillard'a göstererek.
"Öyle mi?" dedi büyücü, egzotik silahı inceleyip çabucak ne amaç için kullanıldığını doğrulayarak. "Bunu kullanarak ne frrlatılabilir?"
"Ucu boruyu doldurmak üzere şekillendirilmiş küçük bir şey," diye açıkladı Micanty. Silahı geri alıp dudaklarını büzdü ve boruya üfledi. "Eğer fırlatılan nesnenin etrafından çok fazla hava kaçarsa pek işe yaramaz."
"Demek küçük bir şey, diyorsun. Meselâ kedi pençesi gibi mi?" diye sordu Robillard, yakalanan ikiliye göz atarak. "Hani bükülgen ve tüylü bir ucu olan?"
Robillard'ın bakışını takip edip sefil esirlere bakan Waillan Micanty sertçe başını sallayarak onayladı.
&»"&
Kanlı ve yarılmış olan kelepçeli bileklerinden asılı duran Wulfgar, acının çok ötesinde bir yerlerde kaybolmuştu. Ensesindeki ve omuzlarındaki kaslar çoktan düğümlenmişti ve kelepçelerinden azat edilip yere bırakılsaydı dahi, onun duruşunu sadece yer çekimi değiştirmiş olurdu.
Acı onu öyle çok zorlamış ve kendisinden geçirmişti ki, Wulfgar'ı o anda içinde bulunduğu hapishaneden azat ermişti. Ne yazık ki, bu kaçış iri adamı sadece bir başka zindana, çok daha karanlık bir yere, bu ölümlü insanların ona tattırabileceğinin çok ötesindeki ıstıraplarla dolu bir mekâna götürmüştü-Baştan çıkartıcı, çıplak ve gaddarca güzel olan succubuslar etrafında uçuşuyordu. İri kıskaç elli glabrezu art arda üstüne geliyor, kıskacıyla kıstinp kıstırıp vücudunun başka bir parçasını kopartıyordu. Bütün bunlar olurken, bir yandan da fatih Errtu'nun şeytani kahkahasını işitiyordu. Driz21 Do'Urden'den diğer tüm ölümlülerin ettiğinden daha fazla nefret eden ve t> hiddetini sürekli olarak Wulfgar'dan çıkartan büyük balor Errtu.

"Wulfgar?" diye bir ses geldi çok uzaklardan. Bu, Errtu'nunki gibi gtrtlaktan çıkan, şeytani bir ses değil, hafif ve nazik bir sesti.
Wulfgar bu tuzağı, beyhude umutların ve sahte dostluğun aldatmacasını biliyordu. Errtu bu oyunu onun üzerinde sayısız defa oynamıştı; onu en çaresiz anlannda bulmuş, duygusal vadilerden yükseklere çıkartmış, sonra da umutsuzluğun daha derin ve karanlık olan çukurlarına atmıştı.
"Morik ile konuştum," diye devam etti ses, ama Wulfgar artık onu dinlemiyordu.
"Masum olduğunu iddia ediyor," diye inatla devam etti Kaptan Deudermont, yanında duran Robillard'ın şüpheyle oflayıp puflamasına rağmen. "Fakat o it Sharky ikinizin bu işte parmağınız olduğunu söylüyor."
Bunun kendisine yine işkence etmeye gelen Errtu olduğundan emin olan Wulfgar, sözleri duymazdan gelmeye çalışarak derinden hırladı.
"Wulfgar?" diye sordu Deudermont.
"Yaran yok," diye açıkça belirtti Robillard.
"Bana bir şeyler söyle, dostum," diye devam etti Deudermont, gücü henüz tamamıyla dönmemiş olduğu için vücut ağırlığının çoğunu bir bastona vererek. "Masum olduğuna dair birkaç kelime söyle de Sulh Yargıcı Jharkheld'e seni salıvermesini söyleyebileyim."
Devam eden hırlama dışında hiçbir cevap çıkmadı.
"Sadece bana gerçeği söyle," diye üsteledi Deudermont. "Senin bu işe dahil olduğuna inanmıyorum, ama münasip bir mahkeme istemem için bunu senden işitmem gerekli."
"Sana cevap veremez, Kaptan," dedi Robillard, "Çünkü, söyleyebileceği ve onu beraat ettireceği cinsten bir gerçek yok."
"Morik'i duydun," diye yanıtladı Deudermont, zira ikisi az önce Morik'in hücresinden gelmişlerdi. Ufak tefek hırsız, şiddetle kendisinin ve Wulfgar'ın masum olduğunu iddia edip durmuştu. Sürüngen Sharky'nin Deudermont'un kellesi karşılığında büyük bir hazine teklif ettiğini ama kendisiyle Wulfgar'ın onu tersleyerek geri çevirdiklerini açıklamıştı.
"Çaresiz bir adamın çaresiz bir hikâye uydurduğunu duydum," diye yanıtladı Robillard.
"Onu sorgulaması için bir rahip bulabiliriz," dedi Deudermont. "Çoğunun yalanlan tespit edecek büyüleri vardır."
"Luskan kanununca bu yasak," diye yanıtladı Robillard. "Rahiplerin Ç°ğu, sorgulamaya kendi özel meselelerini dahil ediyor. Sorgulama işlemini, kendine has ve son derece başanlı olan yöntemiyle sulh yargıcı yapıyor."
"İtiraf gerçek olsun olmasın, suçlarını kabul edene kadar onlara işkence ediyor," diye bildirdi Deudermont.
Robillard omuz silkti. "Sonuç alıyor ama."

"Karnavalını dolduruyor."
"O karnavaldakilerin kaçının masum olduğuna inanıyorsun, Kaptan?" diye dobra dobra sordu Robillard. "Cezasını çektikleri suç konusunda masum olsalar da, kesinlikle daha evvel birçok kötülük yapmışlardır."
"Bu, son derece peşin hükümlü bir adalet anlayışı, dostum," dedi Deudermont.
"Hakikat bu."
Deudermont iç geçirdi ve tekrar dönüp duvarda asılı duran, hırıldayan, masum olduğunu iddia etmeyen, aslında hiçbir şey iddia etmeyen Wulfgar'a baktı. Deudermont tekrar adama seslendi, hatta yanına yaklaşıp hafifçe onu dürttü. "Morik'e inanmam için bana bir sebep vermelisin," dedi.
Wulfgar, succubusun kendisini duygusal cehenneme çeken nazik dokunuşunu hissetti. Kükreyerek kalçasını savurdu ve bacaklarını ileri atarak şaşkına dönen kaptanı sıyırdı, ama geriye tökezleyip yere kapaklanmasına yetecek kadar sert bir şekilde ona çarpmış oldu.
Robillard değneğinden bir yapışkan küresi fırlattı ve Wulfgar'ın bacaklarını duvara sabitlemek için aşağı nişan aldı. İri adam çılgınlar gibi debelendi, ama bilekleri sıkıca zincirlenmiş ve bacakları sağlam bir şekilde duvara yapışmış olduğundan, bu hareketi, omuzlarındaki sancıyı arttırmaktan başka bir işe yaramadı.
Robillard önünde durmuş hırlıyor ve dudak büküyor, büyülü sözler fısıldıyordu. Büyücü yukarı uzanıp Wulfgar'ın kasıklarını tuttu ve iri adama, vücuduna yayılıp acı dolu bir feryat koparmasına sebep olan bir elektrik şoku verdi.
"Hayır!" dedi Deudermont, debelenip ayağa kalkarak. "Yeter."
Robillard adamın kasığını sertçe büktükten sonra hışımla döndü. Yüzü hiddetle buluşmuştu. "Daha fazla kanıta ihtiyacın mı var, Kaptan?" diye sordu.
Deudermont bir cevap yapıştırmak istedi ama hiçbir cevap bulamadı.
"Burayı terk edelim," dedi.
"Hiç gelmeseydik daha iyi olurdu," diye homurdandı Robillard.
Wulfgar tekrar yalnız kalmıştı, Robillard'ın değneğinden çıkan madde yok olana kadar duvarda daha rahat durdu, zira yapışkan madde ağırlığım tutuyordu. Fakat kısa süre sonra tekrar sadece zincirlerinden asılı kaldı ve kasları yenilenen bir acıyla burkuldu. Düşüşe geçti, daha evvel hiç olmadığı kadar derine ve karanlığa gömüldü.
İçine sığınacağı bir şişe istiyordu, zihnini bu ıstıraptan azat etmek içi1 vücudunu yakan o sıvıya ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 12
AİLESİNE SADIK

"Tüccar Banci sizinle görüşmek istiyor," diye bildirdi Vekilharç Temigast, bahçeye adımını atar atmaz. Lord Feringal ile Meralda sessizce durmuş, bahçenin hoş kokulanyla güzel manzarasının, çiçeklerin ve karanlık suların üzerinde turuncu renkte parlayan günbatımının tadını çıkartıyorlardı.

"Onu buraya getir," diye yanıtladı genç adam, en yeni hazinesiyle hava atacağı için mutlu olarak.

"Sizin onun yanına gitmeniz daha iyi olur," dedi Temigast. "Banci asabi biri ve acelesi var. Sevgili Meralda için hoş bir arkadaş olmayacaktır. Bahçenin havasını bozmasından korkuyorum."

"Pekâlâ, buna izin veremeyiz tabii," diye kabul etti Lord Feringal. Meralda'ya gülümseyip elini okşadıktan sonra Temigast'a doğru yürümeye başladı.

Feringal, vekilharcın yanından geçti ve Temigast Meralda'ya göz kırparak, kendisini az önce çok uzun sürecek, can sıkıcı bir görüşmeden kurtardığını belirtmiş oldu. Genç kadın bu görüşmenin dışında tutulmakla kendisini hiç de hakarete uğramış hissetmiyordu. Aynı şekilde, FeringaFın ona uymayı bu kadar kolay kabul etmiş olması genç kızı şaşırtmıştı.

Artık her hareketini elleri ve gözleriyle takip eden, kendisini taparcasına seven bir adamın sürekli baskısı olmadan bu muhteşem bahçenin tadını tek başına çıkartmakta, çiçeklere dokunup ipeksi dokularını hissetmekte, hoş kokularını içine çekmekte serbestti. Bu anın tadını çıkarttı ve şatonun hanımı olduktan sonra bu bahçede daha birçok defa yalnız başına vakit geçirmeye ant içti.

Ama yalnız değildi. Arkasını döndüğünde Priscilla'nın kendisini elemekte olduğunu gördü.

"Ne de olsa burası benim bahçem," dedi kadın soğukça, sıra halinde uzanan açık mavi bekâr düğmesi çiçeklerini sulamak için ilerleyerek. "Vekilharç Temigast bunu söylemişti," diye yanıtladı Meralda.

Priscilla cevap vermedi, hatta çiçek sulama işinden kafasını kaldırıp ona bakmadı.

"Bunu duyunca çok şaşırmıştım," diye devam etti Meralda, gözleri kısılarak. "Ne de olsa, çok güzel."

İşte bu Priscilla'nın gözlerinde şimşekler çakmasına sebep oldu. Kadın bu hakaretin gayet farkındaydı. Heybetli bir şekilde kaşlarını çatarak Meralda'ya doğru yürüdü. Genç kız bir anlığında Priscilla'nın kendisine vurmaya veya belki de, elindeki kovayla onu ıslatmaya çalışacağım düşündü.

"Bak sen, ama güzel olan sen değil misin?" diye belirtti Priscilla, "ve elbette ki, sadece senin kadar güzel birisi bu kadar güzel bir bahçe yapabilir."

"İçi güzel," diye yanıtladı Meralda, bir santim dahi gerilemeyerek. Bu tavrının, hakikaten de heybetli Priscilla'yı hazırlıksız yakaladığını fark etti.

"Ve evet, bahçeler hakkında, onları büyüten esas şeyin sizin onlarla konuşup onlara dokunmanız olduğunu anlayacak kadar çok şey biliyorum. Affınıza sığınırım, Leydi Priscilla, ama bana çiçeklere gösterdiğiniz yanınızı hiç göstermiyorsunuz."

"Amma mı sığınırsın?" diye tekrarladı Priscilla. Dimdik durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve köylü kızının açık sözlülüğü karşısına afallayıp kalmıştı. Birkaç cevap kekelemişti ki Meralda onun sözünü kesti.

"Kendi gözlerimle görüyorum ki, bu tüm Auckney'deki en güzel bahçe," dedi, Priscilla ile göz temasını kesip çiçeklerin manzarasına bakarak ve sözlerine hayranlık dolu bir bakışla vurgu yaparak. "Sizin tatsız ve ters biri olduğunuzu düşünüyordum."

Dosdoğru kadına bakmak için döndü, ama Meralda'nın kaşları çatık değildi. Priscilla'nın sert yüz ifadesi de bir hayli yatışmıştı. "Fakat artık işin aslını biliyorum, çünkü bir bahçeyi bu kadar güzel yapabilecek birinin içinde kendisine has güzellikler olmalıdır." Priscilla'nın bile kolayca başından sayamayacağı, yatıştırıcı bir sırıtışla sözünü bitirdi.

"Yıllardır bu bahçe üzerinde çalışıyorum," diye açıkladı daha yaşlı olan kadın. "Çiçekler dikip onlarla ilgileniyorum, her yazın her haftasında açacak çiçekler buluyorum."

"Ve emeğinize değiyor," diye samimi bir şekilde onu tebrik etti Meralda. "İddiaya girerim ki, Luskan'da veya Derinsu'da buna denk bir bahçe yoktur."

Meralda, Priscilla'nın kızardığını gördüğünde gülümsemeden edemedi. İşte kadının zayıf noktasını bulmuştu.

"Bu hoş bir bahçe," dedi kadın, "ama Derinsu'da Auck Şatosu'nun boyutlarında bahçeler var."

"Daha büyük olabilir, ama kesinlikle bunun kadar güzel olamaz," diye belirtti inatçı Meralda.

Priscilla yine kekeledi, bu köylü kızdan gelen beklenmedik övgülere hazırlıksız yakalandığı barizdi. "Teşekkür ederim," demeyi başardı ve tombul yüzü Meralda'nın hayal dahi edemeyeceği kadar geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Özel bir şey görmek ister misin?"

Meralda ilk başta tedirgin oldu, zira kesinlikle Priscilla'ya güvenmekte zorluk çekiyordu, ama şansını denemeye karar verdi. Priscilla onun elini tuttu ve gerisingeri şatonun içine çekiştirdi, birkaç küçük odadan geçirip gizli bir merdivenden aşağı indirdi ve daha çok şatonun tasarısı içindeki bir deliği andıran küçük bir açık hava avlusuna çıkarttı. Burası, ancak ikisinin yan yana durabileceği genişlikte boş bir alandı. Meralda gördüğü manzara karşısında kahkahayı bastı, zira etrafta çatlamış, eskimiş gri taş duvarlardan başka bir şey olmasa da, avlunun tam ortasında bir sıra dolusu gelincik duruyordu. Gelinciklerin çoğunluğu alışıldık bir şekilde koyu kırmızıydı, ama içlerinde

Meralda'nın tanımadığı, uçuk pembe renginde olanları da vardı.
"Burada bitkiler üzerinde çalışırım," diye açıkladı Priscilla, Meralda'yı saksılara doğru götürerek. İlk başta kırmızı gelinciklerin önünde diz çöktü, bir eliyle çiçeğin sapını okşarken, diğeriyle yapraklarını kenara itip çiçeğin koyu çekirdeğini açığa çıkarttı. "Sapın ne kadar sert olduğunu görüyor musun?" diye sordu. Meralda, sağlam çiçeğe dokunmak için eğilirken başıyla onayladı.
Priscilla aniden ayağa kalktı ve Meralda'yı daha açık renkli gelinciklerin olduğu saksıların başına götürdü. Tekrar çiçeklerden birinin merkezini gösterdi, bu seferki koyu renkli değil, bembeyazdı. Meralda bu bitkinin sapına dokunduğunda, onun çok daha yumuşak olduğunu gördü.
"Yıllardır git gide daha açık renkli çiçeklerin tohumlarını kullandım," diye anlattı Priscilla. "Ve bunu başarıp normal neslinden çok daha farklı olan bir gelincik elde ettim."
"Priscilla Gelincikleri!" diye haykırdı Meralda. Huysuz Priscilla Auck'un kahkaha attığını gördüğüne memnun oldu.
"Ama bu ismi hak etmişsiniz," diye devam etti Meralda. "Bu çiçekleri, Hundelstone ile Luskan arasındaki yolculuklarında kasabamıza uğrayan tüccarlara göstermelisiniz. Luskan hanımları bu kadar zarif bir gelincik için yüksek meblağlar ödemez mi?"
"Auckney'e gelen tüccarlar sadece pratik şeylerin ticaretiyle ilgilenir," diye yanıtladı Priscilla. "Âletler ve silahlar, yiyecek ve içki —her zaman içki— ve belki de biraz On-Kasaba oyma süsleri. Lord Feri'nin hatırı sayılır °ir oyma süsü koleksiyonu var."
"Görmeyi çok isterdim."
Priscilla ona oldukça garip bir bakış attıktan sonra, "Tahminimce göreceksin," dedi son derece tatsız bir sesle, sanki aniden karşısında duranın

sıradan bir köylü değil, kısa süre içinde Auckney'in hanımı olacak kadın olduğunu hatırlamış gibi.
"Ama çiçeklerinizi sarmalısınız," diye devam etti Meralda cesaret veren bir sesle. "Onlan Luskan'a, çok güzel olduğunu işittiğim o açık hava pazarlarına götürmelisiniz."
Priscilla'nın gülümsemesi geri döndü, yani en azından biraz. "Evet, pekâlâ, bakarız," diye yanıtladı, sesine kibirli bir tını geri dönerek. "Elbette ki, sadece köylüler seyyar satıcılık yapar."
Meralda buna pek alınmadı. Priscüla ile aralarındaki ilişki konusunda, bir ömür boyunca kat etmeyi beklediğinden bile daha fazla mesafe kat etmişti.
"Ah, işte buradasınız." Vekilharç Temigast şatonun kapı eşiğinde duruyordu. Her zamanki gibi, zamanlaması bundan iyi olamazdı. "Lütfen bizi bağışlayın, sevgili Meralda, ama korkarım ki, Lord Feringal bütün gece

toplantıda olacak, zira Banci pazarlık konusunda bir cin olabiliyor ve Lord Feringal'rn ilgisini çeken birkaç şey de getirmiş. Lordum bana, onu yarın gündüz vakti ziyaret etmek isteyip istemeyeceğinizi sormamı emretti."
Meralda bir ipucu arayarak Priscilla'ya baktı, ama kadın, sanki Meralda ile Temigast orada değillermiş gibi tekrar çiçekleriyle ilgilenmeye başlamıştı.
"Ona kesinlikle istediğimi söyleyin," diye yanıtladı Meralda.
"Umanm bize çok kızmamışsınızdır," dedi Temigast. Meralda bu saçma düşünce karşısında kahkaha attı. "Pekâlâ, öyleyse. Belki de hemen yola koyulmalısınız, zira araba bekliyor ve bu gece fırtına kopacağından endişeliyim," dedi Temigast kenara çekilerek.

"Priscüla gelincikleriniz şimdiye kadar gördüğüm en güzel çiçekler," dedi Meralda, kısa süre içinde akrabası olacak oları kadına. Priscüla onun elbisesinin pilisini kavradı ve Meralda afallamış bir halde dönüp baktığında çok daha şaşırdı, zira Priscüla ona küçük bir pembe gelincik uzatmıştı.

İki kadın birbirilerine gülümsediler ve Meralda hızla Temigast'ın yanından geçerek şatonun ana binasına girdi. Fakat vekilharç onu izlemeye tereddüt etti ve bunun yerine ilgisini Leydi Priscilla'ya çevirdi. "Bir arkadaş mı?" diye sordu.
"Hiç sayılmaz " diye geldi soğuk cevap. "Belki de kendi çiçeği olursa, benimkileri rahat bırakır."

Temigast kıs kıs güldü ve Priscilla'nın kendisine buz gibi bir bakış atmasına sebep oldu. "Bir arkadaş, bir hanım arkadaş, inandığın kadar kötü bir şey olmayabilir," diye belirtti vekilharç. Arkasını dönüp Meralda'ya yetişmek için aceleyle seğirtti ve Priscilla'yı özel bahçesinin ortasında, aklında son derece garip ve beklenmedik düşüncelerle diz çökmüş bir halde yalnız bıraktı.

VŞte.O^;»

Auck Şatosu'ndan kendi evine dönerken Meralda'nın aklında bir sürü olumlu düşünce vardı. Priscilla'yla iyi anlaşmış olduğunu düşünüyor ve hatta günün birinde o kadınla gerçek dostlar olacaklarını ummaya dahi cesaret edebiliyordu.

Daha bu fikir aklından geçerken, genç kadının dudaklarından bir kahkaha kaçıverdi. Aslında, kendisini hep, her zaman onun üstünde görecek olan Priscilla'yla yakın bir dostluk kurabileceğini hayal dahi edemezdi.

Ama Meralda daha iyisini biliyordu ve bunun sebebi bugün kadınla aralarında geçen etkileşim değil, evvelsi gece Jaka Sculi ile aralarında geçen etkileşimdi. Artık Meralda dünyayı, en azmdan dünyadaki kendi köşesini çok daha iyi anlıyordu. Evvelsi geceyi bir dönüm noktası olarak kullanmıştı. Meralda tarafindan ve sadece Meralda için yaşanmış olan o tek bir kontrol anı, omuzlarına düşen daha büyük, ama daha az çekici olan sorumluluğu kabul

etmesini sağlamıştı. Evet, artık Lord Feringal'ın olacak, onu peşinden Auck Şatosu'nun nikah şapeline sürükleyecekti. O ve daha da önemlisi ailesi, Lord Feringal'dan ihtiyaç duydukları şeyi alacaklardı. Bu kazançlar Meralda'ya bir bedele mal olacak olsa da, bu, artık bir kız çocuğu değil, bir kadın olan Meralda'nın seve seve ve bir nebze kontrolle ödemeyi düşündüğü bir bedeldi.

Fakat bu gece Lord Feringal'ı pek fazla görmediği için memnundu. Hiç şüphesiz adam ona sahip olmak için kendisine baskı yapacaktı ve Meralda onun yüzüne karşı kahkahayı basmamak için kendisini kontrol edebileceğinden şüpheliydi.

Tatmin olan, gülümseyen genç kadın, dönemeçli yol uzayıp giderken at arabasının penceresinden dışarı baktı. Onu gördü ve aniden gülümsemesi kayboldu. Jaka Sculi kayalıklı bir uçurumun tepesinde durmuş, sürücünün normalde Meralda'yi bıraktığı yere bakıyordu.

Meralda, genç adamın kendisini görmemesi için arabanın Jaka'nın karşı tarafında kalan penceresine doğru eğildi. "İyi yürekli sürücü, lütfen beni bu gece kapımın önüne kadar bırakabilir misin?"

"Ah, ben de tam sizin bunu benden istemenizi umuyordum, Meralda Hanım," diye yanıtladı Liam VVbodgate. "Görünüşe bakılırsa atlarımdan birinin nalıyla bir sorunu var. Babanızda düz bir kalas ve çekiç var mıdır?"

"Elbette ki var," diye yanıtladı Meralda. "Beni evime götürün, eminim ki "abam o nalı onarmanızda size yardımcı olacaktır."

"Çok iyi, öyleyse!" diye yanıtladı sürücü. Dizginleri biraz sıktı ve atlar 'kha hızlı tırıs gitmeye başladı.

Meralda koltuğunda arkasına yaslandı ve pencereden dışarıya, mahzun duruşundan Jaka olduğunu anladığı zarif adamın siluetine baktı. Neredeyse aldığı karan yeniden düşünüp sürücüye onu burada bırakmasını söyleyecekti. Belki de tekrar, bir kez daha yıldızlar altında sevişmek için, bir başka geceliğine özgür olmak için Jaka'nın yanına gitmeliydi. Belki de onunla kaçmalı ve hayatını başkası için değil, kendisi için yaşamalıydı.

Hayır, bunu annesine, babasına ve Tori'ye yapamazdı. Meralda ebeveynlerinin doğru olanı yapacağına güvendiği bir evlattı. Meralda, doğru olanın, Jaka Sculi'ye karşı duygularını çok, çok geride bırakmak olduğunu biliyordu.

Araba, Ganderlayler'in evinin önünde durdu. Çevik bir gnom olan Liam Woodgate arabadan aşağı atladı ve daha Meralda kapının koluna uzanamadan önce onu açtı.

"Bunu yapman gerekmez," diye belirtti genç kadın, gnom onun arabadan inmesine yardım ederken.

"Ama yakında Auckney'in leydisi olacaksınız," diye yanıtladı şen şakrak, yaşlı gnom gülümseyerek ve göz kırparak. "Size bir köylü gibi

davrananlayız, değil mi?"
"Bu kötü bir şey değil," diye yanıtladı Meralda ve ekledi, "yani bir köylü olmak, demek istiyorum." Liam içtenlikle kahkaha attı. "Gece vakti şatodan çıkmanı sağlıyor."
"Ve her istediğinde geri girmeni de," diye yanıtladı Liam. "Vekilharç Temigast benim sizin emrinize amade olduğumu söylüyor, Leydi Meralda. Sizi ve ailenizi dilediğiniz her yere götürmekle yükümlüyüm, tabii isterseniz."
Meralda gülümsedi ve başını sallayıp teşekkür etti. Derken sert yüzlü babasının kapıyı açmış olduğunu ve eşikte durduğunu fark etti.
"Baba!" diye seslendi Meralda. "Dostuma yardım edebilir..." Kadın duraksadı ve sürücüye baktı. "Bak şimdi, daha ismini bile bilmiyorum," diye belirtti.
"Çoğu soylu hanım bunu sormak için zaman harcamaz," diye yanıtladı ve hem o hem de Meralda tekrar gülüştüler. "Aynca, biz gnomlar siz büyük insanlara hep aynı gözükürüz." Muzipçe göz kırptıktan sonra eğilip reverans yaptı. "Liam Woodgate hizmetinizdedir."
Dohni Ganderlay yanlarına geldi. "Bakıyorum da, bu gece şatoda pek az kalmışsın," diye şüpheyle belirtti.
"Lord Feringal'ın bir tüccarla işi çıktı," diye yanıtladı Meralda. "Yarın tekrar gideceğim. Liam'in at nallarından biriyle sorunu var da. Ona yardım edebilir misin?"
Dohni sürücünün arkasındaki atlara baktı ve başıyla onayladı. "Elbette,'

$ıye yanıtladı. "Sen içeri gir, kızım," diye Meralda'ya talimat verdi. "Annen yine hastalandı."
Meralda fişek gibi eve girdi. Annesini yatakta, ateşler içinde, gözleri yüzünün derinlerinde gömülmüş bir halde buldu. Tori, bir elinde bir sürahi su, diğerinde ıslak bir havluyla yatağın yanına diz çökmüş duruyordu.
"Sen gittikten kısa süre sonra terlemeye başladı," diye yanıtladı Tori, Biaste'yi birkaç aydır sürekli olarak canından bezdiren feci hastalıktan bahsederek.
Annesine bakan Meralda kendisini yere atıp ağlamak istedi. Kadın ne kadar da zayıf görünüyordu, sağlığı ne kadar da belirsizdi. Biaste Ganderlay sanki her gün mezarının başında ince bir çizgi üzerine yürüyormuş gibiydi. Meralda, şu son günlerde, Lord Feringal'm kendisine talip olduğunu öğrendiğinden beri kadına güç veren şeyin iyi morali olduğunu biliyordu. Genç kadın elinde olan tek ilaca çaresizce sarıldı.
"Ah, Anne," dedi, sahte bir kızgınlıkla. "Tekrar hastalanmak için çok kötü bir zaman seçmedin mi?"
"Meralda," diye nefes verdi Biaste Ganderlay ve bu bile onun için çok

ağır bir yük gibiydi.
"Seni iyileştirmemiz ve bu konuda hızlı olmamız gerekiyor," dedi Meralda sertçe.
"Meralda!" diye yakındı Tori.
"Sana Leydi Priscilla'run bahçesinden söz etmiştim ya," diye devam etti Meralda, kız kardeşinin itirazlarını duymazdan gelerek. "İyileş ve elini çabuk tut, çünkü yarın şatoda bana katılacaksın. Bahçede beraber yürüyeceğiz."
"Peki ben?" diye yalvardı Tori. Meralda ona bakmak için döndü ve kendisini dinleyen başka birinin daha olduğunu gördü. Dohni Ganderlay kapı eşiğine yaslanmış, güçlü ama bitkin yüzünde şaşkın bir ifadeyle duruyordu.
"Evet, Tori, sen de bize katılabilirsin," dedi Meralda, babasını görmemiş gibi yapmak için çaba sarfederek, "ama uslu olacağına söz vermelisin."
"Ah, Anne, lütfen çabuk iyileş!" diye yalvardı Biaste'ye Tori, kadının elini sıkıca kavrayarak. Sanki hasta kadın o anda biraz daha canlanmış gibi göründü.
"Git, Tori," diye talimat verdi Meralda. "Araba sürücüsüne git —adı Liam VVbodgate— ve yarın öğle vaktinde şatoya üç kişinin geleceğini söyle. Annemize onca yolu yürütemeyiz."
Tori kendisine söyleneni yapmak için koştu ve Meralda annesinin berine doğru eğildi. "İyileş," diye fısıldadı, kadının alnım öperek. Biaste gülümsedi ve başım sallayıp iyileşmeye çalışacağım belirtti.
Meralda, Dohni Ganderlay'in inceleyici bakışları eşliğinde odadan avnldı. Dohni'nin, anne babasının yatak odasını kapayan perdeyi çektikten

sonra evin salonunun ortasına doğru kendisini takip ettiğini işitti.
"İkisini birden götürmene izin verecek mi?" diye sordu Dohni, Biaste'nin duyamayacağı kadar hafif bir sesle.
Kız omuz silkti. "Onun karısı olacağım ve bu onun fikri. Bana bu iyiliği yapmamakla ahmaklık etmiş olur."
Kızının üzerine atılıp ona sıkı sıkıya sarılan Dohni Ganderlay'in yüz ifadesi yumuşayıp minnettar bir gülümsemeye dönüştü. Meralda babasının yüzünü göremese bile adamın ağladığını biliyordu.
Babasının sanlısına on kat fazlasıyla karşılık verdi ve yüzünü adamın güçlü omzuna gömdü; bu kendisine, ailesinin iyiliği için cesur askeri oynasa da, bir çok açıdan hâlâ korkmuş, küçük bir kız çocuğu olduğunu hatırlattı.
Babası onu alnından öpüp doğru işi yaptığı konusunda ona güven verdiğinde Meralda kendisini ne kadar da iyi hissetti.
Kısa bir mesafe ötedeki bir tepenin başında Jaka Sculi, Dohni Ganderlay'in sürücünün at nalını onarmasına yardım edişini, ikisinin sanki eski dostlar gibi konuşup gülüşmelerini izliyordu. Dohni Ganderlay'in kendisine evvelsi gece yaptığı muameleyi düşününce, bu görüntü neredeyse zavallı, kıskanç Jaka'yı

yıkacaktı. Dohni, Lord Feringal'ın da onun Jaka'yı acımasızca patakladığı şeylerin aynısını istediğini anlamıyor muydu? Adam, Jaka'nın niyetinin Lord Feringal'ınkinden daha iyi olduğunu, kendisinin Meralda'nın toplumsal sımfina ve geçmişine daha uygun olduğunu ve kız için daha iyi bir seçim olacağını göremiyor muydu?

Derken Dohni evine geri girdi ve kısa bir süre sonra Meralda'nın kız kardeşi dışarı çıktı. Küçük kız, neşeyle hoplayıp sıçrayarak sürücüyle konuşmak için ilerledi.

"Hiç müttefikim yok mu?" diye sessizce sordu Jaka, alt dudağını hırçınlıkla kemirerek. "Hepsi bana karşı mı, Feringal Auck'un kendi çabasıyla kazanmadığı zenginlik ve saygınlığıyla hepsi kör mü olmuş? Lanet olsun sana, Meralda! Bana nasıl böyle ihanet edebilirsin?" diye haykırdı, sesinin rüzgârla aşağıdaki Tori'ye ve sürücüye gidip gitmediğine aldırış etmeden.

Artık onlara bakamıyordu. Jaka yumruklarını sıkıp gözlerinin üzerine sertçe kapattı ve sert zemine sırt üstü düştü. "Bu hayatın adaleti bu mu?" diye haykırdı. "Ah, lanet olsun, bir kralın unvanı bana daha çok uyacakken faktf biri olarak doğdum! O ahmak Feringal'ın tüm hazineye sahip çıkmasında

adalet nerede? Hangi evrensel düzen, cüzdanın bel kuvvetinden üstün olduğuna hüküm getirmiş? Ah, lanet olsun bu yaşama! Ve kahrolsun Ivleralda!"

Orada, küfürler mırıldanıp kapana kısılmış bir kedi gibi inleyerek öylece yattı. Liam Woodgate at nalını tamir edip Dohni Ganderlay ile bir içki içtikten ve evin önünden ayrıldıktan sonraya kadar orada kaldı. Meralda'nın annesi en sonunda huzurlu bir uykuya dalana ve Meralda, Jaka'yla, Feringal'la, Priscilla ve Temigast'la aralarında geçen her şeyi Tori'ye anlattıktan sonraya kadar orada kaldı. Temigast'ın tahmin ettiği firtma tüm hiddetiyle gelip çatana, yerdeki Jaka'yı sırılsıklam edene ve onu okyanus rüzgârlanyla savurana kadar orada kaldı.

Bulutlar rüzgârla savrulup parlak güneş ışığına yer açtığında ve işçiler tarlalara doğru yola koyulduğunda, Jaka hâlâ orada yatıyordu. İşçilerden birisi —gruptaki tek cüceydi— genç adamın yanına geldi ve bir çizmesinin ucuyla onu dürtükledi.

"Öldün mü, yoksa sarhoş musun?" diye sordu tıknaz yaratık.

Jaka yuvarlanarak ondan uzaklaştı, her kasında ve eklem yerinde hasıl olmuş olan tutulmadan kaynaklanan inlemesini bastırdı. Cevap veremeyecek kadar gururu incinmiş, kimseyle yüzleşemeyecek kadar hiddetlenmiş olan genç adam, debelenerek ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı.

"Garip çocuk, şu giden," diye belirtti cüce ve etrafındakiler başlarıyla onayladılar.

O sabahın çok daha geç saatlerinde, elbiseleri kuruyan Jaka, gecenin rüzgârı ve yağmurunun ayazı hâlâ derisinin altına gömülü bir halde, çalışmak için tarlalara geri döndüğünde tarla şefinin azarlarına ve diğer işçilerin alaylarına katlanmak zorunda kaldı. İşine doğru dürüst odaklanmak için büyük bir çaba sarfetti, ama bunu yapmak için mücadele gerekiyordu, zira düşünceleri hâlâ karman çormandı, morali bozuktu ve aman vermeyen güneşin altında dahi vücudunu nemli ve soğuk hissediyordu.

Lord Feringal'ın at arabasının aşağıdaki yoldan hoplaya sıçraya ilerleyişini, ilk olarak Meralda'nın evinin önüne gelişini ve sonra birden fazla yolcuyla birlikte geri dönüşünü izlediğinde, işler onun için daha da kötüye gitti. Hepsi ona karşıydı.

Lord Feringal, Meralda'yla yalnız kalamayışmdan duyduğu hayal arıklığını gizlemek için hiçbir çaba göstermemiş olsa da, Meralda, Auck Şatosu'nda geçirdiği o günden, oraya yaptığı diğer tüm ziyaretlerden daha

çok zevk aldı. Priscilla, muhteşem bahçesinde gezinen üç köylünün düşüncesiyle küplere binmişti.

Yine de, Feringal kısa süre içinde hayal kırıklığını basürdı ve Priscilla-^ Vekilharç Temigast'tan gelen uyan mahiyetindeki öksürüklerle birlikte—-. nazik bir tavır takındı. Meralda için önemli olan tek şey, annesinin gülümsemesini, bitkin yüzünü gün ışığına doğru kaldırmasını, sıcak ışınların ve hoş kokuların tadım çıkartmasını görmekti. Bu sahne Meralda'nın kararlılığını pekiştirdi ve ona gelecek için umut verdi.

Şatoda uzun süre kalmadılar, bahçede bir saat geçirdiler, hafif bir öğle yemeği yediler, sonra çiçekler arasında kısa bir gezinti daha yaptılar. Meralda'nın ricası üzerine —misafir sayısındaki beklenmedik artış için Lord Feringal'dan özür kabilinden bir jestti— genç lord, Ganderlaylerin evine kadar arabada onlara eşlik etti ve suratlarım ekşiten Priscilla ile Temigast'ı şato kapısında yalnız bıraktı.

"Köylüler," diye homurdandı Priscilla. "Auck Şatosu'na bu tipleri getirdiği için, kardeşim olacak adamın kafasına bir şeyler indirmeliyim."

Temigast, kadının tahmin edilebilir tepkisi karşısında kıs kıs güldü. "Hakikaten de kültürsüzler," diye kabul etti vekilharç. "Ama nahoş değiller." "Çamur yiyiciler," dedi Priscilla.

"Galiba bu duruma yanlış bir açıdan bakıyorsun," dedi Temigast, kadına muzipçe gülümseyerek.

"Köylülere bakmanın sadece tek bir yolu vardır," diye lafı yapıştırdı Priscilla. "Onlara tepeden bakmalısın."

"Ama Ganderlayler kısa süre sonra köylü olmaktan çıkacaklar," diye ona hatırlatmadan edemedi Temigast.

Priscilla şüpheyle burun büktü.

"Belki de bunu zorlu bir uğraş olarak görmelisin," diye önerdi Temigast ve Priscilla meraklı bakışlarını kendisine doğru çevirene kadar duraksadı. "Bir soğancıktan özenle zarif bir çiçek çıkartmak gibi."

"Ganderlayler mi? Zarif mi?" diye sordu Priscilla duyduklarına inanamayarak.

"Belki de Leydi Priscilla Auck'un yardımıyla olabilirler," dedi Temigast. "Onları aydınlatmak Priscilla için ne kadar da büyük bir beceri olur, kardeşinin gelen geçen her tüccara övünerek anlattığı bir hüner, hiç şüphesiz Luskan sosyetesinin kulaklanna ulaşacak olan muhteşem bir başarı. Priscilla'nın şapkasına takılan yeni bir tüy olur."

Priscilla tekrar homurdandı, yüz ifadesi pek de ikna olmuşa benzemiyordu, ama başka bir şey söylemedi ve alışıldığı üzere hakaretler yağdırmadı. Arkasını dönüp yürürken yüzünde düşünceli bir merak, belki de planlar yapan birinin ifadesi belirdi.

Temigast, kadının onun yemini yuttuğunu, ya da en azından hafifçe işlediğini anladı. Yaşlı vekilharç kafasını sağa sola salladı. Bu kural sadece doğumdan gelen bir hadiseden ibaret olduğu halde, toplum içinde en soylu olanların, kendilerini yönettikleri kimselerden çok daha üstün görmeleri gerçeği onu hep hayretlere düşürürdü.

BÖLÜM Î3
ESİR KARNAVALI

Atılan dayaklar ve alaylarla, hevesli köylülerin çürümüş yiyecekler fırlatıp yüzlerine tükürmesiyle geçen bir saatti.

Wulfgar'ın farkında bile olmadığı bir saat. Adam, Esir Karnavalı'ndan o kadar uzaktaydı, özel bir duygusal mekâna —zihinsel disiplinle yarattığı, Errtu'nun işkencelerinden sağ kurtulmasını sağlayan bir mekâna— o kadar iyi gizlenmişti ki, köylülerin çarpık, sapkın yüzlerini görmüyor veya sulh yargıcmın yardımcısının, Jharkheld'in geniş sahnede onlara katıldığı zaman kalabalığı galeyana getirişini işitmiyordu. Barbar da, tıpkı diğer üçü gibi, elleri arkasından dolanıp sağlam, tahta bir direğe bağlanmıştı. Ayak bileklerine ve boynuna ağırlıklar zincirlenmişti ve boynundaki tasma, güçlü Wulfgar'ın bile kafasını öne eğecek kadar ağırdı.

Bu kalabalığı kristalize bir netlikle algıladı: Ağızlarından salyalar akıtan, kan ve işkence için çığlıklar atan, heyecanlı, neredeyse zevkten dört köşe olmuş köylüler; kalabalığı azdıran ve bahtsız esirlerle oynayan ogre muhafızlar. Onları oldukları gibi gördü ve zihni hepsini başka bir şeye, şeytani bir şeye, Errtu'nun peyklerinin çarpık, sırıtan, asitten salyalanyla

üzerine eğilen, keskin dişleriyle onu ısıran ve feci nefesleriyle canını yakan yüzlerine dönüştürdü. Tekrar Errtu'nun yuvasındaki dumanın kokusunu alıyordu, sülfürle dolu Cehennem'in havası burun deliklerini ve boğazını yakıyor, vücudundaki çok sayıdaki yaraya daha da fazla acı katıyordu. Derisinin üzerinde ve içinde gezinen kırk ayaklann ve örümceklerin kaşıntısını hissediyordu. Her zaman ölümün kıyısındaydı. Her zaman ölmeyi diliyordu.

Devam eden o işkenceler, günler, haftalar ve aylarca uzayıp giderken. Wulfgar bilincinin küçük bir köşeciğinde kaçıp saklanacak bir yer bulmuştu- Kendisini içeri kilitliyor ve etrafındaki şeylerden bihaber oluyordu. I?12 burada, karnavaldayken de o mekâna saklandı.

Esirler bir bir direklerden alınıp yer yer köylülerden kötü muamele görecek kadar kalabalığa yaklaştırılarak, yer yer başka işkence âletlerine götürülerek etrafta gezdirildi. Bu işkence âletlerine, kamçılama için hazırlanmış çapraz kayışlar; kollarının arkadan bağlanmış bir kazıkla loirbanları havaya kaldırmak için tasarlanmış bir kütük ve halat takımı; esirleri baş aşağı pis su kovalarına —ya da bahtsız Sürüngen Sharky'ye denk gelen sidik kovasına— sokup çıkartmak için hazırlanmış ayak bileği kelepçeleri de dahildi. Sürüngen bu işkencelerin çoğunda çığlıklar attı, Tee-a.nicknick ile Wulfgar ise, sulh yargıcının asistanının kendilerine sunduğu her türlü cezalandırmayı, arada sırada göğüslerinden kaçan hava sebebiyle çıkan kaçınılmaz homurtular haricinde metanetle karşıladılar. Morik hepsini ağırdan aldı, masum olduğu konusunda itiraz edip durdu ve etrafa çok bilmiş yorumlar yağdırdı, ki bu daha da çok dayak yemesine sebep oldu.

Sulh Yargıcı Jharkheld, haykırışlar ve tezahüratlar eşliğinde sahneye çıktı. Üzerinde kalın bir cübbe, kafasında ise bir kep vardı ve elinde gümüş bir parşömen tüpü taşıyordu. Sahnenin merkezine gitti ve esirlerin tam ortasında durup hepsine tek tek baktı.

Jharkheld öne çıktı. Teatral bir şekilde elini sallayarak parşömen tüpünü, yani esirlerin aleyhine tutulan belgeleri gösterdi ve kalabalıktan hevesli haykırışlarla tezahüratlar aldı. Jharkheld, her hareketini üzerine basa basa yaparak ve her hareketiyle kalabalıktan bir kreşendo halinde yükselen tepkiler alarak tüpün başındaki tıpayı açtı ve belgeleri çıkarttı. Parşömenleri açan sulh yargıcı, belgeleri tek tek, her esirin adını söyleyerek kalabalığa gösterdi.

Karnaval çığırtkanı sulh yargıcı, işkenceleri emrederken kesinlikle Errtu'ya benziyordu. Hatta ses tonu dahi barbara balorunkini andırıyordu; gıcırtı dolu, gırtlaktan ve insanlık dışı.

"Size bir hikâye anlatacağım," diye söze başladı Jharkheld, "ihanet ve hile hakkında, kötüye kullanılan bir dostluk ve kâr için yapılan bir suikast girişimi

hakkında Bu adam!" dedi vurgulu bir şekilde, Sürüngen Sharky'yi işaret ederek, "bu adam bana her şeyi anlattı ve anlattığı şeyin dehşeti o zamandan beri uykularımı kaçırıyor." Sulh yargıcı, Sharky'nin ağzından duyduğu haliyle işlenilen suçu detaylı olarak anlatmaya başladı. O aşağılık herife bakılırsa, bütün hunlar Morik'in fikriydi. Tee-a-nicknick'in onu zehirli pençeyle vurabilmesi 'Çin, Deudermont'u Morik ile Wulfgar açık alana çekmişti. Morik de, rahiplerin 0nu kurtaramayacağını garantilemek için şerefli kaptanı başka bir zehir Çeşidiyle yaralaması gerekiyordu, ama şehir muhafızları ikinci saldırıyı Serçekleştiremeyeceği kadar çabuk olay mahalline gelmişti. Tüm bu planlar yapılırken, Sürüngen Sharky onları bundan vazgeçirmeye çalışmış, ama %lfgar'dan korktuğu için bu işten başka kimseye söz etmemişti. İri adam onu,

kellesini omuzlarından ayırıp Luskan'daki tüm sokaklar boyunca tekmeleyerek dolaştırmakla tehdit etmişti.

Kalabalık arasında birçok kişi, bu son kısmın inanılır olduğunu düşünecek kadar NVulfgar'm Korsan Palası'ndaki zorba taktiklerine maruz kalmıştı.

"Dördünüz komplo kurmaktan ve hem iyi bir insan, hem de şehrimiz nezdinde büyük hürmet gören bir ziyaretçi olan Kaptan Deudermont'u sinsi bir şekilde öldürme teşebbüsünden hüküm giydiniz," dedi Jharkheld hikâyesini tamamladıktan ve kalabalıktan yükselen çığlıklarla tezahüratların dinmesini bekledikten sonra. "Siz dördünüz, bahsi geçen kişiye ciddi bir zarar verme suçundan da hüküm giydiniz. Adalet ve hukuk adına, bu ithamlara karşı savunmanızı dinleyeceğiz."

Sürüngen Sharky'nin yanına gitti. "Hikâyeyi bana anlattığın gibi naklettim mi?" diye sordu.

"Ettiniz beyim, ettiniz," diye hevesle yanıtladı Sürüngen Sharky. "Bunu onlar yaptı, hem de hepsini!"

Kalabalık arasından birçok kişi bu konudaki şüphelerini haykırarak belirtti, bu sırada diğerleri ise son derece sefil görünen adama kahkahalarla güldü.

"Bay Sharky," diye sözüne devam etti Jharkheld, "ilk itham konusundaki suçunuzu itiraf ediyor musunuz?"

"Masumum!" diye itiraz etti, işbirliğinin karnavalın en kötü cezalarından kurtulmasını sağladığından emin bir sesle, ama kalabalıktan yükselen kahkahalar adamın sesini bastırdı.

"Size itham edilen ikinci suçu itiraf ediyor musunuz?"

"Masumum!" dedi adam meydan okurcasına ve eksik dişleriyle dolu gülümsemesini sulh yargıcına gösterdi.

"Suçlu!" diye haykırdı yaşlı bir kadın. "O suçlu ve diğerlerini suçlamaya çalıştığı için feci bir şekilde öldürülmeyi hak ediyor!"

Kadınla hemfikir olan yüz kişiden haykırışlar yükseldi, ama Sürüngen Sharky gülümsemesini ve görünüşteki özgüvenini korudu. Jharkheld platformun ön tarafina ilerledi ve kalabalığı yatıştırma çabasıyla ellerini havaya kaldırdı. En sonunda sessizleştiklerinde konuşmaya başladı, "Sürüngen Sharky'nin hikâyesi diğerlerini suçlu bulmamıza olanak sağladı- Bu sebeptendir ki, ona işbirliği karşılığında iyi muamele edileceğine dair söz verdik." Bu sözler kalabalıktan gürültülü bir yuhalama ve alaycı ıslıklar yükselmesine sebep oldu. "Bunun sebebi dürüst olması ve kendi sözleriyle —ki diğerleri tarafından yalanlanmadı— olayla doğrudan bağlantısı olmamasıdır."
"Ben yalanlıyorum!" diye haykırdı Morik ve kalabalık resmen uludu-

Jharkheld sadece eliyle muhafızlardan birine işaret verdi ve Morik midesine bir sopanın dip kısmını yedi.
Kalabalıktan daha fazla yuhalama yükseldi, ama Jharkheld bu haykırışları duymazdan geldi ve zeki Sürüngen Sharky'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.
"Ona iyi muamele sözü verdik," dedi Jharkheld, sanki bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi ellerini havaya kaldırarak. "Bu sebeptendir ki, onu çabuk öldüreceğiz."
İşte bu sözler Sürüngen Sharky'nin yüzündeki gülümsemeyi çalıp götürdü ve yuhalama seslerinin onay dolu kükremelere dönüşmesini sağladı.
Tükürükler saçarak itirazlar yağdıran, dizlerinin bağı çözülen Sürüngen Sharky bir kütüğün önüne sürüklendi ve zorla diz çöktürüldü.
"Masumum ben!" diye haykırdı, ama muhafızlardan birisi onu zorla kütüğe itip yüzünü sertçe ahşaba gömdüğünde itirazları aniden kesiliverdi. Elinde devasa bir balta tutan iri bir cellat kütüğün yanına geldi.
"Eğer debelenirsen darbe temiz olmaz," diye ona tavsiyede bulundu muhafız.
Sürüngen Sharky başını kaldırdı. "Ama bana söz vermiştiniz!"
Muhafızlar onu kütüğe geri çarptılar. "Depreşmeyi kes!" diye emretti bir tanesi. Dehşete kapılan Sürüngen kendisini çekip serbest bıraktı ve platforma düşüp çaresizce yuvarlanmaya başladı. Muhafızlar onun üzerine bindiğinde bir hengâme koptu. Sürüngen çılgınlar gibi tekmeliyordu, kalabalık uluyup kahkahalar atıyordu ve 'Asın onu!' 'Gemiden atın!' ve bunun gibi diğer feci idam önerileri meydanın dört bir yanından yükselmeye başlamıştı.
"Çok hoş bir kalabalık," dedi Kaptan Deudermont Robillard'a iğneleyici bir şekilde. Yanlarında Su Perisi'nden birkaç adamla birlikte, zıplayıp hoplayarak haykıran güruhun arasında duruyorlardı.
"Adalet," diye belirtti büyücü sertçe.
"Merak ediyorum da," dedi kaptan düşünceli bir edayla. "Bu adalet mi,

yoksa eğlence mi? Aralarında ince bir çizgi var, dostum ve bu hadisenin her gün düzenlendiğini hesaba katacak olursak, Luskan'ın yetkililerinin o çizgiyi uzun süre önce aştığını söyleyebilirim."
"Buraya gelmek isteyen sendin," diye ona hatırlattı Robillard.
"Burada tanık olarak bulunmak benim görevim," diye yanıtladı ûeudermont.

"Luskan'a gelmeyi kastediyorum," diyerek sözüne açıklık getirdi Robillard. "Bu şehre gelmek isteyen sendin, Kaptan. Ben Derinsu'yu tercih ederdim."
Deudermont büyücü dostuna sert bir bakış attı, ama yapıştırabileceği bir cevabı yoktu.
"Depreşmeyi kes!" diye Sürüngen'e haykırdı muhafiz, ama pislik içindeki adam, tekmeler atıp çaresizce cıyaklayarak daha da fazla mücadele etmeye başladı. Bu hadiseyle son derece eğlenen izleyicileri neşelendirecek şekilde, kısa bir süre muhafızların elinden kurtulmayı başardı. Sürüngen'in çılgına dönmüş hareketleri bakışlarının Jharkheld'e denk gelmesine neden oldu. Sulh yargıcı ona öyle şiddetli ve feci bir bakış attı ki, Sürüngen hareket etmeyi kesti.
"Onu gererek dörde bölün," dedi Jharkheld yavaşça ve üzerine basa basa. Kalabalık yeni bir neşeli uluma galeyanına kapıldı.
Sürüngen, bahsi geçen en feci idam yöntemine sadece iki kez tanık olmuştu ve bu da yüzündeki tüm kanın çekilmesine, onu bin kişilik seyircinin önünde bir titreme krizine sokmasına ve terden sırılsıklam olmasına yeterliydi.
"Söz verdiniz," diye cümleyi ağzıyla şekillendirdi. Zar zor nefes alıyordu, ama sözleri sulh yargıcının duyup da yanına geleceği kadar yüksek çıkmıştı.
"Sana iyi muamele sözü verdim," dedi Jharkheld sessizce, "ve sözüme sadık kalacağım, ama sadece işbirliği yaparsan. Seçim senin."
Kalabalıktan bunu duyabilecek kadar yakın olanlar inleyerek itiraz ettiler, ama Jharkheld onları duymazdan geldi.
"Hazırda bekleyen dört atım var," diye uyardı Jharkheld.
Sürüngen ağlamaya başladı.
"Onu kütüğe götürün," diye muhafızlara talimat verdi sulh yargıcı. Bu sefer Sürüngen onlara karşı hiçbir harekette bulunmadı, onu geri sürükleyip zorla diz çöktürdüklerinde ve kafasını kütüğe yasladıklarına onlara hiçbir direniş göstermedi.
"Söz verdiniz," diye hafifçe son sözlerini haykırdı Sürüngen, ama kalpsiz sulh yargıcı sadece gülümseyip başım salladı. Bu hareket Sürüngen'e değU yanında duran iri adamaydı.

İri balta hızla aşağı indi, tüm kalabalık aynı anda nefeslerini tuttu, sonra

uluyarak haykırmaya başladı. Sürüngen Sharky'nin kellesi platforma düştü ve kısa bir mesafe yuvarlandı. Muhafızlardan birisi hızla koşturup kelleyi kaldırdı ve ayrılmış olduğu gövdeye doğru çevirdi. Efsaneye göre, kusursuz, hızlı bir kesiş ve süratli bir muhafız sayesinde, kafası kesilen adam yarım saniye boyunca bilincini korurdu ve bu da, yüzünde en katıksız, en net dehşet ifadesiyle kendi vücudunu görmesine yeterdi.

Fakat bu sefer olmamıştı, zira Sürüngen Sharky'nin yüzünde aynı hüzünlü ifade vardı.

"Çok güzel," diye iğneleyici bir şekilde mırıldandı platformun diğer ucunda olan Morik. "Yine de, bugün diğerlerimizin yaşayacağı akıbetten çok daha iyi."

İki tarafında duran Wulfgar ve Tee-a-nicknick'ten cevap çıkmadı.

"Ah, çok güzel," dedi sonu gelmiş olan haydut yeniden. Morik kendisini son derece umutsuz durumlarda bulmaya alışkındı, ama bu, seçeneklerinin tamamen tükendiğini ilk hissedişiydi. Tee-a-nicknick'e tamamen aşağılamayla dolu bir bakış attıktan sonra ilgisini Wulfgar'a çevirdi. İri adam, etraflarındaki kızılca kıyamet karşısında o kadar kayıtsız ve uzak duruyordu ki, Morik onun bu durumuna gıpta ediyordu.

Haydut, kalabalığı coşturan Jharkheld'in devam eden alaylarını duydu. Sürüngen Sharky'nin nispeten eğlencesiz olan idamı için özür diledi ve arada sırada merhamet gösterilmesine ihtiyaç olduğunu açıkladı. Yoksa kim suçunu itiraf ederdi ki?

Morik, sulh yargıcının ipe sapa gelmez konuşmalarım arka plana itti, iradesini kullanarak zihnini güvende ve mutlu olduğu bir yere odakladı. Wulfgar'ı ve şartlara rağmen onunla nasıl da dost olduklarım düşündü. Bir zamanlar ikisi birbirine rakipti; yeni barbarın Yarım Ay Sokak'taki şöhreti artmıştı, özellikle de Wulfgar, Ağaç Kütüğü Kıran adındaki yabaniyi öldürdükten sonra. Böylece geriye, şöhretini koruması gereken tek bir kişi kalmıştı: Morik. Haydut, her ne kadar cinayet asla tercih ettiği yöntem olmasa bile, Wulfgar'ı ortadan kaldırmayı düşünmüştü.

Derken hayatındaki en garip karşılaşmayı yaşamıştı. Bir kara elf—lanet olası bir drow!— Morik'in kiralık odasına gelmiş, hiçbir uyanda bulunmadan öylece içeri girmiş ve Morik'e Wulfgar'ı yakından takip etaesini, fakat ona zarar vermemesini emretmişti. Kara elf, Morik'e iyi de Para ödemişti hani. Alto sikkelerin, keskinleştirilmiş drow silahlarından çok

daha iyi bir karşılık olduğu sonucuna varan haydut, bu plana uymuş, günler

akıp gittikçe Wulfgar'ı gitgide daha yakından takip etmeye başlamıştı. Hatta ikisi içki arkadaşı olmuş, rıhtımda oturup gecenin geç saatlerinde, çoğunlukla sabaha kadar birlikte vakit geçirmişlerdi.

Morik o kara elften bir daha hiç haber alamamıştı. Eğer kara elften Wulfgar'ı ortadan kaldırma emri gelseydi, haydut bu anlaşmayı kabul edeceğinden şüpheliydi. Hatta o anda Morik, eğer kara elflerin barbarı öldürmeye geldiğini duymuş olsaydı, kesinlikle Wulfgar'ın yanında yer alacağını fark etti.

'Pekâlâ,' diye itiraf etti haydut, daha gerçekçi olarak, 'Wulfgar'ın yanında yer almayabilirdim, ama en azından barbarı uyarır ve uzağa, çok, çok uzağa kaçardım.'

Artık kaçacak hiçbir yer yoktu. Morik tekrar kısa bir süre için, o kara elflerin bu kadar ilgilendikleri bu insanı kurtarmaya gelip gelmeyeceklerini merak etti. Belki de bir lejyon dolusu drow asker Esir Kamavah'na saldırırdı, platforma doğru yollarını yararak açarlarken parlak kılıçları bu vahşeti izleyenleri deşip biçerdi.

Bu fantezi uzun süremedi, zira Morik onların Wulfgar için gelmeyeceklerini biliyordu. Bu sefer olmayacaktı.

"Gerçekten üzgünüm dostum," diye Wulfgar'dan özür diledi, zira Morik bu durumun büyük ölçüde kendi hatası olduğu fikrini aklından uzaklaştıramıyordu.

Wulfgar cevap vermedi. Morik, iri adamın kendisini duymadığını, bu mekânı çoktan terk edip kendi içinde derinlere gömülmüş olduğunu anladı.

Belki de yapılacak en doğru şey buydu. Kendisine küçümseyici bakışlar atan kalabalığa bakan, Jharkheld'in devam eden konuşmasını duyan, Sürüngen Sharky'nin kellesiz vücudunun platformun üzerinde sürüklendiğini gören Morik, tıpkı barbarın yaptığı gibi kendisini buradan soyutlayabilmeyi diledi.

Sulh Yargıcı, Sürüngen Sharky'nin hikâyesini tekrarladı; geri kalan üç kişinin, dünyadaki en mükemmel insanlardan biri olan Kaptan Deudermont'u öldürmek için nasıl komplo kurduklarını yeniden anlattı. Jharkheld Wulfgar a doğru ilerledi. Ölüm hükmü giymiş adama baktı, kafasını sağa sola salladı, sonra güruha doğru dönüp onlan bir tepki vermeye teşvik etti.
Alaylar ve küfürler yağmaya başladı.

"İçlerinde en kötüsü sensin!" diye barbarın yüzüne haykırdı Jharkheld. "O senin dostundu ve sen ona ihanet ettin!"

Kimliği meçhul birinden, "Onu Deudermont'un gemisinden denize atın!" diye bir talep geldi.

"Onu gererek dörde bölün ve balıklara yem edin!" diye haykırdı bir diğeri.

Jharkheld kalabalığa dönüp elini kaldırarak sessizlik istedi ve kısa bir kabadayılıktan sonra ona itaat ettiler. "Bu adam var ya," dedi sulh yargıcı, "sanırım bu adamı sona saklayacağız."
Bu sözler, kalabalığın tekrar hep bir ağızdan haykırmasını sağladı.
"Ah, ne güzel bir gün olacak," dedi gösteri adamı Jharkheld, "Geriye üç kişi kaldı ve hepsi de itiraf etmeyi reddediyor!"
"Adalet," diye fısıldadı Morik.
Wulfgar, gözlerini hiç kırpmadan dosdoğru ileri bakıyordu ve sadece zavallı Morik'in düşüncesi onu Jharkheld'in çirkin, yaşlı yüzüne kahkahayı basmaktan alıkoyuyordu. Sulh yargıcı, VVulfgar'a Errtu'nun işkencelerinden daha kötüsünü yapabileceğine gerçekten inanıyor muydu yani? Jharkheld, Errtu'nun birçok defa yapüğı gibi, Catti-brie'yi sahneye çıkartıp ona tecavüz ettikten sonra, Wulfgar'ın gözlerinin önünde onu paramparça edebilir miydi? Bruenor'un hayali görüntüsünü getirip cücenin kafasını ısırarak koparttıktan sonra, cücenin başının geri kalan kısmını beyin yahnisi için bir kâse olarak kullanabilir miydi? Ona, çağlar boyunca işkence sanatı üzerine çalışmış olan o iblisten daha fazla fiziksel acı verebilir miydi? Hepsi bir yana, Jharkheld VMfgar'ı ölümün kıyısından geri getirip her şeye en baştan başlayabilir miydi?
Wulfgar bunun çok önemli olduğunu fark etti ve morali yerine geldi. Karşısında duran Jharkheld idi ve onun sahnesi Cehennem'in yanında solda sıfır kalıyordu. Wulfgar burada ölecek ve en sonunda serbest kalacaktı.
Jharkheld barbarın yanından koşarak geçti, Morik'in önünde durup adamın incecik yüzünü güçlü eliyle kavradı ve başını sertçe çevirerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Suçunu kabul ediyor musun?" diye haykırdı.
Morik neredeyse bunu yapacak, hakikaten de Deudermont'u öldürmek Çin komplo kurduğunu haykıracaktı. Evet, aklında hızla bir plan geliştirmeye başlamıştı. Komplo kurduğunu itiraf edecekti, ama bunu sadece dövmeli korsanla yaptığını söyleyecek ve masum dostunu kurtarmaya Çalışacaktı.

Tereddüdü o anda elinde geçen fırsatı kullanmasını engelledi, zira Jharkheld bıkkınlıkla burnundan soludu ve Morik'in yüzüne elinin tersiyle tokat attı; bu, haydudun gözlerinin arkasına doğru acı dalgalan yayılmasına sebep olan feci bir teknikti. Morik şaşkınlığını üzerinden atıp acısından kurtulduğunda, Jharkheld onun yanından ayrılmış ve Tee-a-nicknick'in önüne gelip durmuştu.
"Tee-a-nicknick," dedi sulh yargıcı yavaşça, her heceyi üzerine basa basa söyleyerek. Onunla konuşma tarzı, kalabalığa bu yarı-insanın ne kadar garip ve yabancı olduğunu hatırlattı. "Söyle bana, Tee-a-nicknick, bu işte senin rolün nedir?"
Dövmeli yan-quallan, gözlerini kırpmadan dosdoğru ileri baktı ve

konuşmadı.

Jharkheld parmaklarını şıklattı ve yardımcısı platformun kenarından koşturarak gelip Jharkheld'e ahşap bir boru verdi.

Jharkheld halk karşısında nesneyi inceledi ve onu kalabalığa gösterdi. "Görünüşte masumane olan bu sopayla, bizim şu boyalı dostumuz, tıpkı bir okçunun ok atacağı kadar net bir şekilde küçük dartlar üfleyebiliyor," diye anlattı, "ve boyalı dostumuz o darıların üzerini —ki bu seferki küçük bir kedi pençesiydi— bazı eşsiz zehirlerle kaplayabiliyor. Gözlerinizden kan getirecek, vücudunuzda derinizi alev rengine dönüştürecek kadar şiddetli bir ateş hasıl edecek ya da burnunuzu ve gırtlağınızı balgamla doldurup aldığınız her nefeste zorlanmanıza ve ağzınızda iğrenç bir tat kalmasına sebep olacak karışımlar, onun feci repertuarından sadece birkaç örnek."

Kalabalık her kelimeyle galeyana geliyor ve git gide daha da iğrenip hiddetleniyordu. Gösteri ustası Jharkheld de tepkilerini ölçüp onlan coşturuyor, doğru zamanı kolluyordu.

"Suçunu kabul ediyor musun?" diye aniden Tee-a-nicknick'in suratına doğru haykırdı Jharkheld.

Dövmeli korsan, yine gözlerini kırpmadan dosdoğru ileri baktı ve konuşmadı. Eğer safkan bir quallan olsaydı o anda bir kargaşa büyüsü yapıp sulh yargıcının afallayıp geriye tökezlemesini ve çoğu şeyi unutmasını sağlayabilirdi, ama Tee-a-nicknick safkan değildi ve ırkına has büyülü yeteneklerin hiçbirine sahip değildi. Fakat quallanıara özgü konsantrasyon yeteneği vardı ve tıpkı Wulfgar gibi kendisini önünde bulunan sahneden soyutlayabiliyordu.

"Hepsini itiraf edeceksin," diye söz verdi Jharkheld, korsanın ırkındanye disiplininden bihaber olduğu için parmağım hiddetle adamın yüzüne doğru sallayarak, "ama iş işten geçmiş olacak."

Muhafızlar, korsanın bağlarını çözüp onu tek tek işkence âletlerinden geçirmeye başladığmda, kalabalık çılgına döndü. Tartaklama, kırbaçlam3'

yaraların üzerine tuzlu su dökme, hatta gözlerinden birini bir ocak demiriyle dağlamayla geçen yarım saatin sonunda, korsan hâlâ konuşacağına dair hiçbir işaret vermemişti. İtiraf yoktu, yalvarıp yakarma yoktu, hatta çığlık bile yoktu.

Sabrı taşan Jharkheld, sadece programın akmasını sağlamak için Morik'in yanına gitti. Adama suçunu itiraf edip etmeyeceğini dahi sormadı. Tam tersine, haydudun bir şeyler söylemek için ağzını her açışında ona şiddetle ve art arda tokatlar attı. Kısa süre içinde Morik'i germe masasına yatırdılar. İşkenceci tekerleği yavaşça, neredeyse kimsenin ayırt edemeyeceği şekilde (tabii ıstırap çeken Morik hariç) birkaç dakikada bir çevirmeye başladı.

Bu sırada Tee-a-nicknick, işkencelerin en ağırlarına katlanmaya devam ediyordu. Jharkheld tekrar onun yanma gittiğinde korsanın ayakta duracak hali kalmamıştı, bu yüzden muhafızlar onu çekip ayağa kaldırdı ve tuttu.
"Bana gerçeği söylemeye hazır mısın?" diye sordu Jharkheld.
Tee-a-nicknick adamın yüzüne tükürdü.

"Atlan getirin!" diye cıyakladı sulh yargıcı, hiddetle titreyerek. Kalabalık çılgına döndü. Sulh yargıcının gererek dörde bölme zahmetine girdiği pek sık görülmezdi. Bu hadiseye daha önce şahit olanlar, bunun en büyük gösteri olduğunu söylerlerdi.

Arkalarından sağlam bir ip salman dört beyaz at meydana getirildi. Atlar platforma yaklaşırken, kalabalık şehir muhafızları tarafından açıldı. Sulh yargıcı Jharkheld, adamlarına gösterinin tüm hareketlerini kusursuz yapmaları için öncülük etti. Kısa süre içinde Tee-a-nicknick, el ve ayak bileklerinden, her biri ayrı bir ata kenetlenecek şekilde sıkıca bağlandı.

Sulh yargıcından gelen işaret üzerine, süvariler güçlü küheylanlarrnı hafifçe dürttüler ve atların her biri pusulanın ayrı bir yönüne doğru ilerlemeye başladı. Dövmeli korsan, içgüdüsel olarak kaslarını gerip karşı koydu, ama mücadelesi faydasızdı. Tee-a-nicknick fiziksel özelliklerinin sınırlarına kadar gerildi. Homurdandı, nefesi kesildi ve atlılarla iyi eğitimli binekleri onu sınırda tuttu. Bir saniye sonra, omzu eklem yerinden çıkarken yüksek bir çatırtı duyuldu; kısa süre içinde Tee-a-nicknick'in dizlerinden biri yerinden çıktı.

Jharkheld atlılara yerlerini korumalarını işaret edip bir elinde bıçak, diğerinde kamçıyla korsanın yanma yürüdü. Parlak bıçağı inleyen Tee-a-nicknick'e gösterdi ve onu adamın gözlerinin önünde ileri geri hareket ettirdi. "Bu acıya son verebilirim," diye söz verdi sulh yargıcı. "Suçunu itiraf et, ben de seni çabuk öldüreyim."

Dövmeli yan quallan homurdandı ve başım çevirdi. Jharkheld'in hareketiyle, atlılar bineklerini biraz daha ilerlettiler.

Adamın leğen kemiği parçalandı ve en sonunda nasıl da uludu! Derisi kopmaya başladığında kalabalık nasıl da hayranlıkla haykırdı!
"İtiraf et!" diye haykırdı Jharkheld.

"Onu vurdum," diye haykırdı Tee-a-nicknick. Daha kalabalık inleyerek hayal kınklıklannî dile getirmeden önce Jharkheld, "Çok geç!" diye haykırdı ve kamçısını şaklattı.

Atlar depara kalktı ve Tee-a-nicknick'in bacaklarını gövdesinden ayırdı. Adamın iki bileğine bağlı olan atlar iki yana açılıp adamı yine gerdi. Tee-a-nicknick'in yüzü içini kavuran bir ıstırapla ve yaklaşan ölümün dehşetiyle buruşmuştu, fakat bu sadece bir saniye sürdü, zira vücudunun üst kısmı da iki parçaya ayrıldı.

Bazıları nefeslerini tuttu, bazıları kustu ve çoğu çılgınlar gibi tezahürat yaptı.
"Adalet," dedi Robillard, tiksintiyle hırlayan Deudermont'a. "Böyle gösteriler cinayeti yaygın olmayan bir uğraş haline getiriyor.
Deudermont burnundan soludu. "Sadece en ilkel insan duygularını besliyor," diye tartıştı.
"Buna katılmıyor değilim," diye yanıtladı Robillard. "Kanunları ben yapmıyorum, ama senin barbar dostunun aksine, kanunlara riayet ediyorum. Biz denizlerde yakaladığımız korsanlara bunlardan daha merhametli mi davranıyoruz?"
"Yapmamız gerekeni yapıyoruz," diye karşı çıktı Deudermont. "Kendi çarpık açlığımızı yatıştırmak için onlara işkence etmiyoruz."
"Ama onlan batırmaktan zevk alıyoruz," diye karşılık verdi Robillard. "Yaslarını tutmuyoruz ve çoğunlukla, müttefikleri olan bir başka korsan gemisinin peşine düşersek, durup da onlan köpekbalıklarından kurtarmıyoruz. İçlerinden esir aldığımızda, onlan en yakındaki limana, bunun gibi bir adaletin ellerine bırakıyoruz, ki bu sıklıkla Luskan oluyor.
Deudermont'un verecek cevabı kalmamıştı, bu sebeple sadece ileri baktı. Yine de, medeni ve kültürlü kaptanın fıkır yapışma göre, bu gösterinin adaletle uzaktan yakından ilgisi yoktu.
&•'<&
Jharkheld, çok sayıdaki karnaval görevlileri platformun önündeki

meydanda bulunan kan ve pisliği temizleyemeden önce Morik ile \Vulfgar'ın yanına gelmişti bile.
"Gerçeği itiraf etmesinin ne kadar uzun sürdüğünü gördün mü?" dedi sulh yargıcı, Morik'e. "İş işten geçmişti ve o da sonuçlarına katlandı. Sen de onun kadar ahmak mı olacaksın?"
Eklem yerleri kırılma noktasını geçmeye başlamış olan Morik cevap vermeye davrandı, ama Jharkheld adamın dudaklannın üzerine bir parmağını koydu. "Şimdi sırası değil," diye açıkladı.
Morik tekrar konuşmaya başladı, böylece Jharkheld ağzına pis bir paçavra parçası sokturup tıkacı yerinde tutmak için bir başka bez parçasını kafasına bağlatarak haydudun sesini kestirdi.
Sulh yargıcı germe masasının arka tarafına gitti ve küçük, ahşap bir kutu çıkarttı; buna 'sıçan kutusu' deniliyordu. Kalabalık zevkle uludu. Bu feci nesneyi anlayan Morik'in gözleri genişledi ve haydut, aman vermeyen bağlarına karşı beyhude yere debelenmeye başladı. Sıçanlardan nefret ederdi, tüm hayatı boyunca onlardan korkmuştu.
En feci kâbusu gerçek oluyordu.
Jharkheld platformun önüne geldi ve kutuyu yukarı kaldırıp yavaşça çevirerek dahiyane tasarımını kalabalığa gösterdi. Ön tarafı örgü metalden

yapılmış bir kafesti, diğer üç duvarı ve tepesi ise sert ahşaptan yapılmıştı. Zemin de ahşaptı, ama üzerinde çıkış deliği sağlayan bir sürgü levha vardı. Kutunun içine bir sıçan konulacaktı, sonra kutu Morik'in çıplak göbeğine yerleştirilecekti ve zemindeki levha çıkartılacaktı. En sonunda kutu ateşe verilecekti.
Sıçan, elinde olan tek yolla kaçacaktı —Morik'in içinden geçerek.
Eldivenli bir adam, elinde sıçanla birlikte geldi ve çabucak kutuya konulan yaratığı Morik'in çıplak göbeğinin üzerine yerleştirdi. Kutuyu hemen yakmadı, bunun yerine hayvanın kutunun içinde gezmesine, ayaklarının haydudun derisine değmesine, arada sırada etini kıstırmasına izin verdi.
Jharkheld Wulfgar'ın yanına gitti. Güruhun heyecanının ve neşesinin boyutlarını hesaba katan sulh yargıcı, bunu nasıl hepsinden daha debdebeli kılabileceğini, önceki iki idamdan daha büyük bir gösteri çıkartmak için bu azimli deve ne yapması gerektiğini düşündü.
"Dostun Morik'e yaptığımız şeyi beğendin mi?" diye sordu sulh yargıcı.
Errtu'nun diyarının zindanlarını görmüş, koca bir sıçan sürüsünü korkutup kaçıracak yaratıklar tarafından kemirilmiş olan Wulfgar cevap vermedi.

"Sana çok büyük saygı duyuyorlar," diye Deudermont'a belirtti Robillard. "Luskan' m bu denli aşın boyutta bir toplu idam gördüğü pek azdır."
Bu sözler, özellikle de ilk cümle, Kaptan Deudermont'un zihninde yankılandı. Bütün bunlara Luskan'daki saygınlığının sebep olduğunu düşünmek feciydi. Hayır, onun saygınlığı sadist Jharkheld'in, suçlu da olsalar dostu olan insanlara bu çeşit bir muamele yapmasına mazeret çıkartmıştı. Deudermont, hâlâ Wulfgar ve Morik'in bu işte parmağı olup olmadığından emin değildi. Bütün bunların kendi adma yapıldığının düşüncesi Deudermont'u feci şekilde tiksindiriyordu.
"Bay Micanty!" diye seslendi, hızla bir şeyler çiziktirip adama uzatarak.
"Hayır!" diye ısrar etti Robillard, Deudermont'un aklından neler geçtiğini ve ortada otoriteler ve güruh varken böyle bir hareketin Su Perisi 'ne ne kadar pahalıya patlayabileceğini biliyordu. "Ölümü hak ediyor!"
"Sen kimsin de bunun hükmünü veriyorsun?" diye sordu Deudermont.
"Ben değil!" diye itiraz etti büyücü. "Onlar," diye açıkladı, kolunu kalabalığa doğru savurarak.
Deudermont bu saçma düşünceyle alay etti.
"Kaptan, Luskan'ı terk etmek zorunda bırakılacağız ve bir daha burada hoş karşılanmayabiliriz," diye belirtti Robillard.
"Bir sonraki esirler onların eğlencesi için meydana çıkartıldığı anda bunu unuturlar, ki bu, muhtemelen yarın şafak vaktinde olur." Tatsızca, hiç de şaka yapmayan bir tavırla gülümsedi. "Hem ne de olsa, sen Luskan'ı pek

sevmiyorsun."

Robillard inleyip iç çekti ve pes ederek ellerini havaya kaldırdı. Bu sırada, fazlasıyla medeni bir adam olan Deudermont, yazdığı notu Micanty'ye verdi ve onu derhal sulh yargıcına iletmesini söyledi.

&-*&

"Kutuyu yak!" diye sahneden haykırdı Jharkheld, muhafızlar Wulfgar ı Morik'in yaşayacağı dehşetengiz hadiseye şahit olması için getirdikten sonra-

Wulfgar kendisini, sıçan kutusunun ateşe verilmesinden soyutlayan^-Korkan yaratık etrafta koşturduktan sonra adamın tenini yarmaya başladı.

Dostuna çektirilen bu acının görüntüsü, tıpkı sıçanın Morik'in densıo ısırması gibi, VVulfgar'ın kurduğu inkâr duvarını yararak özel saklanın köşesine sızdı. Barbar öylesine tehditkâr, öylesine doğa dışı bir hırı koyverdi ki, yakınındakilerin gözlerini Morik'in dehşetinden çevıflP kendisine bakmalarına sebep oldu. İri kasları gerilip büküldü ve Wultg

gövdesini yana doğru ittirip kendisini orada tutan adamı uzaklaştırdı. Barbar bir bacağım savurarak zinciri ve ucundaki demir prangayı kendisini tutan ^ğer adamın bacaklarına doladı ve sert bir çekişle muhafızı yere devirdi.

Diğerleri ona yumruklar yağdırırken, sopalar darbe üzerine darbe indirirken, bölünmeye hiddetlenen Jharkheld Morik'in ağız tıkacının çıkarılmasını emrederken, Wulfgar zincirlere asıldıkça asıldı. Her nasılsa, inanılmaz bir şekilde, Wulfgar kollarını serbest bırakmayı başardı ve işkence masasına doğru yalpaladı.

Muhafızlar art arda üstüne çullandı. Barbar, onları sanki küçük çocuklarmış gibi kenara fırlattı, ama üzerine kapananların sayısı o kadar fazlaydı ki, o anda ıstırapla haykırmakta olan Morik'e doğnı yolunu açamadı.

"Üzerimden alın şunu!" diye haykırdı Morik.

Wulfgar aniden kendisini yüzükoyun yerde buldu. Jharkheld, adamın sırtına kamçısıyla vurup yüksek bir şrak sesi çıkaracak kadar yaklaştı.

"Suçunu itiraf et!" diye emretti çılgına dönmüş sulh yargıcı, Wulfgar'ı acımasızca döverken.

Wulfgar hırlayıp debelendi. Bir başka muhafız kenara yuvarlandı ve bir diğerinin burnu ağır bir yumrukla yüzüne gömüldü.

"Üzerimden alın şunuf diye tekrar haykırdı Morik.

Kalabalık buna bayılmıştı. Jharkheld, gösteri sanatında yeni bir çığır açtığından emindi.

Kalabalıktan, hakim ulumalar ve yuhalamalar arasından sıyrılıp geçen bir ses, "Durun!" diye haykırdı. "Yeter!"

Kalabalık dönüp baktığında ve konuşan kişinin Su Perisi'nin Kaptanı

Deudermont olduğunu görünce tüm heyecanlan hızla sönüverdi. Deudermont yıpranmış görünüyor ve bir bastonla ayakta duruyordu.

Waillan Micanty, muhafızı itip geçerek sahneye çıktığında, Sulh Yargıcı Jharkheld'in telaşı arttı. Micanty, Jharkheld'in yanma geldi ve ona Deudermont'un dilekçesini sundu.

Sulh yargıcı dilekçeyi açıp okudu. Şaşıran, hatta afallayan Jharkheld, okuduğu her kelimeyle daha da hiddetlendi. Kafasını kaldırıp Deudermont'a baktı, muhafızlardan birine, çığlıklar atan Morik'in ağzım yeniden tıkaması Ve geri kalanlarına, hırpalanmış Wulfgar'ın ayağa kaldırılması için kayıtsızca işaret verdi.

Kendi adına endişelenmeyen ve Morik'e işkence edildiğinden gayri neler döndüğü hakkında hiçbir fikri olmayan Wulfgar, muhafızların elinden kurtuldu. Savrulan prangalar ve zincirlere takılıp tökezledi, ama yanan kutuya vurup sıçanı Morik'in göbeğinden atacak kadar yaklaşmayı başardı. Tekrar tartaklandı ve itile kakıla Jharkheld'in önüne getirildi.

"Artık Morik için işler çok daha kötü olacak," diye sessizce söz verdi sadist sulh yargıcı ve yüzünde bariz bir öfkeyle Deudermont'a döndü "Kaptan Deudermont!" diye seslendi. "Suçun mağduru ve tanınmış bir soylü olmanız dolayısıyla böyle bir dilekçeyi kaleme alma yetkisine sahipsiniz peki bundan emin misiniz? Yani bu saatte mi?"

Deudermont, homurtulara, itirazlara ve hatta tehditlere aldırış etmeden öne çıktı ve kana susamış kalabalığın ortasında dimdik durdu. "Sürüngetl Sharky ile dövmeli korsan aleyhindeki deliller sağlamdı," diye açıkladı "ama Morik'in, kendilerinin suçlanıp diğer ikisinin ödülü alması için tuzağa düşürüldükleri hakkında anlattığı hikâyesi de son derece-makul."

"Ama," diye karşı çıktı Jharkheld, parmağını göğe doğru kaldırarak, "Sürüngen Sharky'nin anlattıkları, yani hepsinin suçlu olduğu komplonun hikâyesi de makul."

Kafası kansan, ama eğlencelerinin az sonra biteceğinden şüphelenen kalabalık, Sulh Yargıcı Jharkheld'in açıklamasım daha çok beğenmiş gibiydi.

"Ayrıca Jossi Puddles'm, Haydut Morik ile Wulfgar'a yapılan ithamlan pekiştiren hikâyesi de makul," diye devam etti Jharkheld. "Barbarın, Sürüngen Sharky'nin iddialarım inkâr dahi etmediğini size hatırlatmama gerek var mı Kaptan?"

İşte o zaman Deudermont, adamı çileden çıkartacak kadar ifadesiz duran Wulfgar'a baktı.

"Kaptan Deudermont, bu adamın masum olduğunu mu iddia ediyorsunuz?" diye sordu Jharkheld, Wulfgar'ı işaret edip herkesin duyabileceği kadar yavaş ve yüksek sesle konuşarak.

"Bu benim hakkım değil," diye yanıtladı Deudermont, kana susamış köylülerin itiraz haykınşlannı bastırarak. "Suç veya masumiyet konusunda hüküm veremem, sadece elinizde tuttuğunuz şeyi bildirebilirim."

Sulh Yargıcı, hızla kaleme alınmış dilekçeye yeniden baktı, sonra kağıdı kaldınp kalabalığa gösterdi. "Wulfgar için bir af dilekçesi," diye açıkladı.

Kalabalık sadece bir saniyeliğine sessizleştikten sonra itişip kakışmaya ve küfürler yağdırmaya başladı. Deudermont da, Jharkheld de bir ayaklanma çıkmasından korktu.

"Bu ahmaklık!" diye hırladı Jharkheld.

"Sizin sözlerinizle, şehirde müthiş bir saygınlığa sahip bir insanım, Sulh Yargıcı Jharkheld," diye sakince yanıtladı Deudermont. "Bu saygınlık adına, şehrinizden Wulfgar'ı affetmesini ve yine bu saygınlık adma, sizden bu isteğe riayet etmenizi veya üstlerinizin sorgulanyla yüzleşmenizi rica ediyorum."

İşte bu kadardı, açık ve net bir şekilde, hiçbir kaçış yolu bırakmada11

göylenmişti. Jharkheld'in eli kolu bağlıydı. Bunu hem Deudermont, hem de sulh yargıcı biliyordu, zira kaptan hakikaten de böyle bir affı talep etme yetkisine sahipti. Bunun gibi dilekçeler görülmedik şeyler değildi, genellikle affedilecek olan adamın ailesinden gelen yüksek meblağlı kefaletler karşılığında kabul edilirdi, fakat bundan önce hiç bu denli dramatik bir şekilde verilmemişti. Esir Karnavalı'nda, Jharkheld'in en büyük gösterisinin en heyecanlı anında olamazdı!

"VVulfgar'a ölüm!" diye haykırdı kalabalıktan biri ve diğerleri ona katıldı, gu sırada Jharkheld ile Deudermont, o kritik anda Wulfgar'a baktılar.

Yüz ifadeleri, hâlâ ölümün kendisine huzur getireceğini, belki de peşini bırakmayan hatıralarından kurtulmak için en büyük fırsatı olacağını düşünen adama hiçbir şey ifade etmiyordu. Fakat Wulfgar Morik'e baktığında, adamın kırılma noktasına kadar gerilmiş, göbeğinin kanlanmış olduğunu ve muhafızların başka bir sıçan getirdiğini görünce, eğer haydudun sadakati kendisine bir şey ifade ediyorsa bu konuda bir seçeneğinin olmayacağını anladı.

"Saldırıyla hiçbir alâkam yoktu," diye açıkça bildirdi Wulfgar. "İsterseniz inanın, inanmazsanız beni öldürün. Hiç umurumda değil."

"İşte cevabınız, Sulh Yargıcı Jharkheld," dedi Deudermont. "Onu salın lütfen. Luskan nezdinden büyük bir saygınlığı olan ziyaretçinin af dileğine riayet edin."

Jharkheld uzun bir süre Deudermont'a dik dik baktı. Yaşlı adamın bu işi hiç tasvip etmediği barizdi, ama muhafızlara başıyla işaret verdi ve Wulfgar derhal salıverildi. Adamın biri, ancak Jharkheld'den gelen teşvik üzerine, isteksizce bir anahtar çıkarttı ve Wulfgar'ın ayak bileklerindeki prangalarla

zincirleri çıkarttı.
"Onu buradan götürün," diye talimat verdi kızgın Jharkheld, fakat iri adam muhafızlann onu ittirerek sahneden götürme çabasına karşı koydu.
"Morik masum," diye bildirdi Wulfgar.
"Ne?" diye haykırdı Jharkheld. "Sürükleyin onu!"
Muhafızlann hayal dahi edemeyeceği kadar güçlü olan Wulfgar yerini korudu. "Haydut Morik'in masum olduğunu ilan ediyorum!" diye haykırdı. O hiçbir şey yapmadı ve eğer bu işe devam ederseniz, bunu adalet için değil, sadece kendi gaddar zevkleriniz için yapmış olursunuz!"
"ikiniz ne kadar da birbirinize benziyorsunuz böyle," diye Deudermont'a nsıldadı Robillard kaptanın arkasından gelerek. Büyücünün sıkkın olduğu barizdi.
"Sulh Yargıcı Jharkheld!" diye kalabalığın haykınşlan arasından seslendi kaPtan.
Şimdi neyin geleceğini iyi bilen Jharkheld dosdoğru ona baktı. Kaptan

sadece başıyla onayladı. Kaşlannı çatan sulh yargıcı parşömenlerini topla^ muhafızlarına öfkeyle işaret verdi ve hışımla sahneyi terk etti. Çılgına döneri kalabalık sahneye çullanmaya başladı, ama şehir muhafızlan onlan gerj püskürttü.
Gülücükler saçan, kendisine tükürmeye çalışan köylülere dil çıkaran Morik, Wulfgar'ın ardından sahneden yan yanya sürüklenip yan yanya taşınarak götürüldü.
Morik, sulh yargıcının dairesine yapılan yolculuğun büyük bir kısmını Wulfgar'a yatıştıncı sözler söyleyerek geçirdi. Haydut, iri adamın yüz ifadesinden, onun tekrar feci hatıralanna boğulmuş olduğunu anlayabiliyordu. Morik, Wulfgar'ın duvarlan yıkıp sulh yargıcının yardımcılarının yansını öldürmesinden korkuyordu. Haydudun kamı hâlâ kan revân içindeydi ve bacaklanyla kollan şimdiye kadar hiç hissetmediği bir acıyla sızlıyordu. Esir Karnavalı'na geri gitmeye hiç niyeti yoktu.
Morik, Jharkheld'in huzuruna çıkanlacaklannı düşünüyordu. Bu olasılık, Wulfgar'm kötü ruh halini de hesaba katmca onu çok korkutuyordu. Bereket ki, onlara eşlik eden muhafızlar Jharkheld'in bürosunu es geçip küçük, sıradan bir odaya girdi. Üzerinde tomarlarca kağıt duran devasa bir masanın arkasında, tedirgin, ufak tefek bir adam oturuyordu.
Muhafızlardan birisi Deudermont'un dilekçesini adama uzattı. Belgeye hızla göz gezdiren adam burnundan soludu, zira Esir Karnavalı'nda yaşanan hayal kırıklığı niteliğindeki gösterinin haberini çoktan işitmişti. Ufak adam hızla kağıdın üzerine isminin baş harflerini karaladı ve belgenin incelenip kabul edilmiş olduğunu onayladı.
"Masum değilsiniz," dedi, belgeyi Wulfgar'a uzatarak, "ve bu sebeple

masum ilan edilmediniz."
"Bize girmekte serbest olduğumuz söylenmişti," diye tartıştı Morik.
"Ne demezsin," dedi bürokrat. 'Tam olarak gitmekte serbest değilsiniz, gitmek zorunda bırakılıyorsunuz. Canınız bağışlandı, çünkü idam edilmenizi görünüşe bakılırsa Kaptan Deudermont'un yüreği kaldırmadı, ama Luskan'm gözünde bir suçtan hüküm giydiğinizi anlamalısınız. Bu sebeple buradan sürüldünüz. Dosdoğru cümlekapısına gidin, eğer şehir içinde tekfttf yakalanırsanız Esir Karnavalı'na son bir kez daha çıkarsınız. O zaman Kapö11 Deudermont bile sizin lehinize müdahalede bulunamaz. Anlıyor musunuz?
"Zor bir iş değil," diye yanıtladı Morik.

Solucan suratlı bürokrat ona dik dik baktı ve Morik omuz silkmekle yetindi.
"Onları buradan çıkartın," diye emretti adam. Muhafızlardan biri jvlorik'in kolunu kavradı, diğeri Wulfgar'a doğru uzandı, ama barbar omzunu silkip ona öyle bir bakış attı ki, adam bunu yapmamanın daha iyi olacağım anladı. Yine de, Wulfgar hiç tartışmadan onlara uydu ve ikili kısa süre içinde güneş ışığına çıktı. Prangasızlardı ve günlerdir ilk defa kendilerini özgür hissediyorlardı.
Fakat hayretle gördükleri üzere, muhafızlar onları orada bırakmayıp şehrin doğu kapısına kadar kendilerine eşlik etti.
"Dışarı çıkın ve bir daha dönmeyin," dedi içlerinden biri, şehrin kapılan arkalarından kapanırken.
"Sefil şehrinize neden geri dönmek isteyeyim ki?" diye haykırdı Morik, surdan aşağıya bakan askerlere birkaç terbiyesiz ve hakaret içerikli hareket yaparak.
İçlerinden birisi arbaletini kaldırıp Morik'e nişan aldı. "Bak sen," dedi. "Küçük sıçan daha şimdiden şehre geri girmeye çalışıyor demek."
Morik oradan ayrılma —aceleyle ayrılma— zamanının geldiğini anladı. Dönüp tam olarak bunu yapmaya başlamıştı ki, ihtiyatla kafasmı çevirip askerin sert yüzüne bakmca, adamın hızla arbaletini indirdiğini gördü. Morik ne olduğunu anladı, zira Kaptan Deudermont ile büyücü yandaşı hızla yaklaşıyordu.
Bir anlığına Morik, Deudermont'un onları Jharkheld'in elinden, sadece kendi elleriyle cezalandırmak istediği için kurtardığım düşündü. Korkusu kısa ömürlü oldu, zira adam Wulfgar'ın önüne gelip ona sertçe baktı ama hiçbir tehditkâr harekette bulunmadı. Wulfgar göz kırpmadan ve ürküp sinmeden kaptanın bakışlarına karşılık verdi.
"Gerçeği mi söyledin?" diye sordu Deudermont.
Wulfgar burnundan soludu ve kaptanın alıp alacağı tüm cevabm bu olduğu barizdi.

"Beornegar oğlu Wulfgar'a ne oldu?" diye sordu Deudermont sessizce.
Wulfgar girmek için arkasını döndü, ama kaptan hızla koşarak önüne geçti.
"Bana en azından bunu borçlusun," dedi.
"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye yanıtladı Wulfgar.
Deudermont bu cevabı kısa bir süre düşünüp tarttı ve Morik, denizci adamın olaylara Wulfgar'ın bakış açısından bakmaya çalıştığını anladı.
"Kabul," dedi kaptan ve Robillard hoşnutsuzlukla oflayıp pufladı. Masum olduğun ilan edildi. Bu konuda bana hiçbir şey borçlu değilsin, zira ben doğru olandan başka bir şey yapmadım. Sözlerime geçmişteki dostluğumuz adına kulak ver."

Wulfgar ona sertçe baktı, ama yürüyüp uzaklaşmak için bir harekette bulunmadı.
"Çöküşüne neyin sebep olduğunu, Drizzt Do'Urden, Catti-brie ve seni evlat edinip yetiştiren üvey baban Bruenor gibi yol arkadaşlarından seni neyin ayırdığını bilmiyorum," dedi kaptan. "Sadece o üçünün ve buçukluğa sağ salim olduğunu umut ediyorum."
Deudermont duraksadı, ama Wulfgar hiçbir şey söylemedi.
"Şişede kalıcı bir huzur yoktur, dostum," dedi kaptan, "ve bir tavernayı müdavimlerinden korumak da pek kahramanca değildir. Yaşadığın hayatı neden bunun için terk ettin?"
Yeterince dinlemiş olan Wulfgar yürümeye başladı. Kaptan tekrar önüne geçip yolunu kestiğinde ise, iri adam onu iterek, hiç yavaşlamadan yoluna devam etti. Morik de ona yetişmek için ardından seğirtti.
"Sana gemimde yer öneriyorum," diye beklenmedik bir şekilde (hatta kendisi için bile beklenmedik bir şeydi) arkasından seslendi Deudermont.
"Kaptan!" diye itiraz etti Robillard, ama Deudermont onu geçiştirip Wulfgar ile Morik'in ardından koşturdu.
"Benimle Su Peraz'ne gel," dedi Deudermont, "Birlikte korsan avlar ve dürüst denizciler için Kılıç Sahili'ni koruruz. Orada esas kişiliğini bulacaksın, sana söz veririm!"
"Sadece senin benim kişiliğimi tanımlamam dinlemek zorunda kalırım," diye açıkladı Wulfgar, arkasını dönüp bu teklifle epey heyecanlanmış gibi görünen Morik'i susturarak, "ve bunu dinlemek umurumda değil." Wulfgar döndü ve yürümeye başladı.
Ağzı bir karış açık kalan Morik onun gidişini seyretti. Arkasına döndüğünde, Deudermont'un da şehre geri girmiş olduğunu gördü. Fakat Robillard yerini ve ekşi yüz ifadesini koruyordu.
"Peki ya ben?" diye sormaya başladı Morik, büyücüye doğru yürüyerek.
"Buradan git ve çabuk ol, haydut," diye uyardı Robillard. "Yoksa bir sonraki yağmurun gelip seni yıkamasını bekleyen bir lekeden ibaret

olursun."
Hayatta kalma ustası olan ve büyücülerden nefret eden zeki Morik, bu emri ikiletmedi.
176

KISIM 3
DAHA DA VAHŞILEŞEN
VAHŞİ BİR DİYAR

R.A. Salvatore

Hayatımdaki hadiselerin gidişatı, iyinin ve kötünün doğasını sık sık incelememi sağlamıştır. Her ikisinin de en katıksız tezahürlerine birçok kez şahit oldum, özellikle de kötülüğün. Geçmişimin büyük bir kısmını kötülüğün, beni boğan ve oradan kaçmak zorunda bırakan bir gaddarlığın içinde yaşayarak geçirdim.

Ancak şimdi şimdi, şöhretim bana insan toplumları arasında yaşamam için hoşgörü —bir hoş karşılama olmasa bile, en azından hoşgörü— getirdiği zaman, Menzoberranzan'da gözlemlediğim şeyin çok daha karmaşık bir haline şahit olmaya başladım; karanlık ve ışık arasında gidip gelen gri bir renk tonu. Birçok insanın, görünüşe bakılırsa büyük çoğunluğun, özünde karanlık bir yan, vahşete duyulan bir açlık ve kendi arayışları adına başkasının ıstırabını kalpsizce görmezden gelme yetisi mevcut.

Bu durumun, Luskan 'daki Esir Karnavalı ve buna benzer diğer sözde adalet gösterilerinden daha bariz olduğu bir yer yoktur. Kimi suçlu, kimi masum olan —ki bunun pek bir önemi yoktur— esirler, kana susamış güruhun önüne çıkarıldıktan sonra dövülüp işkence görür ve en sonunda büyük bir gösteriyle idam edilir. Yönetimdeki sulh yargıcı, esirlerden en şiddetli ıstıraplarla atılan feci haykırışları koparabilmek için var gücüyle çalışır; onun görevi, o esirlerin yüz ifadelerini dehşetin somut örneğine dönüştürmek, gözlerinden ölümcül korkuyu yansıtmaktır.

Bir keresinde, Su Perisi'nin Kaptanı Deudermont ile birlikte Luskan 'doyken, gemilerini batırdıktan sonra denizden topladığımız birkaç korsanın "yargılanışına " tanık olmak için karnavala gitmiştim. Bin kişinin dev bir sahnenin etrafına doluşup o zavallı korsanlar kelimenin tam manasıyla parça parça edilirken neşeyle bağırıp çağırması, neredeyse Deudermont'un gemisinden ayrılmama, bir korsan avcısı olarak benimsediğim hayattan vazgeçmeme ve ormanların veya dağların dinginliğine çekilmeme sebep olacaktı.

Elbette ki, Catti-brie işin aslını, yani aynı korsanların buna benzer işkenceleri masum esirlerine sık sık yaptığını bana hatırlatmakta gecikmedi. Böyle bir gerçeğin Esir Karnavalı 'nın varlığını haklı çıkarmadığını kabul etse de —Catti-brie o mekânın sadece düşüncesiyle bile öyle bir dehşete

kapılmıştı ki meydanın yakınlarına gidemiyordu— onların açık denizlerde serbestçe gezinmesindense, böyle bir muameleyle karşılaşmalarının tercih edilebileceğini söyledi.
Ama neden? Bütün bunların sebebi ne?
Bu soru bütün bu yıllar boyunca aklımı kurcalayıp durdu. Sorunun cevabını ararken, insan denilen ve inanılmaz derecede karmaşık olan bu yaratıklar hakkında başka bir gerçeği keşfettim. Neden sıradan ve aks'

takdirde son derece iyi olacak kişiler, Esir Karnavalı gibi bir hadisenin seviyesine iniyordu? Neden Su Perisi 'nin mürettebatından kimseler, yani iyi insanlar olarak bildiğim adam ve kadınlar, öyle vahşi bir işkence gösterisini izlemekten zevk alıyordu?
Galiba cevap, (tabii kötülüğün doğasından daha karmaşık bir cevap olabilirse) diğer ırkların davranışlarıyla karşılaştırmada yatıyor. İyi ırklar arasında, esirlerin idam edilişini ve işkence görüşünü izlemeyi "kutlayan " bir tek insanlardır. Buçukluk toplumları böyle bir gösteriye asla kalkışmaz— buçukluk esirler aşırı yemekten ölmeleriyle tanınır. Her ne kadar kavgacı olsalar da, cüceler de bunu yapmaz. Cüce toplumunda, esirlerin icabına hızlı ve temiz bir yolla, olay çıkartmadan ve toplumun gözünden ırak bir yerde bakdır. Cüceler arasında bir katilin cezası, boynuna vurulan tek bir darbeden ibarettir. Esir Karnavalı 'nda hiç elf görmedim, tabii bir keresinde bir çift karnavala denk gelmiş ve bariz bir şekilde tiksinip oradan uzaklaşmışlardı. Bildiğim kadarıyla gnom toplumunda idam diye bir şey mevcut değil, sadece iyi döşenmiş bir hücrede ömür boyu hapis var.
Peki neden insanlar? İnsanoğlunun duygusal yapısında bulunan ne gibi bir özellik, Esir Karnavalı gibi faaliyetlerin düzenlenmesine sebebiyet veriyor? Kötülük mü? Sanırım bu da çok basit bir cevap olur.
Kara elfler işkenceden zevk alır —ah, bunu nasıl da iyi biliyorum! Onların hareketleri hakikaten de sadistliğe, kötülüğe ve Örümcek Kraliçe'nin şeytani açlığını gidermeye duyulan hiç dinmeyen bir arzuya dayanır. Ama insanlar söz konusuyken, kendileriyle ilgili olan her konuda olduğu gibi, sorunun cevabı biraz daha karmaşıklaşıyor. Kesinlikle bunun temelinde bir nebze sadistlik var, özellikle de yetkili sulh yargıcı ile işkenceci yardımcıları söz konusu olunca. Ama sıradan halk, yani seyirci olarak tezahürat yapan güçsüz fukaranın neşesinin üç ayrı kaynaktan doğduğuna inanıyorum.
ilki, Faerûn'daki köylülerin güçsüz kimseler olması. Onlar, vicdansız lordların veya derebeylerinin kaprislerine boyun eğdirilen bir sınıf Ayrıca goblinlerin, devlerin veya ırkdaşları olan insanların istilâsına uğrayıp güçlükle kurdukları hayatlarının ayaklar altında ezilmesi tehlikesi her zaman mevcut. Esir Karnavalı, bu bahtsız kalabalığa tadımlık bir güç hissi sunuyor,

yaşamın ve ölümün gücünü. En sonunda kendi hayatları üzerinde bir nebze hakimiyet hissi tadıyorlar.

ikincisi, insanların elfler veya cüceler kadar uzun ömürlü olmaması; hatta buçuklukların bile çoğunlukla onlardan uzun yaşaması. Sıradan halk her gün ölüm ihtimâliyle yüz yüze yaşıyor. Şanslı olup iki ya da üç çocuk doğuracak kadar yaşayan bir anne, muhtemelen çocuklarından birisinin ölümüne şahit olur. Ölümle bu kadar iç içe yaşamak, kesinlikle bir merak,

korku, hatta dehşet uyandırıyor. Esir Karnavalı 'nda bu kimseler ölümün en fecisine, yaşanabilecek en kötü ölümlere tanık oluyor ve kendi ölümlerinin ?—. tabii sulh yargıcının karşısına çıkarılan suçlular olmadıkça— bu kadar feci olmayacağını düşünüp teselli buluyor: 'Senin en kötü darbeni gördüm, acı Ölüm ve senden korkmuyorum.'

Esir Karnavalı'nın cazibesinin üçüncü açıklaması ise, toplum içinde düzen sağlamak için adaletin ve cezanın gerekli olması. Yaşanılan dehşete tanık olduktan sonra Su Perisine döndüğümde, büyücü Robillard'ın tartışmadaki savı işte bu olmuştu. Karnavalı izlemekten hiç zevk almadığı ve oraya pek nadiren gittiği halde Robillard, bu hadiseyi sulh yargıcından bekleyeceğim kadar hararetli bir şekilde savunmuştu. Bu adamların toplum önünde aşağılanmaları, çektikleri acının kamuya sergilenmesinin, diğer insanları dürüst bir yolda tutacağına inanıyordu. Bu da demek oluyordu ki, köylü güruhunun tezhüratları, kanunlara ve toplumlarındaki düzene inançlarının yüksek sesli bir ifadesiydi.

Bu, çürütülmesi zor bir sav, özellikle de bu gibi gösterilerin gelecekteki suçları caydırmak konusundaki etkisi düşünülürse. Peki ama gerçek adalet bu mu?

Robillard'ın düşüncelerini aldıktan sonra, yakalanan korsanları teslim etme konusunda daha iyi bir tutanak hazırlanması bahanesiyle Luskan 'daki düşük seviyeli sulh yargıçlarına gittim. Aslında amacım onları Esir Karnavalı hakkında konuşturmaktı. Son derece çabuk bir şekilde anladım ki, karnavalın adaletle pek alâkası yoktu. Birçok masum kadın ve erkek kendilerini Luskan 'daki sahnede bulmuş, katıksız bir şiddetle itirafa zorlanmış, sonra da o suçlar için uluorta cezalandırılmıştı. Sulh yargıçları bundan haberdardı, hatta gayet açıkça itiraf ettiler ve en azından bizim onlara teslim ettiğimiz esirler kesinlikle suçlu olduğu için rahat olduklarını da eklemeyi unutmadılar!

işte sırf bu sebepten dolayı, asla Esir Karnavalı 'nı sindiremedim . Tüm toplumların ölçütlerinden birisi de, ortak hayata ve genelin iyiliğine sırt çevirenlerle nasıl ilgilendiğidir ve bu suçlulara iyilikten uzak bir muamele yapılması, toplumun erdemini işkence görenin seviyesine indirir.

Yine de bu uygulama, Faerün 'daki çoğu şehirde ve ölüm kalım meselesi

olduğu için adaletin daha da sert ve kesin sağlanması gereken birçok kırsal yerleşimde yaygınlaşmaya devam ediyor.

Belki de karnaval için dördüncü bir açıklama vardır. Belki de kitleler, meydana sadece gösterinin heyecanı için doluşuyordur. Belki de bu işit1 eğlencesinden başka, derinlerde yatan bir sebep ve açıklama mevcut değildir. Bu ihtimâli düşünmekten hiç hoşlanmıyorum, zira eğer insanlar empati ve merhameti, başka birinin feci şekilde acı çekmesini izlemekten zevk

alacak şekilde büsbütün yok etmeye yatkınsa, o zaman korkarım ki, kötülüğün en gerçek tanımı budur.

Araştırmayla, tartışmayla, sorguyla ve aralarında yaşadığım insanların gerçek doğasını düşünerek geçirdiğim birçok saatin ardından, Esir Karnavalı gibi sapkınlıklar için verilebilecek basit cevaplardan yoksun kaldım.

Buna şaşırdığım söylenemez, insanlarla ilgili herhangi bir konuda basit bir cevap bulduğum pek nadirdir. Belki de, günlük yolculuklarımdan ve karşılaşmalarımdan hiç bıkmamamın sebebi budur. Belki de, insanları sevmemin sebebi budur.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 14
ÇALINAN TOHUMLAR

Wulfgar, Luskan'ın dışında durmuş, yanlış yere suçlandığı, işkence gördüğü ve uluorta aşağılandığı şehre bakıyordu. Bütün bunlara rağmen, barbar kasabanın halkına, hatta gaddar sulh yargıcına karşı hiddetli değildi. Eğer Jharkheld'e rastlasaydı, büyük ihtimâlle adamın kafasını kopartırdı, ama bu aralarında yaşanan o hadiseyi sonlandırmak için olurdu, duyduğu nefretten değil. Wulfgar nefretin ötesindeydi, uzun süredir nefretin ötesinde olmuştu. Tıpkı Ağaç Kütüğü Kıran ona Korsan Palası'nda meydan okuduğunda ve Wulfgar'ın adamı öldürdüğünde olduğu gibi. Kendi halkına benzer bir barbar kabilesi olan Gök MidiUileri'ne rastladığında olduğu gibi. Kabilenin gaddar samanından, yıllar önce almaya ant içtiği intikamını almıştı. Bunun sebebi nefreti, hatta dizginlenemez öfkesi değil, sadece geçmişinin düşünemeyeceği kadar feci olduğu bir hayata zorla devam etme çabasıydı.

Wulfgar hayatına devam etmediğini anlamıştı ve o anda arkasını dönüp şehre bakarken bu gerçek ona çok daha bariz geliyordu. Onu her defasında başladığı yere getirip bırakan daireler, küçük daireler çiziyordu. Dönüp dolanıp geldiği yer ise, ancak içki şişesiyle, geçmişi unutulmuşluğa gömüp, geleceği aklından çıkartmasıyla katlanılabilir bir hal alıyordu.

Wulfgar, aylar önce Luskan'a geldiğinden beri ilk defa, kendisini bu

çöküşün içinde nasıl bulduğunu kestirmeye çalışarak yere tükürdu. Kuzeydeki açık sahayı, anayurdu olan Buzyeli Vadisi'ni, dostlanyla birçok heyecan ve neşe yaşadığı yeri düşündü. Küçücük bir çocukken kendisini savaşta mağlup eden, ama ona büyük bir merhamet gösteren Bruenor u düşündü. Cüce, Wulfgar'ı evlat edinmiş, sonra da onu gerçek bir savaşçı olarak eğitmesi için Drizzt ile tanıştırmıştı. Drizzt onun için ne kadar iyi o« dost olmuştu. Onu büyük maceralara sürüklemiş, durum ne kadar kotu olursa olsun her türlü savaşta yanında yer almıştı. Wulfgar, Drizzt1 kaybetmişti.

Tekrar Bruenor'u, kendisine hayaündaki en büyük demircilik eseri olan, muhteşem Aegis-fang'i armağan eden cüceyi düşündü. Çekiç, Bruenor'un ona olan sevgisinin bir sembolüydü ve şimdi Wulfgar, sadece Bruenor'u değil, Aegis-fang'i de kaybetmişti.

Catti-brie'yi, belki de aralarında kendisi için en özel olanını, kalbini çalan kadım, herkesten çok takdir ettiği ve saygı duyduğu kişiyi düşündü. Belki de sevgili veya kan koca olamazlardı. Belki de asla onun çocuklarını doğuramazdı, ama kadın onun samimi ve gerçek bir dostuydu. Aralarında geçen son hadiseyi düşündüğünde, o dostluğun ne kadar derin olduğunu anladı. Catti-brie, ona yardım etmek için her şeyini verir, en mahrem anını ve duygularını onunla paylaşırdı, ama Wulfgar onun kalbinin esasında başka birisine ait olduğunu biliyordu.

Bu gerçek, barbara ne hiddet ne de kıskançlık veriyordu. Sadece saygı duyuyordu, zira hislerine rağmen Catti-brie elinden gelen tüm yardımı ona sunacaktı. Artık, Catti-brie'yi de kaybetmişti.

Wulfgar tekrar tükürdü. Hiçbirinin dostluğunu hak etmiyordu; ne Bruenor'a, ne Drizzt'e, ne Catti-brie'ye, ne de minik cüssesine ve dövüş becerisinden yoksun olmasına rağmen kritik bir anda Wulfgar'ın önüne atlayıp barbara elinden geldiğince siper olacak olan Regis'e layıktı. Bütün bunları nasıl bir kenara atabilmişti?

Luskan'ın batı kapısından dışarı bir at arabası ağır ağır çıktığında, barbarın tüm ilgisi aniden şimdiki zamana geri döndü. Kötü ruh haline rağmen, Wulfgar at arabası kendisine yaklaşırken gülümsemeden edemedi. Arabanın sürücüsü olan yaşlı ve tombul bir kadın görünür oldu.

Morik. İkili, şehirden kovulalı birkaç gün geçmişti, ama şehrin yakınlarında kalmışlardı. Haydut, eğer açık yolda hayatta kalmak istiyorlarsa erzak tedarik etmeleri gerekeceğini açıklamış ve böylece tek başına şehre girmişti. İki arın zorlukla ilerlemesi, hatta Morik'in at arabasını ve atlan tedarik etmiş olması bile, Wulfgar'ın küçük, sinsi dostunun başardığını anlamasına yetti.

Haydut, at arabasını geniş yoldan kırıp ormanın içine doğru uzanan ve

Wulfgar'ın beklemekte olduğu küçük patikaya sürdü. Wulfgar'ın durduğu yükseltinin tam dibine gelip ayağa kalktı ve reverans yaptı.
"Hiç zor olmadı," diye bildirdi.
"Muhafızlar seni fark etmedi mi?" diye sordu Wulfgar.
Morik, sanki bu düşünce saçmaymış gibi burnundan soludu. "Dışarı Çıkartıldığımızda kapıda bulunan muhafızların ta kendileriydi," diyen açıkladı, ses tonunda büyük bir kibirle.
Luskan otoritelerinin ellerinde yaşadıkları deneyimler Wulfgar'a, kendisiyle Morik'in küçük bir göldeki büyük balıklar olduklarını, büyük

şehrin yaşantısındaki daha iri göle kıyasla neredeyse önemsiz olduklarım hatırlattı —fakat Morik, o küçük köşelerinde gayet büyük bir oyuncuydu!
"Hatta kapılarda bir torba dolusu yiyecek düşürdüm," diye devam etti Morik. "Muhafızlardan biri koşturarak peşimden gelip keseyi arabaya koydu.
Wulfgar yükseltiden at arabasının yanma indi ve yükün üzerini örten bezi açtı. Arka tarafta keseler dolusu yemek, ipler ve korunmak için malzemeler vardı, ama Wulfgar'ın en çok gözüne çarpan şey, içlerinde sert içki olan şişelerle dolu kasalardı.
"Memnun olacağını düşündüm," diye belirtti Morik, erzaklara bakan iri adamın yanına gelerek. "Şehri terk etmemiz, aynı zamanda zevklerimizi geride bırakmamız demek değil. Delly Curtie'yi de yanımda getirmeyi düşündüm."
Wulfgar, Morik'e hiddetli bir bakış attı. Kadının isminin bu denli müstehcen bir tavırla anılması onu çok rahatsız etmişti.
"Gel," dedi Morik, boğazım temizleyip bariz bir şekilde konuyu değiştirerek. "Boğazımızın pasını silebileceğimiz sessiz bir yer bulalım." Haydut, tebdil-i kıyafetini yavaşça, hâlâ eklem yerlerinde ve yarılmış kamında bulunan sızılarla yüzünü buruşturarak çıkarttı. O yaralar, özellikle de diz-lerindekiler, zor iyileşecekti. Bir saniye sonra yeniden durup peruğu kaldırarak marifetini inceledi, sonra sürücü sırasına tırmanıp dizginleri eline aldı.
"Atlar hiç iyi değil," diye belirtti Wulfgar. Gerçekten de hayvanlar yaşlı ve bitkin görünüyordu.
"İçkiyi satm almak için altına ihtiyacım vardı," diye belirtti Morik.
Wulfgar arabadaki yüke baktı ve Morik'in ellerinde olan parayı daha iyi atlara harcamış olması gerektiğini, içki şişesiyle yaşadığı günlerin sona ermiş olduğunu düşündü. Tekrar yükseltiye tırmanmaya başladı ama Morik onu seslenerek durdurdu.
"Yolda eşkıyalar var," diye bildirdi haydut, "yani kasabada bana öyle söylediler. Ormanın kuzeyindeki yoldan ta Dünyanın Omurgası'ndaki geçide kadar her yerde eşkıyalar varmış."
"Eşkıyalardan mı korkuyorsun?" diye sordu Wulfgar, şaşkınlıkla.
"Sadece benim adımı hiç duymamış olanlardan," diye açıkladı Morik ve

Wulfgar bu sözlerin ardında yatan manayı anladı. Luskan'da, Morik'in şöhreti birçok serseriyi ondan uzak tutmaya yarıyordu.

"Belâya karşı hazırlansak daha iyi olur," diye bitirdi haydut. Morik, sürücü sırasının altına elini attı ve iri bir balta çıkarttı. "Bak," dedi sırıtarak. Baltanın kafasını gösterirken kendisiyle gurur duyduğu barizdi. "Hâlâ Sürüngen Sharky'nin kanıyla lekeli."

Celladın baltası! Wulfgar, Dokuz Cehennem adına Morik'in bu silahı nasıl ele geçirdiğini soracak oldu ama bunu öğrenmek istemediğine karar verdi. "Haydi gel," dedi Morik, sürücü sırasında yanındaki boş yere vurarak.

Haydut, en yakındaki kasadan bir içki şişesi çekti. "Haydi araba sürüp içki içelim ve savunma planlan yapalım."

Wulfgar sürücü sırasına tırmanmadan önce içki şişesine uzun uzun, sertçe baktı. Morik şişeyi uzattı, ama barbar dişlerini sıkarak reddetti. Haydut omuz silkip derin bir yudum aldı ve şişeyi tekrar uzattı. Wulfgar yine reddetti. İşte bu hareketi, Morik'in yüzüne şaşkın bir ifade getirdi, ama Wulfgar'ın geri çevirmesinin kendisine daha fazla içki bırakacağını düşündüp anda bu ifade yerini gülümsemeye terk etti.

"Yaban diyardayız diye yabaniler gibi yaşamamız gerekmez," diye belirtti Morik.

Wulfgar, bu kadar sert bir içkiyi lıkır lıkır içen bir adamdan gelen bu yorumdaki ironiyi fark edemedi. Barbar, tüm ikindi vakti boyunca şişeye direnmeyi başardı ve Morik neşeyle içmeye devam etti. At arabasını hızlı bir tempoda götüren Morik, boş şişeyi yanından geçtikleri bir kayaya fırlattı ve cam paramparça olduğunda neşeyle haykırdı.

"Yol kesen eşkıyalardan sakınmak isteyen biri için fazla ses çıkartıyorsun," diye homurdandı Wulfgar.

"Sakınmak mı?" diye sordu Morik, parmaklarını şıklatarak. "Hiç de bile. Eşkıyaların çoğunun, rahat edebileceğimiz nitelikte, iyi donanımlı kamp yerleri vardır."

"Sözünü ettiğin o iyi donanımlı kamp yerleri başarılı eşkıyalara aittir," diye mantık yürüttü Wulfgar, "ve başarılı eşkıyalar, büyük bir ihtimâlle yaptıkları işte çok iyidir."

"Ağaç Kütüğü Kıran da öyleydi, dostum," diye hatırlattı Morik. Wulfgar hâlâ ikna olmamış gibi göründüğü için ekledi, "Belki de onlara katılma teklifimizi kabul ederler."

"Hiç sanmıyorum," dedi Wulfgar.

Morik omuz silktikten sonra başını salladı. "O zaman onları buralardan kovalamalıyız," dedi 'doğruya doğru' bir ses tonuyla.

"Onları bulamayız bile," diye mırıldandı Wulfgar.

"Öyle mi?" diye sordu Morik ve at arabasını o kadar ani bir şekilde yan

patikaya çevirdi ki, araba iki tekerleğinin üzerine kalktı ve Wulfgar neredeyse yere yuvarlanacaktı.
"Ne?" diye hırladı barbar, araba hoplaya sıçraya ilerlerken. Alçak bir daldan eğilerek kurtulduktan sonra başka bir dal kolunu sıyırıp çizdi. "Morik!"
"Sessiz ol, iri dostum," dedi haydut. "İleride bir nehir var ama üzerinde tek bir köprü mevcut, o köprü kesinlikle eşkıyalar tarafından korunuyordun" Çalılıkların arasından çıkıp nehrin kıyısına doğru hoplaya sıçraya ilerlediler. Morik yorulan atlan yavaşlaüp yürüyüş temposuna aldı ve eğreti bir

köprünün üzerinden geçmeye başladılar. Haydudun sinirini bozacak şekilde hiçbir eşkıyanın izine rastlamadan güvenle karşıya geçtiler.
"Acemiler," diye homurdandı hayal kırıklığına uğrayan Morik, birkaç mil gittikten sonra tekrar köprüyü aşmak için geri dönmeye ant içerek. Morik aniden arabayı durdurdu. İri ve çirkin bir adam aniden yola çıktı ve kılıcım onlara doğru uzattı.
"Sizin gibi iki tipin izin almadan benim ormanımda gezinmesi ne kadar da ilginç," diye belirtti serseri, kılıcını geri çekip omzunun üzerine dayayarak.
"Sizin ormanınız mı?" diye sordu Morik. "Ah be, iyi yürekli beyim, bu ormanın seyahate açık olduğunu sanıyordum." Wulfgar'a fısıldayarak ekledi, "Yan-ork."
"Ahmak," diye yanıtladı Wulfgar sadece Morik'in duyabileceği bir sesle. "Yani seni kastediyorum, hırsızı değil. Belâ aramak da neyin..."
"Senin kahraman yönüne hitap edeceğini düşündüm," diye yanıtladı haydut. "Ayrıca, bu eşkıyanın bir sürü konforla hazırlanmış bir kamp yeri olduğu kesin."
"Ne diyorsun sen bakayım?" diye sordu serseri.
"Ah be, iyi yürekli beyim," diye derhal yanıtladı Morik. "Tam da dostum sizin bir hırsız olduğunuzu ve bu ormana sahip olmadığınızı düşündüğünü söylüyordu."
Eşkıyanın gözleri genişledi ve başarısızca birkaç cevap kekeledikten sonra en sonunda yere tükürdü. "Burası benim ormanım diyorum size!" diye ilan etti, göğsüne parmağını bastırarak. "Togo'nun ormanı!"
"Peki geçiş ücreti nedir, iyi yürekli Togo?" diye sordu Morik.
"Beş altın!" diye. haykırdı serseri ve biraz duraksadıktan sonra ekledi, "Adam başı!"
"İstediğini ver," diye homurdandı Wulfgar.
Morik kıkırdadı, derken yüzünün taş çatlasa bir santim önünden bir ok ıslık çalarak geçti. Bu çetenin bu kadar iyi hazırlanmış olması karşısında şaşıran haydut, aniden fikrini değiştirdi ve kesesine elini almaya başladı.
Fakat aynı zamanda, birinin kendisini öldürmeye yaklaşmasına

hiddetlenen Wulfgar da fikrini değiştirmişti. Morik haracı vermeye razı olamadan önce, barbar arabadan aşağı atladı ve çıplak elleriyle Togo'nun üzerine koşturmaya başladı, derken aniden fikrini ve yönünü değiştirdi. İlk koşmaya başladığı yola çaprazlamasına iki ok düştü. Yoldan dört metre ötedeki bir ağacın tepesine tünemiş olan canavanmsı okçuya doğru döndü-Wulfgar ilk çalı dizesinin içine daldı ve devrilmiş bir ağaç kütüğüne sertÇe çarpti. Hiç yavaşlamadan kütüğü yerden kaldırdı ve gizlenen ba_şka t"1 insanın yüzüne fırlattı, sonra da hücuma devam etti.
Tam ağacın dibine geldiğinde bir ok hemen yanından geçip yere sapla11*'

ama Wulfgar yakın düşen bu ıskayı önemsemedi. Alçaktaki dallardan birine sıçrayıp tutunan barbar, inanılmaz bir güç ve çeviklikle kendisim yukarı çekti, aslında ağaca koşarak tırmanmış olduğu da söylenebilirdi. Küçük dallan yumruklayarak kenara itip diğerlerinin üzerinden atlayarak okçuyla aynı seviyeye geldi. Wulfgar'dan daha iri bir gnol olan yaratık, gözü dönmüş bir şekilde yayına başka bir ok yerleştirmeye çalışıyordu.

"Senin olsun!" diye haykırdı korkak gnol, yayım Wulfgar'ın üzerine atıp daldan aşağı kendisini bırakarak. Yaratık, Wulfgar'm hiddetiyle yüzleşmektense altı metrelik düşüşü tercih etmişti.

Kaçış, gnol için o kadar da kolay olmayacaktı. Wulfgar bir elini ileri savurup düşen yaratığı yakasından kavradı. Yaratığın tüm debelenişine ve attığı yumruklara rağmen, gnolun durduğu dengesiz açı ve ağırlığı sayesinde Wulfgar onu yukarı çekmekte hiç zorlanmadı.
Derken Morik'in imdat çağrısını duydu.

Sürücü sırasında ayakta duran haydut, ince kılıcıyla hem Togo'nun, hem de çalıların arasından fırlayan başka bir kılıçlı adamın saldırılarını savuşturmak için çılgınlar gibi uğraşıyordu. Daha kötüsü, üçüncü bir adamın arkadan yaklaştığını duymuştu ve daha da kötüsü havada oklar uçuşuyordu. "Ödeyeceğim!" diye haykırdı, ama devasa serseriler sadece kahkaha attı.

Morik gözünün kenarıyla başka bir okçunun nişan aldığını gördü. Ok uçarak gelirken haydut geriye doğru sıçradı ve hem ondan, hem de önündeki şaşırtıcı derecede yetenekli kılıçlı adamdan kaçınmış oldu. Fakat bu hamlesi ona pahalıya patladı, zira sürücü sırasının arkasına çarpıp içki kasalarının arasına devrildi ve onları paramparça etti. Morik ayağa sıçradı, hiddetle Çığlık attı ve kılıcım beyhude yere sürücü sırasının arka tarafına indirdi.

Togo ileri atılıp sürücü sırasını kaptı, Ama sinirlenmiş olan Morik onun hareketleriyle başa çıkıp diğer kılıçlıya veya okçulara aldırış etmeden Şiddetle ileri atıldı. Togo silahım savurmak için kolunu geri çekti, ama ilk darbeyi indiren, hızlı kılıç kullanan Morik oldu. Haydut, Togo'nun eline bir darbe indirip silahım düşürmesine sebep oldu. Togo'nun kılıcı ahşap sıraya "üşüp tangırdarken Morik ona yaklaştı ve Togo'nun arkadaşından gelecek

saldırıları önlemek için kılıcını çevirdi. Kemerinden bir hançer çıkarttı ve °nu derhal, art arda Togo'nun karnına sapladı. Yan-ork çaresizce, çıplak ilerini kullanarak saldırıları önlemeye çalıştı, ama Morik çok seri ve çok ikiydi; öbür kılıcı Togo'nun arkadaşının silahının etrafında daireler

çizerken hançeri ise serserinin ellerinin etrafından dolaşıp kamına dalıyordu.

Togo sürücü sıramdan yere düştü. Yanlan bağırsaklarını tutarak yere kapaklanmadan önc~e sadece tek bir koşar adım atmayı başarabildi.

Morik üçüncü saldırganın at arabasının etrafından dolaştığını duydu. Yukandan gelen dehşet dolu haykınşı, sonra da yaklaşan bir başka düşmandan yükselen feryadı işitti. Haydut o tarafa doğru tam zamanında döndü ve Wurfgar-'ın yakaladığı gnol okçunun kollarını sallayarak ve çığlıklar atarak aşaga uçuşunu gördü. İnsansı misil ufak tefek bir insan kadın olan üçüncü serserimin tam üzerine düştü ve ikisi birden bir et yığını halinde at arabasına çarptılaJ. İnleyen kadın sürünerek uzaklaşmaya başladı; okçu ise kıpırtısız yatıyordu.

Morik geri kalssn kılıçlı adama yaptığı saldırının şiddetini arttırdı; bunun sebebi savaşa devsam etmek olduğu kadar, açık sürücü sırasından aşağı inmekti Fakat görünüşe bakılırsa, tüm dostlan tek tek alaşağı edilmiş olduğundan kılıçlı adamın pek cesareti kalmamıştı. Morik'ın saplama hamlesini savuşturdu ve haydut yola atlarken geriledi.

Morik kılıcını serserinin silahının üzerinden ve altından geçirerek bastırdı Saplama yaptı ve adam darbeyi engelleyince derhal gen çekildi, sonra ince kılıcını Hafifçe çevirip serserinin silahını etkisiz hale getirerek ilen atıldı Bir omzundan kan akan adam tökezleyerek geriledi. Arkasını donup kaçmaya başladı, ama Morik ona yetişip serseriyi savunma yapmak zorunda bıraktı. . .. , ,

Morik, arkasından başka bir haykırışın geldiğim ve bunun üzerine kınlan dallardan çıkan «patraları işitti. Wulfgar'ın okçulan tek tek hakladığını anlayarak gülümsedi. _

"Lütfen beyirrV' diye homurdandı Monk'm peşinde olduğu adam, zua haydudun saldırılan savunmayı git gide daha fazla aşıp acı verici sonuçlar doğuruyordu ve daha üstün olan kılıç ustasının Morik olduğu anlaşılmıştı. "Sadece sizin par&nıza ihtiyacımız vardı."

"O zaman, paramızı aldıktan sonra bana ve arkadaşıma zarar vermeyecektiniz, öyle mi?" diye sordu Morik şüpheyle.

Adam heyecanla kafasını sağa sola salladı. Monk ise adamın meşguliyetini kull anıp bir kez daha saldırdı ve yüzüne kırmızı bir çizgi ÇSKD. Morik'm kurbanı cıyaklayarak dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcını yere atan» merhamet dilenmeye başladı. ,

"Ben merhametli biri olarak tanımnm," dedi Monk sahte bir acıma)m

Wulfgar'ın hızla yaklaştığını duyunca da, "Ama korkarım ki, dostum oy değil," diye ekledi- , , . „ıet, ye

Wulfgar hışımla gelip dizlerinin üzerindeki adamın gırtlağına yapış onu havaya kaldmp bir ağacın gövdesine çarptı. Boğazından kavra

eşkıyayı tek koluyla —diğerini ise omzundan dışarı çıkan kırık bir ok gövdesi olduğu için savunmacı bir şekilde kıvırmıştı— havada tuttu ve onu boğmaya başladı.

"Onu durdurabilirim," diye açıkladı Morik, ilerleyip bir elini iri dostunun şişkin önkoluna koyarak. Wulfgar'ın ciddi yarasını da ancak o zaman fark edebildi. "Bizi kamp yerinize götürmelisin."

"Kamp yeri yok!" dedi adam güçlükle nefes alarak. Wulfgar sıkıp büktü.

"Tamam! Tamam!" diye cıyakladı serseri, Wulfgar daha da sıkarken adamın sesi ve nefesi kesildi. Barbar, yüzünde katıksız bir hiddet ifadesiyle adamı boğazlamaya devam etti.

"Bırak onu," dedi Morik

Cevap yoktu. Wulfgar'ın kıskacmdaki adam debelenip vurdu, ama ne kıskaçtan kurtulmayı ne de nefes almayı başarabildi.

"Wulfgar!" diye haykırdı Morik ve iri adamın kolunu iki eliyle tutup şiddetle asıldı. "Kendine gel!"

Wulfgar bunların hiçbirini duymadı, hatta haydudu fark etmiş gibi dahi görünmüyordu.

"Bunun için bana teşekkür edeceksin," diye yemin etti Morik, fakat yumruğunu sıkıp Wulfgar'ın kafasının yanına indirirken bundan pek emin olamadı.

Wulfgar serseriyi bıraktı —adam bilincini yitirmiş bir halde ağacın dibine yığıldı— ama bunu sadece, Morik'e elinin tersiyle vurmak için yapmıştı. Darbe haydudun geriye tökezlemesine sebep oldu ve Wulfgar da onu takip etti. Morik, eğer gerekirse iri adamın kalbine saplamak için kılıcını kaldırdı, ama en son anda Wulfgar durdu ve sanki yeni uyanmış gibi art arda göz kırpıştırdı. Morik, Wulfgar'ın az önce her nereye gittiyse oradan geri döndüğünü fark etti.

"Bizi kamp yerine götürecek," dedi haydut.

Wulfgar afallamış bir halde başıyla onayladı, bakışları hâlâ buğuluydu. Yaralı omzundan dışarı çıkmış olan kırık ok gövdesine boş boş baktı. Beti benzi atan barbar, Morik'e şaşkınlık içinde baktıktan sonra yüz üstü toprağa yığıldı.

Wulfgar, kule gibi yükselen çam ormanlarıyla sıralanmış bir alanın ^narında, at arabasının yüklüğünde uyandı. Güçlükle kafasmı kaldırdı ve Neredeyse paniğe kapılacaktı. Yanından geçip giden kadın, yoldaki berilerden biriydi. Keler olmuştu? Dövüşü kayıp mı etmişlerdi? Fakat tam

anlamıyla paniğe kapılmadan Morik'in neşeli sesini duydu ve kendisini daha da doğrulmaya zorladı, yaralı koluna ağırlığını verdiğinde acıyla yüzünü buruşturdu. Wulfgar omzuna merakla baktı; ok gitmiş, yara temizlenmiş ve sarılmıştı.

Morik kısa bir mesafe ötede oturmuş hoşça sohbet ediyor, sanki eski dostlarmış gibi gnol eşkıyalardan bir diğeriyle bir içki şişesini paylaşıyordu. Wulfgar at arabasının kenarına kadar kaydı ve bacaklarını aşağı sallandırıp dengesizce ayağa kalktı. Dünya gözlerinin önünde döndü ve görüş sahasında karaltılar uçuştu. Fakat bu his çabucak geçti ve Wulfgar dikkatle, ama azimle Morik'e doğru ilerledi.

"Ah, uyanmışsın. İçki ister misin, dostum?" diye sordu haydut, şişeyi uzatarak.

Kaşlarını çatan Wulfgar başını sağa sola salladı.

"Hadi ama, senin de içmen gerek," diye sarhoşça geveledi Morik'in yanında duran köpek suratlı gnol. Lokmasının yansını yere ve tuniğinin ön kısmına dökerek, ağzına bir kaşık dolusu kıvamlı yahni tıktı.

Wulfgar, Morik'in sefil arkadaşına dik dik baktı.

"Rahat ol, dostum," dedi Morik, bu tehlikeli bakışı tanıyarak. "Mickers bir dost, Togo öldüğü için de sadık bir dost."

"Onu buradan kov," dedi Wulfgar ve gnolun ağzı şaşkınlıkla bir kanş açıldı.

Morik hızla ayağa kalkıp Wulfgar'ın yanına gitti ve sağlam olan koluna girdi. "Onlar müttefik," dedi. "Hem de hepsi. Togo'ya sadıklardı ve artık bana sadıklar. Tabii sana da."

"Onları buradan kov," diye tekrarladı Wulfgar şiddetle.

"Açık yoldayız," diye tartıştı Morik. "Çöplüğümüzü kollayacak gözlere ve onu korumamıza yardımcı olacak kılıçlara ihtiyacımız var."

"Hayır," dedi Wulfgar net bir şekilde.

"Tehlikeleri anlamıyorsun dostum," dedi Morik uzlaşmacı bir tavırla, iri dostunu yatıştırma umuduyla.

"Onlan kov!" diye aniden haykırdı Wulfgar. Morik ile hiçbir mesafe katedemediğini anlayan barbar hışımla Mickers'ın yanma gitti. "Buradan ve bu ormandan defolup gidin!"

Mickers iri adamın arkasında duran hayduda baktı ve Morik pes ederek omuz silkti.

Mickers ayağa kalktı. "Ben onunla kalçam," dedi, haydudu işaret ederek-

Wulfgar, bir tokatla yahni kâsesini gnolun elinden düşürdü ve yaratığı^ gömleğinin yakasını kavrayarak onu parmak uçlanna kaldırdı. "Keti"1 isteğinizle gitmeniz için son bir şans daha," diye hırladı iri adam, Mickers ı birkaç adım geriye iterek.

"1

Dünyanın Omurgası

"Bay Morik?" diye şikâyet etti Mickers.

"Ah, defol," dedi Morik neşesizce.

"Peki geri kalanımız da mı?" diye sordu, eşkıya çetesinin insan mensuplarından bir diğeri. Adam, alanın kenarındaki bir kaya yığınının ortasında duruyordu ve elinde hazır bir yay vardı.

"Ya onlar ya ben, Morik," dedi Wulfgar, ses tonuyla tartışmaya hiçbir mahal bırakmayarak. Barbar ile haydut arkalarına bakınca okçunun yayına bir ok yerleştirdiğini gördüler.

Wulfgar'ın gözleri için için yanan bir alevle parladı ve barbar, okçuya doğru ilerlemeye başladı. "Tek bir atış," dedi sertçe. "Bana sadece tek bir atış yapabilirsin. Hedefi bulacak mısın?"

Okçu yayını kaldırdı.

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedi VVulfgar gülümseyerek. "Hayır, neler olacağım bildiğin için kaçıracaksın."

"Neyi bildiğim için?" diye sormaya cüret etti okçu.

"Okunla beni vursan bile, onun beni öldürmeyeceğini bildiğin için," diye yanıtladı VVulfgar ve kararlı yürüyüşünü sürdürdü. "Hemen öldürmeyecek, ellerimi gırtlağına atmadan evvel beni öldürmeyecek."

Adam yayın kirişini gerdi, ama VVulfgar sadece özgüvenle gülümsedi ve yürümeye devam etti. Okçu tedirginlikle, destek bekleyerek sağa sola bakındı, ama kimseden destek çıkmıyordu. Karşısında çok büyük bir düşman almış olduğunu anlayan adam kiri şi gevşetip arkasını döndü ve kaçtı.

VVulfgar dönüp baktığında Mickers'm da tabanları yağlamış olduğunu gördü.

"Katil hırsızlarla ittifak yapmayacağım!" dedi "VVulfgar.

Morik bir adım geriye sıçradı. "Peki ben neyim, tabii hırsız değilsem?"

Wulfgar'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Pekâlâ, belki de bir tanesi için ayncalık yaparım," diye düzeltti kıs kıs gülerek.

Morik huzursuzca güldü. "Al bakalım, benim iri ama akılsız dostum," dedi, başka bir içki şişesine uzanarak. "İkimize içelim. Eşkıyalara!"

Bizden öncekilerle aynı kaderi paylaşmaz mıyız dersin?" diye yüksek sesle düşündü VVulfgar.

"Bizden öncekiler pek akıllı değildi," diye açıkladı Morik. "Onları nerede bulabileceğimi biliyordum, çünkü hareketleri tahmin edilebilir nitelikteydi, yi bir eşkıya birbirinden ayrı on çete gibi görünür, her zaman şehir ?^hafızlarından, yani şehirlere koşturup kendisini buldurup mağlup ettirecek bilgiyi veren kurbanlarından bir adım öndedir."

"Bu işi iyi biliyor gibisin."

Birkaç kez bu işi yaprmştım," diye itiraf etti Morik. "Yaban diyarda

0 aşıyoruz diye yabaniler gibi yaşamamız gerekmez," diye tekrarladı

haydut, hızla hayat düsturu olmaya başlayan cümleyi tekrarlayarak. Şişeyi Wulfgar'a uzattı.

O içkiyi reddetmesi için, VVulfgar'ın sahip olduğu tüm irade gücünü kullanması gerekti. Omzu acıyordu ve serseriler yüzünden sinirleri tepesindeydi. O anda yan-bilinçsizliğin girdabına kapılmak kendisine çok çekici geliyordu.

Ama afallayıp kalan Morik'ten uzaklaşarak içkiyi reddetmiş oldu. Alanın öbür ucuna giden barbar, bir ağaca tırmandı, rahat bir kuytu bulup yerleşti ve etrafa göz gezdirdi.

Bakışları sürekli kuzeydeki dağlara, Dünyanın Omurgası'na çevriliydi. 0 dağlar, kendisiyle Buzyeli Vadisi adındaki o diğer dünya arasında, eskiden yaşadığı ve hâlâ yaşayabileceği o hayat arasında bulunan tek engeldi. Tekrar dostlarını düşündü, en çok da Catti-brie'yi. Barbar uykuya daldı ve rüyasında onu kollarının arasına alıp usulca öptüğünü, dünyanın acılarından uzaklaştığını gördü.

Aniden Catti-brie geri çekildi, Wulfgar, kadının alnından küçük, fildişirnsi boynuzların uzadığını ve arkasında devasa yarasa kanatlan açıldığını gördü. Bu bir succubustu, Cehennem'in bir iblisiydi, onu Errtu'nun cehennemi işkencesi için kandınyor, baştan çıkartmak için huzur kisvesine bürünüyordu.

Wulfgar'ın gözleri kocaman açıldı, zorlukla nefes alıyordu. Feci görüntüleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı, ama onu rahat bırakmıyorlardı. Bu sefer olmuyordu. O kadar net ve belirginlerdi ki, barbar bütün bunlann, yani hayatının son birkaç ayının, Errtu'nun onu tekrar ezip geçmek için tasarladığı bir numara olup olmadığını merak etti. Succubusu, kendisini baştan çıkaran o feci yaratığı gördü...

"Hayır!" diye hırladı Wulfgar, zira bu çok kötü bir hatıraydı, tekrar yüzleşemeyeceği kadar feci bir hatıra.

'Tohumlarını çaldım,,' dedi succubus zihninde ve Wulfgar bunu reddedemedi. İşkence gördüğü yıllarda bunu ona birkaç kez yapmışlardı. Onun tohumlarını alıp Wulfgar'ın çocuklan olan yan-iblisler yaratmışlardı. Wulfgar yüzeye döndüğünden beri ilk defa bu hatırayı bilinçli bir şekilde zihnine çağırmış, ilk defa iblisimsi evlatlarının dehşeti onun kurduğu zihinsel duvan zorla aşmayı başarmıştı.

Artık onları görüyordu. Errtu'nun çocuklardan birini, ağlayan bir bebeği getirdiğini ve annesi olan succubusun da iblisin yanında durduğun11 görüyordu. Errtu'nun çocuğu havaya kaldırdığını ve Wulfgar'ın gözlerinin önünde, uluyan anasının gözlerinin önünde, çocuğun kafasını ısıran* koparttığım yeniden görebiliyordu. Nefes almayı başaramayan, Errtu'nun bir kez daha onu mağlup etmenin bir yolunu —hem de en feci yolu— bulm^

olduğunu hazmetmeyi başaramayan Wulfgar'ın üzerine kanlar sıçradı.
192

Dünyanın Omurgası
Wulfgar ağaçtan aşağı yan yarıya tökezleyip yan yanya yuvarlanarak indi ve yaralı omzunun üzerine sertçe düşüp yaranın tekrar açılmasına sebep oldu. Acıya aldınş etmeden kamp yeri boyunca koşturdu ve Morik'in at arabasının yanında yattığını gördü. Wulfgar dosdoğru içki kasalanmn başına gitti ve bir tanesini çılgınlar gibi açtı.
Onun çocuklan! Çalınan tohumlanyla yaratılan evlatlan!
Sert içki boğazından aşağı döküldü, sıcaklığı vücuduna yayıldıkça yayıldı, Wulfgar'ın duyularını uyuşturdu ve feci görüntüleri bulanıklaştırdı.
193

R.A. Salvatore
BÖLÜM 15
ARTIK ÇOCUK DEĞİL
"Çiçek vermesi için aşka zaman tanımalısınız, lordum," diye Lord Feringal'a fısıldadı Temigast. Genç lordu bahçenin öbür tarafina, denize bakan sur kenarından manzarayı seyreden Meralda'dan uzağa çekmişti. Vekilharç, aşktan gözü kararmış genç adamın, hemen gelecek hafta kendisiyle evlenmesi için Meralda'ya baskı yaptığını öğrenmişti. Telaşlanan genç kadın art arda kibarca mazeretler uyduruyor ve inatçı Feringal tüm o mazeretleri altediyordu.
"Çiçek vermesi için zaman mı?" diye duyduklarına inanamayarak tekrarladı Feringal. "Arzudan delireceğim. Meralda'dan başka hiçbir şey düşünemiyorum."
Bu sonuncuyu yüksek sesle söyledi ve iki adam da arkalanna döndüklerinde Meralda'mn çatık kaşlarla kendilerine baktığım gördü.
"Olması gerektiği gibi," diye fısıldadı Vekilharç Temigast. "Bu hissiniz zaman geçince de güçlü kalıyor mu, görelim bakalım. Gerçek aşk, bu hissin uzun süre dayanmasıdır, lordum."
"Benden hâlâ şüphe mi ediyorsun?" diye yanıtladı dehşete kapılan Feringal.
"Hayır, lordum, ben değil," diye açıkladı Temigast. "Ama köylüler sizin Meralda'mn konumundaki bir kadınla olacak birleşmenizi gerçek bir aşk olarak görmeli, gelip geçici bir sevda olarak değil. Onun itibannı düşünmelisiniz."
İşte bu sön cümle Lord Feringal'ın duraksamasını sağladı. Önce arkasını dönüp kadına, sonra da Temigast'a baktı. Kafasının karışmış olduğu belliydi. "Eğer benimle evlenirse, itibarı nasıl zedelenebilir ki?"
"Eğer evlilik hızlı bir şekilde yapılırsa, köylüler onun sizi baştan çıkarmak için kadınlık cazibesini kullandığım düşünecektir," diye açıkladı

Temigast. "Ona duyduğunuz samimi aşkı ve saygıyı göstererek haftalar

geçirmeniz, Meralda için daha iyi olacaktır. Her halükârda birçok kişi zaten kıskançlıkları yüzünden ona kızacak. Onu korumalısınız, lordum ve bunu yapmanın en iyi yolu evlilik konusunda beklemeniz olacaktır."
"Ne kadar?" diye sordu hevesli genç lord.
"Bahar gündönümüne kadar," diye önerdi Temigast, Feringal'ın yüzüne dehşet dolu bir bakış daha getirerek. "En uygunu bu."
"Kesin ölürüm," diye feryat etti Feringal.
Temigast aşın tepki veren lorda kaşlarını çatarak baktı. "Eğer ihtiyacınız çok büyürse başka bir kadınla buluşma ayarlayabiliriz."
Lord Feringal şiddetle kafasını sağa sola salladı. "Başka bir kadınla ihtiras yaşamayı düşünemem bile."
Samimiyetle gülümseyen Temigast, genç adamın omzunu sıvazladı. "Gerçekten âşık olan bir adamın vereceği doğru cevap da budur işte," dedi. "Belki de düğünü yeni yıla girince ayarlayabiliriz."
Lord Feringal'ın yüzü aydınlandı, fakat sonra kaşları yeniden çatıldı. "Beş ay," diye homurdandı.
"Ama zaman geçince ne kadar muhteşem olacağını bir düşünün."
"Başka bir şey düşünmüyorum zaten," dedi asık suratlı Feringal.
"Siz ikiniz ne konuşuyordunuz öyle?" diye sordu Meralda, Temigast izin isteyip bahçeden çekildikten sonra Feringal duvarın başına gelip ona katıldığı zaman.
"Elbette ki düğünü," diye yanıtladı lord. "Vekilharç Temigast yeni yıla kadar beklememiz gerektiğine inanıyor. Aşkın büyüyen, çiçek veren bir şey olduğuna inanıyor," dedi Feringal, ses tonunda bir şüphe tansıyla.
"Öyle bir şeydir zaten," diye hemfikir oldu Meralda rahatlayarak ve Temigast'a minnettarlık duyarak.
Feringal aniden kadını tutup kendisine çekti. "Sana duyduğum aşkın bundan daha fazla büyüyebileceğini sanmıyorum," diye açıkladı. Onu öptü ve Meralda karşılık verdi. Feringal'ın, daha önce yaptığı üzere bunu bir öpücükten daha öteye götürmeye çalışmamasına memnun oldu.
Bunun yerine, Lord Feringal onu kol mesafesinde tuttu. "Temigast sana olan saygımı göstermem konusunda beni uyardı," diye itiraf etti. "Köylülere aşkımızın gerçek ve uzun sürecek bir şey olduğunu göstermemi istedi. İşte bu yüzden bekleyeceğim. Aynca, Priscilla'ya hazırlık yapması için ihtiyacı olan zamanı da tanımış olurum. Auckney'in —tabii tüm Kuzey Diyan'nın da— hiç görmediği bir düğün yapacağına söz verdi."
Meralda'mn yüzündeki gülümseme hakikaten de içtendi. Bu gecikmeden, yani Lord Feringal ile Jaka'ya karşı hislerini bir hale yola koymak ve karan ile sorumluluğunu özümsemek için ihtiyaç duyduğu

zamanın kendisine tanınmasından memnundu. Meralda bunu

başarabileceğini düşünüyordu, hem de acı çeken bir kadın olmadan. Annesi ve ailesinin iyiliği için, Lord Feringal ile evlenip Auckney Leydisi rolünü oynayabilirdi. Belki de bu o kadar da feci bir şey olmazdı.

Kadın, gözlerinde hafif bir sevgi panltısıyla, karanlık dalgalan izleyen Feringal'a baktı. İçinden gelen bir hisle bir kolunu adamın beline dolayıp başını omzuna dayadı ve yakında kocası olacak adamın hafifçe ama minnettar bir şekilde gülümsemesini sağladı. Feringal hiçbir şey söylemedi, hatta bu dokunuşu daha öteye taşımaya dahi çalışmadı. Meralda bunun... hoş bir şey olduğunu kendisine itiraf etmek zorunda kaldı.

"Ah, bana her şeyi anlat bakayım!" diye fısıldadı Tori, ablası gece vakti en sonunda eve döndüğünde Meralda'nın yatağına sokularak. "Sana dokundu mu?"

"Konuştuk ve dalgalan izledik," diye yanıtladı Meralda çekimser bir şekilde.

"Onu sevmeye başladın mı?"

Meralda kız kardeşine baktı. Lord Feringal'ı seviyor muydu? Hayır, onu sevmediğini kesin bir şekilde söyleyebilirdi. En azından Jaka için yanıp tutuştuğu şekilde, arzuyla sevmiyordu, ama belki de bu sorun değildi. Belki de günün birinde cömert Auckney Lordu'nu severdi. Lord Feringal kesinlikle çirkin bir adam değildi —hatta tam tersine. Aralarındaki ilişki büyüdükçe, ıstırap içindeki adam çaresice onun üzerine atılmayı aştıkça, Meralda onun birçok iyi vasfiru görmeye başlamıştı, ki bunlar hakikaten de sevebileceği vasıflardı.

"Jaka'yı hâlâ sevmiyor musun?" diye sordu Tori.

Meralda'nın halinden memnun gülümsemesi bu acı verici isimle birlikte aniden yok oldu. Meralda cevap vermedi ve kıvnlarak arkasını dönüp ağlamamak için kendisini zor tutarken, nasıl olduysa Tori bu konuyu üstelemedi.

Meralda'nın battaniyesine dolanmasına sebep olan kavurucu rüyalarla geçen bir geceydi. Yine de ertesi sabah Meralda'nın ruh hali daha iyiydi ve salona girip annesinin Mam Gardener adındaki gürültücü komşularında* biriyle (minik dişi gnomun bir akbabanın gagasından utanmasını sağlayacak bir bumu vardı) konuştuğunu, misafirine şatonun bahçesinde yaptıkları gezintiyi neşeyle anlattığını görünce morali daha da düzeldi.

"Mam Gardener bize yumurta getirmiş," dedi Biaste Ganderlay.

çırpılmış yumurtayla dolu olan tavayı işaret ederek. "Kendin pişir, çünkü

tekrar ayağa kalkmak istemiyorum."
Meralda cömert gnoma gülümsedikten sonra tavanın başına gitti. Yumurtanın görüntüsü ve kokusu karşısında, hiç umulmadık şekilde genç kadının midesi ağzına geldi ve Meralda evden dışarı koşturup yakınlardaki çalılıklara kusmak zorunda kaldı.
Mam Gardener derhal onun yanına geldi. "İyi misin kızım?" diye sordu.
Midesi bulanmaktan çok şaşkınlığa uğramış olan Meralda doğruldu. "Şatodaki zengin yemekleri işte," diye açıkladı. "Korkarım beni fazlasıyla iyi besliyorlar."
Mam Gardener haykırarak kahkaha attı. "Ah, ama buna alışman lazım!" dedi. "Kolay yaşayıp iyi yemek yiyerek tombul ve besili olacaksın." Meralda gnomun gülümsemesine karşılık verdi ve eve geri döndü.
"Yine de yemen gerekli," dedi Mam Gardener, onu yumurtaların başına doğru götürerek.
Yumurtaların sadece düşüncesi bile Meralda'nın midesini tekrar ağzına getirdi. "Sanırım gidip biraz uzanmam gerekli," dedi, odasına gitmek için gnomdan uzaklaşarak.
Yaşlı hanımların onun sıkıntısı hakkında konuştuklarını, Mam'm Biaste'ye zengin yemekleri meselesini anlattığını işitti. Hastalıklara hiç yabancı olmayan Biaste, sebebinin sadece bu olmasını umuyordu.
Fakat Meralda bundan o kadar emin değildi. Üç hafta önce Jaka ile yaşadıkları şey ancak o zaman aklına geldi. Bu ay âdet görmediği doğruydu, ama bunun üzerine pek kafa yormamıştı, zira asla tutarlı bir periyoda sahip olmamıştı...
Genç kadın, neşe ve korkuyla kendinden geçmiş bir halde kamını tuttu.
Ertesi sabah ve ondan sonraki sabah yine midesi bulandı, ama yumurtalan görüp kokusunu duyacağı yerlere yaklaşmayarak durumunu gizlemeyi başardı. Sabahleyin kustuktan sonra kendisini iyi hissediyor ve ondan sonra bir daha midesi bulanmıyordu, böylece hakikaten de hamile olduğundan emin oldu.
Düşlerinde, Jaka Sculi'nin bebeğini taşımak o kadar da feci bir şey değildi. Kendisini genç serseriyle evlenip bir şatoda yaşarken, bahçede onunla birlikte yürüyüş yaparken hayal edebiliyordu, ama içinde bulunduğu durumun gerçek yüzü çok daha dehşet vericiydi.
Auckney Lordu'na ihanet etmişti, daha da kötüsü ailesine ihanet etmişti. Kendisi için ayırdığı o tek bir geceyle, büyük ihtimâlle annesini ölüme terk etmiş ve kendisini köylülerin gözünde bir fahişe olarak yaftalamıştı.
'İş oraya varacak mı acaba?' diye düşündü. Belki de babası gerçeği öğrendiğinde onu öldürürdü —en iyi ihtimâlle onu döverdi. Ya da belki de

fırlatsın ve yüzüne tükürsün diye onu sokaklarda teşhir ederdi. Veya belki de, Lord Feringal öike nöbetine tutulup bebeği anasının rahminden keserek alır ve askerlerine Jaka'yı öldürmelerini emrederdi.

Peki ya bebeğe ne olacaktı? Auckney soyluları, lordlannın eşinin iffetsizliğinden doğan çocuğa ne yaparlardı? Meralda başka krallıklarda buna benzer durumlarda olanlar hakkında hikâyeler işitmişti, tahta karşı muhtemel tehdit oluşturdukları için cinayete kurban giden bebeklerin hikâyelerini.

Bir gece yatağında yatarken tüm o ihtimâller, tüm o-feci olasılıklar, tahayyül dahi edemeyeceği kadar acımasız ve yüzleşemeyeceği kadar korkunç olan hadiseler Meralda'nın zihninde girdap gibi döndü. Kalkıp sessizce giyindi, sonra gidip annesine baktı ve onu babasının kollarına kıvrılmış bir halde rahatça uyurken gördü.

Meralda, sessizce ağzını oynatarak ikisinden de kalbini dağlayan bir özür diledikten sonra gizlice evden dışarı çıktı. Nemli ve rüzgârlı bir geceydi. Meralda ne yazık ki Jaka'yı her zaman olduğu yerde, yani evlerin üzerindeki tepede bulamadı. Bu yüzden onun evine gitti. Ailesini uyandırmamaya çalışan Meralda, çocuğun camsız penceresini örten perdeye çakıl taşlan attı.

Perde aniden kenara sıyrılarak açıldı ve Jaka'nın yakışıklı yüzü dışan çıktı.

"Benim, Meralda," diye fısıldadı kadın ve genç adamın yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. Jaka elini ona uzattı ve Meralda elini kavrayınca onu çekerek kendi yüzüne yaklaştırdı. Yüzündeki gülümseme kulaklarına kadar yayılmıştı.

"Seninle konuşmam gerekli," diye açıkladı Meralda. "Lütfen dışan gel."

"Burası daha sıcak," diye yanıtladı Jaka alışıldık kurnaz ve müstehcen ses tonuyla.

Bunun akıllıca olmadığını bilen ama gecenin ayazında titreyip duran Meralda ön kapıyı işaret etti ve oraya doğru seğirtti. Bir saniye sonra, beline kadar çıplak bir halde, elinde tek bir mum tutan Jaka kapıyı açtı. Bir parmağım büzdüğü dudaklarının üzerine götürdü ve Meralda'nın koluna girip onu yatak odasma açılan perdeli kapı eşiğinden sessizce geçirdi. Genç kadın henüz bir açıklama yapmaya başlamadan önce Jaka üzerine atılıp onu öpmeye başladı ve yatakta kendi yanına çekti.

"Kes şunu!" diye tısladı Meralda, ondan uzaklaşarak. "Konuşmamız gerek."

"Daha sonra," dedi Jaka, elini kadının vücudunda gezdirerek.

Meralda yatağın kenarından yuvarlandı ve bir adım uzaklaştı. "Şimdi, dedi. "Bu çok önemli."

Jaka doğrulup yatağın kenarına oturdu. Hâlâ sırıtıyor ama kadına doğru hiçbir harekette bulunmuyordu.
"Çok geciktim," diye dobra dobra açıkladı Meralda.
Jaka'nın yüzü sanki hiçbir şey anlamamış gibi merakla buruştu.
"Hamileyim," diye kısık sesle itiraf etti kadın, "senin çocuğuna."
Jaka'nın yüzüne ağır bir sopayla vursaydı dahi, onda az önce ettiği sözlerden daha büyük bir etki yaratamazdı. "Nasıl?" diye kekeledi Jaka uzun, içini titreten bir duraksamadan sonra. "Sadece bir kez yaptık."
"O zaman, sanırım doğru yapmışız," dedi kadın tatsızca.
"Ama—" diye başladı Jaka, kafasını sağa sola sallayarak. "Lord Feringal? Ne yapacağız?" tekrar duraksadı ve Meralda'ya sert bir bakış attı. "Yoksa sen ve o—"
"Sadece seninle," diye net bir şekilde cevapladı Meralda. "Hayatımda sadece bir kez."
"Peki ne yapacağız?" diye tekrarladı Jaka, odanın içinde tedirginlikle volta atarak. Meralda onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti.
"Lord Feringal ile evlenmem gerektiğini düşünüyordum," diye açıklamaya başladı Meralda, yanına gidip adamı sakinleştirmek için ona dokunarak. "Kendim için değil, ailemin iyiliği için, ama artık durum değişti," dedi, Jaka'nın gözlerinin içine bakarak. "Ne de olsa başka bir adamın çocuğunu Auck Şatosu'na getiremem."
"Peki öyleyse ne?" diye sordu Jaka. Hâlâ çaresizliğin kıyısındaymış gibi görünüyordu.
"Beni istediğini söylemiştin," dedi Meralda hafifçe, umutla, "ve karnımda olan şey ile birlikte beni aldın, tüm kalbimi de."
"Lord Feringal beni öldürür."
"O zaman burada kalmayız," diye yanıtladı Meralda. "Kılıç Sahili'nde yolculuk edip Luskan'a, Derinsu'ya gidebileceğimizi söyledin ve böyle yapacağız, böyle yapmam gerekli."
Bu düşünce Jaka'nın pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. "Ama..." demeyi başardı ve kafasını art arda sağa sola salladı. En sonunda, Meralda onu kendine getirmek için şöyle bir sarstı ve ona sarıldı.
"Gerçekten de böylesi daha iyi olacak," dedi. "Sen benim aşkımsın, ben de senin ve şimdi kader bizi birleştirmek için araya girdi."
"Bu delilik," diye yanıtladı Jaka, kendisini ondan uzaklaştırarak. Kaçamayız. Paramız yok. Hiçbir şeryimiz yok. Daha Luskan'a yaklaşmadan yolda ölüp kalırız."
"Hiçbir şey mi?" diye duyduklarına inanamayarak tekrarladı Meralda, bu konuşmanın sadece yaşanılan ş.oktan kaynaklanmadığını anlamaya başlayarak. "Bilirimize sahibiz. AşJamız var ve doğacak çocuğumuz."

"Bunun yeterli olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Jaka, aynı şekilde duyduklarına inanamamış bir halde. "Bu şartlar altında ne gibi bir hayat kurabileceğimizi sanıyorsun? Her zaman fakir kalacağız, çamur yiyeceğiz ve çocuğumuzu da çamur içinde büyüteceğiz."
"Başka ne seçeneğimiz var ki?"
"Biz mi?" Jaka, bunu yüksek sesle söylemenin hiç akıllıca olmadığım çok geç anladı ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz onları yutuverdi.
Meralda gözlerine dolan yaşlan zorlukla zaptetti. "Seninle yatmam için bana yalan mı söyledin yani? Beni sevmediğini mi söylüyorsun?"
"Bunu söylemiyorum," diye onu temin etti Jaka, bir elini kızın omzuna koyarak, "ama hayatta kalma şansımız ne kadar? Sadece aşkın yeterli olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Yiyecek yemeğimiz, cebimizde paramız olmayacak ve beslememiz gereken üç kişi olacak. Peki sen şişko ve çirkin olunca ve neşelenmek için sevişmemiz dahi kalmayınca ne olacak?"
Beti benzi atan Meralda ondan uzaklaşü. Jaka yanına gelmeye davrandı, ama Meralda ona vurarak adamı kendinden uzaklaştırdı. "Beni sevdiğini söylemiştin," dedi.
"Söyledim," diye yanıtladı Jaka. "Seviyorum da."
Genç kadın yavaşça başını sağa sola salladı ve gözleri net bir şekilde anladığı gerçekle kısıldı. "Bana karşı şehvet duyuyordun, ama beni asla sevmedin." Sesi titredi, ama genç kadın başını dik tutmaya kararlıydı. "Seni ahmak. Aradaki farkı dahi bilmiyorsun ki sen." Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve evi koşarak terk etti. Jaka onun peşinden gitmedi.
Meralda tüm gece boyunca, dağın yamacında, yağmurun altında ağladı ve sabahın erken saatlerine kadar eve dönmedi. Artık gerçek çırılçıplak bir şekilde önüne dikilmişti, bundan sonra ne olursa olsun önemli değildi. Bekâretini Jaka Sculi'ye teslim etmekle ne büyük bir ahmaklık etmişti. Hayatının geri kalanında, geriye dönüp bir kadın olduğu o ana, bir genç kız olarak masumiyetini geride bıraktığı o ana bakınca, o geceyi bekâretini kaybettiği gece olarak hatırlamayacaktı. Hayır, esas hatırlayacağı bu geceydi, en mahrem benliğini, bencil, umursamaz, sığ bir adama sunmuş olduğunu anladığı gece. Hayır, bir adama değil —bir çocuğa. Ne büyük bir ahmaklık etmişti.

BÖLÜM 16
EVİM, GÜZEL EVİM
Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken at arabasının altına kıvrılıp oturdular. Oluşan su çatallan içeri sızıyordu ve korunaklı küçük mekânlanndaki zemin dahi çamurlanmıştı.
"Aklımda canlandırdığım hayat bu değildi," diye belirtti somurtan

Morik. "Büyük adamlar nasıl da düştü böyle!"
Wulfgar arkadaşına zorla gülümsedi ve kafasını sağa sola salladı. Maddi konforlar konusunda Morik kadar endişeli değildi, zira yağmur onu hiç rahatsız etmiyordu. Ne de olsa Buzyeli Vadisi'nde, Dünyanın Omurgası'nın bu tarafındaki eteklerde görüp görebileceğinden çok daha sert bir iklimde yetişmişti.
"Bak işte, en iyi pantolonumu da mahvettim," diye homurdandı Morik, arkasını dönüp pantolonundan çamurları silkeleyerek.
"Çiftçiler bize sığınak sunardı," diye ona hatırlattı Wulfgar. O günün erken saatlerinde, ikili bir grup çiftlik evinin yanından geçmişti ve Wulfgar, büyük ihtimâlle köylülerin onlara yemek ve kalacak sıcak bir yer vereceğinden birkaç kez bahsetmişti.
"O zaman çiftçiler bizi tanıyacaktı," dedi Morik açıklama kabilinden, ki Wulfgar'ın konuyu her açışında ona verdiği cevap buydu. "Birileri peşimizde olursa veya olduğunda, izimizi çok daha kolay takip ederler."
Yüz metre ötede bir şimşek çatalı bir ağacı ikiye yardı ve Morik'in ürküp haykırmasına neden oldu.
"Sanki kısa süre içinde yöredeki tüm milislerin peşimize düşeceğinden erninmişsin gibi davranıyorsun," diye karşılık verdi Wulfgar.
"Birçok düşman edindim," diye itiraf etti Morik, "sen de öyle, dostum. Bu düşmanlara Luskan'ın baş sulh yargıçlarından birisi de dahil."
Wulfgar omuz silkti; hiç umurunda değildi.
"Daha da fazla düşman edineceğiz, seni temin ederim," diye devam etti Morik.

"Senin bizim için seçtiğin hayat yüzünden."
Haydut tek kaşını kaldırdı. "Çiftçiler gibi yaşayıp toprak mı sürmeliyi yani?"
"Bu o kadar kötü mü olurdu?"
Morik homurdandı ve Wulfgar yeniden çaresizce kıs kıs güldü.
"Bir merkeze ihtiyacımız var," diye aniden bildirdi Morik, başka bir küçük su çatalı kıçına doğru akarken. "Bir ev... veya bir mağara."
"Dağlarda bir sürü mağara var," diye önerdi VVulfgar. Morik'in yüzündeki hem umut hem de korku dolu bakış, düşüncesini dillendirmesine gerek bırakmadı; dağ mağaraları neredeyse her zaman dolu olurdu.
Ertesi sabah güneş açmıştı ve masmavi gökyüzünde panldıyordu, ama bu, Morik'in şikâyetçi ruh halini değiştirmeye yetmedi. Homurdanıp üzerindeki toz toprağı silkeledi, sonra ikili temiz bir dağ deresine geldiğinde elbiselerini çıkartıp yıkadı.
VVulfgar da elbiselerini ve kirli vücudunu yıkadı. Buz gibi su, yaralı omzuna iyi geldi. Güneş gören bir kayanın üzerinde yatıp elbiselerinin kurumasını beklerlerken, VVulfgar tembelce havada süzülen bir duman gördü.

"Daha fazla ev," diye belirtti barbar. "Hiç şüphesiz, dost olarak gelenlere dostane yaklaşacak bir halktır."

"Asla pes etmiyorsun," diye huzursuzca yanıtladı Morik ve kayanın arka tarafına elini atıp suda soğutmakta olduğu şarap şişesini aldı. Bir yudum aldıktan sonra Wulfgar'a uzattı, barbar ise kısa bir tereddütten sonra şişeyi kabul etti.

Kısa süre sonra ikili, hâlâ ıslak olan elbiseleri ve çakırkeyif kafalanyla dağ patikasında yürümeye başladılar. At arabasını yanlarına alamazlardı, bu sebeple onu çalıların altma gizlediler ve atlan çayıra saldılar. Morik, birilerinin onları ne kadar kolay çalabileceğim fark etti.

"O zaman onları yeniden çalmamız gerekir," diye yanıtladı Wulfgar ve Morik, barbarın kinayesini fark etmeyerek kahkaha atmaya başladı.

Fakat, iri dostunun yüzündeki ciddi ifadeyi fark edince aniden duruverdi. VVulfgar'ın bakışlannı takip edip patikanın ilerisine bakan Morik bu ciddiyetin sebebini anladı, zira ağaç gövdesinden yeni kopanlmış kırık bir dal gördü. VVulfgar oraya gidip yere eğildi ve daim etrafindaki zemini incelemeye başladı.

"Sence ağacı ne kırmış olabilir?" diye sordu Morik arkasından.

VVulfgar, hayduda yanma gelmesini söyledi, sonra iri, çok iri bir çizmenin topuk izini gösterdi.

"Devler mi?" diye sordu Morik ve Wulfgar ona merakla baktı. VVulfgar, tıpkı Esir Karnavalı'ndaki sıçanı gördüğünde olduğu gibi Morik'in daha şimdiden aklını oynatmaya başladığını fark etti.

"Devlerden de mi hoşlanmıyorsun?" diye sordu Wulfgar.

Morik omuz silkti. "Hiç dev görmedim," diye itiraf etti, "ama onlardan kim hoşlanır ki?"

Wulfgar duyduklarına inanamayarak ona baktı. Morik, hırsızlık ve savaşçılık konusunda yetenekli ve deneyimli biriydi. Wulfgar'ın kendi eğitiminin hatırı sayılır bir bölümü devlerle geçmişti. Morik kadar marifetli birinin hayatında hiç dev görmemiş olması barbarı şaşırtmıştı.

"Bir keresinde bir ogre görmüştüm," dedi Morik. "Elbette, bizim şu gardiyan dostlarımızda da epey bir ogre kanı vardı."

"Daha büyük," dedi Wulfgar dobra dobra. "Devler çok daha büyüktür."

Morik'in beti benzi attı. "Haydi geldiğimiz tarafa geri dönelim."

"Eğer etrafta devler varsa, büyük ihtimâlle bir de inleri olmalı," diye açıkladı Wulfgar. "Devler, bölgede rahat mağaralar varken ne yağmura katlanır ne de sıcak güneşe. Aynca yemeklerini pişirmeyi tercih ederler ve açık gökyüzü alanda kamp ateşi yakarak varlıklarını bildirmemeye de dikkat ederler."

"Yemekleri," diye tekrarladı Morik. "Barbarlar ve hırsızlar onların

pişirilecek yemek mönüsünde bulunuyor mu peki?"
"Leziz bir aperatif olarak," dedi Wulfgar ciddiyetle, başıyla onaylayarak.
"Haydi gidip çiftçilerle konuşalım," dedi Morik arkasını dönerek.
"Ödlek," diye belirtti Wulfgar sessizce. Bu kelime Morik'in hışımla dönerek barbarla yüzleşmesini sağladı. "İzleri kolayca takip edebiliriz," diye açıkladı Wulfgar. "Kaç tane olduklarını dahi bilmiyoruz. Haydut Morik'in bir dövüşten kaçacağını hiç düşünmezdim."
"Haydut Morik bununla dövüşür," diye karşılık verdi Morik, parmağını şakağına götürerek.
"Bir dev o gösterdiğini yer."
"O zaman Haydut Morik tabanları yağlar," dedi hırsız.
"Bir dev seni yakalar," diye onu temin etti Wulfgar. "Ya da üzerine uzaktan bir kaya fırlatıp seni ezer.
"Hoş seçenekler," dedi Morik kinayeyle. "Haydi gidip çiftçilerle konuşalım."
Wulfgar ağırlığım topuklarına verip dostunu inceledi ve onu takip etmek için hiçbir harekette bulunmadı. O anda Morik ile Drizzt'in birbirilerinin tam zıttı olduğunu düşünmeden edemedi. Haydut arkasını dönüp gidiyordu, fakat drow olsaydı bir dev inine saldırma macerasına hevesle, balıklama dalardı—ki bunu çok yapmıştı. Wulfgar, Drizzt ile birlikte koca bir in dolusu verbeegi öldürdükleri zamanı hatırladı; uzun ve şiddetli bir dövüş olmuştu ama Drizzt 0 dövüşe kahkahalar atarak girmişti. Wulfgar, abanoz tenli dostunun yanında girdiği, başka bir dev grubuna karşı yaptıkları en son dövüşü düşündü.

abanilerin gözlerini On-Kasaba'ya diktiğini öğrendiklerinde dağlara kadar °Hlan takip etmişlerdi. . .
Wulfgar'a göre Morik ile Drizzt birçok açıdan bırbırılerme benziyordu, airıa en önemli konularda hiçbir özdeşlikleri yoktu. Bu, Wulfgar'ın sürekli aklını kemiren bir zıtlık, hayatındaki ürkütücü değişiklikleri ona hatırlatan bir gerçekti. Dünyanın Omurgası'mn kuzeyindeki o dünya ile güneyindeki bu ^Unya arasındaki farktı.
"Sadece birkaç dev olabilir," dedi Wulfgar. "Pek nadiren çok sayıc toplanırlar." . . . .
Morik zarif kılıcım ve hançerini çekti. "Bir tanesini devirmek için darbe yeter mi?" diye sordu. "Peki ya iki yüz? Tabii kazulet yaratığı iki • kere şişlerken harcadığım zaman zarfında, ondan gelecek tek bir darber keni püre edeceğini düşünerek teselli bulacağım."
Wulfgar'm sırıtışı daha da büyüdü. "İşin eğlencesi de burada zaten," dedi. Barbar, celladın baltasını kaldırıp bir omzuna koydu ve rzını bulmakta hiç sıkıntı çekmeden devin peşinden yola koyuldu.
İkindi vaktinde iri bir kayanın arkasına sinmiş olan Wulfgar ile Morik

devlere ve inlerine bakıyorlardı. Morik dahi bu konumun mükemmel olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı: Kayalıklı tepelerin arasına gizlenmiş ve közden ırak olmasına rağmen, Buzyeli Vadisi'ni güney diyarlarından ayıran i\d ana dağ geçidinden birine —en doğuda olanına— yarım günlük Mesafede bulunan bir mağara.

Uzun bir süre izlediler ve sadece iki dev tespit ettiler, daha sonra ise Üçüncüsü belirdi. Hal böyleyken dahi Wulfgar'ın gözü hiç korkmamıştı.

"Bunlar tepe devleri," diye belirtti küçümsercesme, "ve sadece uç tane. Xjçünü birden alaşağı edebilecek olan tek bir dağ devıyle dövuşmuştum. "Pekâlâ, o dağ devini bulup bu üçünü alaşağı ermesi için teşvik edebilecek miyiz bir bakalım." „.

"O dağ devi öldü," diye yanıtladı Wulfgar. "Bu üçünün yakında olecegı §ibi." İri baltayı eline aldı ve etrafina bakındı, en sonunda kendisini ine götürecek dolambaçlı bir yolda karar kıldı.

"Onlarla nasıl dövüşeceğim konusunda hiçbir fikrim yok, diye fısıldadı ^Vlorik.

"İzle de öğren," diye yanıtladı Wulfgar ve yola koyuldu.

Morik onu takip etse mi etmese mi kestiremiyordu, bu yüzden kayanın arkasında kalıp dostunun ilerleyişini izledi ve üç devin mağaraya gınp gözden kaybolduğunu gördü. Kısa süre sonra Wulfgar karanlık girişe gız"^ sokulup mağara ağzının kenarına geçti ve içeriyi dikizledi. Morik'ın oldug tarafa baktıktan sonra hızla dönerek karanlığa daldı. &

"İçeride daha fazlasının olup olmadığım dahi bilmiyorsun be," diye Ken

kendine homurdandı Morik, kafasını sağa sola sallayarak. Wulfgar ile buraya gelmenin ne kadar akıllıca bir iş olduğunu sorguluyordu. Haydut, otoriteler için yeni bir kimlikle, ama sokaklarda aynı hürmet dolu mevkiiyi elde ederek Luskan'a rahatça sızabileceğini biliyordu. Elbette, kapısını çalan kara elfler gibi, hiç de küçük olmayan bir sorun hâlâ mevcuttu.

Yine de, o devlerin boyutlarını hesaba katan Morik, Luskan'a geri dönmesinin gerekebileceğini düşünüyordu. Yalnız başına.

Mağara'nın girişindeki geçit pek yüksek veya geniş değildi, en azından devler için. Wulfgar, rakiplerinin aşağı sarkan kayaların birinin altından geçmek için haddinden fazla eğilmesi, hatta belki de sürünmesi gerektiğini anlayarak rahatladı. Wulfgar geri çekilmek zorunda kalırsa, ardından gelecek takip çok hızlı olmayacaktı.

On beş metrelik kavisli geçidin ötesinde, tünel hatırı sayılır derece genişliyor ve yükseliyordu. Bunun ardından, geniş ve yüksek bir odaya açılıyordu. Orada devasa bir kamp ateşi tünelin içine yeterli derecede turuncu ışık yayıyordu ve böylece Wulfgar artık karanlıkta yürümüyordu.

Duvarların kırık ve pürüzlü, mekânın gölgelerle dolu olduğuna dikkat etti.

Yerden üç metre yüksekte özellikle gelecek vaat eden bir saklanma yeri vardı. Wulfgar, içerideki tüm dev klanına bakma umuduyla biraz daha ilerledi. İçeride sadece üç devin bulunduğundan ve yanlarında devlerin sıklıkla besledikleri, mağara ayıları veya iri kurtlar gibi tehlikeli evcil hayvanların olmadığından emin olmak istiyordu. Fakat barbar, mağaranın girişine yaklaşamadan önce geldiği yoldan geri dönmek zorunda kaldı, zira devlerden birinin, attığı her gümbürtülü adımda geğirerek yaklaştığını duymuştu. Wulfgar duvarın üzerindeki gizlenme yerine tırmandı ve gizlice izlemek için gölgelere karıştı.

Dev, midesini ovalayıp geğirerek dışan çıktı. İlerideki dar koridora girmeye hazırlanarak eğilip kamburunu çıkardı. İhtiyat kuralları, Wulfgar'a saldırısını tutmasını, etrafi daha fazla araştırıp düşmanının gücünü tam olarak ölçmesini söylüyordu, ama Wulfgar kendini ihtiyatlı hissetmiyordu.

Heybetli bir kükremeyle ve gardiyanın baltasıyla yaptığı kudretli bir savuruşla aşağı indi. Barbarın katıksız gücü de inişinin devinimini hızlandırdı.

Afallayıp kalan dev hafifçe, baltanın boynunu yarmasını önleyecek kadar eğilmeyi başardı. Canavarın devasa boyutlarına rağmen, Wulfgar'ın gücü yaratığın kellesini uçururdu. Yine de balta, devin kürek kemiğine saplandı,

derisini yarıp kemiği kırdı, yaratığın ıstırap içinde uluyarak geriye tökezlemesine ve tek dizinin üzerine çöküp öylece kalmasına sebep oldu.

Ama bunu yaparken Wulfgar'ın silahının sapı ortadan ikiye kırılmışa. Her zaman doğaçlama yapabilen barbar, yere indiği an yuvarlanıp tekrar ayağa kalktı ve tek dizinin üzerinde duran yaralı canavarın üzerine atılıp sapın kırık olan sivri ucunu yaratığın gırtlağına sapladı. Boğazından höpürtüler çıkaran dev ona iri, titreyen ellerle uzandığında, Wulfgar baltanın sapını koparırcasına çıkarttı, dip kısmım daha da sıkı kavradı ve devin yüzüne vurdu.

Devi orada tek dizinin üzerinde bıraktı, zira dostlarının yakın zamanda dışarı geleceğini biliyordu. Savunmaya elverişli bir yer ararken, saldırısında yaptığı hareketten veya belki de yere düşüşünden dolayı, omzundaki yaranın yemden açıldığı ve tuniğinin taze kanla ıslanmaya başladığını fark etti.

Wulfgar'ın bunu düşünecek zamanı yoktu. Tekrar yukarıdaki gizlenme yerine çıktı ve tam o sırada diğer iki dev altındaki alana girdi. Kullanacağı yeni silahım bulmuştu: iri bir kaya. Boğuk bir homurtuyla kayayı kafasının üzerine kaldırdı ve bekledi.

En arkada duran ve üçü arasında en ufağı olan dev, barbarın homurtusunu duydu ve kafasını tam zamanında kaldırıp Wulfgar'ın onu üzerine fırlatışını gördü —ve dev nasıl da uludu!

Wulfgar sopasını yerden alıp aşağı fırladı, tekrar düşüşünün hızını saldırısının devinimini arttırmak için kullandı ve bu sefer devin yüzüne

vurdu. Barbar yere indiğinde deve doğru geri döndü ve bacaklarının yanından geçerken diz kapaklarına vurdu. Sopayı tutuşunu değiştirerek, tıpkı Bruenor'un kendisine öğretmiş olduğu gibi devin bacağının arka tarafındaki kirişlere sertçe sapladı.

Hâlâ ezilmiş yüzünü tutan ve acıyla uluyan dev, Wulfgar'ın arkasından yere yığıldı. Yaratık, grubun son üyesinin, Wulfgar'ın silahlarının ısırığını henüz tatmamış olan devin tam önüne devrildi.

«£*>.<*£»

Mağaranın dışında duran Morik, haykınşlan, iniltileri, ulumalan ve kaya altoda ezilen kemiğin belirgin bir şekilde kınlma seslerini duyduğunda yüzünü buruşturdu. Aaa

Merakına mani olamayan haydut, dostunun çoktan ölmüş olmasına* korktuğu ve buna gerçekten inandığı halde mağaranın ginşine yaklaş F içeriyi dikizlemeye çalıştı.

"Luskan'a doğru yola koyulmalısın," diye fısıldayarak kendini azarladı jylorik. "Bu gece Morik için sıcak bir yatak olacak."

İki defasında da onlara elinden geldiğince sert darbeler indirmiş, fakat üçünden bir tanesini bile öldürmeyi ve muhtemelen uzun süre savaş dışı bırakmayı başaramamıştı. İşte oradaydı, saldınya açıktı ve mekânın başka bir çıkışı olup olmadığını bilmediği halde ana mağaraya koşturuyordu.

Ama Errtu'nun hatıraları o anda barbarla birlikte değildi. İçinde bulunduğu çaresizlik halindeyken, o duygusal kölelikten geçici olarak azat olmuş ve bunu çok sevmişti.

Bir kez olsun şans ondan yana çıktı. Wulfgar, mağaranın içinde devlerin en son pususundan kalma ganimetleri buldu, ki bunlara üç cüceden arta kalanlar da dahildi. Cücelerden birisi küçük, ama sağlam bir çekiç taşıyordu, diğerinde ise bir palaskaya yerleştirilmiş birkaç el baltası vardı.

Dev kükreyerek içeri daldı ve Wulfgar bir, iki, üç tane el baltası fırlatıp iki tanesini isabet ettirdi. Yine de yabani yaratık üzerine gelmeye devam ediyordu ve Wulfgar'dan tam bir koşar adım uzaktaydı ki, duvara mıhlanıp ezileceğini düşünen çaresiz barbar çekici yaratığın uyluğuna fırlattı.

Wulfgar çaresizce dalışa geçti, zira tökezleyen devin durması imkânsızdı. Taş duvara kafasını çarparak mağaranın tavanından epey bir toz toprak ve çakıl dökülmesine sebep oldu. Her nasılsa, Wulfgar ezilmekten kurtulmuş, ama yeni silahlarım geride bırakmıştı ve kaya ile kafasını ezdiği dev de tökezleyerek mağaraya girdiği için onlara zamanında ulaşmasının imkânı yoktu.

Wulfgar onlar yerine kırık balta sapına doğru koştu, sopayı yerden aldı ve dev iri çizmesini yere vururken tekrar yuvarlandı. Wulfgar çoktan harekete geçmiş, savunmasız dizlere saldırmaya başlamıştı. Dizlerden birine

art arda vurduktan sonra, ağaç gövdesini andıran bacağın etrafından dolanıp devin erişim alanından dışarı çıktı. Vücuduyla beraber silahının ucunun yönünü de değiştiren barbar, onu tekrar kan revân içindeki bacağın arka teıafina sapladı. Duvara yaslanmış duran dev tekme atıp Wulfgar'ın omzuna vurdu ve barbarın uçarak uzaktaki duvara çarpmasına sebep oldu.

Wulfgar artık savaşçı öfkesine girmişti. Çarpışmanın etkisini kükreyerek berinden attı ve devin onun hareketini anlayamayacağı kadar hızlı bir Şekilde, topallayan canavara hücum etti. Amansız sopası tekrar dizlere çalıştı Ve dev ona vursa bile, Wulfgar en sonunda kemiğin kırıldığını işitince umudu

artû. Haykırışlarının gücü ile tüm mağarayı sarsan dev, kırık bacağım kavrayarak yere yığıldı. Yediği darbenin doğurduğu acıyı üzerinden atan VVulfgar, kahkahalar atarak devle alay etti.

Duvara yığılıp kalmış olan dev ayağa kalkmaya çalıştı, ama Wulfgar derhal tepesine binip sırtında durdu ve sopasıyla kafasının arkasına vurmaya başladı. Barbar, birkaç gümbürtü dolu darbe indirdi ve dev yüzükoyun yere serilip kendini korumaya çalıştı. Wulfgar en sonunda içlerinden birinin işini bitirebileceğini ummaya cesaret etti.

Derken diğer devin iri eli bacağını kavradı.

Mağara girişine gizlice sokulup içeri bakan Morik, yaptığı şeye inanmakta güçlük çekiyordu. Sanki kendi bacakları ona ihanet ediyor gibiydi.

Dev grubunun ilkinin, tepeden sarkan kayanın altında iki büklüm kalmış, ağzındaki son kan parçalarım da öksürerek çıkartırken bir elini destek için duvara uzatmış olduğunu gördü.

Morik, sağduyusu ona baskın gelemeden önce harekete geçti ve sessizce duvarın kenarındaki gölgelere süzüldü. Çıkarttığı küçük sesler yaratığın öksürükleri ve hmltılarıyla bastırıldığından, Morik devin yanına çıtını çıkartmadan geldikten sonra yerden birkaç metre yüksekteki bir çıkıntıya tırmandı.

İçerideki mağaradan dövüş sesleri yükseldi ve Morik sadece Wulfgar'ın, hem kendisi hem de dostu için iyi iş çıkartmakta olduğunu umabildi, zira eğer diğer devler dışan gelirse Morik hakikaten de zor bir durumda kalırdı.

Haydut gerginliğini yatıştırdı ve hançerini elinde hazır etmiş bir halde, saldırısını ölçüp tartarak sinip bekledi. İnsanlarla yaptığı dövüşlerden edindiği deneyimlerin ışığında, devi sırtından bıçaklamayı düşündü, ama çelimsiz hançerine şüpheyle baktı.

Dev dönmeye başladı. Morik'in zamanı tükenmişti. Eksiksiz hareket etmesi gerektiğini bilen, bu işin canım epey bir yakacağım tahmin eden ve Dokuz Cehennem adına ahmak Wulfgar'm peşinden buraya neden geldiği111 merak eden Morik, içgüdüsünü dinledi ve devin yarılmış gırtlağına saldırdı-

Hançer panldadı. Dev uluyup havaya sıçradı —ve kafasını yukarıdan sarkan kayaya sertçe çarptı. İnleyen yaratık doğrulmaya çabalayıp kollan111 savurdu ve Morik bir darbe alıp havaya yükseldi. Yan yarıya tökezleyip Y311 yarıya koşan ve avazı çıktığı kadar bağıran Morik, peşinde zorlukla nete

alan ve onu yakalamaya çalışan devle birlikte mağaradan dışarı çıktı.

Devin adım adım kendisine yaklaştığını hissetti. En son anda Morik kendisini yana doğru attı ve iri yaratık tökezleyerek önünden geçti. Bir eliyle boğazını kavramıştı, nefesi feci şekilde hırıltı doluydu, yüzü mosmor kesilmiş ve gözleri şişmişti.

Morik öbür tarafa doğru depara kalktı, ama dev onu takip etmedi. İri yaratık artık dizlerinin üzerine çökmüş, nefes almaya çalışıyordu.

"Bu gece yuvaya, Luskan'a dönüyorum," diye üst üste homurdandıysa da Morik mağaranın girişine doğru ilerlemeye devam etti.

Wulfgar dönüp tüm gücüyle sopayı sapladıktan sonra vahşice ileri atıldı, devin bacağına yapıştı ve onu büküp çekti. Dev tek dizinin üzerindeydi, dengesini sağlamaya çalışırken kırık bacağı kaskatı ileri uzanmıştı. Diğer cüsseli el Wulfgar'a doğru savruldu, ama barbar onun altından geçip ele şiddetle asıldı ve serbest kalıp devin omzuna sıçradı.

Yaratığın ensesine doğru ilerledi ve ellerini devin kafasının önüne çekerek balta sapının sivri yerini yaratığın gözüyle aynı hizaya getirdi. Wulfgar ellerini kırık sapm üzerinde kenetledi ve sertçe asıldı. Devin elleri onu durdurmak için üzerine atıldı, ama barbar hırladı ve sopayı çekmeye devam etti.

Dehşete kapılan dev onu üzerinden silkelemeye çalıştı, iri elleriyle ve tüm gücüyle, neredeyse her inşam durdurabilecek olan güçlü kaslarıyla onu çekti.

Ama Wulfgar'ın açısı doğruydu ve neredeyse tüm insanların ötesindeki bir güce sahipti. Diğer devin tekrar ayağa kalktığını gördü, ama dövüşte düşmanlarını sırayla haklaması gerektiğini kendine hatırlattı. Wulfgar balta sapının uç kısmının devin gözüne daldığım hissetti. Yaratık çılgına döndü, hatta ayağa kalktı, ama Wulfgar sıkı sıkıya tutundu. Asıldıkça asıldı.

Dev, körlemesine duvara koşturup arkasını döndü ve adamı ezme çabasıyla sertçe çarptı. Wulfgar hırlayarak acıyı üzerinden attı ve sopadan mızrağı daha derine gömülüp yaratığın beynini bulana kadar tüm gücüyle bastırdı.

Derken diğer dev geldi. Wulfgar aşağı inip mağaranın içinde ilerledi ve ölen devin geçirdiği spazmları geri çekilişini örtmek için kullandı. Wulfgar'ın doğaçlama mızrağının dip kısmı, ölen yabaninin kapalı göz kapağının altından görülebiliyordu Wulfgar, çekici ve kana bulanmış el

baltalarından birini geri almak için dosdoğru ileri koşarken buna dikkat edecek zaman bulamadı.

Dev, ölü arkadaşını kenara fırlattı ve ilerlemeye başladı, derken alnının tam ortasına gömülen bir el baltasıyla birlikte geriledi.

Wulfgar yukarıdan aşağı yaptığı kudretli bir savuruşla saldırısını sürdürdü ve çekici canavarın göğsüne çarptı. Ona bir daha ve üçüncü defa vurdu, sonra savrulan yumruklardan eğilerek sakınıp devin dizine acımasız bir darbe indirdi. Wulfgar devin yanından geçip duvara doğru koştu, duvarın üzerinde iki adım atıp yükselerek geriye sıçradı ve dönerek amansız bir darbe daha indirdi. Dev, darbeyi almak için tam zamanında dönmüştü.

Çekicin baş kısmı devin kafatasını çatırtıyla parçaladı. İri yaratık dosdoğru yere yıkıldı ve zeminde kıpırtısız yattı.

Tam o anda Morik mağaraya girdi ve hırpalanmış olan Wulfgar'a ağzı bir karış açılmış bir halde baktı. Barbarın omzu kana bulanmıştı, bacağı ayak bileğinden uyluğuna kadar çürümüştü ve dizleriyle ellerinin derisi kalkmıştı.

"Gördün mü?" dedi Wulfgar muzaffer bir sırıtışla. "Hiç sorun değil. Artık bir evimiz var."

Morik dostunun arkasına, yan yanya yenilmiş olan cücelere ve kanlan tüm mağaraya yayılan iki ölü deve baktı. "Tıpkı onlar gibi," diye cevapladı soğukça.

Sonraki üç günün büyük bir kısmım mağaralarını temizleyerek geçirdiler. Cüceleri gömdüler. Devleri parçalara bölüp dışan attılar ve gidip erzaklarını buldular. Hatta dolambaçlı bir yol takip ederek atlan ve at arabasını mekâna getirmeyi dahi başardılar, fakat hayvanların arabayı çekecek bir takım olarak asla faydalı olmayacağına karar verip bu büyük çabanın ardından atlan salıverdiler.

Morik, sırtında dolu bir çantayla Wulfgar'ı da alıp patikalara çıktı. İkili en sonunda geniş bir geçide, Dünyanın Omurgası'nın bu kesimindeki tek gerçek yola yukandan bakan bir noktaya geldiler. Burası, Wulfgar ile eski dostlarının Buzyeli Vadisi'nden her çıkışlarında kullandıkları yoldu. Batıda, Hundelstone'un içinden geçen başka bir geçit vardı, ama burası çok daha tehlikeli olmasına rağmen çok daha dolaysız bir yoldu.

"Kıştan evvel bu yerden birçok kervan geçecek," diye açıkladı Morik. "Kuzeye gidenlerin yanında çeşitli mallar ve güneye gidenlerin yanında boğumbaş oyma eserleri olacak."

Ticaret usullerini Morik'in anlayabileceğinden çok daha iyi bilen Wulfgar sadece, başıyla onayladı.

"Onları iki taraftan vurmalıyız," diye önerdi haydut. "Erzak ihtiyacımızı

güneyden gelenlerden ve gelecek için sermayemizi de kuzeyden gelenlerden edinmeliyiz."

Wulfgar kalın bir kaya diliminin üzerine oturdu ve geçidin kuzeyine, ötesindeki Buzyeli Vadisi'ne baktı. Geçmişiyle şu andaki hayatı arasında ne kadar belirgin bir tezat olduğunu yeniden hatırladı. Eğer yol kesen eşkıyaların izini süren kişiler eski dostları çıksaydı bu, kaderin ne büyük bir cilvesi olurdu.

Bruenor'u, kükreyerek kayalıklı yamaca tırmanırken, çevik Drizzt'i ise elinde palalanyla onun yanından hızla geçerken hayalinde canlandırdı. Tabii Wulfgar biliyordu ki, Guenhwyvar çoktan onlardan yükseğe erişmiş ve düşmanın kaçış yollarını kesmiş olurdu. Morik muhtemelen kaçardı ve Cattibrie onu tek bir parlak okla alaşağı ederdi.

"Binlerce mil uzaktaymış gibi görünüyorsun. Neler düşünüyorsun bakayım?" diye sordu Morik. Alışıldığı üzere, elinde çoktan tatmaya başlamış olduğu açık bir şişe tutuyordu.

"Bir içkiye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı Wulfgar, şişeyi alıp dudaklarına götürerek. Gırtlağından aşağı yakarak ilerleyen iri yudum onu epey sakinleştirdi, ama hâlâ kendini içinde bulunduğu duruma alıştıramıyordu. Belki de dostları, tıpkı onun Drizzt ve Guenhwyvar ile birlikte (tabii diğerleri de takibe çıkmıştı) Buzyeli Vadisi'nde eşkıyalık yaptıklarından şüphelendikleri dev grubunun izini sürüşü gibi onun peşinden gelirdi.

Wulfgar büyük bir yudum daha aldı. Peşinden gelmeleri fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

BÖLÜM 17
BASKI

"Korkarım bahara kadar bekleyemem," dedi Meralda cilveyle FeringaPa, Auckney Şatosu'nda yedikleri bir akşam yemeğinin ardından. İkisi, bahçede yaptıkları alışıldık yürüyüş yerine, bu akşam Meralda'nın isteği üzerine sahilde yürüyüş yapıyordu

Genç lord bir anda durdu, gözleri Meralda'nın şimdiye kadar hiç görmediği kadar genişlemişti. "Dalgalar," dedi, Meralda'ya yaklaşarak. "Korkarım seni doğru duyamadım."

"Dedim ki, bahara kadar bekleyemem," diye tekrarladı Meralda. "Yani düğün için."

Feringal'ın yüzünde bir kulağından diğerine kadar uzanan bir sırıtış belirdi ve genç lord neredeyse sevinçten dans edecek gibi görünüyordu. Kadının elini nazikçe tutup dudaklarına götürdü ve öptü. "Eğer benden istersen sonsuza kadar bekleyebilirim," dedi ciddiyetle. Meralda, büyük bir şaşkınlığa uğrayarak —bu adam sürprizlerle dolu değil miydi?— ona

inandığını fark etti. Feringal kendisine asla ihanet etmemişti.
Meralda heyecanlanmış olsa da, acil sorunları vardı. "Hayır lordum, uzun süre beklemeyeceksiniz," diye yanıtladı, elini adamın elinden çekip yanağını okşayarak. "Beni beklediğiniz için kesinlikle müteşekkirim, ama artık kendi arzulanmı bahara kadar bastıramayacağım." Adama yaklaştı ve onu öptü ve adamın neredeyse eridiğini hissetti.
Feringal ilk defaya mahsus olmak üzere ondan kendini çekti. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," dedi, bu sözler ona bariz bir şekilde acı verdiği halde. "Temigast'a söz verdim. Meşruiyet, aşkım. Meşruiyet."
"O zaman meşru kıl ve çabuk ol," diye yanıtladı Meralda, adamın yanağını hafifçe okşayarak. Feringal'ın onun bu hafif dokunuşuyl3 bayılabileceğini düşünüyordu ve böylece ona tekrar yaklaştı ve nefes nefese fısıldadı, "Bekleyemiyorum."

Feringal zaten zayıf olan kararlılığını yitirdi ve onu kollarının arasına alıp öpmeye başladı.
Meralda bunu istemiyor, ama yapması gereken şeyi biliyordu. Daha şimdiden çok zaman geçmiş olmasından korkuyordu. Genç kadın, adamı beraberinde kumlara çekmeye başladı. Onu baştan çıkarması ve bu işi halletmesi gerektiğini kendisine sertçe hatırlattı, ama derken kale surundan bir haykırış geldi: Bu, Priscilla'nın tiz sesiydi.
"Feri!"
"Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum!" Genç lord büyük bir çaba sarfederek Meralda'mn üzerinden kalktı ve fısıldayarak ablasına lanet yağdırdı. "Ondan asla kurtulamayacak mıyım?"
"Feri, o sen misin?" diye seslendi Priscilla.
"Evet Priscilla," diye yanıtladı adam, hiç gizlemediği bir öfkeyle.
"Şatoya geri dön," diye çağırdı kadın. "Hava kararıyor ve Temigast etrafta hırsızların olduğuna dair haberler işittiğini söylüyor. Seni surların içinde görmek istiyormuş."
Hüsrana uğrayan Feringal, Meralda'ya baktı kafasını sağa sola salladı. "Gitmemiz gerekli," dedi.
"Bahara kadar bekleyemem," dedi kadın kararlı bir sesle.
"Beklemeyeceksin de," diye yanıtladı Lord Feringal, "ama bunu muntazam bir şekilde, görgü kurallarına uygun olarak halletmemiz gerekli. Düğünü kış gündönümüne aldıracağım."
"Çok uzun," diye yanıtladı Meralda.
"Güz dönencesi olsun, o zaman,"
Meralda zamanı ölçüp hesapladı. Güz dönencesine altı hafta vardı ve kendisi zaten bir aydan fazla süredir hamileydi. Yüz ifadesi hayal kırıklığını yansıttı.

"Bundan daha erken almamın imkânı yok," diye açıkladı Lord Feringal. "Bildiğin üzere, planlan Priscilla yapıyor ve tarihi öne almayı istediğimi duyduğunda zaten hiddetten köpürecek. Temigast, en azından yıl ortasına kadar beklememizi istiyor, ama onu ikna ederim."

Meralda'dan çok kendi kendine konuşuyordu ve ikisi şatoya doğru yürümeye başladığında, genç kadın onun zırvalamasına izin verip kendi düşüncelerine daldı. Adamın, ablasının hiddetinden korkusunun az bile olduğunu biliyordu. Priscilla onların tarihi değiştirme planlarına karşı âdeta savaşacaktı. Meralda, kadının bütün bu evlilik meselesinin bozulmasını umduğundan emindi.

Başka bir adamın çocuğunu taşıdığından şüphelenirlerse düğünden önce her şey gerçekten de bozulacaktı.

"Geceleyin yanınızda muhafızlar olmadan dışarı çıkmaman gerektiğini

bilmen lazım," diye azarladı PrisciUa, ikili şatonun antresine girer girmez. "Etrafta hırsızlar var."

Meralda'ya dik dik baktı ve kadın Priscilla'nın sinirinin esas sebebini anladı. Feringal'm ablası, hırsızların kardeşine zarar vermesinden korkmuyordu. Daha ziyade, Feringal ile Meralda arasında yaşanabilecek ve kumsalda yaşanmasına ramak kalmış olan şeyden korkuyordu.

"Hırsızlar mı?" diye kıs kıs gülerek yanıtladı Feringal. "Auckney'de hiç hırsız yok. Yıllardır burada hiç sorun yaşamadık, ben lord olduğumdan beri yani."

"O zaman, sorunlar gecikmiş demektir," diye soğuk bir tavırla yanıtladı PrisciUa. "Yıllardır Auckney'e düzenlenecek ilk saldırının lorda ve müstakbel eşine yapılması iyi mi olurdu? Sevdiğini söylediğin kadına karşı hiç sorumluluk duygun yok mu?"

İşte bu sözler Feringal'ı hizaya getirdi. PrisciUa, her zaman bunu bir iki sözle başarabiliyormuş gibiydi. Meralda, ona karşı elinde biraz gücü olur olmaz bu sorunu çözmesi gerektiğini aklının bir kenarına not etti.

"Bu benim hatamdı," diye söze daldı Meralda, kardeşlerin arasına girerek. "Geceleri sık sık dışarıda dolaşırım, en sevdiğim zamandır."

"Artık sıradan bir köylü değilsin," diye azarladı PrisciUa açık açık. "Ailedeki yükselişinle beraber gelecek sorumlulukları anlamalısın."

"Haklısınız, Leydi PrisciUa," diye yanıtladı Meralda, kibar bir zarafetle eğilip reverans yaparak.

"Eğer gece vakti yürümek istiyorsanız, bunu bahçede yapın," diye ekledi PrisciUa, ses tonu biraz daha yumuşayarak.

Başı Priscilla'nın kendisini göremeyeceği kadar öne eğilmiş olan Meralda bilmiş bilmiş gülümsedi. Bu kadınla nasıl baş edeceğini anlamaya başlamıştı. PrisciUa mücadeleci bir hedefe saldırmayı seviyordu, kendisiyle

hemfikir olup boyun eğenlere değil.
PrisciUa sinirle puflayarak gitmek için arkasını döndü.
"Haberlerimiz var," dedi Lord Feringal aniden, kadını durdurarak. Meralda'nın kafası kalkıverdi, yüzü şaşkınlıkla ve hiddetle kıpkırmızı kesilmişti. O anda sözlüsünün söyleyeceği laflan ağzına tıkmayı istiyordu; şimdi karan bildirmenin sırası değildi.
"Evlenmek için bahara kadar bekleyemeyeceğimize karar verdik," diye devam etti hiçbir şeyden haberi olmayan Feringal. "Düğün, güz dönencesinde olacak"
Beklendiği üzere, Priscilla'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Titrememek için irade gücünü elinden geldiğince kullandığı barizdi. "Hakikaten mi?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Peki haberinizi Vekilharç Temigast ile paylaştınız mı?"

"İlk duyan sensin," diye yanıtladı Lord Feringal. "Nezaket icabı ve tabii düğün hazırlıklarını yapan kişi sen olduğun için."
"Hakikaten mi?" dedi Priscilla bir daha, buz gibi bir ses tonuyla. "Git ona söyle, Feri," dedi. "Şu anda kütüphanede. Ben Meralda'nın evine ulaştırılmasını sağlarım."
Bu sözler Lord Feringal'ın koşturarak Meralda'nın yanına gelmesini sağladı. "Çok uzun sürmeyecek, aşkım," dedi. Nazikçe kadının elini öpen adam, vekilharcı bulmak için hevesle seğirtti.
"Ona orada ne yaptın?" diye Meralda'ya çıkıştı Priscilla, kardeşi oradan gider gitmez.
Meralda dudaklarını büzdü. "Yapmak mı?"
"Sen, şey, ona karşı cazibeni kullandın, değil mi?"
Meralda, Priscilla'nın terbiyesizce konuşmaktan kaçınma çabası karşısında kahkahayı bastı, ki bu tepki, kesinlikle heybetli Priscilla'nın beklediği türden değildi. "Belki de yapmalıydım," diye yanıtladı. "Biz buna ağzına bal çalmak deriz, ama hayır, bunu yapmadım. Onu seviyorum, bunu biliyorsunuz, ama annem bir sürtük yetiştirmedi. Kardeşiniz benimle evlenecek ve bu yüzden beklemeliyiz. Onun sözlerine bakılırsa, güz dönencesine kadar."
Priscilla tehditkâr bir ifadeyle gözlerini kıstı.
"Benden bunun için nefret ediyorsunuz," diye onu açık açık suçladı Meralda. Priscilla buna hazırlıklı değildi. Gözleri genişledi ve kadın bir adım geriledi. "Kardeşinizi elinizden alıp, kurduğunuz hayatı bozduğum için benden nefret ediyorsunuz, ama kusura bakmazsanız, bunu biraz bencilce bulduğumu söylemeliyim. Kardeşiniz beni seviyor, ben de onu seviyorum ve siz razı olsanız da olmasanız da evleneceğiz."
"Buna nasıl cüret eder—"

"Gerçeği söylemeye cüret ediyorum," diye sözünü kesti Meralda. Kendi cüretkârlığına şaşırmıştı, ama geri adım atmayacaktı. "Annem, buz gibi evimizde kışı atlatamayacak ve ben de onun ölmesine izin vermeyeceğim. Münasip olanı yapma uğruna ve sizin sıkıntılarınız yüzünden buna izin vermem. Planlan sizin yaptığınızı biliyorum ve bunun için size minnettarım, ama artık daha hızlı yapın."

"Demek her şey bu yüzden, öyle mi?" diye sordu Priscilla, Meralda'nın zayıf noktasını bulduğunu düşünerek. "Annen yani?"

"Bu sizin kardeşinizle ilgili," diye yanıtladı Meralda, dimdik durup omuzlarını çıkartarak. "Feringal'ın meselesi, Priscilla'nın değil ve elinizi kolunuzu bağlayan da bu işte."

Priscilla o kadar kötü alt edilmiş ve şaşkınlığa uğramıştı ki, ağzından tek kelime çıkaramadı. Bocalamış bir halde arkasını dönüp oradan kaçtı ve

Meralda'yı antrede yalnız bıraktı.

Genç kadın uzun bir süre durup sarfettiği sözleri düşündü. Priscilla'ya karşı kendisini savunduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Şimdi yapması gereken hareketi düşündü ve oradan ayrılmasının en doğrusu olduğuna karar verdi. Feringal ile birlikte şatoya döndüklerinde, Liam'ın kapının önünde arabasıyla beklediğini görmüştü, böylece onun yanına gitti ve gnoma kendisini evine götürmesini söyledi.

Meralda'nın Auckney Lordu'yla her buluşmasının ardından yaptığı gibi, at arabasının şatodan aşağı uzanan yolda ilerleyişini izledi.

Jaka Sculi kendi duygularını nasıl çözümleyeceğini bilmiyordu. Meralda'nın kendisine bebeğin, onun bebeğinin haberini verdiği anı düşünüp duruyordu. Onu terslemiş ve ihtiyatı elden bırakmış, böylece gerçek hisleri net bir şekilde yüzünden yansımıştı. Cezası da bu olmuştu işte, Auck Şatosu'ndan, onun yanından dönüşünü izlemek.

Jaka bundan başka ne yapabilirdi ki? Meralda'nın kendisine önerdiği hayatı kesinlikle istemiyordu. Asla istemezdi! Kadınla evlenmenin, onun etrafta zırlayan bir bebekle birlikte şişkolaşıp çirkinleşmesinin düşüncesi onu dehşete sürüklüyordu, ama belki de bu, Lord Feringal'ın ona sahip olmasının düşüncesi kadar baskın değildi.

İşte mesele buydu, Jaka şimdi anlamıştı, fakat bunu anlaması kalbinde hissettiği şeyi değiştirmeye pek yaramadı. Meralda'nın o adama ait olmasının ve Lord Feringal'ın Jaka'nın çocuğunu sanki kendisine aitmiş gibi yetiştirmesinin düşüncesine katlanamıyordu. Adam sanki, her kasabadaki her lordun daha üstü kapalı bir şekilde yaptığı şeyi açıkça yapıp Jaka'dan çalıyormuş gibiydi. Evet, her zaman köylülerden, Jaka gibi dürüst kişilerden çalarlardı. Jaka gibi dürüst insanlar toprağın içinde tırnaklarını kırıp çürümüş yemekler yerken, onlar konfor içinde yaşar, etrafları lükslerle çevrili olurdu.

Kendi seçtikleri kadım alırlardı ve bunu yaparken ortaya karakterlerini değil, Jaka gibi köylülerin mücadele edemeyeceği şekilde zenginliklerini koyarlardı. Feringal onun kadınım çalmıştı ve şimdi de sıra çocuğundaydı.

Hiddetle titreyen Jaka, içinden taşan bir dürtüyle kollarını savurarak aşağı koşturdu ve arabacıya durmasını söyledi.

"Defol!" diye seslendi Liam Woodgate arabanın üzerinden, hiç yavaşlamadan.

"Meralda ile konuşmam gerekli," diye haykırdı Jaka. "Annesiyle ilgih-

İşte bu sözler, Liam'ın aşağıya eğilip Meralda'nın bu konudaki düşüncesini alacak kadar yavaşlamasını sağladı. Genç kadın, bu gürültü patırtının kaynağını öğrenmek için kafasını sürücü penceresinden dışarı uzattı. Bariz bir şekilde tepesi atmış olan Jaka'yı gördüğünde beti benzi attı, ama geri çekilmedi.

"Seninle konuşabilmesi için arabayı durdurmamı istiyor. Annen hakkında bir şeyler söyleyecekmiş," diye açıkladı sürücü.

Meralda Jaka'ya dikkatle baktı. "Onunla konuşacağım," dedi. "Durup beni burada bırakabilirsin, Liam."

"Evinize bir mil var," diye gözlemledi gnom sürücü, bu rahatsızlıktan hiç hoşlanmamış bir halde. "İkinizi de oraya kadar götürebilirim," diye önerdi.

Meralda ona teşekkür etti ve elini sallayarak onu geçiştirdi. "Kolayca yürüyebileceğim bir mil," diye cevapladı ve sürücü daha arabayı durduramadan önce kendini kapıdan dışan attı. Meralda, karanlık yolda Jaka ile yalnız başına kalmıştı.

"Buraya gelmekle ahmaklık ettin," diye azarladı Meralda, Liam at arabasını çevirip oradan uzaklaştığı anda. "Ne peşindesin?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye yamtladı Jaka, ona sarılmak için ileri atılarak. Meralda onu itti.

"Ne taşıdığımı biliyorsun," diye devam etti kadın, "ve bunu kısa süre içinde Lord Feringal da bilecek. Eğer karnımdaki bebekle seni ilişkilendirirse ikimizi de öldürür."

"Ondan korkmuyorum," dedi Jaka, ona doğru yaklaşarak. "Ne hissettiğimi biliyorum, Meralda. Bu gece senin yanma gelmekten başka seçeneğim yoktu."

"Hislerini gayet açıkça belirtmiştin," diye yanıtladı kadın soğukça.

"Ne ahmakmışım," diye itiraz etti Jaka. "Haberin beni nasıl şoka uğrattığını anlaman gerekli, ama bunu aştım. Beni affet, Meralda. Senin affin olmadan yaşayamam."

Meralda gözlerini kapadı ve tüm bunları hazmetmeye çalışırken vücudu sallandı. "Ne peşindesin, Jaka Sculi?" diye tekrar, sessizce sordu. "Kalbin nerede?"

"Seninle," diye hafifçe yanıtladı adam, ona yaklaşarak.
"Ve?" diye teşvik etti Meralda, gözlerini açıp ona dik dik bakarak. Jaka hiçbir şey anlamamış gibiydi. "Demek ufaklığı daha şimdiden unuttun, öyle mi?" diye sordu.
"Hayır," dedi Jaka, neden bahsettiğini anlayarak. "Elbette ki çocuğu da seveceğim."
Meralda ona banmadığını fark etti ve yüz ifadesi Jaka'ya bunu açıkça belirtti

"Meralda," dedi, kızın ellerini tutup kafasını sağa sola sallayarak. "Lord Feringal'ın benim —bizim— çocuğumuzu kendisininmiş gi0i yetiştirmesinin düşüncesine tahammül edemiyorum."
Yanlış cevap. Bu çocukla bir önceki karşılaşmalarından beri gözlerini sonuna kadar açık tutan Meralda'nın tüm içgüdüleri ona gerçeği haykırıyordu. Bunun, Jaka'nın çocuğa duyduğu sevgiyle, hatta kendisine duyduğu sevgiyle alâkası yoktu. Hayır, Jaka'nın bunun gibi hislere yatkın olmadığını fark etti. Şimdi karşısına geçmiş aşkı için yalvanyordu, çünkü Lord Feringal tarafından mağlup edilme düşüncesine dayanamıyordu.
Meralda derin bir nefes alıp kendisini toparladı. İşte karşısında bir zamanlar sevdiğini sandığı adam duruyor, bir zamanlar duymak istediği her şeyi ona söylüyordu. Eğer Meralda onun yanına gittiğinde Jaka onunla beraber kaçma yolunu seçmiş olsaydı, şimdi ikisi Luskan'a giden yolu yanlamış olurlardı. Meralda Ganderlay, artık daha akıllı bir kadındı, kendisinin ve çocuğunun iyiliğini düşünen bir kadın. Jaka onlara asla güzel bir yaşam sunamazdı. Yoksulluk tuzağı onlan kaçımlmaz kıskacına alır almaz ondan ve çocuktan nefret etmeye başlayacağını kalbinin derinlerinde biliyordu. Bu bir müsabakaydı, aşk değil. Meralda daha iyisini hak ediyordu.
"Defol git," dedi Jaka'ya. "Çok uzaklara git ve bir daha asla geri gelme."
Adam sanki yıldınm çarpmış gibi kalakaldı. "Ama—"
"Bana inanabileceğim bir cevap veremeyeceksin," diye devam etti kadın. "Seni mutlu edecek bir hayat yaşayamayız."
"Yanılıyorsun."
"Hayır yanılmıyorum ve bunu sen de biliyorsun," dedi Meralda. "ikimiz bir anı paylaştık ve ben o anı tüm hayatım boyunca aziz sayacağım. Fakat yaşadığımız başka bir an, bütün bunların aslını bana gösterdi. Hayatında bana ve bebeğime yer yok. Asla olmayacak." Ona esas söylemek istediği gidip büyümesiydi, ama Jaka'nın bunu ondan duymasına gerek yoktu.
"Ne yapmamı bekliyorsun? Sessizce durup Lord Feringal'ın sana—"
Elleriyle kulaklarım tıkayan Meralda onun sözünü kesti. "Sarfettiğin her

kelime iyi hatıralanmdan çalıp götürüyor. Kalbini bana açıkça gösterdin."
"Bir ahmaktım," diye yalvardı Jaka.
"Hâlâ da öylesin," dedi Meralda soğuk bir sesle. Arkasını döndü ve yürüyüp gitti.
Jaka onun ardından seslendi. Haykınşlan Meralda'mn kalbini bir ok git" deşiyordu, ama genç kadm, bu adamın, hayır bu çocuğun aslında ne olduğunu kendisine hatırlatarak yönünü korudu ve arkasına bakmadı. Sonra koşmaya başladı ve evinin önüne gelene kadar durmadı.
Salonda tek bir mum yanıyordu. Şükür ki anne babası ve Tori uyuyordu. Bu onun için iyi bir haberdi, çünkü o anda kimseyle konuşmak istemiyordu.

En sonunda Jaka'ya karşı hislerini çözümlemişti, yaşadığı kaybın acısını kabullenmişti. Sonradan yaşanılan hayal kırıklarını değil de, paylaştıklan tutku dolu geceyi hatırlamaya çalıştı, ama o hayal kınklıklan, yani bu çocuğun esasında kim olduğunu gösteren işaretler acımasız gerçeklerdi, genç âşıkların hayalleri değil. Gerçekten de Jaka'nm sadece uzağa gitmesini istiyordu.
Meralda çok daha acil başka bir sorunun olduğunu biliyordu. Güz ekinoksuna daha çok vardı, ama Priscilla ile Temigast bir yana dursun, Lord Feringal'ı dahi düğünü bundan daha erkene almaya ikna edemeyecekti.
'Belki de etmem gerekmez,' diye düşündü aklına gelen bir fikirle. Eğer güz zamanında evlenirlerse ve bir şekilde düğünden önce de seviştikleri ortaya çıkarsa, kasaba halkı onlan affederdi. Auckney "yedi aylık bebeklerle" doluydu.
Karanlık odasında yatan Meralda, ne yapması gerektiğini bilerek başını salladı. Feringal'ı yine baştan çıkartacaktı ve bunu çok yakın zamanda yapacaktı. Adamın arzulannı ve o arzulan basit bir öpücük veya dokunuşla alev alev tutuşturabileceğini biliyordu.
Meralda'nın gülümsemesi neredeyse derhal kayboldu. Böyle bir şeyi düşündüğü için bile kendisinden nefret etti. Eğer Feringal'ı baştan çıkarırsa, genç lord çocuğun kendisinin olduğunu sanacaktı, ki bu hem Feringal'a, hem de çocuğa söylenebilecek en kötü yalandı.
Yaptığı plandan ve onu tasarladığı için kendinden nefret ediyordu, ama derken, diğer odadaki annesi öksürdü. Meralda ne yapması gerektiğini biliyordu.

BÖLÜM 18
GÖNÜLSÜZ
"İlk müşterilerimiz," diye bildirdi Morik. O ve Wulfgar, Buzyeli

Vadisi'ne açılan geçide tepeden bakan yüksek bir çıkıntıda duruyorlardı. Yolda bir çift at arabası ilerliyordu, tempoları sıkıydı, ama çılgınca değildi.
"Gezginler mi yoksa tüccarlar mı?" diye sordu Wulfgar, hiç ikna olmamış bir sesle.
'Tüccarlar ve arabalarında mallar taşıyorlar," diye yanıtladı haydut. "Hızlan onları açığa vuruyor ve kanatlan koruyan muhafızların olmayışı bize davetiye çıkartıyor."
Tüccarların, yanlarında ağır donanımlı bir asker grubu olmadan bu kadar tehlikeli bir yola çıkması Wulfgar'a ahmakça gelse de barbar, Morik'in sözlerinden şüphe duymuyordu. Eski dostlarının yamnda vadiden dışan yapttğı son yolculuğunda, tek başına ve saldınya açık bir şekilde yolculuk eden bir tüccar arabasına rastlamıştı.
"Şaşırdın mı?" diye sordu Morik, barbarın yüz ifadesini fark ederek.
"Ahmaklar beni her zaman şaşırtmıştır," diye yanıtladı Wulfgar.
"Muhafızlara paralan yetmiyor," diye açıkladı Morik. "Buzyeli Vadisi'ne doğru yola çıkan pek az kişinin parası yeter ve bunu karşılayabilenler çoğunlukla, daha güvenli olan batı geçidini tercih eder. Görebileceğin üzere bunlar, acınacak kadar ucuz mallara ticaretini yapan düşük seviyeli tüccarlar. Çoğunlukla iyi talihlerine bel bağlar, ya yolda bir kervana katılmayı bekleyen yetenekli savaşçılar ya da açık bir yol bulmayı umarlar.
"Bu çok kolay görünüyor."
"Kolay zaten!" diye yanıtladı Morik hevesle. "Bu kervana bir iyilik ettiğimizi anlıyorsundur elbette." Wulfgar pek ikna olmuşa benzemiyordu.
"Şunu bir düşün," diye teşvik etti haydut. "Eğer o devleri öldürmemiş olsaydık, bu tüccarlar muhtemelen burada kafalanna yağan kayalar bulurlardı," diye açıkladı. "Sadece soyup soğana çevrilmekle kalmaz, ayn>

zamanda derileri kemiklerinden ayrılıp bir devin tavasmdaki soğana dönerlerdi." Sırıttı. "Öyleyse mızmızlanma, iri dostum," diye devam etti. "istediğimiz tek şey onların parası, ki bu da onlar için yaptığımız hizmet karşılığında adil bir ödeme."
Bu, garip bir şekilde Wulfgar'ın kulağına mantıklı gelmişti. O açıdan bakılacak olursa, Morik'in sözünü ettiği o hizmet, Wulfgar'ın Drizzt ve diğerleriyle birlikte birçok yıldır yapmakta olduğu şeyden, yani vahşi bir diyara adalet getirme işinden pek farklı değildi. Aradaki tek fark, Morik'in az sonra yapmayı planladığı gibi bu iş için daha önce hiç ücret talep etmemiş olmasıydı.
"Seçebileceğimiz en rahat yol, dövüşe tutuşmadan onlara gücümüzü göstermek olacaktır," diye açıkladı haydut. "Hizmetlerimizin karşılığında haraç, biraz erzak ve belki de biraz altın talep edip onlan kendi yollarına göndermeliyiz. Fakat iki at arabası mevcutken ve görünürde hiçbir muhafız

yokken onlan tamamen haklamamız da olasıdır, eğer doğru düzgün yapılırsa iyi bir vurgun olur ve hiçbir şahit olmaz." Anlattığı ikinci seçeneğin üzerine yüzünde beliren gülümseme, Wulfgar'ın kaşlanmn çatıldığını gördünce kayboluverdi.

"O zaman haraç isteyeceğiz, o kadar," diye uzlaştı Morik. "Yolda çıkardığımız iş için hak ettiğimiz ödemeyi."

Bu bile barban rahatsız ediyordu, ama Wulfgar başım sallayıp hemfikir oldu.

«£*>.«*§;»

Yolun üzerinde, at arabalarının, bir tekerlek veya at kaybetmemek için batası sayılır derecede yavaşlamak zorunda kalacağı kayalıklı bir noktayı seçti. Patikanın sol tarafındaki tek bir ağaç, Wulfgar'm saldın planında üzerine düşeni yerine getirmesi için —tabii iş oraya varırsa— ona imkân tanıyacaktı.

İki at arabası hoplaya sıçraya gelirken, Morik yolun ortasında, açıkta duruyordu.

"Selâmlar!" diye seslendi, patikanın ortasına yürüyüp kollannı kaldırarak. Morik, sürücünün yanında oturan adamın oldukça iri bir arbaleti ^enne doğrulttuğunu gördüğünde biraz sindi. Yine de, fazla geri gidemedi, zira at arabasını en uygun olan noktada durdurmak zorundaydı.

"Yoldan çekil yoksa seni vururum!" diye haykırdı arbaletli adam.

Morik, cevap olarak yere eğildi ve havaya iri bir kelle, bir dev kellesi

kaldırdı. "Bunu hiç tavsiye etmem," diye yanıtladı, "hem ahlaki, hem de fiziksel açıdan yani."

At arabası durdu ve ardından gelen arabayı da durmak zorunda bıraktı.

Morik, ikinci bir dev kellesini bir kayanın arkasından çıkartmak için ayağını kullandı ve bunu yaparken neredeyse dizini burkacaktı. "Önünüzde uzanan yolun artık açık olduğunu size bildirmekten neşe duyarım."

"Öyleyse yolumdan çekil," diye cevap verdi ilk at arabasının sürücüsü, "yoksa seni vurur, ben de üzerinden geçerim."

Morik kıs tas güldü ve yolun üzerine bırakmış olduğu bohçayı açıp üçüncü devin kellesini gözler önüne serdi. Kabadayılıklarına Tağmen, kellelere bakanların bu manzaradan epey etkilenmiş —ve korkmuş— olduklarını fark etti. Üç devi mağlup edebilecek bir adam hafife alınmamalıydı.

"Dostlarım ve ben tüm hafta boyunca yolu temizlemek için çalıştık," diye açıkladı Morik.

"Dostların mı?"

"Bunu yalnız başıma yaptığımı mı sanıyorsunuz?" dedi Morik kahkaha atarak. "Gururumu okşadınız. Hayır, birçok dostumdan yardım aldım."

Morik, sanki sayısız "dostlarını" gösterirmişçesine geçidin kayalıklı

çıkıntılarına batandı. "Onları affedin, biraz utangaçtırlar."
"Sür şunu!" diye bir ses geldi at arabasının içinden ve sürücü koltuğundaki ita adam birbirilerine baktılar.
"Dostların hırsızlar gibi saklanıyor," diye haykırdı sürücü, Morik'e. "Yoldan çekil!"
"Hırsızlar mı?" diye duyduklarına inanamamış bir tavırla tekrarladı Morik. "Eğer biz olmasaydık şimdiye çoktan ölmüş, bir devin fırlattığı kayanın altında ezilmiştiniz."
At arabasının kapısı açıldı ve yaşlı bir adam dışarı sarkıp bir ayağı içerde, diğeri basamağın üzerinde durdu. "Yaptıklarınız için ücret talep ediyorsunuz," diye belirtti, bu usulü gayet iyi bildiği barizdi (Faerûn'un kuzey kesimindeki çoğu tüccarın bildiği gibi).
"Talep etmek çok kaba bir kelime," diye yanıtladı Morik.
"Oynadığın oyun da kaba, küçük hırsız," diye yanıtladı tüccar.
Morik gözlerini tehditkâr bir edayla kıstı ve yerdeki üç dev kellesine manalı bir şekilde baktı.
"Pekâlâ," diye razı oldu tüccar. "Kahramanlıklarınızın bedeli nedir?"
"Nöbetimize devam edip geçidi güvende tutmak için erzağa ihtiyacımız var," mantıklı bir açıklama yaptı Morik, "ve belki de çabalarımızın karşılığında birazcık altına." Kaşlarım çatma sırası tüccara gelmişti. "De^ klanına yaptığımız saldırıdan sağ çıkmayanların dul karılarına ödemek için, diye doğaçlama yaptı Morik.

"Üç devi klandan saymam ben," diye tatsızca yanıtladı tüccar, "ama çabalarınızı karşılıksız bırakmayacağım. Sana ve saklanan dostlarına iyi bir yemek öneriyorum ve eğer Luskan'a kadar bize muhafızlık etmeyi kabul ederseniz hepinize gün başına bir altın öderim," diye ekledi tüccar, bonkörlüğünden gurur duyuyordu ve durumu kendi lehine çevirdiği için memnun olduğu barizdi.
Bu zayıf teklif karşısında Morik'in gözleri kısıldı. "Şu anda Luskan'a dönmeyi hiç istemiyoruz."
"Öyleyse yemeğinizi yiyin ve bununla yetinin," diye sert bir cevap geldi.
"Ahmak," dedi Morik sessizce ve yüksek sesle tüccarın teklifine karşılık verdi. "Elli altından ve yedi adam için üç öğünlük yemekten aşağısını kabul etmeyeceğiz."
Tüccar kahkaha attı. "Sizi sağ salim yolunuza koyma rızamızı kabul edeceksiniz," dedi. Parmaklarını şıklattı ve ikinci at arabasından kılıçlarını çekmiş iki adam çıktı. O arabanın sürücüsü de kendi kılıcını çekti.
"Şimdi defolun!" diye sözünü bitirdi ve arabaya girip ortadan kayboldu.
"Onu ezip geç," diye haykırdı sürücüye.
"Ahmaklar!" diye çığlık attı Morik, zira Wulfgar'a vereceği işaret buydu.

Sürücü tereddüt etti ve bu ona pahalıya patladı. Sağlam bir ipin ucunu tutan VVulfgar, sol tarafta uzanan kayalıklı duvarın ardındaki gizlenme yerinden sıçradı ve kanlan donduran bir ulumayla sarkaç gibi sallandı. Arbaletli adam dönüp atışını yaptı, ama hedefi feci şekilde kaçırdı. Wulfgar tüm hızıyla sallanıp geldi, ipi bıraktı ve kudretli kollarını iki yana açarak, sürücü sırasında oturan okçuyu ve sürücüyü yere devirdi, epey uzakta bir et yığını halinde tepelerine bindi. Yüzüne inen bir dirsek, sürücüyü yere serdi. Dirseğinin yönünü değiştiren Wulfgar okçunun çenesine vurdu ve dışarı kan fışkırırken çenesinin kırıldığı kesindi.

Arkadaki arabadan çıkan kılıçlı üç adam ileri atıldı, ikisi ilk arabanın solundan, üçüncüsü ise sağından dolaştı. Morik, bir elinde uzun, ince kılıcı, diğerinde ise hançeriyle sağ tarafa gidip Wulfgar'a varamadan önce adamın yolunu kesti.

Kılıçlı adam, hayduda dolambaçsız bir yöntemle saldırdı. Morik kılıcını, savrulan silahın üzerine yerleştirip onu çevirerek saf dışı bıraktı. İleri adım aüp hançerini adamın kılıcının üzerine kenetleyen ve silahı hiçbir zarar iremeyecek şekilde kenara iten Morik, adamın boğazına doğru kendi kılıcıyla yaptığı bir saplama hamlesiyle karşılık verdi. Onu haklamıştı, daha "°grusu, kolu sert taşı şişlemeye çalışırcasına kesin bir şekilde durdurulmuş °lrnasaydı onu haklayacaktı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Wulfgar'a, iri adam, savrulan kılıç ve hançer sebebiyle kulağını yitirmeyi kıl payıyla atlatarak içeri doğru bir adım

atıp muhafıza yumruğu indirdiğinde. Adam serbest olan elini darbeyi önlemek için kaldırmıştı, ama Wulfgar'ın ağır yumruğu bu savunmayı aşıp hem kendi yumruğunu hem de adamın önkolunu yüzüne gömerek geriye uçmasına sebep oldu. Ama bu kısa süreli bir zaferdi.

Sürücü, Wulfgar'dan yediği darbeyle sersemlemiş olsa da, ayağa kalkmıştı ve elinde bir kılıç vardı. Daha da kötüsü, diğer iki kılıçlı adam kendilerine sağlam noktalar bulmuşlardı; bir tanesi sürücü mahalinin üstüne çıkmış, diğeri ise arabanın önüne geçmişti. Sanki bu da yeterince kötü değilmiş gibi, tüccar, elinde bir değnekle dışarı fırlamıştı.

"Şimdi ahmak olan biziz işte!" diye haykırdı Morik Wulfgar'a, küfürler savurup sürücü sırasının üzerindeki kılıçlı adamın saldırısından kurtulurken. Adamın sapla ve kes kombinasyonuna bakan Morik, onun dövüş konusunda acemi olmadığını anlayabiliyordu.

Wulfgar tüccara saldırdı. Aniden, saçları dimdik olmuş bir halde geri uçmaya başladı ve kalbi düzensizce tekledi.

"Demek değnek buna yarıyormuş," diye belirtti Morik, parlak ışık geçince. "Büyücülerden nefret ediyorum."

Morik, yerde duran kılıçlı adama saldırdı. Adam, haydudun onu hızlı bir

şekilde öldürmek için yaptığı ilk teşebbüsünü, neredeyse Morik'in dengesini bozacak bir dairesel savuşturmayla boşa çıkardı. "Acele et!" diye Wulfgar'a seslendi Morik, sonra, sürücü sırasındaki adam atlann üzerinden sıçrayıp kafasına doğru kesme hamlesi yapınca eğildi ve kılıcını çılgınlar gibi yukan kaldırdı.

Sürücü ve barbarın az önce dirsekledığı adam üzerine saldırdı ve Wulfgar çekici sırtından almak için hızla hareket etti. Önce sürücünün saldırısını karşılar gibi yaptı, ama tutuş ve savruluş yönünü değiştirip silahı tüccara doğru fırlattı. Başka bir şimşek oku yemeye hiç niyetli değildi.

Çekiç hedefi mükemmel bir şekilde buldu. Tüccara değil, at arabasının kapısına vurdu ve kapının başka bir şimşek yollamak için değneği uzatmış olan adamın koluna çarpmasına sebep oldu. Fakat tüccar atış yapmayı başardı ve Wulfgar'a saldıran diğer adamı kıl payıyla sıyıran cızırtı dolu bir şimşek yolladı.

"Herkes hücum!" diye seslendi Morik, soldaki kayalıklı tepeye bakarak. Yaptığı blöf, rakiplerinin başlarını bir anlığına çevirmelerini sağladı. Tekrar dönüp baktıklarında ise, haydudun tüm hızıyla tabanları yağladığını gördüler ve Morik, hayatı söz konusuyken hakikaten de hızlı bir koşucuydu.

Wulfgar'ın gücüne saygı duyan sürücü, tereddütle yaklaştı. Fakat dıger adam dosdoğru hücum etti, ta ki barbar havaya sıçrayıp böğürerek ona dönene kadar. Wulfgar neredeyse derhal yön değiştirip sürücünün üzerin atıldı ve inanılmaz çevikliğiyle adamı gafil avladı. Adamın silah tutan eu1"

yakalamasının karşılığında kolunda açılan acı verici kesiği kabul etti. Onu güçlü bir çekişle yanına getiren Wulfgar eğildi, serbest elini adamın kemerine geçirdi ve debelenen anmağı kafasının üzerine kaldırdı. Wulfgar dönüp onu fırlattı ve sürücü, hücum eden yoldaşının üzerine düştü.

Wulfgar duraksadı ve Morik'in tüm hızıyla koşarak geçtiğini gördü. Savaşın gidişatı göz önünde bulundurulursa, bu mantıklı bir seçimdi, ama barbarın kanı kaynıyordu ve bu yüzden at arabalarına ve iki kılıçlı adama geri döndü. Tam döndüğü anda başka bir şimşek çatalı üzerinde patladı. Wulfgar uzun bacaklarıyla, kayalıklı yokuşta Morik'e elli metre fark attı.

Başka bir şimşek, ikilinin yanına çarpıp kayaları yardı. Az sonra, alaylar ve tehditler eşliğinde bunu bir arbalet oku takip etti. Ama kimse peşlerinden gelmedi ve ikili kısa süre sonra yüksek uçurumların ortasında koşturuyordu. Durup soluklanmaya cesaret edebildiklerinde, Wulfgar kesik tuniğinden görünen iki yaraya bakıp kafasını sağa sola salladı.

"Planladığımız gibi yapıp sürücüyü ve arbaletçiyi yere devirdikten sonra dosdoğru tüccarın tepesine binseydin bu dövüşü kazanırdık," diye azarladı Morik.

"Sen de o adamın boğazım kesmiş olurdun," diye suçladı Wulfgar.

Morik kaşlarım çattı. "Ne olmuş yani? Eğer bu hayatı yaşamaya gönülsüzsen neden buradayız?"

"Sen Luskan'da katillerle iş yapmayı seçtiğin için," diye ona hatırlattı Wulfgar ve ikisi birbirilerine buz gibi bakışlar attı. Morik, iri adamın kendisine saldıracağım düşünerek elini kılıcına attı.
Wulfgar da tam olarak bunu yapmayı düşünüyordu zaten.

Mağaraya birbirilerinden ayn yürüyerek döndüler. Morik oraya barbardan önce vardı ve içeri girdi. Wulfgar fikrini değiştirip dışarıda kaldı ve yaralanyla ilgilenebileceği bir yere, yakınlardaki küçük bir derenin kenarına gitti. Göğsünün o kadar da kötü yaralanmamış, sadece o küçük yıldırım darbesiyle kıllarının alazlanmış olduğunu gördü. Fakat omzundaki yarası yine ciddi bir şekilde açılmıştı. Barbar, ne kadar kan kaybetmiş olduğunu ancak ağır tuniğini çıkarttıktan sonra fark etti.

Morik onu birkaç saat sonra orada, düz bir kayanın üzerinde kendinden geçmiş bir halde buldu. Dürtükleyerek barbarı uyandırdı. "İşimiz iyi gitmedi," diye belirtti haydut, bir çift şişe göstererek, "ama hayattayız ve bu, kutlama yapmamız için bir sebeptir."

"Bir sebebe ihtiyacımız mı var?" diye hiç gülümsemeden yanıtladı Wulfgar ve arkasını döndü.

"İlk saldırılar her zaman felâket niteliğinde olur zaten," diye makul bir açıklama yaptı Morik. "Sadece birbirimizin dövüş stillerine daha iyi alışmamız gerekli, o kadar."

Wulfgar onun sözlerini kendi deneyimlerinin, Drizzt ile birlikte yaşadıkların ilk gerçek dövüşün ışığında düşündü. Bu sözler bir noktaya kadar doğruydu, Wulfgar Aegis-fang'i aşağıdan atıp neredeyse drowun kafasını patlatacakü, ama en başından beri Drizzt ile aralarında bir uyum vardı. Kalplerinin eş olması, dövüş taktiklerini de eş kılmıştı. Morik ile aynı şeyi paylaşüğını söyleyebilir miydi? Peki bunu ileride başarabilir miydi?

Wulfgar, gülümseyen ve sert içki şişelerini elinde tutan hayduda baktı. Evet, Morik ile uyum sağlayabilirdi. Kalp ve ruh olarak birbirilerine benzeyebilirlerdi. Belki de Wulfgar'ın en çok canını sıkan şey de buydu.

"Geçmiş artık yok ve gelecek de henüz yok," dedi Morik. "Öyleyse şimdiki zamanda yaşa ve tadını çıkar, dostum. Her anın tadını çıkar."

Wulfgar, sokaklarda günübirlik yaşayan birçok insanın ortak mantrası haline gelmiş olan bu sözleri düşündü ve şişeyi aldı.

BÖLÜM 19
FIRSAT

"Çok zamanımız yok! Ne giyeceğim ben şimdi?" diye feryat figan etti Biaste Ganderlay, Meralda annesine düğün tarihinin güz dönencesine alındığını haber verdiğinde.

"Eğer elimizde olandan fazlasını giymemiz gerekiyorsa, onları bize Lord Feringal temin edecektir," dedi Dohni Ganderlay, kadının omzuna hafifçe vurarak. Meralda'ya gurur ve daha çok takdir dolu bir bakış attı ve Meralda, babasının onun yaptığı fedakârlığı anladığını fark etti.

Eğer babası karnında bir bebek olduğunu öğrenseydi o ifade nasıl da değişiverirdi?

Düşüncelerine rağmen karşılık olarak zayıfça gülümsedi ve o gün için giyinmek üzere odasına gitti. Liam Woodgate sabah erkenden gelmiş ve Meralda'ya, Lord Feringal'ın Auckney'in en batı köşesinde —yani iki saatlik mesafede— oturan terzi kadından onun için o günün ilerleyen saatlerine randevu aldığını bildirmişti.

"O büyük gün için ödünç alınan bir elbise giymeyeceksiniz," diye ilan etmişti Liam. "Eğer sözümden alınmazsanız, Biaste, kızınız gerçekten de Auckney'in görüp gördüğü en güzel gelin olacak."

Biaste'nin gözleri nasıl da parlayıp ışık saçmıştı! Gariptir ki, bu da Meralda'ya acı veriyordu, zira her ne kadar ailesi için doğru olanı yaptığına inanıyor olsa da, Jaka'ya karşı bir ahmak gibi davranışı yüzünden kendini affedemiyordu. Artık Lord Feringal'ı baştan çıkarması ve bunu kısa süre içinde yapması gerekiyordu, hatta belki de bu gece. Düğünün erkene alınmasıyla birlikte umabileceği tek şey, diğerlerinin, özellikle de Priscilla ile Temigast'ın, resmi törenden önce gebe kalmasını affetmesiydi. En kötüsü, Meralda'nın çocuğu hakkındaki gerçek bilgiyi mezara kadar saklayacak olmasıydı.

O anda kendisini ne kadar da rezil bir yaratık gibi hissediyordu. Bu

diyarlarda epey ünlü bir terzi olan Madam Prinkle hiç şüphesiz ona, mücevherler ve kaliteli, renkli kumaşlardan güzel bir elbise yapacaktı, fakat Meralda o elbiseyle beraber olması gerektiği gibi, yüzünün ışık saçacağından şüpheliydi.

Meralda yıkanıp giyindi, hafif bir yemek yedi ve onu evinden almak için geri gelen ve kızı arabaya bindiren Liam Woodgate'e gülücükler saçtı. Dirseğini pencere pervazına dayayıp oturdu ve yanından süzülüp giden kır manzarasını izledi. Yüksek tarlalarda insanlar ve gnomlar çalışıyordu, ama Meralda ne onların arasında Jaka Sculi'ye bakındı, ne de onu gördü. Kayalıklı arazide ancak birkaç kulübe kalana dek evler seyrekleşti. Araba, küçük bir korunun içinden geçti ve Liam dinlenip atlan suvarmak için orada kısa bir mola verdi.

Kısa süre içinde tekrar yola koyulup küçük koruyu terk ettiler ve tekrar

kayalıklı bir araziye çıktılar. Meralda'nın sağında deniz uzanıyordu. Patikanın kuzeyinde sarp uçurumlar yükseliyor, bazılarının tabanı suyun kenarına o kadar yaklaşıyordu ki, Meralda Liam'in arabayı oralardan nasıl geçirebileceğini merak etti.

Bir kadının burada yalnız başına nasıl yaşayabileceğini de merak etti. Meralda, daha sonra bu konuyu Liam'a sormaya karar verdi. O sırada Lord Feringal'ın sancağım dalgalandıran taştan bir kale, bir ileri karakol gördü. Auckney Lordu'nun gücünü ancak o zaman takdir etmeye başladı. Ağır ağır ilerleyen at arabası yalnızca on mil gitmişti, ama Meralda'ya sanki dünyanın yarısını dolaşmış gibi geliyordu. Anlayamadığı bir sebepten dolayı, Feringal'ın sancağını bu kadar uzak bir bölgede görmek Meralda'nın kendisini daha iyi hissetmesini, kudretli Lord Feringal Auck'un kendisini koruyacağına güven duymasını sağlamıştı.

Fakat onun kendisini ancak yalan söylemeye devam ederse koruyacağını hatırladığında gülümsemesi solup gitti.

Kadın, koltuğuna gömülüp iç çekti ve sanki bebeğin hemen oracıkta tekmelemesini beklermiş gibi, hâlâ dümdüz olan karnım yokladı.

"Sancak dalgalanıyor, demek ki içeride askerler var," diye mantık yürüttü Wulfgar.

"İçeride kalacaklar," diye yanıtladı Morik. "Askerler taştan, güvenli kalelerini nadiren terk ederler, çağnidıklan zaman bile. Gözcüleri —tabii eğer varsa— yoldaki herhangi bir şeyden çok, kaleye saldıracak olanlarla

ilgilenir. Aynca, herhangi bir gerçek erzak kasabasından bu kadar uzakta, bir düzineden fazla asker olamaz. Hatta o sayının yansı kadar olduğundan bile şüpheliyim."

Wulfgar, bundan birkaç gün önce o dediğinden de az sayıdaki insanın onlan bozguna uğratmış olduğunu Morik'e hatırlatmayı düşündü, ama sessiz kaldı.

Geçitte yaşadıklan facianın ardından Morik, tüccann Luskan muhafızlarını teyakkuza geçirmesi ihtimâli sebebiyle o bölgeden aynlmayı önermişti. Aynca, iyi bir eşkıyanın asla, özellikle de başansızlığa uğramış bir saldırının ardından uzun süre tek bir mekânda kalmayacağına inanıyordu. İlk başta Morik kuzeye, Buzyeli Vadisi'ne gitmek istemiş, ama Wulfgar bunu kesin bir şekilde reddetmişti.

"Batıya gideriz, o zaman," diye önermişti haydut. "Dağlar ile Hundelstone geçidinin güneybatısındaki denizin arasına sıkıştırılmış küçük bir derebeylik var. Oraya pek az kişi gider, zira çoğu haritada yeri gözükmez, ama kuzey yolundaki tüccarlar orayı bilir ve bazen On-Kasaba'dan yola koyulduklarında oradan geçerler. Hatta belki de dostumuzla ve onun şimşek değneğiyle tekrar karşılaşabiliriz."

Bu ihtimâl Wulfgar'ı hiç heyecanlandırmamıştı, ama Buzyeli Vadisi'ne geri dönmeyi reddetmesi hakikaten de onlara sadece iki seçenek bırakmıştı. Eğer doğuya, yani goblinler, devler ve hiçbir kazanç getirmeyecek diğer canavarlann diyanna giderlerse, haşin Dünyanın Omurgası'nın daha derinlerine ilerlemiş olacaklardı. Bu da geriye sadece güneybatı seçeneğini bırakıyordu ve Luskan otoritelerinin güney diyanyla aralarındaki ilişkiler hesaba katılınca batıya gitmek mantıklı bir seçimdi.

Bu seçenek iyi olacakmış gibi görünüyordu, zira ikisi yalnız başına giden, soylu bir adamın bineceği türden, şaşaalı bir at arabasının ağır ağır yolda ilerlediğini gördüler.

"Bir büyücü olabilir," diye mantık yürüttü Wulfgar, yediği şimşek oklarını acıyla hatırlayarak.

"Bu yörede nam salmış hiçbir büyücü tanımıyorum," diye yanıtladı Morik.

"Yıllardır bu yörede bulunmadın," diye ona hatırlattı Wulfgar. "Bu kadar süslü bir at arabasında yalnız başına seyahat etmeye başka kim cüret edebilir ki?" diye yüksek sesle düşündü.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Morik. "Dağlann güneyindeki bu yörede pek az sorun yaşanır ve ne de olsa yolda ileri karakollar mevcut," diye ekledi, elini uzaktaki taştan kaleye doğru sallayarak. "Buradaki insanlar goblin tehdidi yüzünden evlerine hapis kalmamıştır."

Wulfgar başıyla onayladı, ama gereğinden fazla kolaymış gibi

görünüyordu. En azından, arabanın sürücüsünün deneyimli bir dövüşçü olduğu sonucuna vardı. İçeride başkalarının da olması kuvvetle muhtemeldi ve belki de onların da ellerinde acımasız değnekler ve başka çeşit güçlü büyülü eşyalar vardı. Fakat Morik'e attığı tek bir bakış, onu bu işten caydıramayacağını anlamasını sağladı. Morik hâlâ geçitte yaşadıklan facia için söyleniyordu. Başarılı bir vurguna ihtiyacı vardı.

Aşağıdaki yol bir dağ çıkıntısının etrafından büyük bir dönemeç çiziyordu. Morik ile Wulfgar daha düz bir yol takip edip at arabasından çok önce yolun öbür tarafına ve taştan kalenin görüş hizasının dışına çıktılar. Wulfgar derhal ipini açtı ve onu bağlayabileceği bir yer aradı. İnce bir ağaç gördü, ama pek gelecek vaat etmiyordu.

"Sadece zıplaman yeter," diye mantık yürüttü Morik, bir çıkıntıyı işaret ederek. Haydut bir yandan bir kamçı çıkartarak yola koşturdu, zira at arabası güneydeki dönemeci alıp görüntüye girmişti.

"Yoldan çekil!" diye geldi Liam Woodgate'in sesi birkaç saniye sonra.

"Sizinle konuşmam gerekli, iyi yürekli beyim!" diye haykırdı Morik, dar patikanın tam ortasındaki yerini koruyarak. Gnom arabayı yavaşlattı ve hayduttan güvenli bir mesafe ötede durdurdu —Morik, orasının Wulfgar'ın

durduğu yerden sıçrayamayacağı kadar uzakta olduğunu fark etti.
"Auckney Lordu Feringal'ın emriyle yoldan çekil," diye bildirdi Liam.
"Yardıma ihtiyacım var, beyim," diye açıkladı Morik, gözünün ucuyla Wulfgar'ın alelacele yerini alışını izleyerek. İşte o zaman Morik bir adım ilerledi, ama Liam onu geri çekilmesi konusunda uyardı.
"Mesafeni koru bakalım, ahbap," dedi gnom. "Lorduma karşı bir görevim var ve kenara çekilmezsen seni ezip geçeceğimden hiç şüphe etme."
Morik kıs kıs güldü. "Hiç sanmıyorum," dedi.
Morik'in ses tonundaki bir şey, ya da belki de Liam'ın gözünün ucuyla kayaların üzerinde yakaladığı bir hareket onu uyardı. Gnom yaklaşan tehlikeyi aniden anladı ve atlarını kamçıladı.
Wulfgar o anda sıçradı, ama sürücünün arkasına düşüp at arabasına yandan çarptı, barbarın vücut devinimi ve kayalıklı patikanın açısı aracı iki tekerleğinin üzerine kaldırdı.
Morik sadece iç güdüsüyle hareket ederek kamçısını önüne getirdi ve atların önünde onu güçlü bir şekilde şaklattı. Atlar eğimin olduğu yöne, yani sola doğru çark etti ve sürücü onları kontrol edemeden, Wulfgar kendisim sağlama alamadan, içerideki yolcu tekrar haykıramadan önce at arabası yana devrilip hem sürücüyü hem de Wulfgar'ı yere Mattı.
Afallayan ve ya sürücüyle ya da arabadan çıkacak başka biriyle savaşacağım düşünen Wulfgar kendisini zorlayarak ayağa kalktı, ama sürücü kayaların arasına yatmış inliyor ve at arabasının içinden hiçbir ses

gelmiyordu. Morik aceleyle koşturup atlan sakinleştirdi, sonra arabanın tepesine sıçrayıp kapıyı çekerek açtı. İçeriden başka bir çığlık yükseldi.
Wulfgar sürücünün yanına koşturdu ve gnomun kafasını nazikçe kaldırdı. Onun savaş dışı kalmış olduğundan emin olarak ve ölümcül bir yara almadığını umut ederek başını tekrar geri bıraktı.
"Bunu görmelisin," diye Wulfgar'a seslendi Morik. Arabanın içine uzandı ve elini orada duran güzel bir genç kadına uzattı. Kadın ise derhal geri çekildi. "Dışan gel, yoksa sözüm olsun ben oraya gelip sana katılınm," diye uyardı Morik, ama korkmuş kadın hâlâ ondan kaçıp siniyordu.
"İşte gerçek eşkıyaların zevklenecek bir şeyler bulmasının esas yolu budur," diye VVulfgar'a bildirdi Morik, iri adam ona katılmak için ilerlerken. "Ve konu zevklere gelmişken..." diye ekledi ve at arabasının içine atladı.
Kadın çığlığı bastı ve onu tekmeleyip tokatlamaya başladı, ama becerikli haydutla boy ölçüşemezdi. Kısa süre içinde kadım arabanın tavanına —ki o anda bir duvar niteliğindeydi— mıhladı. Kollannı tutmuş, apış arasına tekme atmasını diziyle engellemiş ve dudaklannı onunkilere yaklaştırmıştı.
"Kazanana bir öpücük yok mu?"
Yakasından tutulan Morik aniden yükseldi ve hiddetten köpüren Wulfgar

tarafından kolayca arabanın içinden çıkartıldı. "Çizmeyi aşıyorsun," diye yanıtladı VVulfgar, haydudu yere bırakarak.
"Onu hakkıyla yakaladık," diye tartıştı Morik, dostunun sorunun ne olduğunu anlamayarak. "İstediğimizi yapar ve onu salıveririz. Bunda ne zarar var ki?"
Wulfgar ona dik dik baktı. "Git sürücünün yaralanyla ilgilen," dedi. "Sonra at arabasında ne hazine bulacaksan bul."
"Kız—"
"—bir hazine olarak sayılmıyor," diye ona hırladı Wulfgar.
Morik yenilgiyle ellerini kaldırdı ve yere kapaklanmış olan gnoma bakmak için ilerledi.
Wulfgar at arabasının içine, tıpkı Morik gibi elini uzattı ve iri elini korkmuş olan kadına sundu. "Dışan gel," dedi ona. "Söz veriyorum sana bir zarar gelmeyecek."
Afallamış ve altüst olmuş olan kadın, barbarın elinden kaçındı.
"At arabasını içinde sen varken de doğrultabiliriz," diye açıkladı Wulfgar gayet mantıklı bir şekilde. "Kendi yoluna gitmek istemiyor musun?"
"Ben sizin kendi yolunuza gitmenizi istiyorum," diye hırladı kadın.
"Ve seni burada yalnız bırakmamızı mı?"
"Hırsızlarla olmaktan iyidir," diye lafı yapıştırdı Meralda.
"Eğer dışan çıkarsan sürücü için daha iyi olur. Eğer onu kayalıkların üzerinde bırakırsak ölecek," VVulfgar kadını yatıştırmak, ya da en azından

onu korkutup harekete geçirmek için elinden geldiğince çabalıyordu. "Gel. Sana zarar vermeyeceğim. Seni soyacağım, tamam, ama sana zarar vermeyeceğim."
Kadın ürkekçe elini uzattı. Wulfgar elini tutup onu rahatça arabanın içinden çıkarttı. Kızı yere bıraktıktan sonra uzun bir süre ona baktı. Yüzünün yanında yeni oluşmaya başlamış bir çürüğe rağmen hakikaten de çok güzel bir genç kadındı. Morik'in onu arzulamasının sebebini anlayabiliyordu, ama herhangi bir kadına tecavüz etmeye hiç niyeti yoktu ve kesinlikle Morik'in de bunu yapmasına izin verecek değildi.
İki hırsız, birkaç dakika boyunca at arabasını araştırdıktan sonra Morik'i neşelendirecek şekilde bir altın kesesi buldular. Wulfgar kaldıraç olarak kullanabileceği bir kütük aradı.
"Arabayı doğrultmayı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" diye sordu Morik, gördüklerine inanamayarak.
"Evet, düşünüyorum," diye yanıtladı Wulfgar.
"Bunu yapamazsın," diye karşı çıktı haydut. "Dosdoğru taştan kaleye gidip bir saat içinde peşimize bir asker güruhu takacaktır."
Wulfgar onu dinlemiyordu. İri kayalar bulup onları devrilen arabanın

tavanının yanma yerleştirdi. Kuvvetle asılarak arabayı yerden yükseltti. Morik'ten hiçbir yardım gelmediğini görünce, kendisini zorlayıp bir kayayı arabanın altına itecek süreliğine bir elini serbest bırakmayı başardı.

Atlar burunlarından soluyup arabayı çektiler ve Wulfgar neredeyse aracı orada kaybedecekti. "En azından gidip onlan sakinleştir," diye Morik'e talimat verdi. Haydut hiçbir harekette bulunmadı. Wulfgar kadına baktı ve o da koşturup atlan sakinleştirdi.

"Bunu yalnız başıma yapamam," diye tekrar Morik'e seslendi Wulfgar, ses tonu daha da hiddetli bir tim alarak.

Derinden, yaka silkercesine iç geçiren haydut ağır ağır yürüyerek ilerledi. Duruma kısaca göz attıktan sonra, Wulfgar'ın ipi bıraktığı yere seğirtti, onu ağaca bağladı ve bir ucunu at arabasının en üst kenarına bağlamak için aldı. Morik kadının yanından geçti ve kadın sıçrayarak ondan kaçtı, ama haydut onun farkına varmadı.

Daha sonra, Morik atlann yularını tuttu ve onlan yürüterek tekerlekleri ağaçtan eşit uzaklığa getirecek şekilde arabayı dikkatle çektirtti. "Sen kaldıracaksın, ben de onu yerinde tutmak için ipi gereceğim," diye Wulfgar'a talimat verdi. "Sonra kendini sabitleyip daha da yukarı kaldıracaksın ve kısa süre içinde onu doğrultacağız."

VVulfgar, Morik'in zeki biri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Haydut ipin başındaki yerine geçtiğinde ve kadm tekrar atlan kontrol altında tuttuğunda Wulfgar eğilip güçlü bir şekilde asıldı ve araba biraz doğruldu.

Morik ipin gevşekliğini hızla alıp onu ağaca bağladı ve Wulfgar'a kendini sabitlemesi için zaman tanıdı. Bir saniye sonra barbar yine kaldırdı ve Morik tekrar onu en üst noktaya kadar yükselmiş bir halde havada tuttu. Üçüncü kaldırışla birlikte Wulfgar arabayı dört tekerinin üzerine doğrulttu.

Atlar tedirginlikle oynaşıp yeri tepti ve kafalarını itiraz içinde öyle bir şiddetle savurdu ki kadın onları tutamadı. Fakat Wulfgar derhal onun yanına geldi, dizgini tutup sertçe çekti ve hayvanları yatıştırdı. Sonra, aynı ipi kullanarak onlan ağaca bağladı ve yere yığılmış olan sürücünün başına gitti.

"Adı ne?" diye sordu kadına. Tereddüdünü görünce ekledi, "Sadece isminizi bilmekle, size şimdi yaptığımızdan daha kötüsünü yapamayız. Ona ne olarak hitap edebileceğimi bilmeden yardım etmeye çalışmak garip geliyor."

Kadın yüz ifadesi, adamın bu duygusu karşısında aydmlanıverdi. "Adı Liam." Görünüşe bakılırsa biraz cesaret bulmuş olan genç kadın ilerleyip sürücünün yanında diz çöktü ve yüz ifadesi yerini endişeye bıraktı. "İyi olacak mı?"

"Henüz bilmiyorum."

Zavallı Liam bilinç seviyesinden çok uzakmış gibi görünüyordu, ama

hayattaydı ve daha dikkatli baktıklarında yaralarının o kadar ciddi olmadığını fark ettiler. Wulfgar onu nazikçe kaldırdı ve arabaya götürerek içerideki koltuğa yatırdı. Sonra barbar kadının yanma gidip onu kolundan kavradı ve kendisiyle beraber çekiştirdi.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye itiraz etti ve direnmeye çabaladı. İki atı zaptetmeye çalışsaydı daha başarılı olurdu.

Wulfgar kadını çekiştirerek götürürken Morik'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu haydut.

"Bir süre için bizimle gelecek," diye açıkladı Wulfgar.

"Hayır!" diye itiraz etti genç kadın. Yumruğunu sıkıp havaya sıçradı ve Wulfgar'ın ensesine vurdu.

Barbar durdu, yüzünde eğlenmiş ve kızın cesaretinden biraz etkilenmiş bir ifadeyle ona doğru döndü. "Evet," diye yanıtladı, tekrar yumruk atmaya çabalayan kadının kolunu kıvırarak. "Bizimle birlikte sadece bir mil geleceksin," diye açıkladı. "Sonra seni arabaya ve sürücüye dönmen için salıvereceğim ve ondan sonra nereye isterseniz oraya gidebilirsiniz."

"Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"Ben değil," diye yanıtladı Wulfgar. Morik'e dik dik baktı. "O da değil."

Bu konuda pek az seçeneği olduğunu anlayan genç kadın daha fazla tartışmadan onlarla birlikte gitti. Sözüne sadık kalan Wulfgar onu arabadan Yaklaşık bir mil sonra salıverdi. Sonra barbar, Morik ve edindikleri altın kesesi dağlara karışıp kayboldular.

Meralda zavallı Liam'ın yanına varana kadar tüm yolu koştu. Yaşlı gnomu bulduğunda dalağı şişmişti. Gnom uyanmıştı ama, arabayı sürmek bir yana dursun içinden çıkmayı dahi başaramamıştı.

"İçeride kal," dedi ona kadın. "Atları döndürüp bizi Auck Şatosu'na ben götürürüm."

Liam itiraz etti, ama Meralda sadece kapıyı kapattı ve işe koyuldu. Kısa süre içinde arabayı yolun üzerinde bati istikametine doğru götürmeye başladı. Yolculuk hoplayıp sıçrayarak ve sarsılarak geçiyordu, zira atlan zaptetmekte deneyimli değildi ve yol da hiç rahat sayılmazdı. Yolda, miller ve saatler yanından akıp geçerken Meralda'nın aklına bir fikir geldi ve görünüşe göre tüm sorunlarının tek çözümünü bulmuş oldu.

Auckney merkezine geri dönüp Auck Şatosu'nun kapılarına vardıklarında vakit günbatımını çoktan geçmişti. Lord Feringal ile Priscılla onları karşılamak için dışarı geldiler ve üstü başı darmadağınık olmuş kadım ve içeride yatan tartaklanmış sürücüyü gördüklerinde ağızlan bir kanş açık kaldı.

"Yolda hırsızlar vardı," diye açıkladı Meralda, Priscılla onun yanına

tırmandı. Kendisinden beklenmeyecek şekilde endişelenmişti. Meralda bir fısıltıdan birazcık yüksek bir sesle ekledi, "Beni incitti." Bunu söyledikten sonra Priscilla'nın kollarında hıçkırıklara boğuldu.

Rüzgâr inleyerek esiyor ve hüzünlü bir ses Wulfgar'a eskiden olduğu ve bir daha asla olamayacağı adam hakkında, kayıp bir zaman, kayıp bur masumiyet ve feci şekilde özlediği ama yine de arayıp bulamadığı dostları hakkında şarkı söylüyordu.

Bir kez daha, Dünyanın Omurgası'ndaki geçidin kuzey ucunda bulunan v Buzyeli Vadisi'ne panoramik görüntü sağlayan yüksek uçurumun kenarın oturmuş, kuzeydoğuya bakıyordu. Orada küçük bir panltı gördü. Bu, ifŞ0* oyunu veya ikindi güneşinin On-Kasaba yöresindeki üç gölden en buyügu ol Maer Dualdon'dan yansıyan eğimli huzmeleri olabilirdi. Aynı şekilde, arazınıı kuzeyindeki yalnız dağ Kelvin Yığını'nı da gördüğünü sandı.

Büyük ihtimâlle sadece onun hayal gücünün eseri, yine bir ışık oyunuydu, zira dağ ondan çok, çok uzaklardaydı. Wulfgar'a aradaki mesafe milyonlarca milmiş gibi görünüyordu.

"Geçidin güney ucunda kamp kurdular," diye bildirdi Morik, iri adamın yanma gelerek. "Sayılan çok değil. Temiz bir iş olur."

Wulfgar başıyla onayladı. İki kafadar, batıdaki sahil yolunda elde ettikleri başarının ardından güneye, Luskan ile geçit arasındaki bölgeye geri dönmüş ve hatta ellerindeki çalıntı parayla, yoldan geçen bir tüccardan bazı şeyler almışlardı. Sonra geçide geri gelmiş ve başka bir kervana saldırmışlardı. Bu seferki saldın çok kolay olmuş, tüccar haracı ödemiş ve hiç kan dökülmemişti. Morik üçüncü kurban gruplarını tespit etmişti; Luskan'dan kuzeye ilerleyen, istikameti Buzyeli Vadisi olan üç arabalık bir kervan.

"Her zaman kuzeye bakıyorsun," diye belirtti haydut, Wulfgar'ın yanına oturarak, "yine de oraya gitmeyi reddediyorsun. On-Kasaba'da düşmanların mı var?"

"Eğer ne yaptığımızı bilirlerse bizi durduracak olan dostlanm var," diye açıkladı Wulfgar.

"Bizi kim durdurmaya çalışabilir ki?" diye yanıtladı kibirli Morik.

Wulfgar dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı. "Bizi gerçekten de durdururlar," diye ısrar etti ve tartışmaya hiç mahal bırakmayan bir ifade takındı. Bu bakışın uzun bir süre Morik'in üzerinde eyleşmesine izin verdikten sonra tekrar vadiye doğru döndü ve aynı şekilde gök mavisi gözlerine de tekrar hüzün geldi.

"Orada nasıl bir hayatı geride bıraktın?" diye sordu Morik.

Wulfgar şaşırmış bir halde ona döndü,. O ve Morik geçmişleri hakkında pek sık konuşmazlardı, yani en azından içki içmedikleri zamanlarda.

"Bana anlatır mısın?" diye üsteledi Morik. "Yüzünde çok şey

görüyorum. Acı, pişmanlık, başka ne var?"
Wulfgar bu gözlem karşısında kıs kıs güldü. "Neyi mi geride bıraktım?" diye tekrarladı. Birkaç saniye duraksadıktan sonra ise, "Her şeyi," diye cevap verdi.
"Kulağa ahmakça geliyor."
"Bir kral olabilirdim," diye devam etti VVulfgar, sanki kendisiyle konuşuyormuş gibi yine vadiye bakarak. Belki de kendisiyle konuşuyordu. "Buzyeli Vadisi'nin birleşmiş kabilelerinin şefi olabilirdim, hem de On-Kasaba konseyinde güçlü bir sese sahip olan bir şef. Babam—" Morik'e bakıp kahkahayı bastı. "Babamdan hiç hoşlanmazdın, Morik. Ya da en azından, o senden hiç hoşlanmazdı."
"Gururlu bir barbar mı?"
"Huysuz bir cüce," diye karşılık verdi Wulfgar. "O benim üvey babam,"

dive açıklık getirdi, Morik'in bu cümle karşısında kekelediğini görünce. "Mithril Salonu'nun Sekizinci Kralı ve Buzyeli Vadisi'ndekı Kelvin Yı&ını'nın madenci vadisinde bulunan cüce klanının lideri."
"Baban bir cüce kralı mı yani?" Wulfgar başıyla onayladı. "Ve sen de burada benimle birlikte yolun ortasındasın ve sert zeminde uyuyorsun, öyle mi?" Barbar tekrar başını salladı. "Gerçekten de sandığımdan bile büyük bir
Wulfgar sadece tundraya baktı ve rüzgârdaki hüzünlü şarkıyı duydu. Morik'in yaptığı yoruma karşı çıkamıyordu, ama olanları değiştirecek güce de sahip değildi. Morik'in elini çantasına attığını ve ardından gelen tanıdık şişe seslerini duydu.

KISIM 4
DOĞUM

Etrafımızdaki kişileri anladığımızı sanırız. Tanıdığımız insanlar çeşitli davranışlar sergilemeye başlarlar ve bizim o davranışlardan beklentilerimiz art arda tatmin edilince, biz o kişinin kalbini ve ruhunu tanıdığımıza inanırız.
Ben bunu kibirli bir sezgi olarak görüyorum, zira kimse başka birinin kalbini ve ruhunu tam anlamıyla bilemez ve başkalarının, bizimkilere benzeyen veya sözle nakledilen deneyimlere bakış açısını takdir edemez. Hepimiz gerçeği ararız, özellikle de kendi varlık kozamız içinde, kendi ellerimizle yaptığımız yuvamız ve onu paylaştığımız dostlarımızda. Ama korkarım ki gerçek dediğimiz şey, son derece karmaşık ve sürekli değişen bireyler söz konusu olduğunda her zaman için aşikâr olmuyor.
Her ne zaman dünyamın temellerinin kayalarda olduğunda inansam, Jarlaxle'ı düşünüyor ve aciz kalıyorum. O paralı askerde sadece kişisel

kazanç çabasından daha fazlası olduğunu her zaman biliyordum —ne de olsa, benim ve Catti-brie 'nin Menzoberranzan 'dan kaçmamıza izin vermişti, hem de o zaman ikimizin de kellesi epey para ediyordu. Catti-brie onun esiriyken ve tamamıyla emri altındayken, onu çekici bulduğunu sözleriyle olmasa da hareketleriyle itiraf etmiş olmasına rağmen ondan yararlanmamıştı. Bu sebeple o soğuk paralı asker maskesinin altında her zaman bir kişilik belirtisi görmüştüm, ama bu bilgiye rağmen, Jarlaxle ile en son karşılaşmam onun tahmin ettiğimden de karmaşık ve kesinlikle çok daha merhametli biri olduğunu gösterdi bana. Bunun da ötesinde, kendisini Zaknafein 'in dostu addetmişti ve ilk duyduğumda bu düşünceyle irkilmiş olsam da, şimdi bunu sadece inanılır değil, aynı zamanda muhtemel bir şey olarak görüyorum.

Jarlaxle'ın hakikatini anlayabiliyor muyum? Peki Bregan D'aerthe'de etrafında bulunanlar da aynı hakikati mi algılıyor? Kesinlikle hayır. Şu andaki yargımın doğru olduğuna inansam da, bu konuda bir kesinlik iddia edecek kadar kibirli olmayacağım ve onu yüzeysel çıkarımlarımdan daha fazla tanıdığıma inanmayacağım.

Peki Wulfgar'a ne demeli? Hangisi gerçek Wulfgar? O, Bruenor'un yetiştirdiği, Biggrin 'e ve onu takip eden birçok savaşa benim yanımda katılan gururlu ve şerefli barbar mı? Barbar ırkını kesin bir yıkımdan kurtaran ve iki toplumu diplomatik yolla birleştirerek On-Kasaba halkını gelecekteki felâketlerden koruyan adam mı? Esir alınan dostu uğruna baştan başa Faerûn 'u aşan, Bruenor 'un krallığını geri almasına yardım eden adam mı?

Yoksa o, Catti-brie'ye zarar veren ve kaderi görünüş itibariyle en sonunda feci şekilde başarısızlığa uğramakla bağlanmış olan JVulfgar mı?

Sanırım ikisi de. Hepimiz gibi, o da deneyimlerinin, hislerinin ve algılarının bir terkibi. Wulfgar 'ı şu anda kontrol eden şey, bu bileşik üçlünün ikinci öğesi, yani başa çıkamadığı deneyimlerinin getirdiği hisleri. O hislen11

uyandırdığı ham duygular onun olumsuzluk algısını değiştiriyor. Bu gerçeği göz önünde bulundurarak düşünürsek, Wulfgar şu anda kim ve daha da önemlisi, eğer bu zorlu zamanı atlatırsa kim olacak?

Bunu nasıl da bilmek isterdim. Bu tehlikeli yolculukta onun yanında yürümeyi, belki de onunla konuşup onu iyi yönde etkilemeyi nasıl dilerdim. Ona kim olduğunu, ya da en azından eskiden onu nasıl algıladığımızı hatırlatmayı ne çok isterdim.

Ama bunu yapamıyorum, zira en nihayetinde yüzeye çıkacak olan şey Wulfgar 'in kalbi ve ruhu, belirli gündelik hareketleri değil. Ayrıca ben ve başka herkes, güneşi ne kadar etkileyebiliyorsak, birinin kalbini ve ruhunu da ancak o kadar etkileyebiliriz.

Ne gariptir ki, Wulfgar 'ı düşündüğümde teselli bulmamın sebebi o gök

cisminin her gün doğmasında yatıyor. Neden şafağı izliyorum? Neden o zaman, gün içindeki başka bir saat değil de, neden o özel an?

Çünkü şafak vaktinde güneş her zamankinden daha parlaktır. Çünkü şafak vaktinde, onun karanlığın ardından yeniden doğuşuna tanık oluruz. İşte benim umudum burada yatıyor, çünkü tıpkı güneşte olduğu gibi, bu gerçek bireyler için de geçerli olabilir. Düşenler tekrar tırmanabilir ve o zaman etraflanndakilerin gözlerinde daha çok parlarlar.

Şafağı izliyor, tanıdığımı sandığım adamı düşünüyor ve onun hakkındaki düşüncelerimin doğru olması için dua ediyorum.

—Drizzt Do'Urden

BÖLÜM 20
BENCİLLİĞİN SON SAFHASI

Yeri tekmeleyip etrafa çamurlar saçtı, sonra gerçek boyutunun sadece yüzde biri ortada olan sert bir kayaya ayak baş parmağını bastırdı. Jaka acıyı hissetmiyordu bile, zira kalbindeki —hayır gururundaki— ıstırap çok daha beterdi. Bin kat daha beter.

Düğün, mevsim dönümünde, yani bu haftanın sonunda yapılacaktı. Lord Feringal Meralda'ya ve Jaka'nın çocuğuna sahip olacaktı.

"Adalet bunun neresinde?" diye haykırdı. Toprağa gömülü olan ve gerçek boyutunu öğrendiği kayayı yerden almak için eğildi. Sonra başka bir taş kaptı ve ayağa kalkıp fırlattı, çapalarına dayanmış duran iki yaşlı çiftçiyi de kıl payıyla ıskaladı.

Yaşlı, uzun burunlu cücenin de dahil olduğu ikili hışımla onun yanına gelip küfürler yağdırdı, ama Jaka kendi sorunlarıyla öylesine meşguldü ki, az önce başka bir sorun çıkartmış olduğunu anlamadı ve hatta çiftçileri fark etmedi.

Ancak arkasını dönüp baktığında onların tam karşılarında durduğunu görebildi. Huysuz cüce havaya sıçradı ve Jaka'nın yüzüne yumruğunu gömerek onu yere serdi.

"Lanet olası ahmak çocuk," diye homurdandı cüce ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Aşağılanan ve yaptığı şeyi hiç düşünmeyen Jaka cücenin ayak bileklerine bir tekme savurup ona çelme taktı.

Cılız genç adam bir saniye içinde diğer çiftçi tarafından ayağa kaldırıldı-

"Ölmek mi istiyorsun yani?" diye sordu adam onu iyiden iyiye sarsarak.

"Belki de istiyorumdur," diye karşılık verdi Jaka derinden, dramatik btf iç çekişle. "Evet, şu bedenden tüm neşe uçup gitti."

"Çocuk salağın teki," dedi Jaka'yı tutan çiftçi, arkadaşına. Cüce ıse

yumruğunu ve gür sakalının altındaki çenesini sıkmış bir halde gerl

gelmekteydi. Adam sözünü bitirirken Jaka'yı savurarak döndürdü ve diğer çiftçiye doğru ittirdi. Cüce Jaka'yı yakalamadı, bunun yerine onu geldiği tarafa doğru yere fırlattı ve Jaka yüz üstü toprağa kapaklandı. Cüce, Jaka'nm cılız sırtına basıp sert topuklu çizmeleriyle onu ezdi.

"Nereye taş attığına dikkat et," dedi, aniden bastırıp bir saniyeliğine Jaka'nm nefesini keserek.

"Çocuk salağın teki," dedi diğer çiftçi, yoldaşıyla birlikte oradan uzaklaşırlarken.

Jaka yerde kalıp ağladı.

"Ah, şatodaki tüm o güzel yemekler," diye belirtti gülümseyen bir yüze sahip, yaşlı, ak saçlı bir kadın olan madam Prinkle. Kadının, kırışıklarla dolu olan derisi, sanki kemiklerinin üzerinde fazla gevşek duruyor gibiydi. Meralda'nın belini kavradı ve çimdikledi. "Her hafta vücut ölçülerin değişirse, giysim üzerine nasıl oturur sonra? Ah kızım, bak üç parmak genişlemişsin."

Kıpkırmızı kesilen Meralda, yanda duran ve dikkatle izleyip dinleyen Priscilla'nın bakışlarıyla yüzleşmek istemediği için kafasını çevirdi.

"Gerçekten de son zamanlarda çok iştahlıyım," diye yanıtladı Meralda. "Ağzıma tıkabildiğim her şeyi yiyorum. Biraz heyecanlıyım da." Köylü aksanından kurtulmasına yardımcı olmak için çok sıkı çalışan Priscilla'ya tedirginlikle baktı."

Priscilla başıyla onayladı, ama pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Pekâlâ, en iyisi kendine başka bir rahatlama yolu bul," diye yanıtladı Madam Prinkle, "yoksa Lord Feringal'ın yanına yürürken giysiyi yırtarsın." Bundan sonra gürültülü bir kahkaha patlattı ve fazlasıyla sarkık deriden oluşmuş kıs kıs gülen bir topu andırdı. Meralda ile Priscilla da zoraki bir şekilde güldüler, fakat biraz olsun eğlenmiş gibi görünmüyorlardı.

"Elbiseyi düzgün bir şekilde değiştirebilir misin?" diye sordu Priscilla.

"Ah, korkmaya gerek yok," diye yanıtladı Madam Prinkle. "Kızı mutlu gününde çok güzel yapacağım." İplikleri ve dikiş malzemelerini toplamaya başladı. Priscilla kadına yardım etti, bu sırada Meralda hızla elbiseyi çıkarıp kendi eşyalarını topladı ve aceleyle odadan dışarı koşturdu.

Diğer ikisinden uzaklaşan kadın, elini inkâr edilemez bir şekilde genişlemiş olan kanıma koydu. Ay ışığıyla aydınlanmış çayırda Jaka ile geçirdikleri o geceden bu yana iki buçuk ay geçmişti ve bebeğin bu denli

çıkıntı yapabilecek kadar büyümüş olduğundan şüpheliydi, demek ki son zamanlarda fazla yiyordu. Bunun sebebi belki de gergin olan sinirleriydi,

belki de iki can birden beslediği içindi, ama nedeni her ne olursa olsun, haftanın geri kalan kısmında üzerine dikkat çekmemeye özen gösterecekti.

"Elbiseyi yarın bize yollayacakmış," dedi arkasında duran Priscilla ve genç kadın neredeyse çizmelerinden dışarı zıplayacaktı. "Bir sorunun mu var, Meralda?" diye sordu kadın, onun yanına gelip bir elini omzuna koyarak. "Bir lordla evlenseydin korkmaz miydin?"

Priscilla titizlikle aldığı kaşlarından birini kaldırdı. "Korkmazdım, çünkü aynı durumda olmazdım," diye yanıtladı.

"Ama eer —eğer olsaydın?" diye üsteledi Meralda. "Eğer bir köylü olarak doğmuş olsaydın ve lord da—*

"Mantıksız," diye sözünü kesti kadın. "Eğer bir köylü olarak doğmuş olsaydım, şu anda olduğum kişi olmazdım, yani sorduğun şey başlı başına anlamsız."

Meralda bariz bir şekilde kafası karışarak ona baktı.

"Bir köylü değilim, çünkü bir köylünün ruhuna ve kanına sahip değilim," diye açıkladı Priscilla. "Siz köylüler, kendinizin ailelerinizden ve bizim de soylu kandan gelmemizin bir tesadüf olduğunu sanırsınız, ama durum böyle değildir, tatlım. Mevki içeriden gelir, dışarıdan değil."

"Bu seni daha üstün mü kılıyor?" diye dobra dobra sordu Meralda.

Priscilla gülümsedi. "Daha üstün değil, tatlım," diye yanıtladı kadın küçümser gibi. "Farklı. Hepimizin yeri belli."

"Ve benim yerim kardeşinin yanı değil," diye belirtti genç kadın.

"Soyları karıştırmayı tasvip etmiyorum," diye belirtti Priscilla ve ikisi uzun, rahatsız edici bir süre boyunca birbirilerine baktılar.

'O zaman git onunla kendin evlen,' diye düşündü Meralda, ama dilini tuttu.

"Her neyse, kardeşimin seçimine saygı duyuyorum," diye devam etti Priscilla, aynı hor gören tonlamasıyla. "Bu onun hayatı ve istediği gibi mahvedebilir. Seni mümkün olduğunca onun seviyesine getirmek için elimden geleni yapacağım. Senden gerçekten de hoşlanıyorum, tatlım," diye ekledi ve elini uzatıp Meralda'nın omzunu sıvazladı.

'Demek bana evi temizleteceksin,' diye sessizce köpürdü Meralda. Priscilla'nın bu sözlerine cevap vermeyi gerçekten istiyordu, ama o anda kendini o kadar da cesur hissetmiyordu. Hayır, karnında büyüyen çocuk, Jaka'nın çocuğu sebebiyle artık savunmasızdı ve kendini Priscilla Auck ile başa çıkabilecek gibi hissetmiyordu.

Meralda uyandığında sabahın geç saatleri olmuştu. Bunu penceresinden ışıldayan güneşin yüksekliğinden adayabiliyordu. Endişe içinde, hızla yatağından kalktı. Neden babası onu işlerini yapması için daha erken uyandırmamıştı? Annesi neredeydi?

Salonun kapısı olan perdeyi açtı ve hemen sakinleşiverdi, zira ailesi bir

masanın etrafına toplanmış oturuyordu. Annesinin sandalyesi geriye yatırılmıştı ve kadın tavana bakar şekilde oturuyordu. Dini kıyafete benzeyen bir giysi içindeki garip görünüşlü bir adam hafifçe bir şeyler mırıldanıyor ve kadının alnını hoş kokulu bir yağ ile siliyordu.

"Baba?" diye sormaya başladı, ama adam elini kaldırıp onu susturdu ve yanına gelmesini işaret etti.

"Gözcü Beribold," diye açıkladı. "Luskan'daki Helm Tapınağı'ndan. Anneni iyileştirip düğün için ayağa kaldırmak üzere onu Lord Feringal çağırdı."

Meralda'nın ağzı bir karış açıldı. "Demek onu iyileştirebilirsiniz?"

"Çetin bir hastalık," diye yanıtladı Gözcü Berbibold. "Anneniz böyle bir metanetle ona karşı savaştığı için çok güçlü olmalı." Meralda konuyu üstelemeye davrandı, ama adam güven veren bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. "Anneniz, ben ve Yüce Gözcü Risten Auckney'den ayrılmadan önce iyileşecek ve solma hastalığından kurtulacak," diye söz verdi.

Tori ciyakladı ve Meralda'nın kalbi neşeyle coştu. Babasının kuvvetli kolunun belini sardığını ve kendisini adama doğru çektiğini hissetti. Bu iyi habere inanmakta güçlük çekiyordu. Lord Feringal'm annesini iyileştireceğini biliyordu, ama adamın bu işi düğünden evvel yapacağını hiç tahmin etmemişti. Annesinin hastalığı, Feringal'ın onun kafasının üzerinde tuttuğu iri bir kılıç gibiydi, ama yine de adam onu düğünden evvel ortadan kaldırmıştı.

Lord Feringal'ın, istenmeden onların kapısına bir şifacı göndermekle kendisine duyduğu güveni düşünüp tarttı. Jaka olsaydı bu denli bariz bir avantajı asla elden bırakmazdı. Ne kendisi, ne de başkası için. Fakat işte Feringal —ki adam hiç de ahmak değildi— o kılıcı ortadan kaldıracak kadar Meralda'ya güveniyordu.

Bunu fark etmesi Meralda'nın yüzünü güldürdü. Uzun zamandır, Feringal ile evlenmesinin ailesi için yapacağı bir fedakârlık olacağını düşünmüştü, ama şimdi aniden bütün bunların aslını anlıyordu. O iyi, yakışıklı bir adamdı, kendisini dürüstçe sevenleri mutlu ermenin yollarına sahip bir adam. Onun bu hissine cevap verememesinin tek sebebi, bencil bir oğlanla yaşadığı zararlı bir sevdaydı. Ne gariptir ki, Feringal'ın şifacısının gelişiyle birlikte Meralda da kendi sıkıntısından azat olmuştu.

Genç kadın o gün için giyinmek üzere odasına geri döndü. Lord Feringal

ile buluşacağı zamanı iple çekiyordu, zira adamı artık farklı bir şekilde göreceğini düşünüyordu —hayır, bunu biliyordu.

O öğleden sonra onunla birlikteydi ve bu, düğünden önceki son buluşmalan olacaktı. Hazırlıklar ve davetli listesi konusunda heyecanlı olan Feringal, şifacının Meralda'mn evine yaptığı ziyaret hakkında hiçbir şey

söylemedi.
"Bugün şifacım evime yollamışsın," dedi kadın en sonunda, aklındaki düşünceleri artık içinde tutamayarak. "Düğünden önce. Annem hastayken ve onu iyileştirme gücü yalnız sendeyken beni kendine köle edebilirdin."
Feringal sanki bu sözlerin manasını sindiremiyormuş gibi ona baktı. "Neden böyle bir şey isteyeyim ki?"
Bu dürüst ve masum soru, Meralda'mn zaten bildiği şeyi doğrulamış oldu. Kadının güzel yüzünde bir gülümseme belirdi ve içinden geldiği şekilde Feringal'm yanağına bir öpücük kondurmak için hafifçe sıçradı. "Annemi, ailemi iyileştirdiğin için teşekkür ederim."
Meralda'mn teşekkürü adamın kalbini ve yüzünü neşeyle doldurdu. Meralda onu tekrar yanağından öpmeye çalıştığında Feringal yüzünü çevirdi ve böylece dudakları birleşiverdi. Kadın ona on misli tutkuyla karşılık verdi, hayatının bu kibar ve muhteşem adamla çekilebilirden öte olacağını düşündü. Hem de çok öte.
Bu sahneyi eve dönüş yolunda aklından geçirirken, düşünceleri tekrar bebeğine ve hayatının sonuna kadar sürdümek zorunda kalacağı yalana dönünce Meralda'mn duygulan bir anda çöküverdi. Artık yaptığı şeyler ne kadar daha berbat görünüyordu! Meralda karakter yargısını iyi yapamamaktan başka bir suçunun olmadığına inanıyordu, ama gerçekler durumu bundan çok daha kötü bir hale sokacak, onun bir gecelik aşka duyduğu özlemin hatasını, ihanet konumuna çıkartacaktı.
Ertesi sabahın erken saatlerinde Meralda bahçeye adımı attığında korku, umut ve neşeyle doluydu. Auckney'deki tüm soylular ve önemli şahitler — ki buna kendi ailesi, Lord Feringal'in ablası ve Vekilharç Temigast da dahildi— durup ona bakıyor ve gülümsüyordu. En iyi giysilerini giymiş olan Liam Woodgate orada durmuş kapıyı tutuyordu ve yüzünde bir kulağından diğerine kadar uzanan bir gülümseme vardı. Bahçenin öbür köşesinde, parlak zırhı ve kuş tüylü, yüzü açık miğferiyle, Feringal'm takipçisi olduğu tanrı Helm'in daha yüksek rütbeli bir rahibi olan Yüce Gözcü Kalorc Risten duruyordu.
Böyle bir hadise için ne güzel bir gün, ne büyük bir davetti bu! Priscilla, yaz çiçeklerini güz vakti açan krizantemler, kapthlar ve kadife çiçekleriyle değiştirmişti ve daha öncekiler kadar parlak olmasalar da, kadın onların renklerini renkli bayraklarla desteklemişti. Şafaktan önce yağmur yağmış,

ama bulutlar uçup gitmiş ve havada tatlı bir koku bırakmıştı. Alçak surun üzerindeki su birikintileri ve taç yapraklarının yüzeyindeki damlacıklar, sabah güneşini parlak bir yansımayla yakalıyordu. Hatta bugün okyanustan gelen rüzgâr bile temiz kokuyordu.
Meralda'nın morali düzeldi. Evlenmek üzereydi ve artık savunmasız

olmayacaktı. Tören kürsüsüne ilerlerken tökezlemekten başka hiçbir şeyden korkmadı. Kürsü, ortasında mavi göz betimlemeli bir duvar halısı olan bir savaş kolçağıyla süslenmiş küçük bir podyumdu. Meralda annesinin ışık saçan yüzüne baktığında özgüveni daha da arttı, zira Kalorc Risten'in genç yardımcısı hakikaten de kadını iyileştirme konusunda bir mucize sergilemişti. Meralda, annesinin törene katılacak kadar sağlıklı olamayacağından korkmuştu, ama şimdi yüzü pınl pırıldı ve gözleri yıllardır tadını çıkartmadığı bir sağlıkla ışıldıyordu.

Neşeyle dolan, sim hakkındaki tüm korkulan uçup giden genç kadın podyuma doğru ilerlemeye başladı. Ayağı takılmadı. Hatta tam tersine. Meralda'yı izleyenler onun, o mükemmel gelinin bahçenin içinde âdeta süzüldüğünü sandılar ve hepsi de göbeğinin biraz şişkin olmasını en sonunda iyi beslenmeye başlamış olduğuna yordular.

Nikâh memurunun yanında duran Meralda, Lord Feringal'ın gelişini izlemek için kafasını çevirdi. Lord, Auckney Şatosu Muhafız Kumandanı üniformasını kuşanmış bir halde tören alanına geldi. Üzerinde altın işlemeli parlak bir zırh, başında kuş tüylü bir miğfer ve kemerinde bir büyük kılıç duruyordu. Kalabalıktan birçok kişi nefeslerini tuttu, kadınlar kıkırdadı ve Meralda bu adamla evliliğinin o kadar da kötü bir şey olmayacağını tekrar düşündü. Feringal onun gözüne ne kadar da yakışıklı görünüyordu, hatta şimdi daha da yakışıklıydı, çünkü Meralda onun müşfik yüreğini biliyordu. Cafcaflı asker kıyafeti gösterişten başka bir şey değildi, ama hakikaten de yüce ve heybetli bir havası vardı.

Feringal gülücükler saçarak Yüce Gözcü'nün yanında ona katıldı. Ruhban törene başladı ve resmi bir tavırla oraya toplanmış herkesi bu kutsal birleşimin şahidi ilan etti. Meralda bakışlarını Lord Feringal'ın değil, ailesinin üzerine odakladı. Kalorc Risten'in tören için yaptığı konuşmayı pek duymadı. Konuşma sırasında kendisine bir yudum alıp Lord Feringal'a geçirmesi için bir kutsal şarap kadehi verildi.

Etraflarında kuşlar şakıyordu, çiçekler muhteşemdi, evlenecek çift güzel ve mutluydu —Auckney 'deki tüm kadınların gıpta ettiği türden bir düğündü. Törene davet edilmemiş olan herkes, daha sonra çifti kapının cümle kapısında kutlamak için çağrılmıştı. Onlar kadar bahtlı olmayanlar için bu hadise başkasının adına duydukları bir neşeye dönüşüyordu. Tabii bir kişi haricinde.

Bu haykırış sabah göğünü yardı ve kalenin doğusundaki tepelerden bir martı sürüsünün havalanmasına sebep oldu. Tüm gözler yüksek uçurumdan gelen sese doğru döndü. Orada yalnız başına bir kişi duruyordu; bu, şüphe götürmez bir şekilde Jaka Sculi'nin sarkık omuzlu siluetiydi.

"Meralda!" diye haykırdı ahmak genç adam tekrar, sanki bu isini kalbinden koparılıp alınırmışçasına.
"Kim bu?" diye sordu Lord Feringal bariz bir sinirle.
Meralda kekeleyip kafasını sağa sola salladı ve yüz ifadesinde içten bir bıkkınlık vardı. "Bir ahmak," demeyi başardı en sonunda. ,
"Lord Feringal ile evlenemezsin! Benimle kaç, sana yalvarıyorum, Meralda!" Jaka uçurumun kenarına doğru tehlikeli bir adım attı.
Sanki Lord Feringal ve etraftaki herkes dik dik Meralda'ya bakıyormuş gibiydi.
"Bir çocukluk arkadaşım," diye açıkladı çabucak. "Sizi temin ederim ki o bir ahmak, küçük bir çocuk ve umursanacak biri değil." Sözlerinin pek bir etki uyandırmadığım görünce elini Feringal'ın önkoluna koydu ve ona iyice sokuldu. "Burada seninle evlenmek üzereyim, çünkü asla hayalini bile kurmadığım bir aşk buldum," dedi, çaresizce onu ikna etmeye çabalayarak.
"Meralda.1" diye feryat etti Jaka.
Lord Feringal kaşlarını çatıp uçuruma doğru baktı. "Biri şu ahmağın sesini kessin," diye emretti. Yüce Gözcü Risten'e baktı. "O ahmak kafasına bir sessizlik küresi düşür."
"Çok uzakta," diye yanıtladı Risten kafasım sağa sola sallayarak, aslında böyle bir büyü hazırlamamıştı.
Bahçenin öbür tarafında duran Vekilharç Temigast bu rahatsızlığın işleri nereye götürebileceğini biliyor ve bundan korkuyordu, böylece muhafızları derhal bu gürültücü adamı susturmaları için gönderdi.
Tıpkı Temigast gibi Meralda da gerçekten korkmuştu, Jaka'nın daha ne kadar aptallık edebileceğini merak ediyordu. O ahmak, Meralda'nın düğününü mahvedecek, ikisinin de tüm itibarım iki paralık edip muhtemelen hayatlarını kaybetmelerine sebep olacak bir şeyler söyleyecek miydi?
"Benimle kaç, Meralda," diye haykırdı Jaka. "Ben senin gerçek aşkınım."
"Kim bu piç kurusu?" diye tekrar sordu Lord Feringal, hiddetin de ötesine geçmiş bir şekilde.
"Bana âşık olduğunu sanan bir çiftçi," diye fısıldadı Meralda, kalabalığın bakışları altında. Meralda mevcut tehlikeyi, Feringal'ın gözlerinde yanıp tutuşan şiddetli alevleri fark etti. Dosdoğru ona baktı ve hiçbir tartışmaya mahal bırakmadan net bir şekilde belirtti, "Eğer ikimiz evlenmeyecek

olsaydık, eğer aşkı bulmamış olsaydık, yine de o ahmakla hiçbir işim olmazdı."
Lord Feringal ona bir süre baktı, fakat Meralda'nın bu dürüst açıklamasından sonra ona kızgın kalamazdı.
"Devam edeyim mi lordum?" diye sordu Yüce Gözcü Risten.

Lord Feringal elini kaldırdı. "O ahmak oradan götürüldüğünde," diye yanıtladı.

"Meralda! Eğer bana gelmezsen, kendimi aşağıdaki kayalara atarım!" diye aniden haykırdı Jaka ve uçurumun kenarına doğru bir adım attı.

Bahçedeki birçok kişi nefeslerini tuttu, ama Meralda değil. Jaka'ya soğukça bakarak öylece durdu, o kadar hiddetlenmişti ki ahmak delikanlının tehdidini yerine getirmesini hiç umursamıyordu, çünkü bunu yapmayacağından emindi. Kendini öldürecek cesareti dahi yoktu. Sadece Lord Feringal ile boy ölçüşmek için onu herkesin içinde aşağılamak ve ona işkence etmek istiyordu. Bu boş bir intikamdı, aşk değil.

"Dur!" diye haykırdı bir muhafız, hızla uçurumda Jaka'ya yaklaşarak.

Genç adam bu ses üzerine hızla döndü, ama bunu yaptığında ayağı kaydı ve karın üstü yere düştü. Elleriyle eşinerek tutunmaya çalıştı, ama otuz metre akındaki çıkıntılı kayaların üzerinde, göğsünden aşağısı havada kalacak şekilde sarkana kadar kaydı.

Muhafız onun üzerine atıldı, ama çok geç kalmıştı.

"Meralda!" diye geldi Jaka'nın en son çığlığı. Aşağı düşüp görünürden kaybolurken yükselen çaresiz, feryat dolu bir haykırıştı bu.

Ani ve etkileyici olay karşısında afallayıp kalan Meralda, Jaka'ya karşı hissettiğine dahi inanamadığı kederiyle, Feringal'ın, onun tüm tepkilerini izleyip tartan dikkatli bakışının farkındalığı arasında bocalamıştı. Hamile olduğu gerçeği açığa çıktığı anda, şu andaki her türlü başarısızlığının onun aleyhine işleyeceğini derhal anladı.

"Tanrılar adına!" dedi nefes nefese, elini ağzına götürerek. "Ah, zavallı ahmak!" Lord Feringal'a doğru döndü ve sanki ne yapacağını şaşırmış gibi kafasını sağa sola salladı.

Aslında kalbi nefret, dehşet ve hatırasında yaşattığı aşkla karmakarışık bir hal almışken hakikaten de ne yapacağını şaşırmıştı. Hamile olduğunu öğrendiğinde verdiği tepki için Jaka'dan —artık— nefret ediyordu ve bugün yaptığı ahmaklık yüzünden ondan daha da fazla nefret etmişti. Yine de hatırladığı o hislerini, bundan sadece birkaç ay önce sadece Jaka'yı görüşünün dahi onu mutluluktan havalara uçurduğunu reddedemezdi. Meralda, Jaka'nın son feryadının hayatının geri kalanı boyunca aklından çıkmayacağım biliyordu.

Bütün bunları gizledi ve bu feci görüntü karşısında etrafındakilerin

yaptığı gibi tepki verdi —şok ve dehşet.

yaptığı gibi tepki verai —ŞOK ve ueıışei.

Düğün ertelendi. Üç gün sonra töreni kapalı ve bulutlu bir günde tamamlayacaklardı. Duruma gayet uygun görünüyordu.

«jŞto.O^»

Meralda, o günün geri kalan kısmında, yani tüm Auckney ahalisine açık olan büyük kutlama boyunca kocasının hareketlerindeki tereddüdü hissetti. Bu konuda Feringal ile konuşmaya çalıştı ama adam hiçbir duygusunu açık etmedi. Meralda onun korkmuş olduğunu anladı. Feringal nasıl korkmasındı ki? Jaka, Feringal'ın eşi olacak kadının ismini haykırarak ölmüştü.

Ama yine de şarap su gibi akıp şenlik devam ettikçe, Feringal birkaç kez gülümsemeyi başardı. Meralda onun kulağına, birlikte geçirecekleri ilk geceyi, aşklarının mükemmelleşeceği geceyi iple çektiğini fısıldadığında o gülümseme nasıl da genişlemişti.

Aslında, genç kadın bundan biraz korkmakla birlikte heyecanlanmıştı. Feringal onun bekâretinin korunmadığını elbette fark edecekti, ama çetin bir çiftlik hayatı yaşayan, çok çalışan, sık sık atlara binen kadınlar arasında bu alışılmadık bir şey değildi ve bu şekilde açıklanabilirdi. İçinde bulunduğu durum hakkındaki gerçeği ve onu açıklamak için uydurduğu yalanı itiraf etmenin daha iyi olup olmayacağını düşündü.

'Hayır,' diye karar verdi, kocasıyla birlikte özel odalanna giden merdiveni çıkarlarken. Hayır, adam şu son birkaç günde yeterince sorun yaşamıştı zaten. Bu gece onun acı değil zevk duyacağı bir gece olacaktı. Meralda bunu sağlayacaktı.

&»•<&

Evüliklerinin ilk haftası muhteşem geçti, aşk ve gülücüklerle doluydu ve bu gülücükler arasında Meralda'yı en çok etkileyeni ise Biaste Ganderlay'inkiler oldu. Ailesi Auck Şatosu'nda yerleşip onunla birlikte yaşamaya başlamamıştı. Böyle bir şeyi Priscilla'ya önermeye henüz cüret edemiyordu. Ama Yüce Gözcü Risten, Meralda'nın annesini iyileştirmek için canla başla çalışmış ve onun tamamen hastalıktan kurtulmuş olduğunu bildirmişti. Meralda bunun gerçek olduğunu, Biaste'nin neşe saçan yüzüne bakınca açık bir şekilde görebiliyordu.

Hâlâ Jaka'nın uçurumda yaptığı şey yüzünden sarsılmış olduğu halde, FeringaPın da bu hadiseyi atlatacağını görebiliyordu. Adam onu seviyordu —Meralda bundan emindi— ve sürekli olarak üzerine titriyordu.

Meralda, Jaka'ya karşı duyduğu hisleri de atlatmıştı. Yaşananlardan dolayı üzgündü, ama adamın ölümü konusunda kendisini hiç suçlamıyordu. Bunu Jaka kendisine ve kendisi için yapmıştı, Meralda için değil. Meralda, Jaka'nın yaptığı her şeyi kendisi için yapmış olduğunu şimdi şimdi anlıyordu. Kalbinde o genç adam için, asla gerçekleşmeyecek hayalleri için her zaman küçük bir yer olacaktı, ama bu durum, ailesinin, içlerinden hiçbirinin asla umut dahi edemeyeceği kadar iyi bir durumda olması gerçeğiyle fazlasıyla telâfi edilmişti. Eninde sonunda, Biaste ile Dohni'nin şatoya veya kendilerine ait münasip bir malikâneye taşınmalarını sağlayacak ve Tori'nin, hazır olduğunda kendisine

uygun bir koca —belki de zengin bir tüccar— bulmasına yardımcı olacaktı.
Sadece tek bir sorun vardı. Meralda, Priscilla'nm onun hamile olduğundan şüphelenmeye başladığından korkuyordu, zira kadın, her ne kadar hoşnutmuş gibi davranıyor da olsa Meralda'ya gözden kaçıramayacağı birkaç bakış atmıştı. Bunlar şüphe dolu bakışlardı, Vekilharç Temigast' iniciler de öyle. Onun hamile olduğunu ya biliyor, ya da bundan şüpheleniyorlardı. Her iki seçenekte de yeterince yakında gerçeği herkes bilecekti ve bu gerçek, Meralda'nm aksi takdirde kusursuz olacak yaşamına bir çaresizlik hissi getiriyordu.
Hatta Yüce Gözcü Risten'e gidip, kendisini çocuktan kurtarabilecek bir büyüsünün olup olmadığını öğrenmeyi bile düşünmüştü. Fakat bu düşünceyi neredeyse derhal aklından uzaklaştırmıştı ve bunun sebebi Risten'in kendisine ihanet edeceğinden korkması değildi. Hayatında Jaka Sculi'den hiçbir parça olmasını istemediği halde, içinde büyümekte olan hayatı yok edemezdi.
Evliliklerinin ilk haftasının sonlarına yaklaşırlarken, Meralda elindeki tek yolu kullanmaya karar verdi ve ikinci haftanın sonlarına yaklaştığında, planına başlamak için cesaretini topladı. Aşçıya kahvaltı için yumurta pişirmesini söyledi ve sofrada Feringal, Priscilla ve Temigast ile birlikte yemek servisinin yapılmasını bekledi. Hepsine aynı anda söylemesi daha iyi olacaktı.
Daha aşçı yumurtalarla birlikte gelmeden önce, yemeğin kokusu Meralda'nm burnuna geldi ve midesini bulandırdı. İki büklüm olup kamını tuttu.
"Meralda?" diye sordu Feringal endişeyle.
"İyi misin, kızım?" diye ekledi Temigast.
Meralda masanın öbür tarafındaki Priscilla'ya baktı ve kadının Şüphelerini gördü.

Feryat ederek ayağa sıçradı ve derhal ağlamaya başladı. Gözyaşlarını salıvermek Meralda için hiç zor olmadı.
"Hayır, iyi değilim!" diye haykırdı.
"Sorunun nedir, biriciğim?" diye sordu Lord Feringal, ayağa kalkıp onun yanına koşturarak.
"Yolda," diye açıkladı Meralda hıçkınklarmın arasından. "Madam Prinkle'ın evine giderken..."
"Saldırıya uğradığınız zaman mı?" diye sordu Vekilharç Temıgast nazikçe.
"Adam, iri olanı," diye feryat etti Meralda. "Bana tecavüz etti!"
Lord Feringal sanki bir darbe almış gibi geriledi.
"Bize neden söylemedin?" diye sordu Temigast, üçünde birden hasıl

olmuş gibi görünen bir tereddüt anından sonra. Meralda'nın kahvaltı tabağıyla içeri giren aşçı, şok geçirerek onu yere düşürdü.

"Söylemeye korktum," diye haykırdı Meralda, kocasına bakarak. "Benden nefret edeceğinden korktum."

"Asla!" diye kararlı bir şekilde belirtti Feringal, ama iliklerine kadar sarsılmış olduğu barizdi ve karısının yanına geri gelmek için hiçbir harekette bulunmuyordu.

"Ve bunu şimdi bize söylemenin sebebi...?" Priscilla'nın ses tonu ve Temigast'ın yaralanmış yüz ifadesi, ikisinin de gerçeği bildiğini Meralda'ya gösterdi.

"Korkarım hamileyim," diye ağzından baklayı çıkarıverdi Meralda. Kendi sözleriyle ve o lanet yumurtaların kokusuyla içi kalkan Meralda yana doğru eğilip kustu. Meralda, kendi öksürükleri arasından Feringal'ın umutsuzluk içinde haykırışlarını duydu ve bu gerçekten de adamın canını yaktığı kadar kadım da incitti.

Bundan sonra sadece sessizlik oldu.

Mide bulantısı geçen Meralda doğrulup oturmaya, diğer üçuye yüzleşmeye korktu. Kendisine ne yapacaklarım bilmiyordu, fakat bir koylu kadının tecavüzle hamile kaldığım ve o kadının bundan suçlu tutulmadığını işitmişti.

Teselli edici bir el omzunu kavradı ve onu usulca sandalyesinden kaldırdı. Priscilla Meralda'ya sıkıca sarıldı ve kulağına her şeyin iyi olacağım fısıldadı.

"Şimdi ne yapacağım ben?" diye kekeledi Lord Feringal, boğazına yükselen yumru sebebiyle zar zor konuşarak. Lordun ses tonu, Meralda mn onun orada ve o anda kendisini şatodan ve hayatından kovacağın düşünmesine sebep oldu..^

Vekilharç Temigast, genç adama destek olmak için lordun yanına g» •

"Bu, emsali görülmemiş bir şey değildir, lordum," diye açıkladı yaşlı adam. "Hatta sizin krallığınızda bile." Üçü de vekilharca baktı.

"Burada elbette ki bir ihanet söz konusu değil," diye devam etti Temigast. "Tabii Meralda'nın bize derhal gerçeği söylememiş olması dışında. Bunun için onu uygun gördüğünüz şekilde cezalandırabilirsiniz, fakat korkmuş kıza karşı merhametli olmanız için size yalvarırım."

Feringal Meralda'ya dik dik baktı, ama sadece birazcık başıyla onayladı.

"Çocuğa gelince," diye devam etti Temigast, "açık olarak ve kısa süre içinde duyurulman. Bu çocuğun tahtınıza varis olmayacağı net bir şekilde hüküm ve ilan edilmelidir."

"Çocuğu doğduğu anda öldüreceğim!" dedi Lord Feringal hırlayarak. Meralda feryat etti ve Priscilla da onu şaşırtacak şekilde ona katıldı.

"Lordum," dedi Vekilharç Temigast. Feringal, katıksız bir hüsranla yumruklarını bacaklarının yanına indirdi. Derken Meralda onun bütün hareketlerine dikkat etti ve az önce işleyeceğini söylediği cinayetin sadece palavradan ibaret olduğunu fark etti.

Vekilharç Temigast kafasını sağa sola salladı ve Lord Feringal'ın yanına gidip adamın omzunu sıvazladı. "Bebeği başka birine vermek en iyisi olacaktır," dedi. "Gözünüzün önünden ve hayatınızdan uzak olmasını sağlamak." Feringal soru dolu gözlerle karısına baktı.

"Onu istemiyorum," diyerek bu bakışa samimi bir yanıt verdi Meralda. "Düşünmek bile istemiyorum, o geceyi, şey yani zamanı," sözünü bitirdiğinde dudağını ısırdı ve dil sürçmesinin diğerleri tarafından fark edilmemiş olmasını umut etti.

Onu rahatlatacak ve daha da şaşırtacak şekilde onun yanında kalan ve onu odasına götüren kişi Priscilla oldu. Temigast ile Feringal'ın duyuş mesafesinden çıktıklarında bile kadının nazik tavrı biraz olsun bozulmadı. "Acım tahmin dahi edemem," dedi Priscilla.
"Size daha erken söylemediğim için özür dilerim."

Priscilla onun yanağım okşadı. "Çok acı verici olmalı," diye önerdi, "ama yanlış bir şey yapmadın. Kardeşim yine de senin ilk aşkın, kendi rızanla vardığın ilk adamdı ve bir koca bundan fazlasını isteyemez."

Meralda hissettiği suçluluk duygusunu acı acı yuttu ve Feringal'ın gerçekten de ilk gerçek aşkı, yattığı ve kendisine karşı dürüst hisler besleyen ilk adam olduğunu düşünerek bu hisleri bir kenara attı.

"Belki de çocuk doğduğunda bir uzlaşma sağlayabiliriz," dedi Priscilla beklenmedik bir şekilde.

Meralda kadının ne dediğini tam olarak anlayamadığı için ona garip bir bakış attı.
"Belki de kendime yaşamak için başka bir yer bulsam daha iyi olacağım

düşünüyordum," diye açıkladı Priscilla. "Ya da şatonun bir kanadını alıp kendi yuvam yapmamın."

Meralda merakla gözlerini kırpıştırdı, derken kadının ne dediğini anladı. Öyle bir şaşırmıştı ki eski köylü aksanı derhal geri geldi. "Çocuğu kendiniz almayı düşünüyorsunuz," dedi.
"Eğer anlaşabilirsek," dedi Priscilla çekingenlikle.

Nasıl bir cevap vermesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama çocuk doğana kadar bunun cevabını bilemeyeceğinden şüpheleniyordu. Bebeği yakınlarında bir yerlerde görmeye dayanabilir miydi? Ya da kendi çocuğu

olan bir bebekten kopamayacağını mı anlayacaktı?
'Hayır,' diye karar verdi, 'bu değil.' Doğumundan sonra her ne hissederse hissetsin çocuğu yanında tutmayacaktı, tutamazdı.
"Çok ilerisi için planlar yapıyoruz," diye belirtti Priscilla, sanki Meralda'nın aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Şimdilik senin iyi beslendiğinden emin olmalıyız. Sen kardeşimin eşisin ve ona Auckney tahtı için varisler vereceksin. Seni o zamana kadar sağlıklı tutmalıyız."
Meralda bu sözlere, onlardan gördüğü derin ilgiye inanmakta güçlük çekiyordu. Planının bu derece başanlı olmasını hiç beklememişti ve bu da onun bütün bunlardan daha fazla suçluluk duymasına sebep oldu.
Birkaç gün boyunca böyle devam etti, Meralda her şeyin düzene girmiş olduğuna inamyordu. Birkaç sorun vardı, özellikle de yatak odasında. Meralda sürekli olarak kocasının gururunu okşamak, kendisine tecavüz eden barbardan hiç zevk almadığını üst üste vurgulamak zorunda kaldı. Hatta, o feci hadise sırasında baygın durumda bulunduğunu ve hamile olduğunu anlayana kadar da bundan emin olamadığını iddia edecek kadar da ileri gitti.
Derken, günün birinde Meralda planı konusunda çıkan beklenmedik bir sorunla karşılaştı.
Resim odasında ikisine katıldığında, Feringal'ın Temigast'a, "Eşkıyalar uzaklara gitmez," dediğini duydu.
"O it heriflerin Auckney yakınlarında olmadığı kesin," diye yanıtladı vekilharç.
"Yeterince yakınlardır," diye ısrar etti Feringal. "Tüccar Gahvay'in güçlü bir büyücüsü var."
"Büyücüler bile nereye bakmaları gerektiğini bilmelidir," diye belirtti Temigast.
"Yüzünü hatırlamıyorum," dedi Meralda, onlara katılmak için aceleyle seğirterek.
"Ama Liam Woodgate hatırlıyor," dedi Feringal, intikamını almaya niyetli olan birinin kendini beğenmiş gülümsemesini takınarak. Meralda endişelenmiş görünmemek için elinden geleni yaptı.

BÖLÜM 21
HER HIRSIZIN BELÂSI
Küçük yaratık kayaların üzerinde koşturuyor, sanki ölümün ta kendisi peşindeymiş gibi sarp yamaçtan aşağı iniyordu. Hemen peşinde yeniden açılan omuz yarasıyla acı içinde kükreyen, tepesi atmış Wulfgar varken, goblin eğer ölümden kaçsaydı durumu daha iyi olurdu.
Patika beş metrelik bir uçurumla son buldu, ama goblinin koşusu orada bitmedi ve yaratık hiç düşünmeden sıçradı. Bir 'güm' sesiyle yere inip yuvarlanmak için gayet beceriksiz bir girişimde bulunduktan sonra ayağa

kalktı. Kan revân içindeydi, ama hâlâ kaçıyordu.

Wulfgar onu takip etmedi; Morik'in hâlâ dövüşmekte olduğu mağara girişinden fazla uzaklaşamazdı. Barbar kayarak durdu ve atabileceği bir kaya aradı. Bir tanesini yerden alıp kaçan goblinin üzerine fırlattı. Yaratık çok uzakta olduğu için barbar atışı kaçırdı, ama onun bir daha geri dönmeyeceğinden emin olarak arkasını dönüp hızla mağaraya doğru seğirtti.

Fakat oraya varmadan çok önce savaşın bitmiş olduğunu gördü. Morik, pürüzlü bir kaya çıkıntısının temelindeki bir taşın üzerine oturmuş oflayıp pufluyordu. "Minik sıçanlar hızlı koşuyor," diye belirtti Morik.

Wulfgar başıyla onayladı ve yere çömeldi. Günün erken saatlerinde geçidi kolaçan etmeye gitmişlerdi. Geri döndüklerinde ise, mağarayı ellerine geçirmeye kararlı olan bir düzine goblin bulmuşlardı. On ikiye karşı iki — goblinlerin hiç şansı yoktu.

Goblinlerden sadece bir tanesi ölmüştü, ki o da Wulfgar'm ilk olarak gırtlağına yapışıp boğduğu yaratıktı. Diğerleri dört ayn yöne kaçmaya başlamıştı ve iki adam da korkak yaratıklann uzun, çok uzun bir süre boyunca geri dönmeyeceğini biliyordu.

"Kalbini alamadım, ama kesesini aldım," diye belirtti Morik, küçük, deriden bir para çantasını kaldırarak. Şans getirsin diye (tabii aynı zamanda 0 gün dağ yelleri ayaz estiğinden) ellerine hohladı ve gözleri pür dikkat

genişlemiş bir halde keseyi açtı. Wulfgar da hevesle ona sokuldu. Keseden iki gümüş, birkaç bakır sikke ve üç parlak taş —mücevher değil, sadece taş— çıktı.

"Şansımız varmış ki yolda bir tüccara rastlamamışız," diye belirtti Wulfgar iğneleyici bir şekilde, "zira bu çok daha yüklü bir vurgun."

Morik yetersiz hazineyi yere fırlattı. "Hâlâ batıdaki at arabasından kaldırdığımız bol miktarda altınımız var," diye belirtti.

"Bunu itiraf etmeni duymak çok iyi," diye geldi yukarıdan bir ses. İkili kafalarını kaldırdıklarında, kaya çıkıntısının üzerinde, uçuşan cübbesi ve elinde uzun, meşe ağacından asasıyla onlara bakan bir adam olduğunu gördüler. "Ne de olsa, yanlış hırsızlan bulduğumu düşünmekten nefret ederdim."

"Bir büyücü," diye tiksintiyle mırıldandı Morik, gerginleşerek. "Büyücülerden nefret ediyorum."

Cübbeli adam asasını kaldınp büyü sözleri söylemeye başladı. Wulfgar daha çabuk harekete geçip yerden irice bir taş aldı ve hızla doğrularak onu fırlattı. Nişanlaması mükemmeldi. Taş, büyücünün göğsüne çarptı, fakat hiçbir zarar vermeden geri sekti. Adam onu fark ettiyse bile bunu hiç belli etmedi.

"Büyücülerden nefret ediyorum!" diye tekrar haykırdı Morik, yoldan

çekilerek. Wulfgar da harekete geçmeye davrandı, ama çok geç kalmıştı ve asadan çıkan şimşek oku ona çarpıp barban havaya yükseltti.

Wulfgar yuvarlanıp lanetler yağdırarak, her bir elinde bir taşla ayağa kalktı. "Kaç darbe alabilirsin?" diye haykırdı büyücüye, hedefi kıl payıyla kaçıran bir atış yaparak, ikinci taş, bariz bir şekilde eğlenmekte olan büyücünün koluna çarptı ve sanki sert kayaya vurmuş gibi geri sekti.

"Faerûn'daki herkesin bir büyücüyle bağlantısı mı vardır nedir?" diye haykırdı Morik, çıkıntıya tırmanmaya çalışırken bir kayanın ardından diğerine geçerek. Morik, bu yöredeki her türlü ödül avcısını veya savaşçıyı zekâsıyla ve bileğiyle (özellikle de Wulfgar yanındayken) alt edebileceğini düşünüyordu. Fakat, bundan evvel birçok defa acıyla öğrendiği üzere —ki en sonuncusu Luskan sokaklannda yakalanmasıydı— büyücülerin durumu tamamen farklıydı.

"Kaç tane alabilirsin?" diye tekrar haykırdı Wulfgar, yine hedefi kaçıran bir taş fırlatarak.

"Bir!" diye yanıtladı büyücü. "Sadece bir tane alabilirim."

"O zaman vur şunu!" diye Wulfgar'a haykırdı Morik, sözleri yanlış anlayarak. Büyücü, taştan deri efsununa darbe almaktan değil, esir almaktan bahsediyordu. Morik haykırdığında, cübbeli adam serbest olan eliyle Wulfgar'ı işaret etti. Uzattığı parmaklannın arasından kara bir uzuv çıktı ve

müthiş bir hızla aşağı uçup Wulfgar'ın etrafında dolandı, böylece Wulfgar'ı büyücüye bağlamış oldu.

"Diğerini de sağ koymayacağım!" diye haykırdı büyücü, ortalıklarda görünmeyen hayduda. Yumruğunu sıktı ve yüzüğü parladı. Büyücü asasını kayalara vurdu. Gözleri kör eden bir ışık ve duman patlamasından sonra Wulfgar ile büyücü ortadan kayboldu ve kaya çıkıntısı gök gürültüsüne benzer bir sesle sarsıldı.

"Büyücüler," dedi Morik tükürür gibi, kaya çıkıntısı, üzerinde Morik ile birlikte çökmeden hemen önce.

Bir şatonun makam salonundaydı. Aman vermeyen kara uzuv, göğsünün üzerine birkaç tur dolanmış bir halde onu inatla sarıp kıskacının altında tutmaya devam ediyor ve güçlü kollarını iki yanma mıhlamaya çalışıyordu. Wulfgar ona vurdu ama bükülgen bir nesneydi ve sadece darbelerle birlikte eğiliyor, tüm enerjiyi emiyordu. Uzvu kavradı onu büküp üzerinden atmaya çalıştı, ama elleri bir yerde çalışırken, uzvun büyücünün elinden çıkmış olan diğer ucu bacaklarına dolanıp ona çelme takıyor ve barbarın sertçe yere kapaklanmasına sebep oluyordu. Wulfgar beyhude yere yuvarlanıp mücadele etti ve debelendi. Yakalanmıştı

Barbar, nesneyi boynuna dolanmaktan alıkoymak için kollarını kullandı ve en sonunda bu şeyin kendisine zarar veremeyeceğinden emin olduğunda

ilgisini daha yoğun bir şekilde etrafına çevirdi. Büyücü bir çift tahtın önünde duruyordu, sandalyelerde ise yirmili yaşlarının ortasındaki bir adam ve yadsınamaz derecede güzel olan bir kadın oturuyordu —Wulfgar'm gayet iyi hatırladığı bir kadm.

Onların yanında yaşlı bir adam ve kenardaki bir koltukta, muhtemelen kırk kış görüp geçirmiş tombul bir kadın vardı. Wulfgar aynı zamanda odanın içinde sert yüzlü ve iyi silahlanmış askerlerin olduğunu da gördü.

"Söz verdiğim gibi," dedi büyücü, tahttaki adamın önünde eğilip reverans yaparak. "Şimdi, eğer hoş görürseniz bana yapılacak ödeme gibi küçük bir mesele var."

"Altını size hazırladığım odada bulacaksınız," diye yanıtladı adam. "Sizden hiç şüphe etmedim, iyi yürekli beyim. Tüccar akıl hocanız Galway bana sizi şiddetle tavsiye etti."

Büyücü tekrar reverans yaptı. "Hizmetime daha fazla ihtiyaç var mı?" diye sordu.

"Bu şey ne kadar dayanır?" diye sordu adam, Wulfgar'ı tutan uzvu işaret ederek.

"Uzun bir süre," diye söz verdi büyücü. "Kesinlikle, onu sorgulayıp mahkum etmenize ve sonra da zindanınıza sürüklemenize veya olduğu yerde öldürmenize yetecek bir süre."

"Öyleyse gidebilirsiniz. Bu gece akşam yemeğinde bize katılır mısınız?"

"Korkarım Sahipkulesi'nde beni bekleyen acil işlerim var," diye yanıtladı büyücü. "Tanıştığımıza memnun oldum Lord Feringal." Tekrar reverans yaptı ve yerde yatan barbarın yanından geçerken kıs kıs gülerek odadan çıkmak üzere ilerledi.

Wulfgar herkesi şaşırtacak şekilde, hırladı ve uzvu iki eliyle birden tutup koparttı. Etrafında birçok haykırış yükselirken tam ayağa kalkmaya başlamıştı ki, bir düzine asker üzerine çullanıp onu kolçaklı yumruklarla ve ağır sopalarla dövmeye başladı. Hâlâ uzva karşı savaşmakta olan Wulfgar, bir yumruk atacak kadar elini serbest bırakmayı başardı ve bir askeri gerisin geri fırlattı. Sonra başka birinin ensesine yapıştı ve onu yüz üstü yere çarptı. Wulfgar afallamış ve tartaklanmış bir halde yere devrildi. Büyücü, uzvun parçacıklarını tıslım yoluyla dağıtırken, barbann kollan arkasına getirilip ağır zincirlerle bağlandı.

"Eğer sadece ben ve sen olsaydık, büyücü, beni durdurabilecek bir şeyin kalır mıydı?" diye hırladı inatçı barbar.

"Seni dağlarda öldürebilirdim," diye çıkıştı büyücü, büyüsünün başarısızlığından utanmış olduğu bariz bir şekilde.

Wulfgar adamın yüzünün ortasına tükürdü. "Kaç tane alabilirsin?" diye sordu.

Hiddetten köpüren büyücü parmaklarım oynatmaya başladı, ama ilerleyemeden önce Wulfgar asker çemberinin arasından çıktı ve büyücüye öyle bir omuz attı ki adam havaya yükseldi. Barbar neredeyse derhal tekrar zaptedildi, ama sersemlemiş büyücü yerden kalkıp hızla odadan ayrıldı.

"Etkileyici bir gösteri," diye belirtti Lord Feringal çatık kaşlı bir ifade ve iğneleyici bir sesle. "Seni hadım etmeden önce tebrik mi etmeliyim?"

Bu sözler Wulfgar'rn ilgisini çekti. Cevap vermeye davrandı ama bir muhafız sessiz durması için ona yumruğu bastı.

Lord Feringal, yanında oturan genç kadına baktı. "O adam bu mu?" diye sordu, her kelimesinde nefretle.

Wulfgar kadına, yolda Morik'in vereceği zarardan korumuş, kılına bile dokunmadan serbest bırakmış olduğu kadma dik dik baktı. O parlak, yeş» gözlerde bir şeyin, tam olarak çözemediği bir duygunun gizli olduğunu gördü. Hüzün müydü? Kesinlikle hiddet değildi.

"S... sanmıyorum," dedi kadın ve kafasını çevirdi.

Lord Feringal'ın gözleri hakikaten de genişledi. Yanında duran yaşlı adam ve diğer kadın nefeslerini tuttu.

"Tekrar bak Meralda," diye keskince emretti Feringal. "Bu o değil mi?"

Hiçbir cevap çıkmadı ve Wulfgar kadının duyduğu acıyı gözlerinden okudu.

"Cevap ver bana!" diye talep etti Auckney Lordu.

"Hayır!" diye haykırdı kadın, odadaki insanların bakışlarına karşılık vermeyi reddederek.

"Liam'ı getirin," diye haykırdı Lord Feringal. Wulfgar'ın arkasına duran bir asker hızla odadan çıktı ve birkaç saniye sonra yanında yaşlı gnomla birlikte geri döndü.

"Ah, kesinlikle bu o," dedi gnom, gelip Wulfgar'm gözlerinin içine bakarak. "Seni hatırlamayacağımı mı sandın?" diye sordu. "O küçük sıçan dostun beni meşgul ederken üzerime atlayıp beni gafil avladın. Seni tanıyorum, hırsız köpek, çünkü bana vurmadan önce seni gördüm!" Lord Feringal'a döndü. "Evet," dedi. "Bu o."

Feringal yanındaki kadına uzun, çok uzun bir süre boyunca baktı. "Emin misin?" diye sordu Liam'a, gözlerini kadının üzerinden ayırmayarak.

"Alt edildiğim pek vaki değildir, lordum," diye yanıtladı Liam. "Beni Auckney'deki en iyi dövüşçü olarak addedersiniz, ki hanımınızı bana emanet etmenizin sebebi de budur. Sizi hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için kendimi affedecek değilim. Diyorum ki bu o ve ah, onunla adil bir dövüşe tutuşmak için size neler vermezdim."

Dönüp Wulfgar'ın gözlerine dik dik baktı. VVulfgar bu bakışa karşılık verdi ve bu gnomu hiç çaba sarf etmeden ikiye ayırabileceğinden emin olmasına

rağmen hiçbir şey söylemedi. Barbar cevap vermeye davranamadan önce genç lord ileri atıldı ve Liam'ı yana çekerek V/uffgar'a yaklaştı. "Senin için hazır bekleyen bir zindanım var," diye fısıldadı sertçe. "Karanlık bir yer, önceki sakinlerinin pislikleri ve kemikleriyle dolu. Sıçanlarla ve ısıran örümceklerle dolu. Evet, ahmak, seni en feci şekilde öldürmenin zamanının geldiğine karar verene kadar çürümen için seni bekleyen bir yer var."

Wulfgar, hayatının bu noktasında bu prosedürü gayet iyi biliyordu ve sadece derinden iç çekti. Derhal oradan sürüklenerek götürüldü.

Makam salonunun köşesinde duran Vekilharç Temigast her şeyi tüm dikkatiyle izledi ve bakışlarını bir Vvulfgar'a bir Meralda'ya odakladı. Sessizce oturan Priscilla'nın da bütün bunları dikkatle ölçüp tarttığını fark etti.

Meralda'ya bakarken Priscilla'nın yüzünde hasıl olan nefreti gördü. Temigast fark etti ki, Priscilla, Meralda'nın bu barbar tarafından tecavüze uğramaktan hoşlandığım düşünüyordu. Belki de yaşanan olayın bir ırza geçme olmadığım düşünüyordu.

Adamın cüssesini hesaba katan Temigast, bu tahmine katılmadan edemiyordu.

Hücre, tam olarak Lord Feringal'ın kendisine vaat ettiği gibiydi; ölümün leş kokusuyla dolu olan sefil, karanlık ve rutubetli bir yerdi. Wulfgar hiçbir şeyi göremiyordu, hatta yüzünün bir santim önüne kadar getirdiği elini bile. Çamurun içinde el yordamıyla debeleniyor, daha da kötüsü oturabileceği kuru bir zemin ararken keskin kemiklerin arasından geçmek zorunda kalıyordu. Bütün bunları yaparken, bir yandan da, kendilerine sunulan yeni yemeğin ne olduğunu öğrenmeye çıkmış olan örümcekleri ve diğer sürüngenleri üzerinden atmakla meşguldü.

Çoğu kişi için bu zindan, Luskan'ın hapishane tünellerinden çok daha kötü görünürdü ve bunun büyük bir sebebi de katıksız bir boşluk ve yalnızlık hissine sahip olmasıydı. Ama Wulfgar ne sıçanlardan ne de örümceklerden korkuyordu. Onun dehşetleri çok daha derin şeylerdi. Burada, karanlığın içinde, her nasılsa o dehşetleri savuşturabildiğini fark etti.

Ve böylece gün geçip gitti. Ertesi gün içinde bir vakitte barbar, meşale ışığıyla ve pis oyuk hücreyle ötesindeki tünelleri birbirinden ayıran, yarı parmaklıklı, yan metal kapı sürgüsünden içeri bir tabak dolusu çürümüş yemek atan muhafızın sesiyle uyandı. Wulfgar yemeye çalıştı ama bir fareyi yakalayıp derisini yüzmeye çalışsa daha iyi olacağım düşünerek derhal tükürdü.

ikinci gün içinde bir duygu karmaşası barbarı buluverdi. Büyük ölçüde tüm dünyaya kızgındı. Belki de eşkıyalık yaptığı için cezalandırılmayı hak ediyordu —bunun için sorumluluk kabul edebilirdi— ama kendisine yapılan bu şey, yolda Lord Feringal'ın at arabasma yaptığı şey karşılığında adaleti

aşmış bir davranışü.

Aynı zamanda Wulfgar kendine kızıyordu. Belki de Morik en başından beri haklıydı. Belki de bu hayatı yaşamaya gönülsüzdü. Gerçek bir eşkıya gnomu ölüme terk eder ya da en azından işini çabucak bitirirdi. Gerçek bir eşkıya kadınla istediği her türlü zevki yaşar, daha sonra da onu ya köle olarak satmak ya da kendi kölesi yapmak için beraberinde götürürdü.

Wulfgar yüksek sesle güldü. Hakikaten de Morik haklıydı. Wulfgar'ın bunların hiçbirini yapmayı gönlü kaldırmıyordu. İşte şimdi burada, sefillerin en sefili olarak duruyordu. Medeni toplumun en düşük seviyesinde başarısız olmuş, hakkıyla bir eşkıya dahi olamayacak kadar yetersiz bir ahmaktı.

Bir sonraki saati hücresinde değil, Dünyanın Omurgası'nda, eskiden olduğu ve şimdi dönüşmüş olduğu kişi arasındaki o büyük sınırda, içindeki zihinsel engelin gayet münasip bir sembolü olan fiziksel engelin üzerinde, Errtu'nun acı dolu hatıralarını alt etmek için duygusal bir dağ dizisi gibi yükselttiği o surun üzerinde geçirdi.

Zihin gözüyle o anda Dünyanın Omurgası'nın üzerinde oturmuş, Buzyeli Vadisi'ne ve eskiden yaşadığı hayata bakıyordu. Sonra da dönüp şimdi katlanmak zorunda olduğu bu sefil yaşama baktı. Karanlıkta pek fazla bir şey göremeyeceği halde gözlerini kapalı tuttu, kendisine saldıran çok sayıdaki sürüngene aldırış etmedi ve bu umursamazlığı sebebiyle birkaç acı verici örümcek ısırığı yedi.

O günün daha sonraki saatlerinde duyduğu bir ses onu girdiği transtan uyandırdı. Gözlerini açtığında, kapısının ötesindeki tüneli aydınlatan bir başka meşalenin ışığını gördü.

"Hâlâ hayatta mısın?" diye bir soru geldi, yaşlı bir adamın sesiyle.

VVulfgar dizlerinin üzerine kalktı ve ışığa uyum sağlayan gözlerini art arda kırpıştırarak kapıya doğru süründü. Birkaç saniye sonra, meşaleyi tutan adamın makam odasında görmüş olduğu danışman, Wulfgar'a fiziksel olarak Luskan Sulh Yargıcı Jharkheld'i hatırlatan adam olduğunu fark etti.

Wulfgar homurdandı ve bir elini parmaklıkların arasından çıkarttı. "Elimi meşalenle yak," diye önerdi. "Hazır elinde fırsat varken sapkın zevklerini tatmin et."

"Sanırım yakalandığın için kızgınsın," diye yanıtladı Temigast adındaki adam.

"İkinci kez haksız yere hapsedildim," diye yanıtladı VVulfgar.

"Tüm esirler kendilerine göre haksız yere esir edilmemiş midir zaten?" diye sordu vekilharç.

"Kadın o kişinin ben olmadığımı söyledi."

"Kadın büyük bir acı çekti," diye karşılık verdi Temigast. "Belki de gerçekle yüzleşemiyordur."

"Veya belki de doğruyu söylemiştir."
"Hayır," dedi Temigast derhal, kafasını sağa sola sallayarak. "Liam seni net bir şekilde hatırladı ve o asla yanılmaz." VVulfgar tekrar homurdandı.
"Arabayı deviren hırsız olduğunu inkâr mı ediyorsun?" diye dobra dobra sordu Temigast.
Wulfgar gözünü dahi kırpmadan ona baktı, ama yüz ifadesi bu sözleri

inkâr etmediğini açıkça belirtiyordu.
"Sadece bu bile Lord Feringal'ın adil olarak karar verdiği yıllar boyunca hapsedilmene yeter," diye açıkladı Temigast. "Ya da sadece bu bile hayatna mal olabilir."
"Sürücünüz Liam yaralanmıştı," diye yanıtladı Wulfgar, hırlama halinde çıkan bir sesle. "Kazayla. Onu yolda ölüme terk edebilirdim. Kıza da hiçbir şekilde zarar verilmedi."
"Peki o neden aksini söylesin?" diye sakince sordu Temigast.
"Öyle mi dedi?" diye karşılık verdi Wulfgar ve neler döndüğünü, genç lordun neden o kadar hararetli bir hiddete kapılmış olduğunu anlamaya başlayarak kafasını yana yatırdı. İlk başta bu hiddetin kaynağının sadece kibir olduğunu —adam, ne de olsa karısını gerektiği gibi korumayı başaramamıştı— sanmıştı, ama şimdi, enine boyuna düşününce, bu işin içinde çok daha derin bir şey, ilkel bir hiddet olduğunu anlamıştı. Lord Feringal'ın kendisine söylediği ilk sözleri hatırladı; hadım etme konusunda yapılan bir tehdit.
"Umarım Lord Feringal sana çok nahoş bir ölüm hazırlamıştır, barbar," diye belirtti Temigast. "Ona, Leydi Meralda'ya, tüm Auckney halkına yaşattığın ıstırabı asla bilemezsin. Sen bir köpek, bir serserisin ve ister halkın huzurunda idam edilerek olsun, ister burada yalnız başına, pislik içinde can vererek olsun, ölümünle adalet sağlanmış olacak."
"Buraya sadece bu haberleri vermek için mi geldin?" diye iğneleyici bir şekilde sordu Wulfgar. Temigast, yanan meşaleyle eline vurdu ve Wulfgar'ı kolunu hızla geri çekmek zorunda bıraktı.
Bunun ardından yaşlı adam arkasını döndü ve Wulfgar'ı karanlığın içinde, aklında son derece merak dolu düşüncelerle yalnız bırakıp hışımla orayı terk etti.
En son hiddet patlaması ve katıksız hiddetine rağmen, Temigast oradan uzaklaşırken hiçbir şeyi çözümleyememişti. Barbarı görmeye gitmesinin sebebi, Meralda'nın taht odasında adama verdiği tepkiydi, çünkü gerçeği öğrenmesi gerekliydi. Eğer hakikaten de onu tanıdıysa Meralda neden Wulfgar'ı teşhis etmemişti? Bunu nasıl yapamazdı? Ne de olsa, neredeyse iki buçuk metrelik bir vücuda ve genç bir devinkiler kadar geniş omuzlara sahip olan bu adam etkileyici biriydi.

Temigast, Priscilla'nın yanıldığını fark etti, zira kadının Meralda'nın

tecavüze uğramaktan hoşlandığım düşündüğünü biliyordu. "Saçmalık," diye mmldandı vekilharç, mantıklı bir sonuç çıkartabilmek için düşüncelerini kelâma dökerek. "Tamamen ve kesinlikle saçmalık.

"Peki ama Meralda, ırzına geçen kişiyi korur mu?" diye sessizce sordu kendi kendine.

Cevap, npkı ahmak bir genç adamın bir uçurum kenanndan düşüşü kadar net bir şekilde aklına dank etti.

BÖLÜM 22
SAYGIDEĞER
LORD BRANDEBURG

"Büyücülerden nefret ediyorum," diye homurdandı Morik, bir düzine kesik ve çürükle süslenmiş vücuduyla, heyelanın bıraktığı moloz yığını arasından çıkarken. "Adil bir dövüş bile sayılmaz. Şu büyü yapma zımbırtısını öğrenmeliyim!"

Haydut uzun bir süre etrafa bakındı, fakat elbette ki, Wulfgar ortalıklarda yoktu. Büyücünün Wulfgar'ı almayı seçmesi, Morik'e biraz garip görünüyordu. Muhtemelen adam ikisi arasında Wulfgar'ı daha tehlikeli bir rakip, belki de lider olarak görmüştü. Ama, at arabasındaki hamma tecavüz etmek isteyen kişi Wulfgar değil Morik olmuştu. Genç kızı serbest bırakmak —hem de yaralı sürücünün hayatını kurtarabilecek kadar çabuk bir şekilde serbest bırakmak— konusunda ısrar eden Wulfgar olmuştu. Büyücünün oraya iyi bilgi edinmeden gelmiş olduğu barizdi.

Peki şimdi Morik ne yapmalıydı? İlk olarak mağaraya dönüp yaralarıyla ilgilendi ve yolda ihtiyaç duyacağı malzemeleri topladı. Yakınlarda hiddetli bir goblin takımı varken ve Wulfgar yanında değilken orada kalmak istemiyordu. Ama nereye gidecekti?

Ciddi ciddi düşünmeyle geçen birkaç saniyenin ardından seçim bariz gibiydi —Luskan'a geri dönmek. Morik, çok iyi bildiği o sokaklara geri döneceğini en başından beri biliyordu. Çoğu kişiye karşı yeni bir kimlik takınacaktı, ama ittifak kurması gereken kişilere karşı yine aynı etkileyici haydut olarak kalacaktı. Bu zamana kadar planlarını engelleyen şey Wulfgar olmuştu. Morik, Luskan'a yanında iri barbarla birlikte geri girip de gizliliğim uzun süre korumayı umut edemezdi.

Elbette, kara elfler gibi, hiç de küçük olmayan bir mesele de mevcuttu.

Fakat artık bu muhtemel tehlike bile geçerliliğini yitirmişti. Morik, kendisine emredildiği gibi Wulfgar'ın yanında kalmak için elinden geleni

yapmıştı. Ama artık Wulfgar gitmişti ve yolu açıktı. Morik, Dünyanın

Omurgası'ndan dışarı ilk adımlarını atıp çok iyi bildiği o yere doğru ilerlemeye başladı.

Ama tam o anda, Morik'in fikir yapısına çok garip gelen bir şey oldu. Haydut, güneye doğru attığı her adımda iki adım da batıya gittiğini fark etti. Bu büyücünün bir numarası değil, vicdanının kendisine yaptığı bir tılsımdı. Esir Karnavalı'nda Wulfgar'ın Kaptan Deudermont'tan Morik'in de serbest bırakılmasını talep ettiğini hayduda hatırlatan bir fısıltıydı. Sefil hayatında ilk defa dostlukla bağlanmış olan Haydut Morik, kısa süre içinde planını şekillendirmeye başlayarak hızlı tempoyla ilerlemekteydi.

O gece dağın bir yamacında kamp kurdu ve daire şeklinde dizilmiş bir grup at arabasının ortasındaki kamp ateşini tespit etti. Ana kuzey geçidinden uzakta değildi. Bu at arabaları, hiç şüphesiz On-Kasaba'dan gelmişti ve güneye doğru ilerlemekteydi, bu sebeple barıdaki derebeyliğe gitmeyecekti. Bu tüccarların o mekânın ismini dahi duymamış olması kuvvetle muhtemeldi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Morik, kervanın tek nöbetçisine, "Selâmlar!" diye seslendi.

"Herkes kalksın!" diye kamp yerine seslendi adam. Onun arkasında duran diğerleri aceleyle kalktılar.

"Düşman değilim," diye açıkladı Morik. "Grubundan ayrılmış, yolunu kaybetmiş, biraz yaralanmış, ama incinmekten çok hiddetlenmiş bir maceracıyım sadece."

Morik'in işitemediği kısa bir tartışmadan sonra, başka bir ses hayduda yaklaşabileceğini belirtti, ama bir düzine okçunun kalbine nişan almış olduğu ve boş olan avuçlarını onlara göstererek gelmekle akıllık edeceği konusunda onu uyardı.

Dövüşe tutuşmayı hiç istemeyen Morik de aynen bunu yapıp, silahlı adamlardan oluşmuş ince safların arasından geçip kamp ateşinin ışığına çıktı ve iki tane orta yaşlı tüccarın önünde durdu; adamlardan birisi ayı gibi iri yarıydı, diğeri ise daha zayıf olmasına rağmen yine de gürbüzdü.

"Ben Derinsu'dan Lord Brandeburg," diye başladı Morik, "Boğumbaş alabalığı yakalamak için açıkta kalmış bir mekân bulmak için On-Kasaba'ya, Maer Dualdon'a dönüyorum. Çok zevkli iştir hani!"
"Herhangi bir yerden çok uzaktasınız," diye yanıtladı daha iri olan tüccar.

"Maer Dualdon'a gitmek üzere yola koyulmak için vakit çok geç," diye yanıtladı diğeri şüpheyle.

"Yine de gittiğim yer orası ve eğer muzip gezgin dostlarımı bulabilirsem," diye yanıtladı Morik kahkaha atarak. "Belki de onlan göımüşsünüzdür? Bir cüce, adı Bruenor Battlehammer, onun insan kızı

Catti-brie —ah, onun güzelliği karşısında güneş bile saygıyla eğilir!—

oldukça şişko bir buçukluk ve..." Morik tereddüt etti ve sanki aniden tedirginleşmiş gibi göründü, fakat tüccarların yüzlerindeki gülümseme tam olarak görmeyi umduğu şeydi.

"Ve bir kara elf," diye onun yerine bitirdi iri adam. "Drizzt Do'Urden hakkında açık açık konuşabilirsiniz, Lord Brandeburg. Kendisi gayet iyi tanınır ve vadiye giden hiçbir tüccara düşman değildir."

Morik sahte bir rahatlamayla iç geçirdi ve şu son günlerdeki içki âlemlerinde kendisine eski dostlarından bu kadar fazla söz etmiş olduğu için sessizce Wulfgar'a teşekkür etti.

"İyi ki karşılaştık, derim size," diye devam etti iri adam. "Ben Petters ve ortağım Bay Dawinkle." Petters'tan gelen bir işaretle birlikte, Morik'in arkasında duran muhafız rahata geçti, üçü kamp ateşinin etrafına oturdular ve Morik'e kıvamlı bir yahni kâsesi ikram edildi.

"Buzyeli Vadisi'ne geri dönüyorum demiştiniz," diye sordu Dawinkle. "O grubu kayıp mı ettiniz? Umarım bir sorun yaşanmamıştır."

"Daha çok bir oyun sayılır," diye yanıtladı Morik. "Onlara millerce güneyde katıldım ve galiba cahilliğimle biraz Catti-brie'ye asıldım." İki tüccar da kaşlarını çattı.

"Ciddi bir şey yok, sizi temin ederim," diye çabucak ekledi Morik. "Onun kalbinin başka birine, kayıp bir dostlarına ait olduğundan bihaberdim, tabii o huysuz Bruenor'un da onun babası olduğunun farkında değildim. Sadece arkadaşlık teklif ettim, ama korkarım bu bile Bruenor'un canıma okumak istemesine yetti de arttı."

Tüccarlar ve muhafızlar işte o anda kahkahayı bastı. Buzyeli Vadisi'nde bulunan herkesin duyduğu gibi, onlar da huysuz ve aşın korumacı olan Bruenor'un hikâyelerini duymuşlardı.

"Korkarım iz sürme ve kolculuk yeteneklerim konusunda fazla övündüm," diye devam etti Morik, "ve Bruenor beni sınamaya karar verdi. Atımı, kaliteli elbiselerimi alıp yoldan kayboldular —çalılıkların içinde öyle iyi kayboldular ki, kara elfin yeteneklerini bilmeyen biri onların büyülü yardım aldığını düşünebilir." Tüccarlar hâlâ kahkahalar atarak başlarını salladılar.

"İşte onlan bulmam gerek, fakat Buzyeli Vadisi'ne daha şimdiden yaklaşmış olduklarını biliyorum." Kendi kendine kıs kıs güldü. "Toz toprak içinde, paçavraya dönmüş kıyafetlerle, yayan olarak geldiğimde bana kahkahalarla güleceklerini biliyorum."

"Sanki bir dövüşe tutuşmuş gibi görünüyorsunuz," diye belirtti Dawinkle, heyelandan ve goblin savaşından kalan izlere dikkat ederek.

"Goblinlerle ve tek bir ogreyle küçük bir münakaşa oldu, önemli bir şey

değil yani," diye yanıtladı haydut kayıtsızca. Adamlar kaşlarını kaldırdı, ama

şüpheyle değil —karşılarında o denli güçlü yoldaşlarla seyahat eden biri varken bundan şüphe etmezlerdi. Morik'in o kadar etkileyici bir tavn vardı ve yeteneği o kadar iyiydi, hikâyelerin altına hikâyeler ve onların altına yeni hikâyeler yazmayı o kadar iyi biliyordu ki, ilk iddiası her zaman gerçek olarak kabul edilirdi.

"Geceyi bizle geçirmeniz bizim için şereftir, iyi yürekli beyim," diye teklifte bulundu Petters, "ya da istediğiniz kadar geceyi. Fakat biz Luskan'a dönüyoruz, yani sizin gitmek istediğiniz yolun tam aksi istikametindeyiz."

"Bu gecelik sunduğunuz yatağı kabul edeceğim," diye yanıtladı Morik, "ve belki de..." Sözleri havada asılı bıraktı ve parmaklarını dudaklarının üzerine götürüp düşünceli bir tavır takındı.

Petters ve Dawinkle beklenti içinde öne eğildi.

"Bir at, yani kaliteli bir koşum atı satın alabileceğim bir yer biliyor musunuz?" diye sordu Morik. "Belki de kaliteli bir giysi takımı. Dostlarım kolay yoldan ayrıldı ve hâlâ On-Kasaba'ya onlardan önce varma şansım mevcut. Yalnızorman'a girip de benim orada onlan beklediğimi, hatta son derece şık olduğumu görünce yüzlerinde nasıl da muhteşem bir ifade belirir acaba?" Etraflarındaki adamlar neşeyle uludular.

"Bizde hem at hem de giysi var," diye kükredi Petters, ileri uzanıp Morik'in omzuna vurarak. Bu hareket haydudun acıyla yüzünü buruşturmasına sebep oldu, zira omzunun orası kayalar tarafından ezilmişti. "Lord Brandeburg'e çok uygun fiyatlar sunacağız!"

Yemek yiyip hikâyeler anlattılar ve kahkahalarla güldüler. Grupla işi bittiğinde Morik, çok düşük bir ücrete, Luskan'daki herhangi bir dükkanda mevcut olan fiyatların epey altında bir meblağa, onlann en güçlü koşum atını ve muhteşem bir giysi takımı almıştı; en kaliteli kumaştan yapılmış altın işlemeli, iki ton yeşil bir kıyafet.

Gece boyunca onlarla kaldı, ama sabahın ilk ışıklanyla yola koyulup dudaklarında bir macera şarkısıyla kuzeye doğru at sürdü. Kervan görüş hizasından çıktığında batıya doğru döndü ve dört nala ilerledi. Küçük derebeyliğe varmadan önce kendisinin, yani Derinsu'dan Lord Brandeburg'ün dış görünüşünü daha da değiştirmesi gerektiğini düşünüyordu.

Büyücünün ortalıklarda olmayacağını umuyordu. Morik büyücülerden nefret ederdi.

$—<&

Errtu onu buldu. Orada, zindan hücresindeki karanlığın içinde, Wulfgar aklından çıkmayan hatıralardan ve Errtu ile şeytani peyklerinin pençelerinde yaşadığı işkence dolu yıllarla ruhuna kazınmış olan duygusal ıstıraptan kurtulamryordu.

İblis bir kez daha onu bulmuş ve yakalamıştı, onu baştan çıkanp yok edecek, tohumlarının ürünlerini de yok edecek olan cazibeli dişileri göndererek kendisiyle alay ediyordu.

Hepsini yeniden, çok net bir şekilde görüyordu; iblis güçlü kollarında bebekle —Wulfgar'ın çocuğuyla— birlikte karşısmda duruyordu. Böyle bir yaratık, yani bir yarı-iblis zürriyeti olduğu için tiksiniyordu, ama o bebeği — o masum çocuğu?— kendi evladı olarak tanıdığını hatırlıyordu.

Errtu üzerinden salyalar akan ağzını açmış ve o feci, köpek dişlerini göstermişti. İblisin yüzü daha da yakınlaştı, sivri dişleri Wulfgar'ın çocuğunun bir santim üzerinde durdu; çenesi bebeğin kafasını tümden içine alacak kadar genişti. Errtu daha da aşağı indi...

Wulfgar succubusların parmaklarının vücudunu gıdıkladığını hissetti ve ürkerek uyandı. Çığlık, tekme ve yumruk atarak birkaç örümceği üzerinden silkeledi ama daha da fazlasından ısırık yedi. Barbar hızla ayağa kalktı ve zift karası hücrenin içinde tüm hızıyla koşturdu, aman vermeyen kapıya bindirdiğinde neredeyse düşüp bayılacaktı.

Toprak zemine geri düşüp, hiddet ve hüsran içinde yüzünü ellerinin arasına gömdü. Derken kâbuslarla dolu uykusundan kendisini neyin uyandırmış olduğunu anladı, zira koridordan gelen ayak sesleri duydu. Kafasını kaldırıp baktığında kapıya doğru yaklaşan bir meşalenin titrek ışığını gördü.

Wulfgar, saygınlığını biraz olsun geri kazanma çabasıyla geriye gidip dik oturdu. Ölüme mahkûm edilen insanlara son bir dileklerinin olup olmadığı sorulurdu. Onunki bir şişe dolusu sert içki, son bir defa o hatıraları zihninden yakarak silen ateş dolu bir sıvı olacaktı.

Işık, hücresinin tam dışında belirdi ve Lord FeringaPın yüzü ona dik dik baktı. "Suçunu itiraf etmeye hazır mısın, it herif?" diye sordu.

Wulfgar ona uzun, çok uzun bir süre boyunca baktı.

"Pekâlâ, öyleyse," diye devam etti hiç etkilenmemiş olan lord. "Güvenilir sürücüm tarafından teşhis edildin, bu sebeple kanunen sadece sana suçunu ve cezanı söylemem gerekli."

Yine bir cevap çıkmadı.

"Yoldaki soygun için ellerini keseceğim," diye açıkladı Lord Feringal 'doğruya doğru' bir ses tonuyla. "Ayrı ayrı ve yavaşça. En kötü suçun için ise—" Tereddüt etti ve bu yetersiz ışıkta bile VVulfgar'a, adam sanki aniden büyük bir acıya gark olmuş gibi geldi.

"Lordum," diye teşvik etti, arkasında duran yaşlı vekilharç Temigast.
"En kötü suçun için ise," diye tekrar başladı Lord Feringal, sesi git gide güçlenerek, "Leydi Meralda'ya tecavüz ettiğin için halkın huzurunda hadım edilecek ve bir gün boyunca halkın karşısında zincire vurulmuş duracaksın. Bundan sonra, it Wulfgar, kazığa bağlanıp yakılacaksın."
Son suçunun kendisine okunmasıyla birlikte Wulfgar'ın yüzü duyduklarına inanamaz bir bakış aldı. Kadını öyle bir kaderden kurtarmıştı! Bunu Lord Feringal'ın yüzüne haykırmak, adama haykırmak ve kapıyı menteşelerinden söküp parçalamak istiyordu. Bütün bunlan yapmak istiyordu, fakat hiçbir şey yapmadı, sadece orada sessizce oturdu ve bu adaletsizliği kabul etti.
'Ya da bu adaletsizlik sayılır mı?' diye kendisine sordu Wulfgar. Böyle bir kaderi hak etmemiş miydi? Ya da bunun bir önemi var mıydı?
'İşte bu,' diye karar verdi Wulfgar. Onun için hiçbir önemi yoktu. Ölümle özgürlüğe kavuşacaktı. Bıraktı Lord Feringal onu öldürsün ve bu işi çabucak halletsin, ikisi için de bir iyilik yapmış olacaktı. Kadın onu haksız yere itham etmişti ve bunun sebebini anlayamıyordu, ama... hiç önemi yoktu.
"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Lord Feringal.
"Bana son bir dilek bahşeder misin?"
Genç adam, bu saçma düşünceyle birlikte gözle görülebilecek şekilde titredi. "Sana hiçbir şey bahşetmem!" diye haykırdı. "Feci kaderini düşünmen için aç ve sefil bir şekilde geçireceğin bir geceden gayrı hiçbir şey!"
"Lordum," dedi Temigast tekrar onu yatıştırmak için. "Muhafız, Lord Feringal'a odasına kadar eşlik et." Genç adam, kapının üzerindeki açık yerden Wulfgar'a son bir dik bakış attıktan sonra muhafızın kendisini götürmesine izin verdi.
Fakat Temigast orada kaldı, eline bir meşale alıp diğer muhafızları oradan uzaklaştırdı. Hücre kapısında uzun bir süre durup Wulfgar'a baktı.
"Git başımdan, yaşlı adam," dedi barbar.
"En son ithamı reddetmedin," dedi Temigast, "fakat masum olduğun konusunda bana itiraz etmiştin."
Wulfgar omuz silkti, ne bir şey söyledi ne de adamın bakışlarına cevap verdi. "Kendimi tekrarlamamın ne gereği var? Beni çoktan mahkûm ettiniz zaten."
"Tecavüzü inkâr etmedin," diye tekrar belirtti Temigast.
Wulfgar kafasını hızla savurup Temigast'ın bakışlarına karşılık verdi. "Sen de benim lehime konuşmadın," diye yanıtladı.
Temigast sanki tokat yemiş gibi ona baktı. "Konuşmayacağım da."
"Yani masum bir adamın ölmesine izin vereceksin."
Temigast yüksek sesle homurdandı. "Masum mu?" diye sordu. "Sen bir

hırsız ve bir köpeksin ve ben senin iyiliğin için ne Leydi Meralda'ya ne de Lord Feringal'a karşı bir şey yapmayacağım."

Wulfgar bütün bunların saçmalığına karşı adamın yüzüne kahkahayı bastı.

"Ama sana şunu teklif ediyorum," diye devam etti Temigast. "Leydi Meralda aleyhine tek bir kelime dahi etme, ben de ölümünün tez olmasını sağlayayım. Önerebileceğimin en iyisi bu."

Wulfgar kahkaha atmayı kesti ve kafasını karıştıran vekilharca dik dik baktı.

"Yoksa," diye uyardı Temigast, "İşkence görme işini bir günden de uzun süreye yayar, seni ıstırabından azat etmeden önce binlerce kez ölmek için yalvartırım."

"Istırabımdan mı?" diye boş boş tekrarladı Wulfgar. "Yaşlı adam, sen ıstırap nedir bilmiyorsun."

"Göreceğiz bakalım," diye hırladı Temigast ve arkasını dönüp Wulfgar'ı karanlığın içinde yalnız bıraktı... ta ki, her zaman yaptığı gibi, Errtu onun yanına geri dönene kadar.

Morik, atının elverdiğince, zavallı hayvan dayanabildiğince hızlı gitti. Wulfgar ile birlikte at arabasına rastladıkları yola çıktı ve Wulfgar'ın arabayı devirdiği noktayı geçti.

Auckney'e bir ikindi vaktinde, birçok köylünün bakışları altında girdi. "Lütfen bana Lordunuzun ismini söyleyin, iyi yürekli bayım," diye seslendi bir tanesine, isteğini fırlattığı bir altın sikkeyle pekiştirerek.

"Lord Feringal Auck," diye derhal cevap verdi adam. "Yeni geliniyle şuradaki Auck Şatosu'nda yaşıyor," diye bitirdi, tombul parmaklarından birini sahil kesimine doğru uzatarak.

"Çok teşekkür ederim!" Morik başını eğip reverans yaptı, birkaç gümüş sikke attı ve atım mahmuzlayıp Auck Şatosu'na giden küçük köprüyle arasındaki son birkaç yüz metrelik mesafeyi aştı. Cümle kapısmın açık olduğunu ve iki tarafında, can sıkıntısı içindeymiş gibi görünen iki muhafızın durduğunu gördü.

"Ben Derinsu'dan Lord Brandeburg," dedi onlara, küheylanını durdurarak. "Lütfen beni lordunuza takdim edin, zira geride çok yol bıraktım ve önümde daha da çok yol var."

Bunu söyledikten sonra haydut atından indi ve kaliteli pantolonunu

silkeledi, hatta daha da ileri gidip zarif kılıcını kemerinden çıkartırken keskin yerini sildi ve onu tekrar kemerine yerleştirmeden önce aniden, göz kamaştıran bir kılıç oyunu sergiledi. Onlan etkilemiş olduğunu fark etti, zira

içlerinden birisi hızla şatoya koşturmuş, diğeri ise atla ilgilenmek için seğirtmişti.

Birkaç dakika sonra Lord Brandeburg kılığındaki Morik, Auck Şatosu'ndaki taht salonunda Lord Feringal'ın önünde durmaktaydı. Yerlere kadar eğildi ve kendisini, yoldaşlannı Dünyanın Omurgası'nda yol arkadaşlannı devlere kayıp veren bir gezgin olarak tanıttı. Düşük seviyeli soylu adamın, Derinsu gibi büyük bir şehrin lordlanndan biri tarafından ziyaret edilmekten heyecanlanmış ve gurur duymuş olduğunu ve onu memnun etme çabasıyla savunmasını düşüreceğini Feringal'ın gözlerinden okuyabiliyordu.

"Bir ya da iki dostumun kaçtığına inanıyorum," diye hikâyesini bitirdi Morik, "fakat yemin olsun ki tek bir dev için bile aynısı söylenemez."

"Bu hadise ne kadar uzakta oldu?" diye sordu Lord Feringal. Adamın kafası epey meşgul gibiydi, ama Morik'in hikâyesinin onu endişelendirdiği de barizdi.

"Millerce uzakta, lordum," diye bilgi verdi Morik, "sizin sessiz krallığınız için bir tehdit oluşturmuyor. Dediğim gibi, devlerin hepsi öldü." Etrafına bakındı ve gülümsedi. "Öyle canavarların, bunun kadar sessiz ve güvenli bir yere dadanması çok yazık olur."

Lord Feringal yemi yuttu. "O kadar da sessiz ve güvenli değil," diye hırladı sıktığı dişlerinin arasından.

"Tehlike mi, burada mı?" dedi Morik duyduklanna inanamamış gibi. "Belki de korsanlardır?" Morik şaşırmış gibi yaptı ve tahtın yanında duran yaşlı vekilharca baktı. Adam belli belirsiz kafasını sağa sola salladı ve Morik konuyu üstelememesini istediğini anladı, fakat amacı tam olarak bunu yapmaktı.

"Eşkıyalar," diye hırladı Lord Feringal.

Morik cevap verecek oldu, ama Morik'in kesinlikle tanıdığı bir kadın odaya girdiğinde hem sözlerini hem de nefesini tuttu.

"Eşim," diye dalgın bir şekilde takdim etti Lord Feringal. "Leydi Meralda Auck."

Morik yerlere kadar eğildi, kadının elini tuttu ve dudaklarına götürdü, bunu yaparken de kasten kadının gözlerinin içine baktı. Son derece rahatlayarak ve tebdil-i kıyafetiyle gurur duyarak, kadının kendisini hiç tanımamış olduğunu fark etti.

"Çok güzel bir eş," diye belirtti Morik. "Size gıpta ediyorum, Lord Feringal."

İşte bu sözler en sonunda Feringal'ın yüzüne bir gülümseme getirdi, ama bu gülümseme çabucak yerini çatılan kaşlara terk etti. "Eşim, o eşkıyalar tarafından saldırıya uğrayan arabanın içindeydi."

Morik nefesini tuttu. "Onlan bulacağım, Lord Feringal," dedi. "Onları bulup yolda katledeceğim. Veya, eğer tercihiniz buysa, onlan size getireceğim."

Lord Feringal ellerini sallayıp adamı sessizleştirdi. "İstediğim kişiyi yakaladım," dedi. "Diğeri ise bir heyelanın altına gömüldü."

Morik bu acı verici düşünceyle dudaklarını büzdü. "Münasip bir akıbet," dedi.

"Yakaladığımız barbar için planladığım daha münasip bir akıbet var," diye sertçe yanıtladı Feringal. "Sizi temin ederim, son derece feci bir ölüm. Eğer bu gece Auckney'de kalacaksanız buna şahit olabilirsiniz."

"Elbette ki kalacağım," dedi Morik. "Serseri için ne planladınız?"

"İlk olarak hadım edilecek," diye açıkladı Lord Feringal. "Ondan iki sabah sonra da barbar idam edilecek."

Morik düşünceli bir tavır takındı. "Bir barbar diyorsunuz, demek?"

"Evet, iri bir kuzeyli," diye yanıtladı Feringal.

"Güçlü kuvvetli mi?"

"Gördüğüm her adamdan daha güçlü," diye yanıtladı Auckney Lordu. "Onu adalete teslim etmek için kudretli bir büyücünün yardımı gerekti ve muhafızlarım etrafını sanp onu zaptetmeseydi o adam bile neredeyse onun elinde can verecekti."

Morik, büyücünün bahsiyle birlikte neredeyse boğulacak gibi oldu, ama soğukkanlılığını korudu.

"Bir eşkıyayı öldürmek kesinlikle uygun bir sondu," dedi Morik, "ama belki de daha iyi bir amaca hizmet edebilir." Bekledi ve Lord Feringal'ın kendisine dikkatle baktığını gördü.

"Belki de adamı satın alabilirim," diye açıkladı Morik. "Sizi temin ederim, imkânlarım hiç de kısıtlı değildir ve kayıp yoldaşlarımı aramaya başladığım zaman yanımda güçlü kuvvetli bir köle olması kesinlikle işime yarar."

"Hayatta olmaz," diye yanıtladı Feringal oldukça sert bir şekilde.

"Ama eğer bu yöreyi iyi biliyorsa..." diye mantıklı bir sebep sunmaya çalıştı Morik.

"Eşime verdiği zarar yüzünden feci bir şekilde ölecek," diye çıkıştı Lord Feringal.

"Ah, evet lordum," dedi Morik. "O hadise onu kötü etkilemiştir."

"O hadise onu hamile bıraktı!" diye haykırdı Feringal. Tahtının kolların1 öyle bir sıktı ki elleri bembeyaz kesildi.

Hiç de akıllıca olmayan bu beyan karşısında vekilharç, "Lordum!" diye haykırdı. Meralda'nm da nefesi kesildi. Morik onlann da şoka uğramasından memnundu, zira bu, kendi şaşkınlığını örtmüştü.

Lord Feringal çabucak sakinleşti, kendisini zorlayarak tahtına geri oturdu ve Meralda'ya bir özür mırıldandı. "Lord Brandeburg, affınıza sığınırım," dedi. "Hiddetimi anlayabiliyorsunuzdur."

"O iti kendi ellerimle hadım edeceğim," diye yanıtladı Morik kılıcını çekerek. "Sizi temin ederim ki, bu gibi sanatlarda yetenekliyimdir."

Bu sözler odadaki gerginliği epey dağıttı. Hatta Lord Feringal bile gülümsemeyi başardı. "Nahoş meselelerle biz ilgileniriz," diye yanıtladı, "ama hakikaten de sizin hükmün infazına tanık olmanızdan memnuniyet duyarım. İki gün boyunca benim konuğum olur musunuz?"

Morik yerlere kadar eğildi. "Hizmetinizdeyim lordum."

Kısa süre sonra Morik, şato köprüsünün hemen berisindeki bir hana götürüldü. Lord Feringal'ın, konuklarını şato surlarının dışında ağırladığını öğrendiğinde bundan hiç memnun olmadı, zira bu durum, onun Wulfgar'a ulaşmasını daha da zor kılacaktı. Fakat, kendisine refakat eden muhafızdan, Wulfgar'ın şatonun altındaki bir zindanda esir tutulduğunu öğrenmişti.

Morik'in dostuna ulaşması ve bu konuda hızlı olması gerekiyordu, zira Wulfgar'a yapılan yanlış itham düşünülecek olursa, Lord Feringal'ın adamı kesinlikle ve feci bir şekilde öldüreceği ortadaydı. Cüretkâr bir kurtarma girişimi, Morik'in planının bir parçası olmamıştı. Birçok hırsız maceraperest lordlara satılırdı ve Lord Feringal'ın bu adamdan yüklü bir meblağ —ki o da kendi parası olacaktı— karşılığında ayrılabileceğini ummuştu, ama tecavüzcüler, özellikle de soylu kadınların ırzına geçen adamlar sadece tek bir feci akıbete ererlerdi.

Morik, küçük odasının penceresinden dışarı, Auck Şatosu'na ve onun ötesindeki karanlık sulara baktı. Wulfgar'a ulaşmanın bir yolunu bulacaktı, ama Luskan'a yalnız başına döneceğinden korkuyordu.

BÖLÜM 23
İKİNCİ ADALET GİRİŞİMİ

"İşte son yemeğin, it herif," dedi Wulfgar'ın hücresinin dışında duran iki muhafızdan bir tanesi. Adam yemeğin üzerine tükürdü ve tepsiyi kapıdaki yarıktan içeri kaydırdı.

VVulfgar onları duymazdan geldi ve yemeğe doğru hiçbir harekette bulunmadı. Luskan'daki idamdan kurtulup kendini adı sanı duyulmamış bir derebeylikte ölümle burun buruna bulmuş olmasına inanmakta güçlük çekiyordu. O anda belki de bütün bunları hak etmiş olduğu aklına dank etti. Hayır, elbette ki kadına zarar vermemişti, ama Buzyeli Vadisi'nde Drizzt ile diğerlerinden ayrıldığı —Catti-brie'nin yüzüne tokadı bastığı— zamandan beri davranışları, böyle kötü bir kaderi hak etmeyecek bir adamın davranışları değildi. Wulfgar'ın işlediği suçların aynılarını işledikleri için Drizzt ile birlikte canavarları öldürmemişler miydi? İkisi, yollan kollayan ve

bariz bir şekilde, tüccar kervanlarına pusu kurmayı planlayan dev grubunun peşinden Dünyanın Omurgası'na gitmemiş miydi? Peki o zaman, VVulfgar merhameti hak ediyor muydu?

Yine de, hem Luskan'da hem de Auckney'de işlemediği suçlardan hüküm giymesi iri adamın canını epey sıkıyor, adalet ve insanlığa dair içinde kalan azıcık güveni de sarsıyordu. Ona hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer onu öldürmeyi bu kadar feci şekilde istiyorlarsa, bunu neden işlediği suçlar sebebiyle yapmıyorlardı? Hem de seçilecek bolca suçu varken.

Hücrenin önünden uzaklaşan iki muhafızın sohbetlerinin sonunu yakalayabildi. "Böyle bir soydan geldiği için rezil bir çocuk olacak."

"Babası bu kadar iriyse, çocuğu doğumda Leydi Meralda'yı ikiye böler yahu!"

İşte bu sözler VVulfgar'in şaşırıp kalmasına sebep oldu. Ağzı bir kanş açılmış bir halde, karanlığın içinde uzun bir süre oturdu. Yap-bozun parçalarını bir araya getirmeye başladıkça, bütün bunlar kulağına daha

mantıklı geliyordu. Muhafızların daha önceki konuşmalarından dolayı Lord Feringal ile Leydi Meralda'mn daha yeni evlenmiş olduklarını biliyordu ve şimdi kadın hamileydi, ama Lord Feringal'dan değil.

Wulfgar bütün bunların saçmalığı karşısında neredeyse kahkahayı basacaktı. Masum olmayan bir soylu kadın tarafından kullanılan uygun bir mazeret, Lord Feringal'ın iffetine sürülecek lekeye karşı bir merhem olup çıkmıştı.

"Şansa bak be," diye söylendi, ama şu anda içinde bulunduğu duruma düşmesine sebep olan şeyin kötü şanstan daha fazlası olduğunu biliyordu. Burada, karanlıkta, örümcekler, leş gibi koku ve kendisini ziyaret eden iblisle birlikte bulmasına, bir dizi kötü seçim sebep olmuştu.

Evet bunu hak ettiğine inanıyordu. İtham edildiği suçlardan değil, işlediği suçlardan dolayı.

Meralda uyuyamıyor, hatta gözlerini dahi kapayamryordu. Feringal onun yanından erken saatte aynlmış ve kendi odasına çekilmişti, zira Meralda rahatsız olduğunu söylemiş ve adamın sürekli olarak yaptığı gibi kendisine şehvetle yaklaşmaya biraz ara vermesini istemişti. Adamın gösterdiği ilgiden rahatsız değildi. Aslında, Feringal ile sevişmeleri kesinlikle hoştu ve eğer karnındaki çocuk ile zindandaki adamın düşünceleri aklını kurcalıyor olmasaydı çok daha hoş olurdu.

Meralda, Feringal'a karşı hislerinin değişmesinin gayet yerinde olduğunu, adamın hoş ve nazik biri olduğunu anlamıştı. Feringal'a yeni bir gözle bakıp onun yakışıklı yüz hatlannı ve etkileyici tavrını görmekte hiç güçlük çekmiyordu, fakat bütün bunlar şirret ablasının etkisi altında geçirdiği yıllarla biraz derinlere gömülmüştü. Meralda o çekiciliği su üstüne çıkartabileceğini, Feringal'ın iyi yönlerini uyandırıp onunla mutlu mesut

yaşayabileceğini biliyordu.

Fakat kadın kendisini affedemeyeceğini anlamıştı. Ahmaklığının sonucu, nasıl da rahmindeki bir bebek ve kocasının duyduğu köpüren hiddet suretinde ona musallat olmuştu. Belki de Meralda için en acı darbe, masum bir adamın yaklaşan idamı olmuştu; ki feci şekilde öldürülmek üzere hüküm giydiği o suçtan Meralda'yı kurtaran kişi de o adamdı.

Wulfgar sürüklenerek götürüldükten sonra, Meralda bu hükmü mantığa dayandırmaya çalışmış, adamın hakikaten de bir eşkıya olduğunu kendisine hatırlatmış, hatta barbarın başka kişileri de kurban ettiğini, hatta belki de başka kadınların ırzına geçmiş olabileceğini telkin edecek kadar ileri gitmişti.

Ama bu savların hiçbiri işe yaramıyordu, zira Meralda işin aslını biliyordu. Arabasını soymuş olmasına rağmen, adamın karakterini kısa ama iyi bir şekilde görebilmişti. Onun söylediği yalan bunlara yol açmıştı. Onun söylediği yalan, hiç hak etmeyen bir adamın feci şekilde idam edilmesine sebep olacaktı.

Meralda gecenin geç saatlerine kadar öylece yatıp kendisinin dünyadaki en feci kişi olduğunu düşündü. Belli bir süre sonra harekete geçmiş, tek burnumun verdiği ışıkla, şatonun soğuk taş zemininin üzerinde çıplak ayak yürümekte olduğunun zar zor farkına varabildi. Temigast'ın odasına gitti, kapının önünde durdu ve adamın horultularını duyunca rahatlayıp gizlice içeri sızdı. Vekilharç olduğu için, şatodaki her kapının anahtarı Temigast'ta, iri bir demir halkada dururdu.

Meralda, anahtar halkasını vekilharcın şifonyerinin üzerinde buldu ve çıkardığı her küçük sesle birlikte Temigast'a endişeli bakışlar atarak onu aşırdı. Her nasılsa, adamı uyandırmadan odadan çıkmayı başardı, sonra hızla taht salonunu, hizmetkâr odalarını aştı ve mutfağa girdi. Aşağı katlara inen gizli kapıyı buldu. Kapı o kadar sıkı bir şekilde sürgülenip kilitlenmişti ki, hiçbir adam, hatta bir dev bile onu açmayı umut edemezdi. Tabii eğer anahtarı yoksa.

Elleri dolanarak anahtarları kurcalamaya başladı ve her kilidi, her sürgüyü açana kadar hepsini tek tek denedi. Duraklayıp kendini toparladı ve daha eksiksiz bir plan yapmaya çalıştı. Derken, yan odada oturan muhafızların kahkahalanm işitti ve içeriyi dikizlemek için odanın kenarına gitti. Muhafızlar zar oyunu oynuyordu.

Meralda, esasında şatonun dış suruna açılan bir geçit olan kiler kapısına gitti. Dışarıdaki kayaların üzerinde fazla bir yer olmazdı, özellikle de med-cezir yüksekse, ki şu anda yüksekti. Ama işe yaramak zorundaydı. Geçidin kilidini de açan kadın, gizli kapıya gitti ve onu hafifçe araladı. Çamurlu tünellere gizlice sızdı, kendisini ele verecek lekelerden sakınmak için geceliğinin eteklerini yukarı çekerek tünellerde çıplak ayak yürüdü.

Wulfgar, hücre kapısının kilit deliğine sürülen bir anahtarın sesiyle ve koridordan gelen ince, zayıf bir ışıkla uyandı. Karanlığın içinde tüm zaman kavramını yitirmiş olan barbar, işkence sabahının gelmiş olduğunu sandı. Leydi Meralda'yı kilitli hücresinin parmaklıkları arasından kendisine bakarken gördüğünde nasıl da şaşırdı.

"Beni affedebilir misin?" diye fısıldadı kadın, tedirginlikle omzunun üzerinden geriye bakarak.

Wulfgar sadece ağzı bir karış açılmış bir halde ona baktı.

"Senin peşine düşeceğini bilmiyordum," diye açıkladı kadın. "Bu olayı kurcalamayacağını düşünmüştüm ve ben de—"

"Güvende olacaktın," diye onun yerine bitirdi Wulfgar. "Çocuğunun güvende olacağını düşündün." Şimdi duyduklarına inanamamış bir halde bakma sırası Meralda'daydı. "Neden buraya geldin?" diye sordu Wulfgar.

"Bizi öldürebilirdin," diye yanıtladı. "Yani yoldayken beni ve Liam'ı. Ya da yaptığım söyledikleri şeyi yapabilirdin."

"Yaptığımı senin söylediğin şeyi," diye hatırlattı Wulfgar.

"Yoldayken dostunun istediğini yapmasına izin verebilir ve Liam'ı ölüme terk edebilirdin," diye devam etti Meralda. "Sana en azından bu kadarını borçluyum." Wulfgar'ı hayrete düşürecek şekilde anahtarı çevirip kilidi açtı. "Merdiveni çıkıp sola dön, sonra kilere gir," diye açıkladı. "Yol açık." Bir mum daha yaktı ve onu adama bıraktı, sonra arkasını dönüp koşturarak kaçtı.

Wulfgar kıza zaman tanıdı, çünkü ona yetişmek ve eğer yakalanırsa onu ele vermek istemiyordu. Hücresinin dışına çıkınca duvardan bir meşalelik aldı ve sanki kendi çabasıyla oradan kaçmış izlenimi vermek için kilide, elinden geldiğince sessiz bir şekilde vurdu. Sonra tünellerden ilerleyip merdiveni tırmandı ve mutfağa çıktı.

Yakındaki bir odada tartışan ve zar atan muhafızların seslerini duydu. Bu da demek oluyordu ki, burada kilitleri ve parmaklıkları kırmış gibi görünmesi mümkün değildi. Gizli kapıyı yeniden kilitleyip sürgüledi. Onun büyülü yardım aldığını düşünsünlerdi. Meralda'nın kendisine söylediği gibi dosdoğru kilere giden Wulfgar, küçük kapıdan sıkışarak geçti —hakikaten de çok dardı— ve dışarıda, şatonun temelindeki kayalıkların üzerinde tehlikeli bir yere çıktı. Kayalar aşınmış ve kaygandı. Wulfgar tırmanmayı umut edemezdi, etrafından dolaşmasının da bir yolu görünmüyordu, zira gelgit dalgalan çarpıp duruyordu.

Wulfgar soğuk sulara atladı.

Mutfakta saklanan Meralda, Wulfgar'ın gizli kapıyı tekrar kilitleyerek onun numarasını gizlemesini takdirle onayladı. O da kilerin kapısını kilitledi, yeraltı macerasının tüm izlerini ayaklarından temizledi ve daha fazla hadise yaşanmadan anahtarları Vekilharç Temigast'ın odasına geri götürmek için sessizce seğirtti.

Meralda kısa süre sonra, en sonunda o feci vicdan azabı —yani en azından bazıları— üzerinden kalkmış bir halde yatağına döndü.

^»•"^»

Sudan esen yel ayazdı, ama yine de Morik, yaşlı temizlikçi kadın kılığının kalın katlan altında terliyordu. Auck Şatosu'na giden kısa köprünün yakınındaki bir taş duvarın ardında duruyordu.

"Neden o şeyi bir adanın üzerine yapmışlar ki?" diye bıkkınlıkla söylendi haydut, ama elbette bu sorunun cevabı, tam olarak da şu anda çektiği sıkıntıdan ibaretti. Büyük şato kapısının üzerindeki surdan aşağıya tek bir muhafiz bakıyordu. Adam muhtemelen yarı yarıya uyku halindeydi, ama Morik onun yanına gitmenin hiçbir yolunu göremiyordu. Köprü iyi aydınlanmıştı, duyduklarına bakılırsa meşaleler bütün gece boyunca yanıyor ve bu sebeple kendisine gizlenecek hiçbir yer bırakmıyordu. Şatoya yüzmesi gerekecekti.

Morik karanlık sulara şüpheyle baktı. Aradaki mesafeyi yüzerek aştıktan sonra tebdil-i kıyafetinden eser kalmayacaktı, tabii aşmayı başarabilirse. Morik güçlü bir yüzücü değildi ve ne denizi, ne de karanlık dalgaların altında gizlenen canavarları iyi tanıyordu.

Morik, Wulfgar ile birlikte geçirdiği zamanın sona ermiş olduğunu o anda ve oracıkta anladı. Sabahleyin onun işkence gördüğü yere gideceğine karar verdi, ama bu, büyük ihtimâlle sadece veda etmek için olacaktı, zira kendisini tehlikeye atmadan adamı kurtarmasının bir yolu olmayacaktı.

'Hayır,' diye karar verdi, işkenceye katılmayacaktı bile. "Bunun ne yaran olabilir ki?" diye mınldandı. Hatta, eğer Wulfgar'ı yakalayan büyücü oradaysa ve kendisini tanırsa felâketle sonlanabilirdi. "Wulfgar'ı, özgür olduğumuz zamanlarda hatırlamam daha iyi."

"Elveda iri dostum," dedi Morik yüksek sesle ve hüzünle. "Şimdi Luskan'a geri dönüyorum—"

Surun tabanındaki sular çalkalanmaya başladığında Morik duraksadı. İri, karanlık bir siluet dalgaların arasından ilerlemeye başladı. Haydudun eli kılıcına gitti.

"Morik?" diye sordu VVulfgar, buz gibi soğuk sudan dolayı dişleri takırdayarak. "Burada ne yapıyorsun sen?"

"Aynısını ben de sana sorabilirim!" diye haykırdı haydut, aynı anda hem neşelenmiş, hem de şaşkına dönmüş bir halde. "B
en, elbette ki seni

kurtarmaya geldim," diye ekledi kendini beğenmiş haydut, Wulfgar'ın kolunu tutup onu yamna çekmek için eğilerek. "Yapılması gereken birçok açıklama olacak, ama gel, haydi buradan hızla defolup gidelim."
Wulfgar bu konuda tartışacak değildi.

«

*&**<*&

Lord Feringal, ertesi sabah, yani barbardan intikamını almayı planladığı sabah, esirin kaçtığını öğrendiğinde, "Buradaki tüm muhafızların kellesini vurduracağım!" diye köpürdü.

Muhafız, Lord Feringal'm kendisine hemen oracıkta saldıracağından korkarak sindi ve hakikaten de sanki genç adam tahtından kalkıp ona saldıracak gibi görünüyordu. Meralda kolunu kavradı ve lordu yatıştırmaya çalıştı. "Sakin olun, lordum," dedi kadın.

"Sakin olmak mı?" Lord Feringal şaştı kaldı. "Beni kim hayal kırıklığına uğrattı?" diye haykırdı muhafıza. "Wulfgar'ın yerine kim bedel ödeyecek?"

"Hiç kimse," diye yanıtladı Meralda, kekeleyen muhafız bir cevap veremeden önce. Feringal, duyduklarına inanamamış bir halde ona bakü. "Zarar vereceğiniz her kim olursa olsun, bunun sebebi ben olacağım," diye açıkladı kadın. "Elimde hiç kan lekesi olsun istemiyorum. Sadece her şeyi daha da kötü kılarsınız."

Genç lord epey bir sakinleşip arkasına yaslandı ve eşine, herkesten çok korumak istediği kadına baktı. Düşünceyle, onun güzel, masum yüzüne bakmakla geçen birkaç saniyeden sonra, Feringal başıyla onayladı. 'Tüm diyarı araştırın," diye talimat verdi muhafıza, "ve zindandan tabyalara kadar tüm şatoyu da. Onu bana canlı olarak geri getirin."

Muhafız, alnında boncuk boncuk terlerle reverans yaptı ve hızla odadan ayrıldı.

"Korkma, aşkım," dedi Lord Feringal Meralda'ya. "Büyücüyü çağırıp aramaya yeniden başlayacağım. Barbar kaçamayacak."

"Lütfen, lordum," diye yalvardı Meralda. "Büyücüyü veya başka birini yeniden çağırmayın." Bu sözler, Priscilla ile Temigast'ınkiler de dahil olmak üzere odadaki birkaç kişinin kaşlarının kalkmasına sebep oldu. "Bu meselenin sonlanmasmı istiyorum," diye açıkladı. "Ben derim ki sonlandı ve artık onu arkamda bıraktım. Tekrar ardıma bakmak istemiyorum. Bırakın adam gidip dağlarda ölsün ve biz de kendi hayatımıza bakalım, sizin kendi çocuğunuzun babası olacağınız zamana."

Feringal, gözünü dahi kırpmadan ona bakmaya devam etti. Yavaşça, çok yavaş bir şekilde kafasını sallayıp onayladı ve Meralda rahatlayıp arkasına yaslandı.

Vekilharç Temigast, bütün bunları git gide artan bir eminlikle izledi. Barbarı serbest bırakan kişinin Meralda olduğundan hiç şüphesi yoktu. Wulfgar'ın sürüklenerek önüne çıkartılışmda kadının verdiği tepkiyi gördüğünden beri şüphelenen akıllı yaşlı adam, nedenini anlamakta hiç güçlük çekmiyordu. Hiçbir şey söylememeye karar verdi, zira gerekli olmadıkça lorduna acı vermek onun haddine düşmezdi. Her ne şekilde olursa olsun, çocuk göz önünden kaldırılacak ve asla tahta varis olamayacaktı.

Ama Temigast bu konuda hiç de rahat edemedi, özellikle de Priscilla'ya bakıp kadının yüzünde de tıpkı kendisininki gibi bir ifade olduğunu görünce. Bu kadın her zaman şüpheciydi ve Temigast, onun da çocuğun babası hakkında kendisiyle aynı şüpheleri paylaştığından korkuyordu. Temigast, gerekli olmadıkça lorduna acı vermenin haddine düşmediğini hissederken, Priscilla Auck, böyle bir şeyi yapmaktan büyük haz duyacakmış gibi görünüyordu. Meralda'nın az önce sözünü ettiği o yol, her iki yöne doğru da pek açık sayılmazdı.

BÖLÜM 24
KEŞ MOLASI

"Bu bizim şansımız," diye Morik'e açıkladı Wulfgar. İkili, Dünyanın Omurgası'nın güney kesimindeki birçok küçük köylerden birine tepeden bakan bir yamaçta, korunaklı bir taş duvarın arkasına gizlenmişti.

Morik dostuna bakıp kafasını sağa sola salladı ve hiç de hevesli olmayan bir tavırla iç çekti. Auckney'den dönüşlerinden beri geçen üç hafta zarfında, Wulfgar sadece içkiden sakınmakla kalmamış, ikisinin artık daha fazla eşkıyalık yapmasını yasaklamıştı. Mevsim geçiyor, kışa dönüyordu ve bu da, son tüccarların Buzyeli Vadisi'nden dönmesiyle birlikte neredeyse sürekli bir kervan geçişi olduğu anlamına geliyordu. Kuzey kesimlerin mevsimlik sakinleri, yani yaz aylarında balıkçılık yapmak için On-Kasaba'ya giden adam ve kadınlar da yerlerinden ayrılır, mevsim bittiğinde ise at arabalarıyla Luskan'a geri dönerlerdi.

Wulfgar, hırsızlık günlerinin sona ermiş olduğunu Morik'e net bir şekilde belirtmişti. Böylece orada durmuş, pek yakında bir ork veya goblin saldırısına uğrayacağını öğrendikleri küçük ve inanılmaz derecede sıkıcı olan bir köye bakıyorlardı.

"Aşağıdan saldırmayacaklar," diye belirtti Wulfgar, köyün doğu ucunda, en yüksek binaların seviyesindeki geniş alanı işaret ederek. "Oradan," diye açıkladı.

"Barikatlarını kurdukları ve en iyi savunmalarını hazırladıkları yer de

orası," diye yanıtladı Morik, sanki bu her şeyi açıklamalıymış gibi. Yaklaşan canavar çetesinin sayısının yirmiden az olduğunu düşünüyorlardı ve köyde bu sayının yansından fazla kişi olmasa bile Morik burada gerçek bir sorun göremiyordu.

"Yukandan daha fazlası gelebilir," diye mantık yürüttü VVulfgar. "Eğer iki taraftan saldınya uğrarlarsa köylüler feci şekilde zorlanır."

"Bir mazeret anyorsun," diye suçladı Morik. Wulfgar ona merakla baktı.

"Dövüşe tutuşmak için bir mazeret," diye açıklık getirdi haydut, ki bu sözler Wulfgar'ın yüzünde bir gülümsemenin belirmesini sağladı. "Tabii tüccarlara karşı değilse," diye somurtarak ekledi Morik.

Wulfgar sakin ve halinden memnun ifadesini korudu. "Hak eden düşmanlarla savaşmak istiyorum," dedi.

"Tüccarların, bunu goblin türlerinden daha çok hak ettiklerini savunacak birçok köylü tanıyorum," diye yanıtladı Morik.

Oturup da felsefi savlan düşünmek için ne keyfi ne de zamanı olan Wulfgar kafasını sağa sola salladı. Köyün ötesindeki hareketleri gördüler, Wulfgar canavarlann yaklaştığını biliyordu; bunlar, -barbarın hiç umursamadan ve vicdan azabı duymadan kesip biçebileceği yaratıklardı. Arazinin üzerinde hücuma geçmiş, köylülerden gelen etkisiz yaylım ateşini aşmakta olan yirmi ork vardı.

"Gidelim de halledelim bari," dedi Morik, ayağa kalkmaya davranarak.

Böyle saldırılar konusunda uzman olan Wulfgar onu aşağı çekti ve kafasını kaldırıp yukarıdaki yamaca çevirdi; oradan iri bir kaya uçarak geldi ve bir binanın yan tarafını yerle bir etti.

"Yukarıda bir dev var," diye fısıldadı Wulfgar, dağın etrafından dolaşmak için derhal harekete geçerek. "Belki de daha fazla."

"Öyleyse gideceğimiz yer orası," diye homurdandı Morik pes ederek, fakat böyle bir şeyi yapmanın ne kadar akıllıca olduğundan şüpheliydi.

ikinci ve üçüncü kayalar da uçarak geldi. Dev tam dördüncüyü kaldırıyordu ki, Wulfgar ile Morik patikada bir virajı aldı ve yaratığı arkadan görerek bir çift kayanın ardına gizlendiler.

Wulfgar'ın el baltası devin koluna saplandı ve yaratık kayayı kendi kafasına düşürdü. Dev böğürüp Morik'in elinde ince kılıcıyla, kayıtsızca omuz silkerek durduğu tarafa döndü. Dev, böğürerek tek bir uzun adım attı ve üzerine saldırdı. Morik cıyakladı ve kayalann arkasına kaçmak için döndü. Dev onu hızla takip etti, ama dar geçide ulaştığında Wulfgar kayalardan birinin üzerinden atladı ve sıradan çekicini devin kafasının yanına sertçe indirip yaratığın yalpalamasına sebep oldu. Afallayan dev kayaya bakmayı başardığında Wulfgar çoktan ortadan kaybolmuştu. Yere geri inmiş olan barbar, devin yanına koşturup diz kapağına sert bir darbe

indirdikten sonra hızla kayaların arkasına kaçtı.
Dev, yara bere içindeki kafasını ve ağrıyan dizini tutarak, sonra da koluna gömülmüş baltaya bakarak peşinden koşturdu. Bu dövüşü yeterince sürdürdüğüne karar verip aniden yön değiştirdi ve devam etmek yerine dağlara, Dünyanın Omurgası'nın yaban diyarına doğru kaçtı.
Morik kayalann arasından çıktı ve elini Wulfgar'a uzattı. "İyi işti," diye onu tebrik etti.

Wulfgar kendisine uzatılan ele aldırış etmedi. "İş daha yeni başladı," diye düzeltti, bayır aşağı köye ve doğu barikatının önünde çıkmış olan savaşa doğru koşturmaya başlayarak.
"Dövüşmeye gerçekten de bayılıyorsun," diye tatsızlıkla belirtti Morik dostunun ardından. İç çekerek ağır ağır peşinden gitti.
Aşağıda, barikatın önündeki savaş tam anlamıyla bir eşitlik halindeydi, hiçbir ork koruyucu duvarı aşmayı başaramamış, ama içlerinden sadece birkaçı ciddi yara almıştı. Wulfgar yükseklerden, tüm hızıyla çayır boyunca koşarak ve avazı çıktığı kadar uluyarak geldiğinde bu durum beklenmedik bir şekilde değişiverdi. Sıçrayarak, havada uçarak, kollarını ileri uzatmış bir halde dört yaratığın üzerine bindirdi ve hepsini yere çaldı. Bunun ardından çılgınca bir vurup kesme, yumruk ve tekme karmaşası oldu. Daha fazla ork savaşa katılmak için ilerledi, ama en sonunda hayatta kalabilen tek kişi, kana bulanıp yara bere içinde kalmış olan, yine de gülümseyen Wulfgar oldu.
Barbarın muhteşem saldırısı ve yamaçtan aşağı inerken bir ork deviren Morik'in ortaya çıkışıyla bir araya gelen köylüler, akıncı grubun geri kalanına hücum etti. Bozguna uğrayan yaratıklar içinden hâlâ koşmayı başarabilen bir düzinesi, arkalarım dönüp geldikleri yöne doğru kaçtılar.
Morik Wulfgar'ın yanına vardığında, sırtını sıvazlayan, ona tezahürat yapan, sonsuz dostluk yeminleri eden, yaklaşan kış için ona kalacak bir yer teklif eden köylüler barbarın etrafını sarmıştı.
"Görüyorsun işte," dedi Wulfgar Morik'e, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle. "Geçitte yapacağımız her türlü işten daha kolay."
Kılıcını temizleyen Morik, dostuna şüpheyle baktı. Dövüş kolay, hatta iyimser Wulfgar'ın tahmin ettiğinden de kolay olmuştu. Morik'in etrafı da kendisini takdir eden köylülerce sarılmıştı ve bunlara birkaç genç ve çekici kadın da dahildi. Yanan bir şöminenin önünde rahatça kurularak geçireceği sessiz bir kış o kadar da kötü olmayabilirdi. Belki de Luskan'a dönme planlarını askıya alırdı.
Meralda'nın evliliğinin ilk üç ayı muhteşemdi. Neşeli değil, ama muhteşemdi. Annesinin yıllardan beri ilk defa gücünü kazanıp sağlığına kavuşmasını izliyordu. Şatodaki hayat bile korktuğu kadar kötü değildi. Elbette, sıradan bir dostane tavırdan daha fazlasını göstermeyen ve sıklıkla

ona ters bakışlar atan Priscilla yanı başındaydı, ama Meralda'ya karşı hiçbir kötü harekette bulunmamıştı. Kardeşi, eşine bu kadar bariz bir şekilde

âşıkken nasıl bulunabilirdi?

Meralda da kocasını sevmeye başlamıştı. Bu gerçek, sağlığına kavuşan annesinin görüntüsüyle birlikte, o güz mevsimini genç kadın için güzel kılmıştı; yeni şeylerin, huzurun ve umudun zamanı.

Ama Auckney'e kış çökerken, geçmişin hayaletleri şatoya yeniden üşüşmeye başladı.

Jaka'mn büyüyen ve tekmeleyen çocuğu, Meralda'ya o feci yalanını kesin bir lisan-ı hal ile hatırlatıyordu. Kendisini, Jaka Sculi hakkında git gide daha fazla düşünürken, onun karşısında ahmaklık ettiği anları —ki çok fazlalardı— hatalarken buldu. Jaka'mn hayatının son anlanm,.Meralda'mn ismini haykırdığı ve tüm varlığım onun için tehlikeye atışını düşündü. O zamanlarda, Meralda bunun Lord Feringal'ı kıskanmasından ileri geldiğine, sevgiyle bir alâkası olmadığına kendisini inandırmıştı. Ama şimdi, Jaka'mn çocuğu karnında tekmeler atarken ve zamamn geçişiyle çöken kaçınılmaz sis etrafım sararken bundan o kadar da emin olamıyordu. Belki de Jaka en sonunda onu sevmişti. Belki de ihtirasla geçen gecelerinde duydukları o iç gıdıklayan hisler, aynı anda, bir köylünün hayatının acı gerçeklerini aşıp su yüzüne çıkması için sadece zamana ihtiyacı olan daha derin duyguların tohumlarını ekmişti.

Muhtemelen bu ruh hali, kış mevsiminin Meralda'nın ve yeni kocasının düşüncelerine etki eden kasvetinin eseriydi. Meralda'nın kamı git gide büyüdükçe, sevişmelerinin dikkate değer derecede azalmasının da hiç faydası dokunmuyordu. Kocası şatonun karlara gömüldüğü ve rüzgârın taşlardaki çatlaklardan uluyarak estiği bir sabah Meralda'nın yanına sokulmuştu. Onu öpmeye başlamış, fakat durup ona öylece bakmış ve ona akla hayale gelmez bir som sormuştu.

Barbarla yaşadıkları şey nasıldı?

Eğer kafasına tekme atmış olsaydı dahi, onu bu kadar incitemezdi. Fakat Meralda kocasına kızmamıştı, kendi mesafeli tavn ve başka bir adamla birlikte olduğunun somut kanıtı ortadayken onun şüphelerim ve korkularını anlayabiliyordu.

Çocuk doğup onlardan alındığında, Feringal ile birlikte normal bir yaşama başlayacaklarım art arda kendisine telkin ediyordu. Bariz baskılar ortadan kalktığı zaman, birbirilerine derin bir aşk duymaya başlayacaklardı. Sadece, bebeği taşıyarak geçirmek zorunda olduğu aylar zarfında bu aşkın tamamen ortadan kaybolmamasını umut edebilirdi.

Elbette ki, Feringal ile Meralda arasındaki gerginlik artarken, aynı şekilde Priscilla'mn Meralda'ya attığı çatık kaşlı bakışlar da artmıştı. Lord Feringal ı

küçük parmağında oynatma fırsatının verdiği güç, Priscilla'mn kendisine karşı açmış olduğu sessiz savaşta Meralda'ya üstünlük sağlamıştı. Başka bir

adamın çocuğuyla birlikte şişmanlarken, bu gücün git gide azaldığını görüyordu.

Fakat Priscilla'nın, onun tecavüze uğradığını öğrendiğinde verdiği ilk tepkiyi göz önünde bulundurunca, kadının bu tutumunu bir türlü anlayamıyordu. Hatta Priscilla çocuğu evlat edinmeyi ve bu gibi durumlarda sıklıkla yapıldığı üzere, onu başka bir yerde yetiştirmeyi dahi teklif etmişti.

"Hamileliğin bu erken safhasına göre fazlasıyla irileştin," diye belirtti Priscilla, Feringal'ın ona Wulfgar hakkında soru sorduğu kış gününde. Meralda, zeki kadının ikili arasında olan bariz gerginliği sezmiş olduğu sonucuna vardı. Priscilla'nın ses tonu alışılmadık derecede şüphe ve itham doluydu, bu da Meralda'nın, baldızının dikkatle zaman tuttuğunu anlamasını sağladı. Meralda, yoldaki hadiseden sadece yedi ay sonra sağlıklı ve olgun bir bebek doğurduğunda gerçekten de sorun çıkacaktı. Evet, Priscilla'nın soracağı sorular olacaktı.

Meralda, barbarın cüssesi ve çocuğun doğum sırasında kendisini zorlaması hakkındaki korkularını paylaşarak bu konuşmanın yönünü değiştirdi. Bu, Priscilla'nın sesini kısa süreliğine kesti, ama Meralda bu ateşkesin uzun sürmeyeceğini ve soruların geri geleceğini biliyordu.

Hakikaten de, kış geçip gittiğinde ve Meralda'nın karnı daha da şiştiğinde, Auckney'de fısılılar dolaşmaya başladı. Çocuğun beklenen doğum tarihi hakkındaki fısıltılar. Jaka Sculi'nin trajik ölümü hakkındaki fısıltılar. Hiç de aptal olmayan Meralda, insanların parmak hesabı yaptığını, kadın her ne kadar gerçeği açık açık sormasa da annesinin yüzünde beliren gerginliği görebiliyordu.

Kaçınılmaz şey gerçekleştiğinde, tahmin edildiği gibi sorunun kaynağını kanıtlayan kişi Priscilla oldu.

"Çocuğu Ches aymda doğuracaksın," dedi kadın oldukça sert bir sesle, soğuk bir ikindi vaktinde o, Meralda ve Vekilharç Temigast birlikte yemek yerlerken. Dönence hızla yaklaşıyordu, ama kış henüz diyar üzerindeki hakimiyetini bırakmamıştı; uluyan bir tipi, şato duvarının etrafındaki kar yığınlarını uçuşturuyordu. Meralda şüpheyle ona baktı.

"Ches'in ortasında," diye belirtti Priscilla. "Ya da belki de ayın sonunda, hatta daha da erken, Fırtına Ayı'nda."

"Hamilelikle ilgili bir sorun mu seziyorsun?" diye araya girdi Vekilharç Temigast.

Meralda adamın müttefiki olduğunu bir kez daha fark etti. O da gerçeği biliyor, ya da en az Priscilla kadar şüpheleniyordu, ama Meralda'ya karşı hiçbir saldırgan tutum sergilememişti. Temigast'ı bir baba olarak görmeye

başlamıştı. Jaka'yla geçirdiği gecenin ertesi sabahını, yani Dohni Ganderlay'in gerçeklerden şüphelendiği, ama Meralda'nın yaptığı büyük

fedakârlığın, büyük iyiliğin ışığında onu affettiğini düşününce, bu benzetme çok daha uygun göründü.

"Evet, bir sorun seziyorum," diye gevrek gevrek yanıtladı Priscilla, hamileliğin fiziksel yönüyle ilgili hiçbir sorunu kastetmediğini, her nasıl yaptıysa ses tonuna sızdırmayı başararak. Priscilla Meralda'ya baktı ve ufladı, sonra peçetesini masaya atarak hızla ayağa kalktı ve dosdoğru üst katlara yöneldi.

"Nesi var bunun?" diye Temigast'a sordu Meralda, gözlerinde korkuyla. Adam cevap veremeden önce, üst katlardan haykırışlar yükseldi ve Meralda yanıtını almış oldu. İkisi de konuşulan sözleri ayırt edemiyordu, ama Priscilla'nın kardeşiyle konuşmaya gittiği barizdi.

"Şimdi ne yapacağım—" diyecek oldu Meralda, ama Temigast onu susturdu.

"Yemeğinizi yiyin, hanımım," dedi sakince. "Güçlü olmalısınız, zira sizi bekleyen zorluklar var." Meralda bu sözlerdeki çifte mânâyı anladı. "Aklınızı başınızda tutarsanız o sorunların üstesinden geleceğinize eminim," diye ekledi yaşlı vekilharç, güven verici bir tavırla göz kırparak. "Bütün bunlar geçip gittiğinde, arzuladığınız hayata kavuşacaksınız."

Meralda adamın yanına koşup kafasını omzuna gömmek veya şatodan dışarı koşup yola çıkmak, Lord Feringal'm ailesine sunduğu sıcak, rahat eve kaçıp yüzünü babasının omzuna gömmek istedi. Bunun yerine, kendini toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra Temigast'in tavsiyesine uyup yemeğini yedi.

O yıl kar erken düşmüş ve yoğun yağmıştı. Morik Luskan'da olmayı tercih ederdi, ama Wulfgar'm onları sığınmaları için bu köye getirmekle akıllıca bir iş yaptığını anlıyordu. Yapılacak birçok iş vardı, özellikle de kar yağışlarından sonra yerlerin karılması ve korunaklı hendeklerin yapılması gerekliydi, fakat Morik onları oraya getiren savaşta yara almış numarası yaparak bu işlerin çoğundan sakınmayı başardı.

Fakat Wulfgar bu imeceye büyük bir istekle katıldı, bu işleri düşünemeyecek veya düş göremeyecek kadar vücudunu meşgul etmek için kullandı. Yine de gittiği her yerde karşısına çıkan ve gideceği her yerde onu bulacak olan Errtu, o köyde de ona musallat oldu. Barbar, artık iblisten kaçıp şişeye saklanmak yerine o hatıralarla yüzleşiyor, her ne kadar feci olsa da yaşadığı şeyleri hatırlıyor ve hepsinin yaşanmış olduğunu kendisine zorla

fark ettirmeye, kendisini zayıflık ve başarısızlık anlanyla yüzleşmeye zorluyordu. VVulfgar birçok defa, odanın kendisine verilen karanlık köşesinde, zangır zangır titreyerek, buz gibi terler dökerek ve artık zaptedemediği gözyaşlanm dökerek oturdu. Birçok defa Morik'in bitmek tükenmek bilmeyen içki stokuna sığınmak istedi, ama bunu yapmadı.

Hırlayıp haykırdı, ama geçmişi olduğu gibi kabul etme ve bir şekilde onu aşma konusundaki kararlılığını korudu. VVulfgar bu güç ve kararlılığı nereden bulduğunu bilmiyordu, ama bunun içinde atıl bir şekilde durduğunu ve Meralda'nın kendisini kurtarmak için gösterdiği cesaretle birlikte su yüzüne çıktığını düşünüyordu. Meralda'nın ondan fazla kaybedecek şeyi vardı, ama yine de adamın bu dünyaya duyduğu inancı canlandırmıştı. Errtu'yla olan savaşının, onu hakkıyla kazanana kadar devam edeceğini, şişenin içinde saklanabileceğini, ama bunu sonsuza kadar yapamayacağını artık biliyordu.

Yılın sonuna doğru bir kez daha savaştılar; başka bir ork grubuyla yapılan küçük bir arbedeydi bu. Köylüler saldırının geldiğini görmüş ve savaş alanını hazırlamış, düşmanın yaklaşacağı yöne erimiş kar dökmüşlerdi. Orklar geldiğinde buz dilimlerinin üzerinde kaymaya başlamış ve böylece açıkta kalıp okçulara net hedefler olmuştu.

Devriye görevleri sırasında yollarını kaybeden bir grup Luskan askerinin beklenmedik ziyareti VVulfgar ile Morik'i epey sıkıntıya sokmuş, idil yaşamlanm o savaştan daha fazla bozmuştu. Wulfgar, askerlerden en az birinin onlan Esir Karnavalı'ndan tanıdığına, ama askerlerin köylülere bir şey söylemediğine ya da köylülerin bunu umursamadığına emindi. Askerler oradan aynldıktan sonra hiçbir huzursuzluk söylentisi duymamıştı.

Netice itibanyla bu, VVulfgar ile Morik'in hayatlan boyunca yaşadığı en sessiz kış ve ihtiyaç duyduklan bir mola oldu. Karların hâlâ diz boyu olmasına rağmen mevsim değişip yerini bahara bıraktı ve ikili gelecek için planlar yapmaya başladı.

"Artık eşkıyalık yok," diye Morik'e hatırlattı Wulfgar, Ches ayının ortalarındaki sessiz bir gecede.

"Hayır," diye hemfikir oldu haydut. "O hayati hiç özlemedim."

"Peki, öyleyse Morik ne yapacak?"

"Korkarım Luskan'a geri dönecek," dedi haydut. "Yuvama. Her zaman yuvam olan yere."

"Peki yeni kimliğin seni güvende tutacak mı?" diye sordu VVulfgar samimi bir endişeyle.

Morik gülümsedi. "Halkın hafızası kıttır, dostum," diye açıkladı, kendi kendine sessizce drowlann da hafızasının kıt olmasını umduğunu söyledi, zira Luskan'a geri dönmek demek, VVulfgar'ı izleme görevini terk etmek

demekti. "Biz... sınır dışı edildiğimizden beri, onlar kana susamışlıklannı Esir Kamavalı'nda yüzlerce bahtsız kişiden çıkartmışlardır. Yeni kimliğim beni otoritelerden koruyacaktır ve gerçek kimliğim ise bana sokaklarda ihtiyaç duyduğum saygınlığı kazandıracaktır."

Morik'ten biraz olsun şüphe etmeyen Wulfgar başıyla onayladı. Burada, yaban diyardayken, Morik zekâsıyla pek az kişinin boy ölçüşebildiği Luskan'da olduğu kadar etkileyici değildi.

"Peki Wulfgar ne yapacak?" diye sordu Morik, kendi ses tonundaki samimi endişeyle şaşkınlığa uğrayarak. "Buzyeli Vadisi?" diye sordu Morik. "Eski dostlara mı dönecek?"

Barbar kafasını sağa sola salladı, zira önünde uzanan yolu kendisi de bilmiyordu. Bu ihtimali üzerinde pek düşünmeden bir kenara atması beklenirdi, ama şimdi düşünüyordu. O, Drizzt, Bruenor, Catti-brie, Guenhwyvar ve Regis'e bir zamanlar verildiği isimle, Salonun Yolarkadaşlan'a geri dönmeye hazır mıydı? İbüsten ve şişedeki iblisten kurtulmayı başarmış mıydı? Errtu ile ve esaretinin gerçekliğiyle uzlaşmış mıydı?

"Hayır," diye yanıtladı ve sadece bu kadar söyledi. Eski dostlarıyla bir kez daha göz göze gelip gelemeyeceğini merak etti.

Morik başıyla onayladı, fakat bu habere üzülmesi için kendi sebepleri vardı. Wulfgar'ın onunla beraber Luskan'a dönmesini istemiyordu. İri adamın kılığını değiştirmek yeterince zordu, ama bundan fazlası da vardı. Morik, Wulfgar'ın kara elfler tarafından yakalanmasını istemiyordu.

"Seni ahmak yerine koyuyor ve bütün Auckney bunu biliyor, Feri!" diye kardeşine haykırdı Priscilla.

"Bana böyle hitap etme!" diye çıkıştı adam, kadının yanından geçti ve bu konuyu geçiştirmenin bir yolunu aradı. "Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Priscilla konuyu burada bırakmayacaktı. "Hamileliğinin geldiği safhayı reddedebilir misin?" diye üsteledi. "İki hafta içinde doğuracak."

"Barbar iri bir adamdı," diye hırladı Feringal. "Çocuk da iri olacak ve senin gözünü yanıltan da bu."

"Çocuk normal boyda olacak," diye karşılık verdi Priscilla, "bu ay zarfında öğreneceğin gibi." Kardeşi ondan uzaklaşmaya başladı. "İddiaya varım ki, babasının kıvırcık kahverengi saçlarına sahip afacan bir şey olacak." İşte bu sözler Feringal'ın hışımla dönüp ona bakmasına sebep oldu. "Ölü babasının," diye sözünü bitirdi kadın, biraz olsun sinmeden.

Lord Feringal, aralanndaki birkaç metreyi hızla kapattı ve ablasının yüzüne tokadı bastı. Kendi yaptığı hareketle dehşete kapılıp geriledi ve yüzünü ellerine gömdü.

"Zavallı, boynuzlu kardeşim benim," diye o tokada cevap verdi Priscilla, kızaran yüzünün üzerine koyduğu elinin ardından ona dik dik bakarak.

"Öğreneceksin." Bunu söyledikten sonra odayı terk etti.

Lord Feringal, uzun, çok uzun bir süre boyunca hareketsiz bir şekilde orada durup nefesini bir düzene sokmaya uğraştı.

Konuşmalarından üç gün sonra, hava karları eritecek ve Morik ile Wulfgar'ın köyden aynlmasına izin verecek kadar ısındı. Köylüler onların gittiğini görmekten hiç memnun değildi, özellikle de kar erimeleri yeni canavar saldırılarının habercisiyken. İkili, özellikle de sabırsız Morik, köylülerin yalvarışlarına kulak asmadı.

"Belki de yanınıza geri dönerim," diye belirtti VVulfgar ve Luskan'm dışında Morik ile yollarını ayırdıklan zaman bunu gerçekten de yapabileceğini düşünüyordu. Zaten barbar başka nereye gidebilirdi ki?

Dağ yamacından aşağı iniş yolu yavaş, çamurlu ve zorluydu. İkili sıklıkla atlarından inip onlan dikkatle götürerek yayan ilerlemek zorunda kalıyordu. Dağlar yerlerini Luskan'm batısındaki düzlük araziye bıraktığında, yolculukları nispeten daha rahat oldu.

"Hâlâ mağarada bıraktığımız at arabasına ve erzaklara sahipsin," diye belirtti Morik.

VVulfgar, haydudun ondan aynldığı için vicdan azabı hissetmeye başlamış olduğunu fark etti. "Eminim ki, mağara kış boyunca boş kalmamıştır," dedi barbar. "Tahminimce fazla erzak da kalmamıştır."

"Öyleyse oranın şu andaki sakinlerinin mallannı alırsın sen de," diye yanıtladı Morik göz kırparak. "Muhtemelen devlerdir, yani VVulfgar'm korkacağı bir şey değil." Bu sözler ikisinin de yüzlerine birer gülümseme getirdi, ama bu gülümsemeler uzun sürmedi.

"Köyde kalmalıydın," dedi Morik. "Benimle birlikte Luskan'a geri dönemezsin, yani gideceğin yere karar verene kadar köy senin için en iyi seçim gibi görünüyor."

Yoldaki sapağa geldiler. Bir patika güneydeki Luskan'a, diğeri ise batıya uzanıyordu. Morik VVulfgar'a döndüğünde, adamın ikinci yola, esir alındığı ve Morik'in onu işkence dolu bir ölümden kurtardığı (bunu sadece Morik

söylüyordu) küçük derebeyliğe doğru baktığını gördü.

"İntikam almayı mı düşünüyorsun?" diye sordu haydut.

Wulfgar ona merakla baktıktan sonra ne dediğini anladı. "Hiç sayılmaz, diye yanıtladı. "Şatodaki hanımın başına ne geldiğini merak ediyorum."

"Seni haksız yere kendisini tecavüz etmekle suçlayan kadın mı?" diye sordu Morik.

Wulfgar bu savı kabul etmek istemezmiş gibi omuz silkti. "Hamileydi," diye açıkladı, "ve çok korkmuştu."

"Kocasını boynuzladığını mı düşünüyorsun?" dedi Morik.

Wulfgar dudağım büzdü ve başıyla onayladı.

"Kendi saygınlığını korumak için senin kelleni ortaya sürdü," dedi Morik alayla. "Tipik soylu hanım davranışı."

Wulfgar cevap vermedi, ama duruma pek bu açıdan bakmıyordu. Barbar, kadının onun yakalanmasını asla istememiş olduğunu, kişisel problemlerinin uzaktaki ve gizemli bir çözümü olmasını dilediğini biliyordu. Şerefli olmasa bile, anlayış gösterilebilecek bir davranıştı.

"Bebeği doğurmuş olmalı," diye mırıldandı kendi kendine. "Onu gördüklerine ve çocuğun bana ait olmadığını anladıklarında başına ne geldiğini merak ediyorum."

Morik, Wulfgar'ın ses tonunu fark etti ve bu onu endişelendirdi. "Eğer onun başına ne geldiğini öğrenmek için oraya gidersen, benim senin başına ne geldiğini merak etmem gerekmeyecek," diye tatsızlıkla belirtti Morik. "O kasabaya tanınmadan giremezsin."

Wulfgar başını salladı ve ona karşı çıkmadı, ama aynı zamanda gülümsüyordu ve Morik bu bakışı kaçırmadı. "Ama sen girebilirsin," dedi.

Morik uzun bir süre dostuna dikkatle baktı. "Tabii yolum Luskan'a doğru olmasaydı," diye yanıtladı.

"O yolu kendin seçiyorsun ve dikkatini gerektiren acil bir işin yok," dedi Wulfgar.

"Kış henüz bitmedi. Dağ yamacından aşağı inmekle bir risk aldık. Her an başka bir fırtına daha çıkıp bizi kann altına gömebilir." Morik itiraz etmeye devam etti, ama Wulfgar, onun teklifim düşündüğünü haydudun ses tonundan anlamıştı.

"Dağın güneyinde fırtınalar o kadar da kötü değildir."

Morik alayla güldü.

"Son bir iyilik?" diye sordu Wulfgar.

"Neden umursuyorsun ki?" diye tartıştı Morik. "Kadın neredeyse ölmene sebep olacaktı, hem de Esir Karnavalı'ndaki kalabalığı dahi tatmin edecek kadar feci bir şekilde ölmene."

Bunun cevabından tam olarak emin olmayan Wulfgar omuz silkti, arna

fikrini değiştirecek değildi, "ikimiz arasında son bir dostluk göstergesi," diye teşvik etti, "bir daha birbirimizi görebilme umuduyla yollarımızı ayırabilmemiz için."

Morik tekrar güldü. "Tek istediğin benim yanımda son bir savaşa girmek," dedi şakayla karışık. "İtiraf et, bensizken bir dövüşçü bile sayılmazsın!" Morik'in bu ironik cümlesi karşısında Wulfgar bile kahkahayı bastı, ama bunu yalvaran bir yüz ifadesi takip etti.

"Ah, düş önüme," diye homurdandı Morik, Wulfgar'ın onun yapacağını bildiği üzere razı olarak. "Bir kez daha Lord Brandeburg'ü oynayacağım. Tek umudum, Brandeburg'ün senin kaçışınla ilişkilendirilmemiş ve aynı

anda oradan ayrılmamızın Feringal'a bir rastlantıdan ibaret görünmüş olması."

"Eğer yakalanırsak, dürüst davranır ve Lord Feringal'a kaçışımda hiçbir rol oynamadığım söylerim," dedi Wulfgar, kışın bıraktığı gür sakalın altından çarpık bir gülümseme takınarak.

"Bu vaadinin beni ne kadar rahatlattığını asla bilemezsin," dedi Morik muzipçe, dostunu batıya, Auckney'deki belâya doğru ittirerek.

BÖLÜM 25
AYDINLANMA ANI

İki gün sonra, Morik'in tahmin ettiği kar fırtınası yaşandı, ama şiddeti mevsim sonuyla birlikte oldukça yatışmış ve yolu açık bırakmıştı. İki atlı, güzergâhları üzerinde kalmaya özen göstererek yollarına ağır ağır devam etti. Wulfgar onları zora koşarken, kötü hava şartlarına rağmen kısa zamanda iyi bir mesafe kat ettiler. Kısa süre içinde gelişigüzel serpilmiş çiftlik evlerinin ve taş kulübelerin olduğu bir yöreye geldiler. Artık fırtına onlara müttefik olmuştu, zira perdelerle örtülmüş pencerelerden dışarı pek az kişi bakıyordu ve kalın kürklere bürünmüş olan ikili, yağan karın da etkisiyle tanınacak halde değildi.

Kısa süre sonra, Wulfgar dağ yamacındaki korunaklı bir çıkıntıya sığınıp beklerken, Morik, yani Derinsu Lordu Brandeburg, atını köye sürdü. Gün geçti, fırtına devam etti, ama Morik geri dönmedi. Wulfgar, sığındığı yeri terk ederek Auck Şatosu'nu görebileceği bir noktaya gitti. Morik'in yakalanmış olup olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, hızla aşağı koşturup dostuna yardım etmenin bir yolunu mu bulmalıydı?

Wulfgar kıs kıs güldü. Morik'in, iyi bir yemek için şatoda kalmış ve tam o anda sıcak bir şöminenin önünde kemiklerini ısıtıyor olması daha muhtemeldi. Kendisine sabırlı olmasını söyleyen barbar, atım kaşağılamak için tekrar sığınağına çekildi.

En sonunda Morik, yüzünde hakikaten de sıkkın bir ifadeyle geri döndü. "Dostane kucaklaşmalarla karşılanmadım," diye açıkladı.

"Kılık değiştirmen işe yaramadı mı?"

"Hayır, yaradı," dedi haydut. "Benim Lord Brandeburg olduğumu sanıyorlardı, ama korktuğum üzere, seninle aynı anda ortadan kaybolmamı biraz garip bulmuşlardı."

Wulfgar başıyla onayladı. Bu ihtimâli konuşmuşlardı. "Eğer senden şüphelendilerse neden gitmene izin verdiler peki?"

"Onları, bunun sadece bir rastlantı olduğuna ikna ettim," diye bildirdi,

'Yoksa neden Auckney'e döneyim ki? Elbette, onları inandırmak için büyük bir ziyafete katılmak durumunda kaldım."

"Elbette," diye hemfikir oldu Wulfgar muzipçe, gevrek bir ses tonuyla. "Leydi Meralda ve çocuğundan ne haber? Onu gördün mü?" diye sordu barbar.

Morik atının semerini çıkarttı ve sanki tekrar yola hazırlanıyormuş gibi hayvanı kaşağılamaya başladı. "Gitme zamanımız geldi," diye yanıtladı kesin bir şekilde. "Buradan çok uzaklara."

"Haberler ne?" diye üsteledi Wulfgar, gerçekten endişelenmiş bir halde.

"Burada hiç ziyaretçi ağırlayacak ruh haline sahip bir müttefikimiz, hatta tanıdığımız bile yok," diye yanıtladı Morik. "Wulfgar'rn, Morik'in ve Lord Brandeburg'ün bu derebeylikten bozma sefil, küçük yeri çok, çok geride bırakması daha iyi."

Wulfgar ileri uzanıp haydudun omzunu kavradı ve onu sertçe çevirerek atı kaşağılamasını kesti. "Leydi Meralda?" diye sordu.

"Dün gece bir çocuk doğurmuş," diye çekingenlikle itiraf etti Morik. Wulfgar'ın gözleri beklentiyle genişledi. "İkisi de hayatta," diye derhal ekledi Morik, "şimdilik." Ondan uzaklaşan haydut, yenilenmiş bir şevkle işinin başına döndü.

Wulfgar'm beklenti dolu gözlerinin üzerinde olduğunu hisseden Morik iç çekti ve tekrar ona doğru döndü. "Bak, onlara ona tecavüz ettiğini söyledi," diye dostuna hatırlattı. "Muhtemelen bir yasak ilişkiyi örtbas ediyordu," diye mantık yürüttü Morik. "Genç lorda yaptığı ihaneti gizlemek için yalan söyledi ve seni ölüme mahkum etti." Barbar yine bunu bildiğini belirtecek şekilde başını salladı, zira bunlar Wulfgar için yeni haberler değildi.

Morik ona dik dik baktı. Yaşanılan şeyler hakkında yaptığı, epey dobra olan bu yorumdan hiç etkilenmemiş olması, kadının yüzünden dayak yediği ve neredeyse gaddarca öldürüleceği gerçeğine karşı hiç hiddet göstermemesi haydudu şaşırtmıştı.

"Pekâlâ, çocuğun babasının kim olduğu hakkında şüpheler var," diye açıkladı Morik. "Doğum, kızla yolda karşılaşmamıza kıyasla çok erken gerçekleşti ve hem köyde, hem de şatoda onun hikâyesine inanmayanlar var."

Wulfgar derinden iç çekti. "Bu kadarının olacağından zaten şüphelerimi ştim."

"Lord Feringal ile Meralda'nın düğün gününde uçurumdan aşağı düşüp ölen bir adam olduğu konusunda bazı söylentiler duydum, onun adını haykırarak ölen bir adam."

"Lord Feringal, boynuzlandığı kişinin o olduğuna mı inanıyor?" diye sordu Wulfgar.

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Morik. "Çocuk düğünden evvel

peydahlandığı için —yani senin çocuğun bile olsaydı, durum yine aynı olacaktı— bu konudan emin değil, ama karısının başka biriyle en az bir kere yatmış olduğunu biliyor ve artık bunun tehlikeli yolda başka biri tarafından zorla yapılmış değil de, kendi rızasıyla olmuş olabileceğini düşünüyor."

"Tecavüze uğrayan bir kadın suçlu tutulmaz," diye belirtti Wulfgar, zira kulağa gayet mantıklı geliyordu.

"Ama aldatan bir kadın..." diye meşum bir şekilde ekledi Morik.

Wulfgar tekrar iç geçirdi ve barınaktan dışarı çıkıp şatoya baktı. "Başına ne gelecek?" diye seslendi Morik'e. "Kesinlikle, düğün geçersiz kılınacak," diye yanıtladı, insan şehirlerinde, böyle meselelerden anlayacak kadar çok yaşamış olan Morik.

"Ve Leydi Meralda şatodan ihraç edilecek," dedi barbar umutla.

"Eğer şansı varsa, Feringal Auck'un krallığından parası ve itibarı olmadan sürülür," diye yanıtladı Morik.

"Peki şansı yoksa!" diye sordu Wulfgar.

Morik yüzünü buruşturdu. "Soylu adamların eşleri böyle suçlar için idam edilir," diye yanıtladı görmüş geçirmiş haydut.

"Çocuğa ne olur?" diye sordu, git gide sinirleri bozulan Wulfgar. Geçmişte yaşadığı feci deneyimleri, zihninin kenarına sokulmaya başlamıştı.

"Eğer şansı varsa o da sürülür," diye yanıtladı Morik, "fakat korkanm ki böyle bir şeyin olması için şansının kadınınkinden de yaver gitmesi gerekli. Oldukça karmaşık bir durum. Çocuk, Auck'un krallığına karşı bir tehdit, ama aynı zamanda kibrine karşı da."

"Bir çocuğu, yardıma muhtaç bir bebeği öldürecekler mi yani?" diye sordu Wulfgar, o feci hatıralan daha da fazla su yüzüne çıktıkça dişlerini sıkarak.

"İhanete uğramış bir lordun hiddeti hafife alınmamalıdır," diye ciddiyetle yanıtladı Morik. "Lord Feringal zayıflık gösteremez, yoksa tebaasının saygısını ve topraklarını kaybetmeyi göze almış olur. Karmaşık ve nahoş bir iş. Şimdi buradan defolup gidelim."

Wulfgar hakikaten de gitmişti. Barınağın altından hışımla çıkmış ve hızla patikadan aşağı inmeye başlamıştı. Morik hızla ona yetişti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu haydut, Wulfgar'ın aklından ne geçtiğini fark ederek.

"Bilmiyorum, ama bir şeyler yapmalıyım," dedi Wulfgar, siniri arttıkça temposunu da hızlandırarak. Morik ise ona yetişmek için çaba sarfetti. Köye girdiklerinde, fırtına tekrar onlara müttefik oldu, zira etrafta hiçbir köylü yoktu. Wulfgar'ın gözleri, Auck Şatosu'na giden köprüye kenetlenmişti.

9"°^»

"Planladığınız gibi çocuğu verin," diye tavsiyede bulundu Vekilharç

Temigast, odada volta atmakta olan Lord FeringaPa.
"Artık durum değişti," diye kekeledi adam, yumruklarını çaresizce iki yanına vurarak. Priscilla'ya baktı. Ablası rahatça oturuyordu ve kendini beğenmiş gülümseyişi ona, daha en başından bir köylüyle evlenme konusunda kendisini uyarmış olduğunu hatırlatıyordu.
"Herhangi bir şeyin değişip değişmediğini bilmiyoruz," dedi her zaman mantığın sesi olan Temigast.
Priscilla burnundan soludu. "Saymayı bilmiyor musun?" diye sordu.
"Çocuk erken doğmuş olabilir," diye itiraz etti Temigast.
"Şimdiye kadar gördüğüm tüm bebekler kadar sağlıklı," dedi Priscilla. "Erken doğum falan değil, Temigast ve bunu sen de biliyorsun." Priscilla dosdoğru kardeşine baktı ve bütün gün boyunca Auck Şatosu'nun mevzuu olan söylentiyi tekrarladı. "Çocuk yaz ortasında peydahlandı," dedi, "yoldaki saldırıdan önce."
"Bundan nasıl emin olabilirim?" diye haykırdı Lord Feringal. Elleriyle pantolonunun yanlarını çekiştirdi; bu, aklını kemiren düşüncelere uygun bir tepkiydi.
"Nasıl olamazsın?" diye lafı yapıştırdı Priscilla. "Bir ahmak yerine kondun ve tüm köyün eğlencesi oldun. Şimdi bunu zayıflık göstererek sineye mi çekeceksin?"
"Onu hâlâ seviyorsunuz," diye araya girdi Vekilharç Temigast.
"Seviyor muyum?" dedi Lord Feringal. Bariz bir şekilde ikiye bölünmüş ve kafası karışmıştı. "Artık bundan emin değilim."
"Öyleyse onu ihraç edin," diye önerdi vekilharç. "Çocuğuyla birlikte buradan sürün."
"Bu, köylülerin daha da fazla gülmesine sebep olur," diye gözlemledi Priscilla huysuzca. "Çocuğun yirmi yıl sonra dönüp krallığını elinden almasını ister misin? Böyle hikâyeleri kim bilir kaç kez duymuşuzdur?"
Temigast kadına dik dik baktı. Böyle şeyler olmuştu, ama sıklıkla olan bir şey değildi.
"Peki ne yapacağım öyleyse?" diye ablasından cevap istedi Lord Feringal.
"Fahişeye bir ihanet duruşması yapılacak," diye yanıtladı Priscilla, 'doğruya doğru' bir ses tonuyla, "ve sadakatsizliğinin ürünü de hızla, adilce bertaraf edilecek."

"Bertaraf?" diye şüpheyle tekrarladı Feringal.
"Çocuğu öldürmenizi istiyor," diye huzursuzca açıkladı Temigast.
"Onu dalgalara fırlat," dedi Priscilla hararetle, sandalyesinden kalkarak. "Eğer şu anda bir zayıflık göstermezsen halk sana saygı duyacaktır."
"Eğer masum bir çocuğu öldürürsen sizden daha fazla nefret ederler,"

dedi Temigast hiddetle, Lord Feringal'dan çok Priscilla'ya.
"Masum mu?" Priscilla sanki bu düşünce manüksızmış gibi şaşakaldı.
"Bırak senden nefret etsinler," dedi Lord Feringal'a, yüzünü kardeşininkine bir santim kalana kadar yaklaştırarak. "Seninle alay etmelerinden iyidir. O piçin yaşamasına izin mi vereceksin? Meralda'yla senden önce yatan birini sana sürekli olarak hatırlatacak olan o veledi sağ mı koyacaksın?"
"Kapa çeneni!" diye emretti Lord Feringal, kadını geriye iterek.
Priscilla bana mısın demedi. "Ah, ama Jaka Sculi'nin kollarında nasıl da zevkle inlemiştir," dedi ve kardeşi hiddetle öyle bir titriyordu ki sıktığı dişlerinin arasından konuşamıyordu bile. "İddiaya girerim, o şirin poposunu da onun önünde havaya dikmiştir," diye müstehcen bir şekilde sözünü bitirdi Priscilla.
Genç lorddan, vahşi, hırıltı dolu sesler yükseldi. Ablasını iki eliyle birden omuzlanndan kavradı ve kenara itti. Priscilla bütün bunlar sırasında gülümsüyordu, tatmin olmuştu, zira gözü dönen lord, Temigast'ı kenara iterek hışımla geçmiş ve merdivenlere doğru koşturmuştu. Meralda'ya ve piç evladına giden merdivenlere doğru.
"Bildiğin üzere, şato korunuyor," diye ona hatırlattı Morik haykırarak. Fakat sesi uluyan rüzgâr arasından çok zayıf duyuluyordu.
VVulfgar zaten bu uyarıya kulak asacak değildi. Gözleri Auck Şatosu'na kenetlenmişti ve köprüye ilerleyişi hiç durmadı. Kar yığınlarım sanki Dünyanın Omurgası, yani eskiden olduğu adam ve şimdi dönüştüğü kurban arasındaki engelmiş gibi tasavvur etti. Artık, zihni en sonunda sert içicinin etkisinden arınmış olan, irade gücü ona esaretinin feci hatıralarına karşı bir zırh görevi gören VVulfgar önünde duran seçenekleri net bir şekilde görüyordu. Yaşamaya başladığı hayata geri dönebilir veya yoluna sebatla devam edip o duygusal engeli aşar, eskiden olduğu adama geri dönmek için tırnaklanyla kazıyarak mücadele verebilirdi.
Barbar hırladı ve fırtınaya karşı azimle ilerledi. Hatta köprüye vardığında,

karların tırabzanlarda ve şatonun ön kapısında birikmiş olduğu sağ tarafa geçerek hızını arttırdı. Wulfgar, dizlerine kadar batarak birikintinin üzerine tırmandı, ama hırlayıp yoluna devam etti ve hızını korudu. Kar yığının tepesinden sıçradı ve çekicinin kafasını surun tepesine kanca gibi taktı. Çekici yüksek sesle taşa çarptığında, Wulfgar yukarıdan gelen ürkmüş bir haykırış işitti, ama hiç yavaşlamadı. Devasa kaslan gerilip asıldı ve onu yukarı çekti. Surun üzerine çıkan Wulfgar yuvarlandı ve kara gömülmüş engelin üzerinden aştı. Çevik bir şekilde, içerideki kale burcuna, afallayıp kalan iki muhafızın tam ortasına indi. Ellerini ısıtmaya çalışan muhafızların ikisinde de silah yoktu.

Morik de Wulfgar'm yolunu izledi ve sura en az dostunun katıksız gücüyle yaptığı kadar hızlı bir şekilde tırmanmak için çevik hareketler sergiledi. Yine de kale burcuna vardığında, Wulfgar çoktan avluya inmiş, ana şatoya doğru hışımla ilerliyordu. İki muhafız da yere yığılmış, inlemekteydi; biri çenesini kavramış, diğeri ise cenin gibi kıvrılmış, kamını tutuyordu. "Kapıyı koruyun!" diye haykırmayı başardı muhafızlardan biri.

Ana kapı açıldı ve bir adam dışarı baktı. Wulfgar'ın hızla geldiğini gören adam kapıyı derhal kapadı. Wulfgar, kapı kapanmadan önce oraya vardı ve tüm gücüyle ittirdi. Adamın çılgınlar gibi yardım istediğini, başka bir muhafız ona katıldığında ve ikisi birlikte tüm güçleriyle kapıya abandıklarında, kapının daha güçlü bir şekilde itildiğini hissetti.

"Ben de geliyorum," diye seslendi Morik, "fakat bunun nedenini sadece tanrılar bilir!"

Düşünceleri çok uzaklarda, karanlık ve dumanlı bir mekânda, çocuğunun son dehşet feryadının havayı yardığı bir yerde olan Wulfgar, dostunu duymadı. Ona ihtiyacı da yoktu zaten. Kapı içeri doğru sonuna kadar açılana kadar böğürerek tüm gücüyle ittirdi ve iki muhafızı antrenin arka duvarına doğru çocuk fırlatır gibi fırlattı.

"Nerede o?" diye sordu Wulfgar ve daha sözünü bitirmeden antrenin kapısı açıldı. Liam Woodgate, elinde bir kılıçla birlikte hücum etti.

"Şimdi hesap verme vakti, it herif!" diye haykırdı sürücü, hızla ve sertçe saldırıp bir sahte saplama yaparak. Kılıcı geri çekip aniden hızla çevirdi, sonra yandan bir kesme gösterip tekrar döndürerek ölümcül bir saplama şeklinde dosdoğru ileri atıldı.

Liam iyiydi, tüm Auckney'deki en iyi dövüşçüydü ve bunu biliyordu. Wulfgar'ın çekicinin nasıl o kadar da hızlı gelip kılıcı kanca gibi tuttuğunu ve onu güvenle hedeften uzağa savuşturduğunu anlamakta güçlük çekmesinin sebebi de buydu. İri barbar, Liam'ın kılıcının erim hizasına girebilecek kadar hızlı ve çevik bir şekilde ayaklarının üzerinde dönmeyi nasıl başarmıştı? Mükemmel bir şekilde dönüp kaim kolunu Liam'm kılıç

tutan kolunun altına nasıl sokabilmişti? Liam kendi yeteneğinin farkındaydı ve bu yüzden, zeki saldırısının nasıl da bu kadar eksiksiz bir şekilde kendi aleyhine çevrilmiş olduğunu anlaması daha da zordu. Liam sadece, yüzünün aniden taş duvara bastınldığını, kollarının sıkıca arkasına büküldüğünü ve hırlayan barbarın nefesinin ensesinde olduğunu anladı.

"Leydi Meralda ve çocuk," diye sordu Wulfgar. "Neredeler?"

"Sana söyleyeceğime ölürüm daha iyi!" diye meydan okudu Liam. Wulfgar daha da bastırdı. Zavallı yaşlı gnom kesinlikle öleceğini düşündü, ama kararlılığını koruyup çenesini tuttu ve acıyı hırlayarak kabul etti.

Wulfgar onu döndürdü ve art arda iki defa duvara çarptı. Nasıl olduysa

ayakta durmayı başarabildiğinde ise gnomu yere çaldı. Liam neredeyse, hızla yanından geçip diğer kapıdan şatoya giren Morik'in ayağına dolaşacaktı.
Wulfgar da haydudun hemen ardındaydı. Sesler duydular ve Morik başı çekti. Bir çifte kapıyı hışımla açıp rahat bir oturma odasına girdi.
"Lord Brandeburg?" diye sordu Leydi Priscilla.
Wulfgar, haydudun peşinden odaya dalınca, Priscilla korkuyla çığlığı bastı ve sandalyesine geri oturdu. "Leydi Meralda ile çocuk nerede?" diye kükredi barbar.
"Yeterince sorun çıkartmadın mı?" diye sordu Vekilharç Temigast, ilerleyip cesurca iri adamın önünde durarak.
Wulfgar dosdoğru adamın gözlerinin içine baktı. "Çok fazla," diye itiraf etti, "ama burada değil."
İşte bu sözler Temigast'ı şaşırttı.
"Neredeler?" diye sordu Wulfgar, koşturup Priscilla'nın yanına giderek.
"Hırsızlar! Katiller!" diye haykırdı Priscilla ve bayılacak gibi oldu.
Wulfgar, bakışlarını Temigast'in gözlerine kenetledi. Yaşlı vekilharç, Wulfgar'ı şaşırtacak şekilde başım salladı ve merdiveni işaret etti.
O bunu yaparken, Priscilla Auck tüm hızıyla merdiveni tırmanmaya başladı.
"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin var mı?" diye sordu Meralda'ya sordu Feringal. Kadımn yatağının yanında duruyordu ve kız bebek sarılıp sarmalanmış bir halde onun yanında yatıyordu. "Bize? Tüm Auckney'e?"
"Anlamanız için size yalvarırım, lordum," diye yakardı kadın.
Feringal yüzünü buruşturdu ve yumruklanyla gözlerini ovuşturdu. İfadesi çelik gibi soğuklaştı ve yatağa uzanıp bebeği kadının yanından aldı.

Meralda ona doğru hamle etti, ama gücü yoktu ve bu yüzden yatağa geri yığıldı. "Ne yapıyorsun?"
Feringal hızla pencerenin önüne gitti ve perdeyi açtı. "Ablam bunu kayaların ve dalgaların üzerine fırlatmamı söylüyor," dedi, acıyla buruşturduğu yüzü ve sıktığı dişlerinin arasından konuşarak, "ihanetinin kanıtından kurtulmamı söylüyor."
"Lütfen, Feringal, bunu yapma—" diye başladı Meralda.
"Ne dediklerini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Feringal, sanki kadın hiç konuşmamış gibi. Gözlerini kırpıştırdı ve burnunu koluna sildi. "Jaka Sculi'nin çocuğu."
"Lordum!" diye haykırdı kadın, kan çanağına dönmüş gözlerinde korkuyla.
"Bunu nasıl yapabildin?" diye haykırdı Feringal, sonra ellerindeki bebeğe ve açık pencereye baktı. Meralda ağlamaya başladı.
"Boynuz yedim, şimdi de katil olacağım," diye kendi kendine mırıldandı

Feringal, pencereye yaklaşırken. "Beni mahvettin, Meralda!" diye lanet okudu. Kollarını ileri uzattı ve ağlayan bebeği dışarı çıkarttı. Sonra küçük masum kız çocuğuna baktı ve onu hızla geri çekip bağrına bastı; göz yaşlan bebeğinkilere karıştı. "Beni mahvettin, diyorum sana!" diye haykırdı ve nefesi zorla, işkenceyle alınan soluklara dönüştü.

Aniden odanın kapısı açıldı ve Leydi Priscilla içeri daldı. Kapıyı vurarak kapattı ve sürgüyü çekti. Etrafına hızla bakındıktan sonra kardeşinin yanına koştu ve tiz bir sesle haykırdı. "Onu bana ver!"

Lord Feringal, omzunu çevirdi ve bebeği Priscilla'nın ileri uzanan ellerinden korudu.

"Ver onu bana!" diye tekrar cıyakladı kadın ve bebeği kapmak için kardeşiyle didişmeye başladı.

Wulfgar derhal kadının peşinden gitti ve dönen merdiveni dörder dörder tırmandı. Pahalı duvar haklarıyla dolu olan uzun bir koridora çıktı ve homurdamp duran başka bir şato muhafızına rastladı. Barbar zayıf adamın kılıcını kenara savurup boğazına yapıştı ve onu havaya kaldırdı.

Morik hızla onun yanından geçti, tek tek kapılara gidip kulak kabarttı ve aniden bir tanesinin önünde durdu. "Buradalar," diye bildirdi. Kapı kulbuna elini attı ve kilitli olduğunu gördü.

"Anahtar?" diye sordu Wulfgar, muhafızı sarsarak.

Adam, barbarın çelikten bileğini kavradı. "Anahtar yok," dedi nefes nefese. Wulfgar onu boğazlamak üzereydi, ama hırsız araya girdi.

"Kafana takma, kilidi açarım," dedi, elini hızla kemerindeki keseye atarak.

"Asıl sen kafana takma, bende bir anahtar var," diye haykırdı Wulfgar. Morik kafasını kaldınp baktığında, hâlâ kolunun ucunda debelenip duran muhafızla birlikte yanına doğru geldiğini gördü. Wulfgar, zavallı adamı firlatıp ahşap kapıdan geçirirken Morik yoldan çekildi. "Anahtar," diye açıkladı barbar.

"İyi atıştı," diye yorum yaptı Morik

"Bu konuda deneyimliyim," dedi Wulfgar, şaşırıp kakın muhafızın yanından fırtına gibi geçip odaya dalarak.

Meralda yatağında oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, Lord Feringal ile ablası ise açık pencerenin önündeydi ve bebek Feringal'rn kollarındaydı. Sanki çocuğu dışan fırlatmak istermişçesine pencereye doğru eğilmişti, iki kardeş ve Meralda, afallamış bakışlarını Wulfgar'a çevirdi ve Morik barbarın hemen ardından odaya dalınca gözleri daha da genişledi.

"Lord Brandeburg!" diye haykırdı Feringal.

Leydi Priscilla kardeşine haykırdı, "Hemen at şunu, yoksa her şeyi mahve—"

"Çocuk benimdir!" diye ilan etti Wulfgar. Priscilla şaşkınlık içinde

cümlesinin sonunu yutuverdi. Feringal sanki taşa dönmüş gibi donakaldı.
"Ne?" diye şaşırıp kaldı genç lord.
"Ne?" diye şaşırıp kaldı Leydi Priscilla.
"Ne?" Morik de aynı zamanda nefesini tuttu.
"Ne?" diye sessizce sordu Meralda ve şaşkınlığını gizlemek için çabucak öksürdü.
"Çocuk benimdir!" diye sertçe tekrarladı Wulfgar, "ve eğer bebeği pencereden dışan atarsan, peşinden o kadar hızlı takip edersin ki, yere ondan önce çakılır ve paramparça olan vücudunla onun canını kurtarırsın."
"Acil durumlarda ne de şairane oluyorsun," diye belirtti Morik. Lord Feringal'a ise şöyle ekledi, "Pencere küçük, evet, ama iddiaya girerim iri dostum seni oradan sıkıştırmayı başarabilir. Tabii şişko ablanı da."
"Babası sen olamazsın," diye bildirdi Lord Feringal, sanki dizleri boşalacakmış gibi şiddetle titreyerek. Her zaman için cevaplarla etrafında dolaşıyormuş gibi görünen Priscilla'ya bir yanıt bekleyerek baktı. "Bu ne biçim bir numara?"
"Ver şunu bana!" diye emretti Priscilla. Kardeşinin kendisini felç eden şaşkınlığını kendi lehine kullanarak ileri atıldı ve çocuğu Feringal'm ellerinden kopanp aldı. Meralda haykırdı, bebek ağladı ve Wulfgar, oraya zamanında varamayacağım, masum bebeğin sonunun gelmiş olduğunu

bildiği halde ileri atıldı.
Priscilla pencereye doğru döndüğünde, kardeşi önüne atladı ve yüzüne tokadı bastı. Afallayan kadın geriye tökezledi ve Feringal çocuğu onun kollarından alıp kadını tekrar iterek yere devirdi.
Wulfgar kesin, net bir an içinde adama baktı ve bariz hiddet ve tiksinti içinde olduğu halde Feringal'ın çocuğa zarar vermeyeceğini şüphe götürmez bir şekilde anladı. Barbar, yaptığı gözlemden ve genç adamın çocuğa hiçbir zarar vermeyeceğinden emin bir şekilde hızla odayı aştı.
"Çocuk benim," dedi barbar hırlayarak ve çığlıklar atan bebeği Feringal'ın git gide zayıflayan kollarından almak için nazikçe ileri uzanarak. "Geri dönmeden önce bir ay daha beklemeyi planlıyordum," diye açıkladı, dönüp Meralda'ya bakarak. "Ama erken doğurduğun iyi olmuş. Çocuğum tam anlamına olgunlaşmış olsaydı, muhtemelen seni doğumda öldürürdü."
"Wulfgar!" diye aniden haykırdı Morik.
Görünüşe bakılırsa cesaretinin bir kısmını ve hiddetinin büyük bölümünü geri kazanmış olan Lord Feringal, kemerinden bir hançer çekmiş ve sertçe barbara saldırmıştı. Fakat Morik'in endişelenmesine gerek yoktu, zira Wulfgar bu hareketi işitmişti. Tehlikeden korumak için bebeği bir eliyle havaya kaldıran Wulfgar hızla döndü ve serbest olan eliyle hançeri tokatlayıp uzaklaştırdı. Feringal ona yaklaştığında, Wulfgar bir dizini kaldmp adamın

apış arasına gömdü. Lord Feringal yere yığıldı ve kıvrılıp inleyen bir et yığınına dönüştü.

"Sanırım, iri dostum bir daha asla kendi çocuklarınızı yapamamanızı sağlayabilir," diye belirtti Morik, Meralda'ya göz kırparak.

Meralda bu sözleri duymamıştı bile, afallamış bir halde Wulfgar'a ve kendi çocuğu olarak sahip çıktığı bebeğe bakıyordu.

"Yoldaki hareketim için, gerçekten özür dilerim, Leydi Meralda," dedi barbar ve artık kalabalık bir seyirci kitlesine oynuyordu; Liam Woodgate, Vekilharç Temigast ve geri kalan yarım düzine şato muhafızı kapının önünde belirmiş, fal taşı gibi açık gözlerle kendisine bakmaktaydı. Wulfgar'ın önünde, yerde yatan Leydi Priscilla kafasını kaldmp, gözlerinde şaşkınlık ve dizginsiz bir öfkeyle ona baktı.

"Bunu yapmama sebep olan şey içki ve sizin güzelliğinizdi," diye açıkladı Wulfgar. İlgisini çocuğa doğru çevirdi ve onu havaya kaldmp panldayan mavi gözlerine baktığında yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ama suçumun mahsulü için özür dilemeyeceğim," dedi. "Bunu asla yapmam."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Lord Feringal, dizlerinin üzerinde debelenerek.

Wulfgar bir eliyle aşağı uzandı ve onu yakasından kavradı. Güçlü bir şekilde asılıp lordun kalkmasına yardımcı olarak onu çevirdi ve boğar gibi

Adam, barbarın çelikten bileğini kavradı. "Anahtar yok," dedi nefes ,ıefese. Wulfgar onu boğazlamak üzereydi, ama hırsız araya girdi.

"Kafana takma, kilidi açanm/' dedi, elini hızla kemerindeki keseye atarak.

"Asıl sen kafana takma, bende bir anahtar var," diye haykırdı Wulfgar. Morik kafasını kaldırıp baktığında, hâlâ kolunun ucunda debelenip duran muhafızla birlikte yanına doğru geldiğini gördü. Wulfgar, zavallı adamı fırlatıp »ıhşap kapıdan geçirirken Morik yoldan çekildi. "Anahtar," diye açıkladı barbar. "İyi atıştı," diye yorum yaptı Morik

"Bu konuda deneyimliyim," dedi Wulfgar, şaşırıp kalan-muhafızın yanından fırtına gibi geçip odaya dalarak.

Meralda yatağında oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, Lord Feringal ile ablası ise açık pencerenin önündeydi ve bebek Feringal'ın kollarındaydı. Sanki çocuğu dışarı fırlatmak istermişçesine pencereye doğru eğilmişti. İki kardeş ve Meralda, afallamış bakışlarım Wulfgar'a çevirdi ve Morik barbarın hemen ardından odaya dalınca gözleri daha da genişledi.

"Lord Brandeburg!" diye haykırdı Feringal.

Leydi Priscilla kardeşine haykırdı, "Hemen at şunu, yoksa her şeyi tnahve—"

"Çocuk benimdir!" diye ilan etti Wulfgar. Priscilla şaşkınlık içinde

cümlesinin sonunu yutuverdi. Feriıngal sanki taşa dönmüş gibi donakaldı.
"Ne?" diye şaşırıp kaldı genç l<ord.
"Ne?" diye şaşırıp kaldı Leydi Priscilla.
"Ne?" Morik de aynı zamanda nefesini tuttu.
"Ne?" diye sessizce sordu Merada ve şaşkınlığını gizlemek için çabucak öksürdü.
"Çocuk benimdir!" diye sertle tekrarladı Wulfgar, 'Ve eğer bebeği pencereden dışan atarsan, peşinder^ 0 kadar hızlı takip edersin ki, yere ondan önce çakılır ve paramparça olan vücudunla onun canını kurtarırsın."
"Acil durumlarda ne de şairane oluyorsun," diye belirtti Morik. Lord Feringal'a ise şöyle ekledi, "Pencere küçük, evet, ama iddiaya girerim iri dostum seni oradan sıkıştırmayı başarabilir. Tabii şişko ablanı da."
"Babası sen olamazsın," di\-e bildirdi Lord Feringal, sanki dizleri boşalacakmış gibi şiddetle titreye^rek. Her zaman için cevaplarla etrafında dolaşıyormuş gibi görünen Prisci fla'ya bir yamt bekleyerek baktı. "Bu ne biçim bir numara?"
"Ver şunu bana!" diye emrett-i priscilla. Kardeşinin kendisini felç eden şaşkınlığını kendi lehine kullanarak ileri atıldı ve çocuğu Feringal'ın ellerinden kopanp aldı. Meralda haykırdı, bebek ağladı ve Wulfgar, oraya zamanında varamayacağım, mas5Um bebeğin sonunun gelmiş olduğunu

bildiği halde ileri atıldı.
Priscilla pencereye doğru döndüğünde, kardeşi önüne atladı ve yüzüne tokadı bastı. Afallayan kadın geriye tökezledi ve Feringal çocuğu onun kollarından alıp kadını tekrar iterek yere devirdi.
VVulfgar kesin, net bir an içinde adama baktı ve bariz hiddet ve tiksinti içinde olduğu halde Feringal'rn çocuğa zarar vermeyeceğini şüphe götürmez bir şekilde anladı. Barbar, yaptığı gözlemden ve genç adamın çocuğa hiçbir zarar vermeyeceğinden emin bir şekilde hızla odayı aştı.
"Çocuk benim," dedi barbar hırlayarak ve çığlıklar atan bebeği FeringaPın git gide zayıflayan kollarından almak için nazikçe ileri uzanarak. "Geri dönmeden önce bir ay daha beklemeyi planlıyordum," diye açıkladı, dönüp Meralda'ya bakarak. "Ama erken doğurduğun iyi olmuş. Çocuğum tam anlamına olgunlaşmış olsaydı, muhtemelen seni doğumda öldürürdü."
"Wulfgar!" diye aniden haykırdı Morik.
Görünüşe bakılırsa cesaretinin bir kısmını ve hiddetinin büyük bölümünü geri kazanmış olan Lord Feringal, kemerinden bir hançer çekmiş ve sertçe barbara saldırmıştı. Fakat Morik'in endişelenmesine gerek yoktu, zira "VVulfgar bu hareketi işitmişti. Tehlikeden korumak için bebeği bir eliyle havaya kaldıran Wulfgar hızla döndü ve serbest olan eliyle hançeri tokatlayıp uzaklaştırdı. Feringal ona yaklaştığında, Wulfgar bir dizini kaldırıp adamın

apış arasına gömdü. Lord Feringal yere yığıldı ve kıvrılıp inleyen bir et yığınına dönüştü.

"Sanrnm, iri dostum bir daha asla kendi çocuklarınızı yapamamanızı sağlayabilir," diye belirtti Morik, Meralda'ya göz kırparak.

Meralda bu sözleri duymamıştı bile, afallamış bir halde VVulfgar'a ve kendi çocuğu olarak sahip çıktığı bebeğe bakıyordu.

"Yoldaki hareketim için, gerçekten özür dilerim, Leydi Meralda," dedi barbar ve artık kalabalık bir seyirci kitlesine oynuyordu; Liam Woodgate, Vekilharç Temigast ve geri kalan yanm düzine şato muhafızı kapının önünde belirmiş, fal taşı gibi açık gözlerle kendisine bakmaktaydı. Wulfgar'rn önünde, yerde yatan Leydi Priscilla kafasını kaldırıp, gözlerinde şaşkınlık ve dizginsiz bir öfkeyle ona baktı.

"Bunu yapmama sebep olan şey içki ve sizin güzelliğinizdi," diye açıkladı Wulfgar. İlgisini çocuğa doğru çevirdi ve onu havaya kaldırıp parıldayan mavi gözlerine baktığında yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ama suçumun mahsulü için özür dilemeyeceğim," dedi. "Bunu asla yapmam."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Lord Feringal, dizlerinin üzerinde debelenerek.

"VVulfgar bir eliyle aşağı uzandı ve onu yakasından kavradı. Güçlü bir şekilde asılıp lordun kalkmasına yardımcı olarak onu çevirdi ve boğar gibi

tuttu. "Beni ve çocuğu unutacaksın," diye kulağına fısıldadı Wulfgar. "Yoksa BuzyeU Vadisi'nin birleşmiş kabileleri gelip seni ve sefil küçük kasabanı ortadan kaldırır."

Wulfgar genç lordu, Morik'in hazır kollarına doğru ittirdi. Liam'a ve diğer tehlikeli muhafizlara bakan Morik, adamın gırtlağına keskin bir hançer dayamakta hiç gecikmedi.

"Bize yol için erzak getirin," diye talimat verdi Wulfgar. "Bebeği saracak battaniyeye ve yemeğe ihtiyacımız var." Wulfgar ve bebek haricinde, odadaki herkesin yüzünde şaşkınlık dolu ifadeler vardı. "Dediğimi yapın!" diye kükredi barbar. Kaşlarını çatan Morik, yanında Lord Feringal ile birlikte kapıya doğru ilerledi ve debelenen Priscilla'yı da önüne kattı.

"Gidin getirin!" diye Liam ve Priscilla'ya emretti haydut. Arkasına baktı ve Wulfgar'ın Meralda'ya doğru ilerlediğini gördü. Bu yüzden daha da ilerledi ve hepsini dışarı çıkarttı.

"Böyle bir şey yapmana ne sebep oldu?" diye sordu Meralda, Wulfgar ve çocukla birlikte odada yalnız kaldığında.

"İçinde bulunduğun sorunu anlamak zor değildi," diye açıkladı Wulfgar. "Seni haksız yere suçladım."

"Bunu anlayabilirim," diye yanıtladı Wulfgar. "Kapana kısılmış ve korkmuştun, ama en sonunda beni esaretten kurtarmak için her şeyi tehlikeye

atabildin. Bu davranışını karşılıksız bırakamazdım."
Bütün bunları hazmedemeyecek kadar kafası karışmış olan Meralda kafasını sağa sola salladı. Aklında birçok soru ve his dönüp duruyordu. Feringal'ın yüzündeki umutsuz bakışı görmüş, bebeği gerçekten de kayalıklara atacağını sanmıştı. Fakat, en sonunda bunu yapmayı başaramamış, ablasının yapmasına da izin vermemişti. Bu adamı gerçekten seviyordu —nasıl sevmesindi ki? Fakat yine de, onu asla ve asla yanında tutamayacak olduğunu bilmesine rağmen çocuğuna duyduğu beklenmedik hisleri inkâr edemezdi.
"Bebeği buradan uzaklara götüreceğim," dedi Wulfgar kararlılıkla, sanki kadının zihnini okumuş gibi. "Bizimle birlikte gelebilirsin."
Meralda hafifçe güldü, ama bunun neşeyle bir ilgisi yoktu, zira az sonra ağlamaya başlayacağını biliyordu. "Gelemem," dedi, sesi fısıltı halinde çıkarak. "Kocama karşı bir görevim var, tabii eğer beni kabul ederse; aynı şekilde aileme karşı da sorumluyum. Eğer seninle gelirsem bizimkiler derinden yaralanır."
"Görev mi? Burada kalmanın tek sebebi bu mu yani?" diye sordu Wulfgar, görünüş itibarıyla başka bir şeylerin daha olduğunu sezerek.
"Onu seviyorum işte," diye yanıtladı Meralda, güzel yüzünden aşağı yaşlar süzülerek. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, ama

gerçekten de bebek ona âşık olmadan önce—"
Wulfgar elini kaldırdı. "Bana bir açıklama borçlu değilsin," dedi "zira seni veya başka birini yargılayacak durumda demlim. Senin... sorunum anladım ve bu yüzden cömertliğinin karşılığını ödemek için geldim hepsi setivnr^ !? -rd ^^ r6hİne **"& kapi **&* d0^ baktl'"Sem seviyor dedi. Gözlen ve acısının derinliği bunu net bir şekilde gösterdi " Kalmakla doğru olanı yaptığımı mı düşünüyorsun?"
Wulfgar omuz silkti ve herhangi bir yargıda bulunmayı yine reddetti
Onu terk edemem," dedi Meralda ve elini uzatıp nazikçe bebeğin yuzunu okşadı, ama bebeği yanımda da tutamam. Fermgal kızımı asla kabul etaez, diye kabullendi, boş ve hüzünlü bir ses tonuyla, zira kızıyla birlikte u!!1 /amanm sonuna yaklaştığım anlamıştı. "Ama artık kendisini aldatmadığımı sandığı için belki de onu Auckney'deki başka bir aüenin yanına verebilir," diye zayıfça önerdi.
"Ona acısını, sana da yalanım hatırlatır," dedi Wulfgar hafifçe. Kadım suçlamıyor sadece ona gerçeği hatırlatıyordu. "Ayrıca o şirret ablasının ulaşabileceği bir yerde olur."
Meralda bakışlarım indirdi ve acı gerçeği kabul etti. Bebek Aucknev'de güvende olamazdı.y
"Onu benden iyi kim yetiştirebilir?" diye aniden sordu Wulfgar ses

tonunda kararlılıkla. Minik kız çocuğuna bakti ve dudaklan kıvrılıp s'evei dolu bir gülümsemeyi şekillendirdi. g
"Bunu yapar mısın?"
Wulfgar başıyla onayladı. "Memnuniyetle "
"Onu korur musun?" diye üsteledi Meralda. "Ona annesini anlatır mısın?"
Wulfgar başıyla onayladı. "Yolumun şimdi nereye uzandığmı bilmiyorum, diye açıkladı, "ama buradan o kadar da çok uzaklara gideceğimi sanmıyorum. Belki de günün birinde geri dönerim, ya da en azından annesini görmek için o döner."
Meralda hıçkırıklarla sanlıyor, yüzü göz yaşlanyla parlıyordu. Wulfaar izlenmediğinden emin olmak için kap, eşiğine baktı ve eğilip genç kadîm yanagmdan öptü. "Sanırım en iyisi bu," dedi sessizce. "Raz, mısm?"
Meralda, bu kahramanlığı hak etmek için hiçbir şey yapmamış oldukları halde onu ye bebeği kurtarmak için her şeyini tehlikeye atmış olan bu adama bir sure baktıktan sonra başıyla onayladı.
Yaşlar sular seller gibi akmaya devam etti. Wulfgar kadının hissettiği acıyı, yaptığı fedakârlığın büyüklüğünü adayabiliyordu. Öne doğru eğilin Meralda nrn kızını son bir kez öpmesine izin verdi, ama onu kollarından almaya davranınca Wulfgar geri çekildi. Meralda'mn anlayış dolu gülümsemesi buruktu.

"Elveda, küçük kız," dedi hıçkırıklarının arasından ve kafasını çevirdi. Wulfgar son bir kez daha Meralda'yı başıyla selamladıktan sonra, iri kollarına sardığı bebekle arkasını döndü ve odadan çıktı.
Morik'i koridorda durmuş oradan oraya emirler yağdırırken buldu; bolca yiyecek ve giysi istiyordu —tabii altın da, zira çocuğu gerektiği gibi rahat hanlarda barındırmaları için altına ihtiyaçları olacaktı. Barbar, bebek ve hırsız, şato boyunca ilerlediler ve kimse onları durdurmak için bir harekette bulunmadı. Sanki Lord Feringal yollarını açmış, iki hırsızın ve piç evladın mümkün olduğunca çabuk bir şekilde şatosundan ve hayatından çıkıp gitmelerini istiyor gibiydi.
Fakat Priscüla'nın durumu farklıydı. İlk kapıda ona rastladılar. Kadın Wulfgar'm önüne gelip bebeği almaya çalıştı ve barbara meydan okurcasına baktı. Barbar onu zaptetti ve yüz ifadesi, eğer çocuğa zarar vermeye çalışırsa onu ikiye böleceğini net bir şekilde kadına söyledi. Priscilla bıkkınla ofladı, adamın üzerine kalın bir yün şal Mattı ve son bir itiraz hırıltısından sonra topuğunun üzerinde dönüp gitti.
"Ahmak inek," diye mırıldandı Morik.
Kıs kıs gülen Wulfgar, bebeği sıcak battaniyeye dikkatle sardı ve en sonunda ağlamasını kesmeyi başardı. Dışarıda gün ışığı hızla soluyordu, ama fırtına geçmişti, son bulutlar da dağılıyor ve güçlü rüzgârlarla gökyüzünde

hızla yüzüyordu. Kapı indirilmişti. Köprünün sonunda Vekilharç Temigast'ın, yanında bir çift at ve Lord Feringal ile birlikte onları beklediğini gördüler.

Feringal, uzun bir süre boyunca Wulfgar'a ve bebeğe bakarak öylece durdu. "Eğer geri gelecek olursan..." demeye başladı.

"Neden geleyim ki?" diye sözünü kesti barbar. "Artık çocuğuma kavuştum ve o Buzyeii Vadisi'nde büyüyüp bir kraliçe olacak. Benim peşimden gelmeyi aklından bile geçirme, Lord Feringal, yoksa tüm dünyan başına yıkılır."

"Neden geleyim ki?" diye aynı sert tonlamayla karşılık verdi Feringal, cesurca Wulfgar'la yüzleşerek. "Eşime, güzeller güzeli eşime sahibim. Bana kendi isteğiyle varan, masum eşime. Ona zorla sahip olmak zorunda değilim."

Bu son sözler, yani erkeksi bir gururu geri kazanma çabası, Wulfgar'a Feringal'm Meralda'yı affetmiş olduğunu, ya da pek yakında affedeceğini gösterdi. Wulfgar'm çaresiz, plansız ve tam anlamıyla doğaçlama planı her nasıl olduysa, mucizevi bir şekilde işlemişti. Bütün bunların saçmalığı karşısında içinde yükselen kahkahayı zaptetti ve Feringal'm bu anı yaşamasma izin verdi. Auckney Lordu kendini toparlayıp omuzlarını dikleştirerek köprüyü aşarken ve açık kapıdan geçip evine, eşine giderken

Wulfgar gözünü bile kırpmadı.

Vekilharç Temigast atların yularlarını ikiliye teslim etti. "O senin çocuğun değil," dedi vekilharç beklenmedik bir şekilde. Kollarında çocukla birlikte atın üzerine çıkmaya hazırlana Wulfgar onu duymazdan geldi.

"Korkma, zira bunu ne ben, ne de bugün hayatını kurtardığın Meralda söyleyecek," diye devam etti vekilharç. "Sen iyi bir adamsın, Buzyeli Vadisi Alageyik Kabilesi'nden Beornegar oğlu Wulfgar." Wulfgar, hem iltifat hem de adamın kendisi hakkında bu kadar çok şey bilmesi karşısında hayretle göz kırpıştırdı.

"Seni yakalayan büyücü söylemiştir," diye mantık yürüttü Morik "Büyücülerden nefret ediyorum."

"Peşinizden gelmeyeceğiz," dedi Temigast. "Buna söz veririm."

Ve bu söz gerçek çıktı, zira Morik ile Wulfgar hiçbir sorun yaşamadan küçük kuytularına geri döndüler, kendi atlarını aldılar, sonra doğu yolunu takıp edip Auckney'den temelli ayrıldılar.

"Sorun ne?" diye Morik'e sordu Wulfgar, o gecenin ilerleyen saatlerinde, zira haydudun eğlenmiş yüz ifadesini fark etmişti. Harlı bir ateşin önünde bir araya sokulmuş çocuğu sıcak tutuyorlardı. Morik gülümsedi ve havaya bir çift şişe kaldırdı; şişelerden birinde bebek için ılık keçi sütü, diğerinde ise ikisinin en gözde içkisi vardı. Wulfgar keçi sütüyle dolu olanı aldı.

"Seni asla anlayamayacağım, dostum," diye belirtti Morik.
Wulfgar gülümsedi, ama cevap vermedi. Morik, Wulfgar'm geçmişini, Drizzt ve diğerleriyle yaşadığı iyi zamanlan, Errtu ve çalman tohumlarının mahsulleriyle yaşadığı en feci zamanlan asla bilemezdi.
"Altın kazanmak için daha kolay yollar vardır," diye belirtti Morik ve bu sözler Wulfgar'ın çelik bakışiannı üzerine çevirmesine sebep oldu. "Tabii ki çocuğu satmayı planlıyorsun," diye tahmin yürüttü Morik.
Wulfgar burnundan soludu.
"İyi para eder hani," diye tartıştı Morik, şişeden kocaman bir yudum alarak.
"Yeterince iyi değil," dedi VVulfgar, bebeğe geri dönerek. Küçük kız çocuğu kıpırdanıp mın ldandı.
"Onu yanında tutmayı planlıyor olamazsın!" diye tartıştı Morik. "Bizim yanımızda yeri neymiş canım? Ya da senin yanında, her nereye gitmeyi planlıyorsan artık! Aklım mı kaçırdın sen?"
Kaşlannı çatan Walfgar hışımla ona dönüp şişeyi tokatlayarak elinden düşürdü, sonra da haydudu yere itti; bu, Haydut Morik'in şimdiye kadar duyduğu en kararlı cevaptı.
"O senin çocuğun bile değil!" diye barbara hatırlattı Morik.
Haydut bundan daha fazla yanılamazdı.

SONDEYIŞ
Morik Wulfgar'ın tebdil-i kıyafetine bir kez daha baktı ve çaresizce iç geçirdi. Yaklaşık iki buçuk metre boyunda, yüz elli kiloluk, san saçlı bir barbarın kılığını değiştirmek için bir insanın yapabileceğinin en iyisi ancak bu kadardı.
Wulfgar tekrar, Cehennem'den geri geldiğinden beri ilk defa temiz tıraşlı haline dönmüştü. Morik ona, boyunu nispeten daha kısa gibi gösterecek olan bir yürüyüş stili göstermişti; omuzlan aşağı düşürecek, ama dizlerine sarkmalannı engellemek için kollannı yukan kaldıracaktı. Aynı zamanda Morik, bir rahibin giyeceği iri, kahverengi bir cübbe tedarik etmiş, bu da, Wulfgar'ın etrafa çaktırmadan boynunu öne eğmesine olanak sağlamıştı.
Yine de haydut bu kılık değiştirmeden tam anlamıyla memnun değildi, özellikle de bir çok şey buna bağlıyken. "Sen burada beklesen daha iyi olur," diye önerdi, Wulfgar ona yapmak istediği şeyi söylediğinden beri belki de onuncu defa.
"Hayır," dedi Wulfgar açık bir şekilde. "Sadece senin sözünle buraya gelmezler. Bu, benim yapmam gereken bir şey."
"İkimizi de öldürtmek mi?" diye sordu haydut iğneleyici bir şekilde.
"Düş önüme," dedi Wulfgar, onu duymazdan gelerek. Morik tartışmaya çalıştı, ama barbar bir elini daha ufak olan adamın ağzının üzerine koydu ve onu uzaktaki şehir kapısına doğru döndürdü.

Son bir kez kafasını sağa sola sallayan Morik, Luskan'a giden yolda başı çekti. İkisini de fazlasıyla rahatlatacak şekilde —zira Wulfgar elinde bebek varken yakalanmayı kesinlikle istemezdi— kapıda kimse onlan tanımadı,

hatta alıkoyulmadılar bile. Bahar festivalinin tüm hızıyla devam etmekte olduğu şehre öylece girdiler.

Şehre kasten günün geç saatlerinde girmişlerdi. Wulfgar dosdoğru Yanm-Ay Sokak'a gitti ve akşamın müdavimlerinden birisiymiş gibi Korsan Palası'na girdi. Bara ilerleyip Josi Puddles'ın tam yanında durdu.

"Ne içersin?" diye sordu Arumn Gardpeck, ama adama daha dikkatli baktığında bu cümlesi boğazına düğümlendi ve gözleri genişledi. "Wulfgar," diye nefes verdi.

Barbarın arkasında bir tepsi yere devrildi ve Wulfgar dönüp baküğında Delly Curtie'nin afallamış bir halde orada durduğunu gördü. Josi Puddles cıyaklayıp uzaklaştı.

"Hoş gördük, Arumn," dedi Wulfgar hancıya. "Sadece su içerim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu hancı, şüphelenmiş ve epey korkmuştu.

Josi taburesinden sıçrayarak kalktı ve kapıya doğru harekete geçti, ama Wulfgar onu kolundan yakalayıp yerinde tuttu. "Özür dilemeye geldim," dedi barbar. "Senden ve senden," diye ekledi Josi'ye doğru dönerek.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye kekeledi Josi.

"Öfkeyle kör olmuştum ve muhtemelen içkiyle," diye yanıtladı Wulfgar.

"Çekicini almıştı," diye hatırlattı Arumn.

"Onu size karşı kullanacağımdan korktuğu için almakta haklıydı," diye yanıtladı barbar. "O bir dostun yapacağını yaptı, ki bu da Wulfgar için söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Arumn, bunlara inanmakta güçlük çekerek kafasını sağa sola salladı. VVulfgar Josi'yi bıraktı, ama adam kapıya doğru başka bir harekette bulunmadı, sadece aptallaşmış bir halde orada durdu.

"Beni yanına aldın, kamımı doyurdun, maaşlı iş verdin ve en çok ihtiyacım olduğu zamanda bana dost oldun," diye Arumn ile konuşmaya devam etti Wulfgar. "Sana karşı yanlış yaptım, hem de feci bir yanlış ve sadece yüreğinde beni affedebileceğini umut edebilirim."

"Tekrar burada mı yaşamak istiyorsun?" diye sordu Arumn.

"VVulfgar hüzünle gülümsedi ve kafasmı sağa sola salladı. "Şehre girmekle bile hayatımı tehlikeye attım zaten," diye yanıtladı. "Bir saat içinde gideceğim, ama siz ikinizden özür dilemeye geldim, ama en önemlisi," Delly'ye doğru döndü, "senden özür dilemek için."

Wulfgar yaklaşırken Delly Curtie'nin beti benzi attı. Sanki adamın sözlerine, hatta sadece onu görmeye bile nasıl tepki vereceğini kestiremiyormuş gibiydi.

"Sana verdiğim her türlü acı için gerçekten çok üzgünüm, Delly," dedi. "Sen bana, bir adamın isteyebileceği en iyi dost oldun.

"Hatta bir dosttan da öte," diye çabucak ekledi Wulfgar, kadının kaşlarını çattığını görünce.
Delly, adamın kollarındaki bohçaya baktı. "Bir çocuğun var," dedi kadın, duygu yüklü bir sesle.
"Şans eseri benim çocuğum, kanımdan değil," diye yanıtladı Wulfgar. Küçük kızı ona verdi. Delly bebeği aldı, şefkatle gülümsedi, çocuğun parmaklarıyla oynadı ve o masum, küçük yüzüne bir gülümseme getirdi.
"Tekrar kalabilmeni dilerdim," diye önerdi Arumn ve sesi gerçekten de samimiydi, fakat Josi'nin gözleri bunun sadece düşüncesiyle bile şüpheyle genişlemişti.
"Kalamam," diye yanıtladı Wulfgar. Delly'ye gülümseyerek öne eğildi, bebeği geri aldı ve Delly'yi alnından öptü. "Umarım hak ettiğin mutluluğu bulursun, Delly Curtie," dedi ve Arumn ile Josi'ye bir bakış atıp kafasını salladıktan sonra kapıya doğru döndü.
Delly de Arumn'a, babası gibi olan adama uzun uzun baktı. Adam onu anladı ve başıyla onay verdi. Delly, Wulfgar kapıdan çıkmadan ona yetişti.
"Beni de yanına al," dedi, gözleri umutla parlayarak —ki bu da, çok uzun süredir kimsenin kadında görmemiş olduğu bir şeydi.
Wulfgar şaşırmış gibiydi. "Seni kurtarmaya gelmedim," diye açıkladı.
"Kurtarmak mı?" diye duyduklarına inanamayarak tekrarladı Delly.
"Senin beni kurtarmana ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim, ama küçük kıza bakmak için yardıma ihtiyacın olduğunu görüyorum. Bebelere bakma konusunda iyiyimdir —gençliğimin büyük bir kısmını erkek ve kız kardeşlerimi yetiştirmekle geçirdim de— ve buradaki hayatımdan biraz sıkılmaya başladım."
"Yolumun nereye uzanacağını bilmiyorum," diye tartıştı Wulfgar.
"Sanırım yeterince güvenli bir yol olacak," diye yanıtladı Delly. "Yani bakman gereken bir bebek olduğu için, demek istiyorum."
"Belki de Derinsu," dedi Wulfgar.
"Her zaman görmek istemişimdir," dedi kadın, gülümsemesi her kelimeyle daha da büyüyerek, zira Wulfgar'ın onun teklifiyle epey ilgilendiği barizdi.
Barbar, merakla Arumn'a baktı ve hancı bir kez daha başıyla onay verdi. Bu mesafeden bile, Wulfgar adamın gözlerinin çeperinde beliren yaşlan görebiliyordu.
Çocuğu Delly'ye verip orada beklemesini söyledi ve Arumn ile Josi'nin yanma gitti. "Ona bir daha asla zarar vermeyeceğim," diye Arumn'a söz verdi VVulfgar.
"Eğer verirsen, seni bulur ve öldürürüm," diye hırladı Josi.

Wulfgar ile Arumn adama baktılar. Arumn'un bakışı şüphe doluydu, ama

Wulfgar yüz ifadesini ciddi tutmak için büyük bir çaba sarfediyordu. "Bunu biliyorum, Josi Puddles," diye yanıtladı sesinde hiçbir iğneleme olmadan, "ve senin gazabından gerçekten korkarım."

Josi, şaşkınlığını atlatınca minik göğsünü kibirle şişirdi. Wulfgar ile Arumn bakıştılar.

"İçki yok, değil mi?" diye sordu Arumn.

Wulfgar kafasını sağa sola salladı. "Şişeye saklanmak için ihtiyaç duyuyordum," diye dürüstçe yamtladı Wulfgar, "ama onun, beni kemiren şeyden bile daha kötü olduğunu anladım."

"Peki ya kızdan sıkılırsan?"

"Buraya Delly Curtie'yi almak için gelmedim," diye yanıtladı Wulfgar. "Sadece özür dilemek için geldim. Özrümü bu kadar büsbütün bir şekilde kabul edeceğini dahi düşünmüyordum, ama bunu yapmasından memnunum. Yolculuk edecek iyi bir yol bulacağız ve ben de onu elimden geldiğince koruyacağım, en önemlisi de kendimden."

"Bunu yaptığından emin ol," diye yanıtladı Arumn "Sizi her zaman beklerim."

Wulfgar Arumn'un elini sıktı, Josi'nin omzunu sıvazladı ve gidip Delly'nin koluna girerek onu Korsan Palası'ndan çıkarttı. İkisi, hayatlarının önemli bir bölümünü geride bırakmış oldular.

Lord Feringal ile Meralda, baharın hoş kokularının ve güzelliğinin tadını çıkartarak, el ele bahçede yürüyorlardı. Wulfgar'ın numarası işe yaramıştı. Feringal ve tüm derebeylik, Meralda'nm mazlum olduğuna tekrar inanmış, onu suçtan ve genç lordu da alay konusu olmaktan azat ermişlerdi.

Kadın, çocuğunu kaybetmenin acısını hissediyordu, ama bu, tıpkı evliliği gibi düzelmeye başlamıştı. Bebeğin iyi ve güçlü bir adamın, Jaka'nın olup olabileceğinden çok daha iyi bir babanın yanında olduğunu art arda kendine telkin ediyordu. Meralda kayıp çocuğu için ağlıyor, ama her zaman bu mantıklı tesellilerini tekrarlıyor ve hayatının —hatalarına ve doğumdan gelen mevkiine rağmen— hayal dahi edemeyeceği kadar iyi olduğunu hatırlıyordu. Anne babası sağlıklıydı ve Tori her gün onu görmeye geliyor, çiçeklerin arasında hoplayıp sıçrıyor ve Priscilla için Meralda'nm olduğundan bile daha sivri bir diken olduğunu kanıtlıyordu.

Artık çift sadece bahar vaktinin güzelliğinin tadını çıkartıyor ve kadın yeni hayatına uyum sağlıyordu. Feringal aniden parmaklarım şıklattı ve

kadından uzaklaştı. Meralda ona merakla baktı.

"Bir şey unuttum," diye yanıtladı kocası. Feringal ona beklemesini işaret etti ve şatoya doğru koşturdu. Neredeyse bahçe kapısından çıkmakta olan

Priscilla' yla çarpışacaktı.

Priscilla, elbette ki Wulfgar'ın hikâyesine hiç inanmıyordu. Meralda ya kaşlarını çatarak baktı, ama genç kadın sadece ondan yüz çevirip surun önüne gitti ve dalgalara baktı.

"Sıradaki sevgilinin gelmesini mi bekliyorsun?" diye mırıldandı Priscilla, onun yanından geçerken. Sık sık Meralda'ya sözlü sataşmalarda bulunuyor ve Meralda çoğunlukla bu ithamların omuzlarından aşağı süzülmesine izin veriyordu.

Fakat bu sefer vermeyecekti. Meralda ellerini beline atarak baldızının önünde dikildi. "O sefil hayatın boyunca bir kez olsun samimi bir duygu hissetmedin, Priscilla Auck, bu yüzden bu kadar huysuzsun," dedi. "Beni yargılama."

Priscilla'nın gözleri şok içinde genişledi ve vücudu titredi; kadın kendisiyle böyle küstahça konuşulmasına alışık değildi. "Benden istediğin—"

"Senden istemiyorum, sana söylüyorum," diye kısa ve öz bir şekilde tekrarladı Meralda.

Priscilla doğrulup yüzünü buruşturdu ve Meralda'nın yüzüne tokadı

Acıyı hisseden Meralda daha da sert bir tokatla karşılık verdi. "Beni yargılama, yoksa senin ne kadar rezil biri olduğunu kardeşinin kulağına fısıldanm," diye uyardı Meralda, o kadar sakin ve kurnazdı ki, sadece bu sözleri bile Priscilla'nın yüzünün kıpkırmızı kesilmesini sağladı. "Kardeşinin kulağının bende olduğundan şüphen yoktur herhalde?" diye sözünü bitirdi Meralda. "Köyde, köylüler arasında bir hayat yaşamanın senin için nasıl olacağım hiç düşünmüş müydün?"

Sözlerini bitirirken kocası, elinde kocaman bir buket çiçekle, biricik Meralda'sma getirdiği çiçeklerle koşturarak geri geldi. Priscilla, kur yapan kardeşine bir bakış attıktan sonra çığlığı bastı ve koşturarak şatoya girdi.

Feringal, afallayıp kalmış bir halde onun gidişini izledi, ama bu günlerde Priscilla'nın ne düşünüp ne hissettiğini hiç umursamryordu ve Meralda'ya neler olduğunu sorma zahmetine dahi girmedi.

Meralda da rezil kadının gidişini izledi. Gülümsemesinin sebebi, kocasının düşünceli hediyesinden fazlaydı. Çok daha fazla.

§»<*&

Morik, Wulfgar ile Delly'e veda ettikten sonra, derhal tekrar Luskan sokaklarında köklerini salmaya başladı. Yanm-Ay Sokak'taki bir handa bir oda kiraladı, ama orada pek az geçiriyordu, zira sıkı çalışıyor, bilmesi gerekenlere gerçek kimliğini açıklıyor ve bilmesi gerekmeyenler için tamamıyla farklı bir kimlikle, Dolandırıcı Brandeburg ismiyle nam salıyordu.

Haftanın sonunda, sokaktan geçerken birçok kişi ona hürmetle selam verir oldu. Ayın sonunda ise, haydudun artık otoritelerden gelecek bir

cezadan korkusu kalmadı. Tekrar yuvaya dönmüştü ve kısa süre içinde her şey, VVulfgar'ın Luskan'a gelmesinden önce olduğu gibi olacaktı.

Bir gece, tam olarak bu düşünceyle odasından çıkmak üzereyken, yatak odasından dışarı adımını atıp hanın üst koridoruna çıktı. Bunun yerine kendisini baş döndürücü bir tünelde buldu ve dairesel duvarlanyla bir kulenin içindeki bir katmış gibi görünen, kristalden yapılmış bir odaya çıktı.

Afallayan Morik hançerine davrandı, ama abanoz derili siluetleri gördü ve kara elflere direnmeyecek kadar akıllı olduğundan fikrini değiştirdi.
"Beni tanıyorsun, Morik," dedi Kimmuriel Oblodra, adama yaklaşarak.

Morik hakikaten de onu tanıyordu, bir yıl önce onun yanına gelen ve Wulfgar'a göz kulak olmasını emreden elçiydi bu.

"Sana dostum Rai-guy'ı takdim ederim," dedi Kimmuriel kibarca, odadaki diğer kara elfi işaret ederek; bu kara elfin yüzünde uğursuz bir ifade vardı.
"Senden Wulfgar'ı izlemeni istememiş miydik?" diye sordu Kimmuriel.
Ne diyeceğini kestirmeyen Morik kekeledi.

"Peki bizi hayal kırıklığına uğratmış olmadın mı?" diye devam etti Kimmuriel.

"Ama... ama o bir yıl önceydi," diye itiraz etti Morik. "O zamandan beri sizden hiçbir haber almadım."

"Şimdi ise, bize karşı işlediğin suçu bildiğin için saklanıyor, kılık değiştiriyorsun," dedi Kimmuriel.

"Varsayılan suçlarım başka bir meseleyle ilgili," diye kekeledi Morik, etrafındaki duvarlar üzerine kapanıyormuş gibi hissederek. "Luskan otoritelerinden saklanıyorum, sizden değil."

"Saklandığın onlar mı?" diye sordu diğer drow. "Yardım edebilirim sana!" Morik'in yanma geldi ve ellerini kaldırdı. Parmak uçlarından alevler fırlayıp Morik'in yüzünü alazladı ve saçlarını tutuşturdu. Haydut uluyup kendini yere attı ve yanmış derisine vurmaya başladı.

"Artık farklı görünüyorsun," diye belirtti Kimmuriel ve iki kara elf de gaddarca kıkırdadı. Onu kulenin merdivenlerinden çıkanp başka bir odaya getirdiler. İçeride, elinde koca tüylü, mor bir şapka tutan, kel kafalı bir drow,

tahtına rahatça kurulmuş oturuyordu.
"Af buyur, Morik," dedi. "Teğmenlerim pek heyecanlıdır da."
"Aylardır Wulfgar ile beraberdim," diye iddia etti Morik. Bariz bir şekilde histeri krizinin eşiğindeydi. "Şartlar ayrılmamızı ve onun Luskan'ı terk etmesini gerektirdi. Onu sizin için bulabilirim—"
"Gerek yok," dedi tahtta oturan drow, yalvaran adamı sakinleştirmek için bir elini kaldırarak. "Ben Menzoberranzan'dan Jarlaxle ve seni affediyorum."

Morik, sanki Jarlaxle'ın bu hayırseverliği daha erkenden sergilemiş

olmasını dilediğini söylermişçesine, bir eliyle saçından arta kalanları sıvazladı-
"Wulfgar'ın Luskan'daki baş ortağım, yani buradaki temsilcim olmasını planlıyordum," diye açıkladı Jarlaxle. "O artık gittiğine göre bu rolü senin üstlenmeni isteyeceğim."
Morik göz kırpıştırdı ve kalbi bir anlığına tekledi.
"Seni hayallerinin de ötesinde zengin ve güçlü yapacağız," dedi paralı asker lideri ve Morik ona inandı doğrusu. "Otoritelerden saklanmana gerek kalmayacak. Hakikaten de birçoğu seni neredeyse her gün evlerine davet edecek, zira çaresizce senin gözüne girmek isteyecekler. Eğer herhangi birinin... ortadan kaldırılmasını istersen, bu da kolayca ayarlanabilir."
Morik dudaklarından arta kalanı yaladı.
"Bu, Haydut Morik'in ilgileneceği bir mevkii mi?" diye sordu Jarlaxle ve Morik, kara elfrn kurnaz bakışlarına on kat fazlasıyla karşılık verdi.
"Seni uyarırım," dedi Jarlaxle, tahtında öne çıkarak ve gözleri kıvılcımlar saçarak, "eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, dostum Rai-guy görünüşünü seve seve tekrar değiştirir."
"Ve tekrar," diye neşeyle ekledi büyücü.
"Büyücülerden nefret ediyorum," diye sessizce homurdandı Morik.
&.<*&
Wulgar ile Delly, Harikalar Şehri Derinsu'ya tepeden bakmaktaydı. Kılıç Sahüı'ndeki en muhteşem ve kudretli şehir olan Derinsu, büyük hayallerin ve daha büyük bir gücün mekânıydı.
"Sence nerede kalacağız?" diye sordu mutlu kadın, çocuğu hatıtçe
Sa Wulfgar kafasını sağa sola salladı. "Param var," diye yanıtladı, "ama Derinsu'da ne kadar uzun süre kalacağımızı bilemem."

"Hayatımızı burada kurmayı düşünmüyor musun?"
Barbar omuz silkti, zira bu konuda pek fazla düşünmemişti. Derinsu'ya başka bir amaçla gelmişti. Kaptan Deudermont'u ve Su Perisi'rd limanda bulmayı veya sıklıkla yaptıkları gibi kısa süre içinde geri gelmelerini umuyordu.
"Hiç denize açıldın mı?" diye sordu, artık eşi ve en iyi dostu olan kadına, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.
Aegis-fang'i geri almasının vakti gelmişti.

ÖNOKUMA
ÖRÜMCEK KRALİÇE'NİN
SAVAŞI
1. KİTAP
DAĞILMA
YAZAN: RICHARD LEE BYERS
ÇEVİRİ: CAN AYAŞ
REDAKSİYON: ALİ SEVAL

I

Menzoberranzan'm Başbüyücüsü Gromph Baenre uzun, kara derili parmağını hafifçe savurdu. Çalışma odasının, her tarafı ufak tefek rünlerle kaplı olan kara mermer kapısı sessizce kapanıp kilitlendi.

En azından kimsenin kendisini göremeyeceğinden emin olan drow büyücü beyaz kemikten yapılma masasından kalktı ve arkasındaki duvara döndü. Elleriyle havada karmaşık şekiller çizmeye başladı ve mermer yüzeyde ikinci bir kapı belirdi.

Işıksız ortamdan etkilenmeyen kara elf görüşü sayesinde Gromph, yeni çıkışın ötesindeki karanlığa adım attı. Basacağı bir zemin yoktu, bu yüzden bir anlığına düşmeye başlasa da yanından hiç ayırmadığı, Baenre Evi'nin broşunun verdiği levitasyon gücünü kullanarak havada asılı kaldı. Şekilsiz, dikey bir koridorda yükselmeye başladı. Her zaman olduğu gibi serin hava cildine çarpıyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Havada ayrıca kötü ve ağır bir koku vardı. Bu, varlık aradüzleminde yaşayan yaratıklardan birinin boyut kanalının etrafında dolanmakta olduğu anlamına geliyordu.

Başının üzerinde bir şeyin kıpırdandığını hissetti. Koku kırmızı gözlerini yaşartıp burnunu yakacak kadar kuvvetlenmişti.

Gromph başını kaldırdı. Önce hiçbir şey göremedi; ama derken karanlıkta belirsiz, oval bir şekil gözüne ilişti.

Başbüyücü, yaratığın buraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Daha önce kimse bunu başaramamıştı. Duvarda bir delik mi açmıştı, bir boşluktan hayalet gibi mi süzülmüştü, yoksa daha garip bir şeyler mi dönüyordu? Belki de—

Yaratık ona doğru uçmaya başlayarak düşüncelerine son noktayı koydu.

Gromph istese yaratığı, değneklerinden biriyle zahmetsizce havaya uçurabilirdi; ama gücünü daha büyük tehlikelere saklamayı düşünerek bundan vazgeçti. Bunun yerine sakince üstündeki levitasyon büyüsünü kaldırarak düşmeye başladı. Düşüş onu yaratıktan uzaklaştırıp ona büyü yapacak kadar zaman kazandıracaktı. Koridorun bir sonu olmadığından, yere çakılma endişesi de taşımıyordu.

Mücevherat ve mistik rünlerle kaplı Başbüyücü Cübbesi etrafında dalgalanırken cebinden bir şişe zehir çıkarttı, parmağından çıkarttığı bir kıvıl-

cımla tutuşturdu ve büyü sözleri söylemeye başladı. Son heceyi söylerken kolunu yaratığa doğru savurdu ve yanıcı sıvılardan oluşmuş kara bir küre parmak uçlarından yaratığa doğru püskürdü.

Büyüyle yönlendirilen yakıcı küre, alçalan avcıya çarparak patladı. Yaratık acı içinde feryat etti ve havada çırpınarak düşmeye başladı. Sağanak asit, vücudunun derinliklerine işlerken, Gromph kontrollü bir şekilde alçalmaya devam etti.

Gromph açıkça etkilenmişti. Bir zehir küresi, düzlemler arası boşlukta karşılaşılabilecek çoğu yaratığı öldürmeye yeterdi.

Boş bir koza çıkartıp bir büyü daha yaptı. Yaratığın vücudu kıvranıp kendi içine katlandı ve bir anlığına zavallı bir fare boyutuna küçüldü — derken tekrar büyüdü ve doğal şeklini aldı. 'Tamam,' diye düşündü Gromph, 'o halde seni biçmek zorunda kalacağım.'

Bir kılıç fırtınası yaratmaya hazırlanırken yaratık hızlanmaya başladı.

Gromph, yaratığın bu kadar hızlanabileceğim beklemiyordu ve hazırlıksız yakalanmıştı. Aradaki mesafe göz açıp kapanıncaya kadar kapandı.

Yaratığın erimiş, tamamlanmamış bir görüntüsü vardı. Boş, ufak göz sıralan ve kıvranan, hortumsu bir burun yüzünün ortasını kaplıyordu. Şekilsiz vücuduyla başı arasında çok az fark vardı. Yaratık, kanatlan olmamasına rağmen uçuyordu —nasıl olduğunu sadece tanrıça bilirdi. Ne olduğu belli olan tek yeri bacaklanydı. On ince ve parçalı uzantı, ucundaki kancalarla Gromph'a tekrar tekrar saldınyordu.

Beklediği gibi, çılgın saldın ona zarar verememişti. Gromph'un/jh-va/vv/-sine işlenmiş tılsımlar —aynca bir yüzük ve kolye— onu bir levha zırh takımı kadar iyi koruyordu. Yaratığın bu kadar yakınına gelmesine engel olamamak onu rahatsız etse de uzantılarından üzerine serpilen, kendi yaratmış olduğu asit, onu gerçekten sinirlendirmişti.

Son büyüsünü âdeta gürleyerek yaptı ve pis kokulu avcının gövdesini tutarak kamına bir avuç dolusu balina yağı savurdu. Büyü anında çalışmaya başladı. Yaratığın gücünün ve hayat enerjisinin kendisine doğru aktığını hissediyor ve bunun verdiği hazla haykınyordu.

Düşmanının canını bir vampir gibi emiyordu. Yaratık hırladı, kıvrandı ve sonunda hareketsiz kaldı. Ellerinin arasında söndü, çatladı ve çürüdü. Gromph, yaratığın tüm enerjisini kuruttuğuna karar verdiğinde, onu boşluğa bıraktı. İradesini odaklayıp tekrar yükselmeye başladı. Birkaç dakika içinde koridorun tepesine ulaştı. Etrafı gözledikten sonra açıklığın altına geldi ve kenara tutunarak kendisini çalışma odasının zeminine çekti.

Daire şeklindeki geniş oda Sorcere kulesinin —yani Başbüyücü'nün yönetimindeki büyü okulunun— bir bölümü sayılırdı. Ama Gromph, Sorcere'nin diğer ustalarının bu odanın varlığından haberdar olmadıklarından neredeyse emindi. Alt kattaki odası gibi sönmeyen mumlarla aydınlatılmış bu oda fark edilemez, hatta varlığı tahmin bile edilemez bir konumdaydı; çünkü

Gromph onu normal yer ve zamandan ayrı bir yere kurmuştu. Oda bazen geçmişte, şehrin kumcusu Atasız Menzoberra'nın yaşadığı günlerde, bazen ise günümüzde veya bilinmeyen gelecekte yer ahyordu. Şu anki varlık düzeyinde şimdiki zamanda yer ahyordu. Gromph burada, gizli kapaklı büyüleri, sadece bu günün Menzoberranzan'ım etkileyeceğine duyduğu güvenle rahatça çalışabiliyordu. Özgürlükleri karşılığı —onlar öyle sanıyordu— burayı yapmasına yardımcı olan yedi tutsağım —ki hepsi de usta büyücülerdi— öldürmekten bazı zamanlar pişmanlık duysa da, bu gurur duyduğu bir düzenbazlık olmuştu. Olağanüstü iş çıkartmışlardı; ama arkasında bir gün sırlarını açığa çıkartabilecek kişiler bırakmak ona pek mantıklı gelmemişti.

Uçan haşerenin artık ve pisliklerini ellerinden silkeleyen Gromph, odanın envai çeşit büyücü âletleri barındıran bölümüne doğru ilerledi. Mırıldanarak vvyvern ayağı sehpadan abanoz bir spiral asa, kadife bir kutudan oniks kaplama bir kolye ve tören bıçaklarının bulunduğu tezgâhtan kıvnmlı hançer, athameyi aldı. Tütsüleri seçmeden önce biraz kokladı ve kara nilüfer esansını tercih etti.

Cehennem'in güçlerine kudret sözcükleri mırıldanırken bir an tereddüt etti. Kendisini, gerçekten devam etmek isteyip istemediğim sorgularken buldu.

Halkın çoğunluğu bunu henüz fark etmemiş olsa bile, Menzoberranzan kötü durumdaydı. Gromph'un yerinde başka bir büyücü olsa, bunu konumlarım güçlendirmek için eşsiz bir fırsat olarak görürlerdi, ama Gromph daha derin düşünüyordu. Şehir son yıllarda çok fazla sarsıntı geçirmişti. Yeni bir darbe şehri sarsabilir, hatta yok edebilirdi ve Gromph, eski görkemli günlerinin taklidi olan bir Menzoberranzan'da yaşamayı hiç de arzulamıyordu. Başka bir diyarda gezinen ve iş dilenen evsiz bir zavallı olmayacaktı. Gromph, sorundan faydalanmayı değil, sorunu çözmeyi istiyordu.

'Yine de bu sorundan az da olsa faydalanmak üzereyim, değil mi?' diye düşündü. 'Cazibeye kapıl, durumdan faydalan, hem de bunu yapmak daha şimdiden tehlikede olan olan statükoyu daha da bozsa bile'
Gromph bir anlık kuşkularını uzaklaştırdı. Drowlar kaosun çocuklarıydı

—yanıltmanın, çelişkinin, hatta belki de sapkınlığın. Bu, güçlerinin kaynağıydı. Öyleyse, kahretsin, niye aynı anda iki yolda da yürümesindi ki? Şu anki koşulları değiştirecek şansı bir daha yakalayabilecek miydi?

Mermer zemine kazınmış altın beşgenlerden birine yaklaştı ve kara asanın ucunu sırayla beşgenin kenar ve köşelerinde gezdirerek onları mühürledi. Bu bitince athameyi ayinsel biçimde temizledi ve bir sürüngenin kuyruğunu yemesi gibi sondan başa dönen bir uyağı tekrarlamaya başladı. Kara nilüferin tatlı kokusu havada asılıydı. Uyuşturucu dumanın bilincini acı veren bir konsantrasyona soktuğunu hissedebiliyordu.

Zaman kavramını yitirdi. Ayinin on dakika mı, yoksa bir saat-mi sürmüş olduğunu kestiremiyordu; ama yeteri kadar sürdüğü kesindi. Aşağıruh Beradax, beşgenin merkezinde duruyordu.

Büyü sanatıyla geçen yıllar Gromph'un çirkinlik ve garipliklere alışmasını

sağlamıştı; ama o bile Beradax'ı nahoş buluyordu. Yaratık aslında bir dişi drow şeklindeydi, ama vücudu yumuşak ve ıslak gözlerle kaplıydı. Yansı kadarı drowlann karakteristik göz rengi olan kızıl renkteydi. Gerisi ise mavi, kahverengi, yeşil, gri gibi aşağı ırklarda rastlanan göz renklerine sahipti.

Beradax, süzülen vücudu ve çarpık şekliyle, kendisini celp edene saldırmaya yeltendi. Neyse ki beşgeni aşamadı ve ıslak bir sesle görünmez bir engele çarptı.

Kararlı bir şekilde bir kez daha şansını denedi. Sonsuz öfke ve kiniyle belki bir milyon kere engeli aşmayı deneyecekti. Gromph onu yakalamış ve hapsetmişti, ama iletişim kurabilmeleri için bir şey daha gerekiyordu. Ayin hançerini kendi karnına sapladı.

Beradax sendeledi. Karın bölgesindeki bazı gözler yandı ve dağıldı. Gövdesine tutunan gözlerin bir kısmı ise düştü ve havada gözden kayboldu.

"Seni öldüreceğim!" diye haykırdı. Sesi doğal olamayacak kadar yüksekti ve açılan ağız boşluğundan bile içeride sıralanmış gözler görülebiliyordu. "Seni öldüreceğim büyücü!"

"Hayır köle, öldüremeyeceksin," dedi Gromph. Tütsü ve ayinin boğazını tahriş ettiğini fark etti. "Bana hizmet edeceksin. Sakinleşecek ve itaat edeceksin. Tabii bıçağın tadına bir kez daha bakmak istemiyorsan."

"Seni öldüreceğim!"

Beradax tekrar sıçradı ve saldırmaya devam etti. Bu arada Gromph da athameyi kamının içinde ileri geri hareket ettiriyordu. Sonunda Beradax yere yığıldı.

"İtaat edeceğim," diye gürledi.

"Güzel." Gromph athameyi karnından çıkarttı. Ne cübbesinde ne de teninde en ufak bir sıyrık dahi yoktu, bıçağın büyüsü olması gerektiği gibi işleyip onun yerine iblise zarar vermişti.

Beradax'ın karnındaki titreme de son buldu.

"Ne istiyorsun, drow?"dedi yaratık. "Bilgi mi? Öyleyse sor da cevabını verip gideyim."

"Bilgi istemiyorum," dedi kara elf. Son ay içinde sayısız aşağıruh çağırmıştı, ama hiçbiri ona istediği bilgiyi verememişti. Beradax'ın da onlardan daha bilge olduğunu sanmıyordu. "Senden kız kardeşim Quenthel'i öldürmeni istiyorum."

Gromph uzun zamandır Quenthel'den nefret ediyordu. Bir Baenre, Menzoberranzan'ın İlk Evi'nden bir asilzade, ve şehrin en güçlü büyücüsü olmasına rağmen ondan hep bir uşak muamelesi görüyordu. Onun gözünde sadece yüce rahibeler saygıyı hak ediyorlardı.

Nefreti, ikisi de analarına —Menzoberranzan'ın taçsız kraliçesi Matron Ana Baenre'ye— tavsiyeler vermeye başladıklarında daha da arttı. Tahmin edilebileceği üzere siyasetten ticarete, savaştan madenlere her konuda anlaşmazlıklara düşüyor ve birbirlerini kızdırıyorlardı.

Gromph'un kini, Quenthel Rahibe Okulu Arach-Tinilith'in Hanımı olduğunda iyice yoğunlaşmıştı. Hanım, Sorcere dahil, tüm Akademi'yi yönetirdi. Bu yüzden Gromph, Quenthel ile iyi geçinmeye mecbur kalmıştı.

Eğer analarının ani ve beklenmedik ölümü olmasaydı, Gromph, Ouenthel'in kibrine ve işlerine burnunu sokmasına sonsuza dek dayanabilirdi.

Önceki matron anaya bir şeyler tavsiye edebilmek büyük bir onur sayılırdı. Genelde öneriyi dikkate almazdı ve böyle zamanlarda öneriyi yapanlar şanslı sayılırlardı. Diğer zamanlarda ise önerilere kötü muamele ile karşılık verirdi.

Ama Triel, Gromph'un diğer kız kardeşi ve Baenre Evi'nin yeni lideri, zamanla değişik tarzda bir hükümdar olduğunu gösterdi. Yeni konumunun sorumluluğu altında kardeşlerinin öğütlerine yoğun ihtiyaç duyuyordu.

Bu, başbüyücünün, teorik olarak Menzoberranzan'ı tahtın arkasından yöneten erkek olabileceği ve her şeyi isteklerine göre düzenleyebileceği anlamına geliyordu. Önündeki tek engel, marronun diğer danışmanı, ona hemen her konuda karşı çıkmayı âdet edinmiş, ikna kabiliyeti yüksek olan Quenthel'di. Bu geri çevrilemez fırsat eline geçene kadar, uzun zamandır, QuenthePin suikastini planlıyordu.

"Beni ölümüme gönderiyorsun!" diye itiraz etti Beradax.

"Senin yaşamın ya da ölümün önemli değil," diye cevapladı Gromph, "önemli olan benim isteklerim. Yine de yaşama şansın var. Bildiğin gibi, Arach-Tinilith değişti."

"Akademi hâlâ eski tılsımlarla korunuyor."

"Senin için tılsımları kaldıracağım."

"Gitmeyeceğim!"

"Saçmalama. İtaat ettin ve emirlerimi yerine getireceksin. Sinirlerimi bozmadan saçmalamayı kes."

Athameyi tekrar kaldırdı ve Beradax sustu.

"Peki büyücü. Beni gönder, lanet olası. Onu öldüreceğim, bir gün geri gelip seni de öldüreceğim."

"Böyle gidemezsin. Tüm kabadayılığına rağmen Cehennem'in en alt sınıfından bir aşağıruhsun. Bu akşam, tapınak sakinlerinde gerekli izlenimi bırakmak için hakiki bir iblis şekline bürüneceksin.

"Hayır!"

Gromph asasını çift elle kaldırdıktan sonra güç sözlerini söylemeye başladı. Göz yığını vücudu kıvranıp başka bir şeye dönüşürken, Beradax acı içinde haykırdı.

Beradax gittikten sonra Gromph çalışma odasına indi. Orada başka biriyle daha randevusu vardı.

&&? 4Ş& <$&?

OOÜ

Pharaun Mizzrym ve Ryld Argith serin havada gezinirken Ryld, Breche

Yükseltisi'ne göz gezdirdi. Günlerdir dışarı adımını atmamıştı ve bu güzel manzaradan mahrum kaldığı için pişmanlık duydu.

Breche Yükseltisi, kuruluşundan beri Akademi'ye ev sahipliği yapıyordu. Sayısız büyü kullanıcısı, zanaatkar ve kölenin çalışmalarının, dev dikitleri ve diğer kaya yığınlarını üç inanılmaz kaleye dönüştürdüğü büyük bir mağaraydı. Doğuda yükselen piramit, Ryld ve onun gibilerin acemi drow gençlerini yetenekli dövüşçüler haline getirdikleri Melee-Magthere idi. Batı duvarının yanında Sorcere'nin çok minareli kulesi duruyordu. Burada Pharaun ve meslektaşları büyücülük eğitimi veriyorlardı. Kuzeyde ise en büyük ve en etkileyici bina olan, sekiz bacaklı örümcek şeklindeki Arach-Tinilith Tapmağı bulunuyordu. İçeride kara elf hanımları, örümceklerin, kaosun, suikastin ve tüm drow ırkının tanrıçası Lloth'un rahibeleri olarak yetişip tanrıçalarına hizmet etmeyi öğreniyorlardı.

Breche Yükseltisi'nin mükemmelliği, çok daha büyük bir görkem içindeki ufak bir detaydı. Akademi, sadece bir kenar mağaraydı. Asıl görkem, üç kilometre eninde ve üç yüz metre yüksekliğindeki Menzoberranzan şehrinin kendisiydi.

Mağara zemininde, Akademi gibi doğal kayalar içine oyulmuş olan kaleler de karanlıkta mavi, yeşil ve mor ışıkla parlıyorlardı. Fosforlu malikânelerin kapladığı plato, Baenre ve onun seviyesindeki diğer evlerin bulunduğu Ou'ellarz'orl, üsttekilerin ayağını kaydırmaya çalışan daha aşağı soylu evlerin bulunduğu Batı Duvarı bölgesi ve Batı Duvan'nda yaşayanların yerine geçmeye çalışan alt sınıfın yaşadığı Narbondellyn'den oluşuyordu. Ayrıca tavandaki sarkıtlara kurulmuş birkaç saray daha vardı.

Menzoberranzan soyluları, gövde gösterisi amacıyla evlerinin parlamasını sağlamış ve duvar süslemelerine aşın önem vermişlerdi. Tapılan tek tanrının Lloth olduğu ve ruhban sınıfının ruhsal hayatın yanında günlük hayata da hükmettiği bu diyarda süslemelerin örümcek ve ağ figürlerinden oluşması Ryld'a hiç de garip gelmiyordu.

Belirsiz bir nedenle bu figürlerdeki ısrarcılık Ryld'a itici geliyordu. Bu yüzden dikkatini başka detaylara kaydırmaya karar verdi. İyi bir gözlemci mağaranın doğu ucundaki Donigarten adlı gölün derinliklerini görebilirdi' Rothe adı verilen inek benzeri memeü hayvanlar ve onların goblin çobanlan gölün ortasındaki bir adada yaşardı.

Tabii bir de Narbondel vardı. Mağara zemininde el değmemiş tek kaya parçasıydı. Tavana kadar uzanan, kalın ve şekilsiz bir sütun sayılırdı. Her yeni günün başlangıcında, Menzoberranzan Başbüyücüsü sütunun tabanına bir büyü yaparak kayanın parlamasını sağlardı. Isı ve panltının sabit hızla tırmanması, şehir sakinlerini günün akışından haberdar ederdi.

Melee-Magthere Ustası'na göre, önlerindeki manzara kadar ilgi çekici olmasalar da, o ve Pharaun, aralarındaki tezat sayesinde garip bir ikili oluşturuyorlardı. Narin vücudu, zarif tavn, şık giyimi ve özenli saç tıraşı ile Mizzrym büyücüsü, entelektüel bir soylunun nasıl olması gerektiğinin en

somut örneğiydi. Diğer yandan Ryld tam bir gariplik abidesiydi. Hemcinslerine göre fazla iriydi, hatta birçok dişiden bile iri. Geniş omuzlanyla bir kara elften çok, vahşi bir insanı andırıyordu. Garipliğini hafif dro\y zırhı yerine cüce yapımı bir levha zırh giyerek âdeta ikiye katlıyordu. Zırhı bazen garip bakışlan üzerine çekiyor olsa da onu daha etkili gösteriyordu zaten bir savaşçı daha başka ne isteyebilirdi ki?

Ryld ile Pharaun, Breche Yükseltisi'nin kenarına gelip yere çöktüler. Ayaklarının altında bir uçurum uzanıyordu. Akademi'yi şehre bağlayan merdivenlerden birkaç metre uzaktaydılar. Basamakların başında birer çift muhatı* —Melee-Magthere'de son sınıf öğrencileri—bulunuyordu. Ryld, eğer seslenni yeterince kısık tutarlarsa rahatça konuşabileceklerine kanaat getirdi.

Kısık, ama tamamen sessiz değil kahrolası. Her zaman düşünceli gözüken büyücü, oturmuş manzarayı seyrediyordu. Ryld'in sabrını zorlayacak kadar uzun bir süre düşünceleriyle baş başa oturdu.

"Biz drowlar, bir çıkarımız yoksa birbirimizi sevmeyiz," diye belirtti Pharaun en sonunda, "ama biri Menzoberranzan'ı bir bütün olarak sevebilir değil mi? En azından onunla gurur duyabilir."

Ryld omuz silkti, "Öyle diyorsan, öyledir."

"Pek mutlu görünmüyorsun. Hâlâ canın mı sıkkın?"

"İyiyim. En azından seni canlı gördüğüm için daha iyiyim."

"Saçmalama. İtaat ettin ve emirlerimi yerine getireceksin. Sinirlerimi bozmadan saçmalamayı kes."

Athameyi tekrar kaldırdı ve Beradax sustu.

"Peki büyücü. Beni gönder, lanet olası. Onu öldüreceğim, bir gün geri gelip seni de öldüreceğim."

"Böyle gidemezsin. Tüm kabadayılığına rağmen Cehennem'in en alt sınıfından bir aşağıruhsun. Bu akşam, tapınak sakinlerinde gerekli izlenimi bırakmak için hakiki bir iblis şekline bürüneceksin.

"Hayır!"

Gromph asasını çift elle kaldırdıktan sonra güç sözlerini söylemeye başladı. Göz yığını vücudu kıvranıp başka bir şeye dönüşürken, Beradax acı içinde haykırdı.

Beradax gittikten sonra Gromph çalışma odasına indi. Orada başka biriyle daha randevusu vardı.

Pharaun Mizzrym ve Ryld Argith serin havada gezinirken Ryld, Breche Yükseltisi'ne göz gezdirdi. Günlerdir dışarı adımını atmamıştı ve bu güzel manzaradan mahrum kaldığı için pişmanlık duydu.

Breche Yükseltisi, kuruluşundan beri Akademi'ye ev sahipliği yapıyordu. Sayısız büyü kullanıcısı, zanaatkar ve kölenin çalışmalarının, dev dikitleri ve diğer kaya yığınlarını üç inanılmaz kaleye dönüştürdüğü büyük bir mağaraydı. Doğuda yükselen piramit, Ryld ve onun gibilerin acemi drow

gençlerini yetenekli dövüşçüler haline getirdikleri Melee-Magthere idi. Batı duvarının yanında Sorcere'nin çok minareli kulesi duruyordu. Burada Pharaun ve meslektaşları büyücülük eğitimi veriyorlardı. Kuzeyde ise en büyük ve en etkileyici bina olan, sekiz bacaklı örümcek şeklindeki Arach-Tinilith Tapınağı bulunuyordu. İçeride kara elf hanımları, örümceklerin, kaosun, suikastin ve tüm drow ırkının tanrıçası Lloth'un rahibeleri olarak yetişip tanrıçalarına hizmet etmeyi öğreniyorlardı.

Breche Yükseltisi'nin mükemmelliği, çok daha büyük bir görkem içindeki ufak bir detaydı. Akademi, sadece bir kenar mağaraydı. Asıl görkem, üç kilometre eninde ve üç yüz metre yüksekliğindeki Menzoberranzan şehrinin kendisiydi.

Mağara zemininde, Akademi gibi doğal kayalar içine oyulmuş olan kaleler de karanlıkta mavi, yeşil ve mor ışıkla parlıyorlardı. Fosforlu malikânelerin kapladığı plato, Baenre ve onun seviyesindeki diğer evlerin bulunduğu Qu'ellarz'orl, üsttekilerin ayağını kaydırmaya çalışan daha aşağı soylu evlerin bulunduğu Bati Duvarı bölgesi ve Batı Duvan'nda yaşayanların yerine geçmeye çalışan alt sınıfın yaşadığı Narbondellyn'den oluşuyordu. Ayrıca tavandaki sarkıtlara kurulmuş birkaç saray daha vardı.

Menzoberranzan soyluları, gövde gösterisi amacıyla evlerinin parlamasını sağlamış ve duvar süslemelerine aşırı önem vermişlerdi. Tapılan tek tanrının Lloth olduğu ve ruhban sınıfının ruhsal hayatın yanında günlük hayata da hükmettiği bu diyarda süslemelerin örümcek ve ağ figürlerinden oluşması Ryld'a hiç de garip gelmiyordu.

Belirsiz bir nedenle bu figürlerdeki ısrarcılık Ryld'a itici geliyordu. Bu yüzden dikkatini başka detaylara kaydırmaya karar verdi. İyi bir gözlemci, mağaranın doğu ucundaki Donigarten adlı gölün derinliklerini görebilirdi. Rothe adı verilen inek benzeri memeli hayvanlar ve onların goblin çobanlan gölün ortasındaki bir adada yaşardı.

Tabii bir de Narbondel vardı. Mağara zemininde el değmemiş tek kaya parçasıydı. Tavana kadar uzanan, kalın ve şekilsiz bir sütun sayılırdı. Her yeni günün başlangıcmda, Menzoberranzan Başbüyücüsü sütunun tabanına bir büyü yaparak kayarım parlamasını sağlardı. Isı ve parıltının sabit hızla tırmanması, şehir sakinlerini günün akışından haberdar ederdi.

Melee-Magthere Ustası'na göre, önlerindeki manzara kadar ilgi çekici olmasalar da, o ve Pharaun, aralarındaki tezat sayesinde garip bir ikili oluşturuyorlardı. Narin vücudu, zarif tavrı, şık giyimi ve özenli saç tıraşı ile Mizzrym büyücüsü, entelektüel bir soylunun nasıl olması gerektiğinin en somut örneğiydi. Diğer yandan Ryld tam bir gariplik abidesiydi. Hemcinslerine göre fazla iriydi, hatta birçok dişiden bile iri. Geniş omuzlanyla bir kara elften çok, vahşi bir insanı andırıyordu. Garipliğini hafif drow zırhı yerine cüce yapımı bir levha zırh giyerek âdeta ikiye katlıyordu. Zırhı, bazen garip bakışları üzerine çekiyor olsa da onu daha etkili gösteriyordu, zaten bir savaşçı daha başka ne isteyebilirdi ki?

Ryld ile Pharaun, Breche Yükseltisi'nin kenarına gelip yere çöktüler. Ayaklarının altında bir uçurum uzanıyordu. Akademi'yi şehre bağlayan merdivenlerden birkaç metre uzaktaydılar. Basamakların başında birer çift muhafız —Melee-Magthere'de son sınıf öğrencileri— bulunuyordu. Ryld, eğer seslerini yeterince kısık tutarlarsa rahatça konuşabileceklerine kanaat getirdi.

Kısık, ama tamamen sessiz değil kahrolası. Her zaman düşünceli gözüken büyücü, oturmuş manzarayı seyrediyordu. Ryld'ın sabrını zorlayacak kadar uzun bir süre düşünceleriyle baş başa oturdu.

"Biz drowlar, bir çıkanınız yoksa birbirimizi sevmeyiz," diye belirtti Pharaun en sonunda, "ama biri Menzoberranzan'ı bir bütün olarak sevebilir, değil mi? En azından onunla gurur duyabilir."

Ryld omuz silkti, "Öyle diyorsan, öyledir."

"Pek mutlu görünmüyorsun. Hâlâ canın mı sıkkın?"

"İyiyim. En azından seni canlı gördüğüm için daha iyiyim."

"Gromph'un beni infaz ettiğin mi sandın? Durumum o kadar vahim mi görünüyor? Senin tek bir öğrencin bile ölmedi sanki."

"Bu, duruma nasıl baktığına göre değişir," diye cevapladı Ryld. "Savaş eğitimi oldukça tehlikelidir. Kazalar olur, ama kimse bunların gerçekten kaza. olup olmadığını sorgulamaz. Tanrıça bilir, hiç yedi öğrencimi —ki ikisi Konsey'de yeri olan evlerin çocukları— bir saat içinde kaybetmedim. Bu nasıl olabilir ki?"

"Bir celp ayini için yedi deneyimli yardımcıya ihtiyacım vardı. Eğer üst düzey büyücülerle çalışsaydım, onlar da ayin üzerinde benim kadar hakimiyet sahibi olacaklardı. Ayinden benim bile yeni keşfetmiş olduğum sırlara nail olarak ayrılacak ve Sarthos iblisini çağırıp kontrol etme becerisine sahip olacaklardı. Doğal olarak böyle bir paylaşımdan kaçındım ve ayinde çırakları kullandım."

Pharaun sırıttı ve devam etti, "Bunun kötü bir fikir olduğunu kabul ediyorum. İblisin onları öldürmesi yedi saniyesini bile almadı."

Ryld'ın üstünden, aşağıdaki metropolün sabit mırıltısını taşıyan bir esinti geçti. Şehrin, yemek, duman, tütsü, parfüm, yıkanmayı bilmeyen kölelerin iğrenç kokusu gibi binlerce kokudan oluşan karmaşık havasını de yanında getirmişti. "Niye böyle bir ayine gerek duydun ki?" diye sordu.

Pharaun, sanki bu çok saçma bir soruymuş gibi gülümsedi. Belki de öyleydi.

"Tabii ki daha güçlü olmak için," diye cevapladı büyücü. "Şu anda şehrin en güçlü otuz büyücüsünden biriyim. Eğer Sarthos iblisini kontrol edebilirsem, ilk beşe gireceğim. Belki de yaşlı Gromph'tan bile daha güçlü olup birinci sıraya çıkarım."

"Anlıyorum."

Hırs, drow kişiliğinin en önemli özelliklerinden biriydi. Ryld, bazen Pharaun'un içinde hâlâ canlı olan mevkiini yükseltme arzusunu kıskanıyordu. Savaşçı, Melee-Magthere alt-ustalanndan biri olunca hırsı da sönmüştü.

Soylu tabakadan olmadığı için daha yükselemeyeceğini biliyordu. O günden sonra arzuyla yukarı bakmayı bırakmış ve kendisini, yerine geçmek isteyenlerden korumak için aşağıya bakmaya başlamıştı.

Ryld'ın Melee-Magthere Ustası olduğu gibi Pharaun da Sorcere Ustasıydı. Ama o asilzade kanından geldiği için, Gromph'u katlederek yerine geçme umudu olabilirdi. Bunu yapmasa bile büyücüler, karmaşık ve kasvetli doğaları yüzünden kimin usta, kimin başbüyücü, kimin soylu olduğuna bakılmayan bir rekabet içindeydi. Ayrıca kimin daha garip sırları bildiği, kimin daha güçlü ruhlan yönetebildiği, hatta kimin geleceği görebildiği gibi konular onlar için çok önemliydi. O kadar önemliydi ki, evler arası bir anlaşmayı bozmayı göze alarak birbirlerini öldürüp büyü kitaplarına el koyabilirlerdi.

"Şimdi," dedi Pharaun ve piwqfwismm içinden gümüş bir şişe çıkarttı,

"Sarthos iblisine şimdilik sırt çevirmek zorundayım. Umarım zavallı hayvan bensiz yalnızlık çekmez."

Şişenin kapağını açtı, bir yudum aldı ve yanındaki Ryld'a uzattı.

Ryld, şişede şarap ya da egzotik bir likör olmamasını umdu. Pharaun ona hep bu tarz şeyler ikram eder ve hayatın güzelliklerini tatması için ona ısrar ederdi. Ryld, sayısız defa ona, alkolün damak tadına uymadığını anlatmaya çalışmışsa da sözünü dinletememişti.

Bir yudum aldı ve şişedekinin yalnızca brendi olduğuna memnun oldu. Muhtemelen, Karanlıkaltı'nın tepesinde bir kabuk gibi duran, acımasız güneşle kavrulmuş düşman dünyadan gelen bir tüccardan, yüksek bir meblağ karşılığında alınmıştı. İçki ağzını yaktı ve yolu üzerinde boğazından midesine doğru uzanan tatlı bir hararet bıraktı.

Brendiyi Pharaun'a geri verdi ve "Sanırım Gromph sana iblisi rahat bırakmanı söyledi." dedi.

"Aslında oyalanmam için bana başka bir görev verdi. Başarılı olursam başbüyücü hakkımdaki suçlamaları kaldıracak. Başaramazsam... şey, güzelce kellemi uçururlar umarım, ama ölümümün bu kadar hızlı geleceğini düşünecek kadar hayalperest değilim."

"Ne görevi?"

"Birçok erkek drow evlerinden firar etmişler. Bregan D'aerthe'ye veya bir tüccar klanına da girmemişler. Onları bulmam gerekiyor."

Pharaun bir yudum daha alıp şişeyi tekrar Ryld'a verdi.

"Ne çalmışlar?" dedi ve şişeyi istemediğini belirtmek için elini salladı.

Pharaun gülümsedi ve "Güzel bir tahmin, ama yanıldın. Bildiğim kadarıyla yanlarında önemli bir şey götürmemişler. Gördüğün gibi bunlar tek bir evden kaçan arkadaşlar değil. Soylu ya da soysuz, birçok evden bir yığın erkek," dedi.

"İyi de, ne olmuş yani? Bu neden Menzoberranzan'ın Başbüyücüsü'nün umrunda ki?"

"Bilmiyorum. Birkaç anlaşılmaz açıklama yaptı, ama benden sakladığı

bir şey var —belki de birden fazla şey."
"Bu, işini kolaylaştırmıyor."
"Ne kadar da doğru. Yaşlı zorba neyse ki kaçakların yerini bilmek isteyen tek kişinin kendisi olmadığı bilgisini verme lutfunda bulundu. Rahibeler de olayla aynı oranda ilgiliymiş, ama yine de Gromph ile güç birliği yapmak istememişler. Matron Ana Baenre, Gromph'a davayı bırakmasını emretmiş."
"Matron Baenre," diye mırıldandı Ryld. "Söylediğin her yeni kelime, bu işten soğumama neden oluyor."
"Ah, bilmiyorum. Triel Baenre tüm Menzoberranzan'ı yönetiyor ve ben ona zıt gitmek üzereyim... neyse, başbüyücü bu kaybolmalarla artık kendişinin ilgilenemeyeceğini söyledi. Sanırım hanımların gözü üzerinde olacak, ama ben şanslıyım, benim üzerimde o kadar ağır bir yük yok."
"Ama bu kayıp erkekleri bulacağın anlamına gelmiyor. Şehirden çıktılarsa, Karanlıkaltı'nın herhangi bir deliğinde olabilirler."
"Lütfen," dedi Pharaun sırıtarak, "beni neşelendirmeye çalışmak zorunda değilsin. Aslında aramalarıma Eastmyr ve Braeryn'de başlamayı düşünüyorum. Duyduğuma göre bazı kaçaklar bu alt semtlerde görülmüşler. Belki hâlâ oralarda takılıyorlardır. Eğer Menzoberranzan'ı terk etmeyi düşünüyorlarsa bile, hâlâ hazırlık yapıyor olma ihtimâlleri var."
"Çoktan aynldılarsa bile," dedi Ryld, "en azından hangi tüneje saptıklarını gören bir şahit bulabiliriz. Mantıkh bir plan, ama aklıma başka bir plan geldi. Daha oyunu bile anlamadan kumar masasına hayatını koymak pervasızca olur. Menzoberranzan'dan kendi başına kaçabilirsin. Büyü gücünle, bu zorlu yolculukla başa çıkabilecek ender kişilerdensin."
"Deneyebilirirn,"dedi Pharaun, "ama Gromph benim peşime düşecektir. Bunu yapmasa bile evimi ve hayatım boyunca çalışarak elde ettiğim mevkimi kaybetmiş olurum. Sen tehlikeden kaçınmak için ustalıktan vazgeçer miydin?"
"Hayır."
"Öyleyse düştüğüm çıkmazı anlıyorsun. Bugün seni neden çağırdığımın da farkında olduğuna inanıyorum."
"Sanırım."
"Tabii ki farkındasın. Bildiğim bir şey varsa, o da arkamı kollayan bir dostum varken, hayatta kalma şansımın daha fazla olduğudur."
Ryld kaşlarını çattı. "Yani Matron Ana Baenre'nin iradesine başkaldıracak ve Menzoberranzan'ın Başbüyücüsü'nü karşısına alacak bir dost."
"Oldukça doğru; ama üzülme, sende tam da günlük hayattan sıkılmış bir drow görüntüsü var. Ölümüne sıkıldığını biliyorsun. Bütün gün yakınmalarını dinlemek acı verici doğrusu."
Ryld bir an düşünüp taşındı ve "Peki" dedi, "Belki olayı lehimize çevirecek bir şeyler bulabiliriz."
"Teşekkürler dostum, sana borçluyum." Pharaun bir yudum brendi aldıktan sonra şişeyi tekrar Ryld'a uzattı. "Gerisini sen bitir. Bir iki yudum kaldı.

Sanırım tüm içkiyi birkaç dakikada bitirmişiz. Bizim zarif ve kibar kişiler olduğumuz göz önüne alınırsa, bu oldukça—"

Başlarının üzerinde bir şeyler cızırdayıp, çatırdamaya başladı. Üzerlerinden bir basınç dalgası geçti. Ryld yukarı baktı, küfretti ve hançerini çekip ayağa kalktı. Melee-Magthere'den çıkarken silahlarının bakımını yapmış olmayı diledi.

Pharaun acele etmeden yerinden kalktı.

"Pekâlâ," dedi, "bu ilginç olabilir."

SON

Outspark tarafından düzenlenmiş ve derlenmiştir

www.çizgiliforum.com !! ☺ kitap bir dosttan öte bazen…